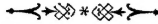

விநாயகன் துணை.

அநுபவாநந்த தீபிகை.

மு ன் று ந் தி ரு மு னை ற.

ப ரா த் ப ர வி ள க் க ம்.

இது

ஸ்வகீயானந்த யோகிகளென்னும்

பொதிகைமலைச் சித்தர் பொன்னடிக்காளாகிய

ஞானநந்த நாதமுனிஸ்வாமிகளவர்கள்

மாணுக்கரும்,

பெங்களுர் - இராயபஹதூர்

ஆ. நாராயணசாமி முதலியாரவர்கள்

திருவெவ்வுளூர்

திருவூர் இராஜா அவர்கள்

ஹைஸ்கூல்களில் தமிழ்ப்பண்டிதராயிருந்தவருமாய

புரீமத் - ல. நாராயணசாமி நாயகர் அவர்களால்

இயற்றப்பட்டு

ஷெ. நாயகரது பிரதம மாணுக்கர்,

புரீமத் - ஜயராம்பிள்ளை அவர்களால்

பார்வையிடப்பட்டு,

ஷெ. நாயகர் பாரியாள்

புரீமதி - சுப்பம்மாள்வர்களால்

சென்னை,

கோமளேசுவரன் பேட்டை,

சச்சிதானந்த அச்சியந்திரசாலையிற்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1911.

Copy - Right Reserved.

மு க வு ரை

அகண்ட பரிபூரண சச்சிதானந்த விர்தநாத கலாதீத ஆன்ம சிவ பரமேஸ்வரம் பிரஹ்மமன்றி, அதற்கு வேறாக ஜகஜீவபரம் தோன்றியதும், தோன்றுகிறதும், தோன்றுவதும் வாஸ்தவமாயில்லை எனத் திண்ணமாயுணர்த்தும் உபநிடத முதலியவற்றைத் தக்கோர்பா லடுத்துக்கொள்ளுமடமை மதிப்பால் ஜகஜீவபரம் வாஸ்தவமென்னும் பிராந்தகர்க்குப் பிராந்தியகல வறிவுறுத்துமாறு பரமேசுவரனே குருமூர்த்தமாய்த் திருவருக் கொண்டுவந்து முதனூலாகிய சதூர்வேதங்களுக்கு மாறின்றி, வழிநூல்களாகிய ஷட்சாஸ்திரங்களையும், அஷ்டாதஸ ஸ்மிருதிகளையும், சார்புநூல்களாகிய பதினெண் புராணங்களையும், இராமாயண பாரதாதி இதிகாசங்களையும், யுக்தியனுபவத்திற்கு ஒவ்வொன்று இயற்றியருளினு ரென்பது பிரசித்தமாம். அந்த நூல்களிலும் பிரவிர்த்தி மார்க்கத்தைக் கர்மம் பக்தியென இரண்டு காண்டங்களாகவும் நிவிர்த்தி மார்க்கத்தை ஞானகாண்டமாகவும் அமைத்தனர். கர்மகாண்டம்: பிதூர்யானமார்க்கஞ்செல்லுவதற்கேதுவாகிய நித்திய நைமித்திய கர்மங்களைச் செய்பவர் சந்திரலோகத்தைக் கடந்து சென்று இந்திரபதவிபெற்றுப் புண்ணியங்கரைந்ததே மறுபடியும் பூலோகத்திற்குத் திரும்பிவந்து ஜனனமெடுப்பவனென்றும், பக்திகாண்டம்: தேவயானமார்க்கஞ்செல்லுவதற்கேதுவாகிய பகிர்பக்தி அந்தரங்கபக்தி அந்நிய பக்திகளைச் செய்பவர் சூரியமண்டலத்தைக் கடந்துசென்று பிரமலோகஞ்சென்று அதையே தத்தம உபாசனைக் கேற்றவாறு வைகுண்டங் கைலாயமாக வறிந்து சத்தினிபாதத்தால்சிவசாயுச்சியமும், ஜாயுமான கடைச்சத்தால்விஷ்ணுசாயுச்சியமுகிய பதமுத்திகளைப்பெற்றுப்புண்ணியங்கரைந்ததே மறுபடியும்பூலோகத்திற்குத் திரும்பிவந்து புனர்ஜன்மம் எடுப்பார்களென்றும் கூறும். இப்பத்திகாண்டம் இவருட்சிலர் பிரமாவோடு முத்தி பெறுவாரென்றும் கூறும்.

நிவிர்த்திமார்க்கமாகிய ஞானகாண்டம்: மோகந்திற்குப் பரம்பராசாதனம் வாமதேவ மார்க்கமென்றும், நேர்சாதனம் சுகமார்க்கமென்றும் மார்க்கத்தை இரண்டாய்ப் பிரித்து, அவற்றுள், எறும்புகள் ஊர்ந்து செல்வது போல் சரியையரீதிநான்கால் கிரமக்கிரமமாய் உத்தம ஜனனங்களைப் பெற்றுக் கடைசியில் பாமுத்தியடைவது வாமதேவ மார்க்கமென்றும், குறித்த விடத்திற் சேரும் பட்சியைப்போல் நித்தியா நித்தியாநி நான்கு சாதனங்களால் ஆன்மனுபவமுற்று இத்தேக முள்ளபோதே பாமுத்தியடைவது சுகமார்க்க மென்றும் கூறும்.

மேற்கூறிய முதனூல் வழிநூல் சார்புநூல்களைச் செய்த அவதார புருஷர்களாகிய முனிசுவரர் ரிஷிசுவரர்களின் சொரூபமே மாணிடவடி

வாக அவதரித்த பிரஹ்மஸ்ரீ பொ திகைமலைச்சித்தர் பொன்னடிக்காளாகிய ஞானந்த நாதமுனி குருவின் சிஷ்யரான ஸ்ரீ-ல நாராயணசாமி தேசிக ரவர்கள் இருக்கு முதலிய பதினான்கு வித்தைகளையும் செவ்வ திராயந்து, அந்த வித்தைகளின் தத்துவசாரங்களைத் திரட்டி அனுபவநந்ததீபிகை குருவருட்பேறு என்னுமிரண்டு திருமுறைகளையும் கவிரூபமாய்ச் செய தார்கள். பின் சிறுவரும் எளிதிலுணரும்பொருட்டு வசனநடையாக இம்மூன்றும் திருமுறையாகிய பாநீபா விளக்கத்தை முழுதும் இயற் றி ஐந்து பாரங்கள் அவரது சீஷருள் ஒருவராகிய சென்னை ஸ்ரீ-கோ- முனிசாமி பிள்ளையின் உதவியைக்கொண்டு அச்சிட்டவைத்துவிட்டுவிடேக முததியடைந்தனர். மற்றப்பாரங்களை அவரது சீஷர்களுள் ஒருவனாகிய யான் மூலப்பிரதியோ டொத்திட்டுப் பார்த்துக் கொடுத்தேன். அஃது அவரது பத்தினியார் ஸ்ரீமதி சுப்பம்மாள் அவர்களால் அச்சிற் பதிப்பிக் கப்பட்டது குற்றமுனதேல உலகம் பொறுக.

பு. ஜயராம் பிள்ளை,

ஆன்மநேசன்

சிறப்புப்பாயிரம்.

திருவருட் பிரகாச வள்ளலார் மரபினருட
மோட்ச சாதன முதலிய தூல்களி னுசிரியருமாகிய

கா ஸ்ரீ சீ பு ர ம்

ஸ்ரீமத், நிச்சல இராமாநந்த சுவாமிகள்
இ ய ற் றி ய

அறுசீர்க்கழி நெடிலடி ஆசிரியவிருந்தம்.

உலகுபுகழ் பொதிகைமலைச் சித்தர்தம் மரபொளரி வயர்வுற் றெங்கு
மிலகருணா னாத நாதமுனி குருபரன் று ளிறைஞ்சி நானுங்
கலகமுறு துவிதமயக் கறவொழித்துத் தனைத்தன்னுட் கண்டு தேறி
நிலைகொளுவே தாங்கியெனும் ல-நாரா யணசாமி கிமலன் மாதோ.

பூங்கமலத் தயன்முதலாந் தேவர்கட்குந் தெரிவரிதாம் புகழ்ம லிந்தே
யோங்குபிர மான்மைக்ய சுகரசாம் ருதமுண்டிங் குயிர்க ளுய்யப் [டுக்
பாங்குருவான் சொரிந்தவணந் திருமுறைமூன் றுவயகுத்துப் பணிபி னே
தேங்குதுப வானந்த தீபிகையாய் விளங்க வைத்தான் றெளிவின் மிக்கான்.

அந்நாண்மூன் றுமுறையை யவன்மனைவி யருந்ததியை யனைய மாதாம்
பொன்னானே ரிடையாள்சப் பம்மாளில் வையகத்துள் போந்த தேர்ப்ப
முந்நூலி னோந்நூலா யெஞ்ஞான்று மூதுலகின் முதலா யோங்கத்
தந்நூலா யச்சியற்றிப் புவிக்களித்தா ளவடகைமைச் சாற்றற் பாற்றே.

ஷை மரபு-சி-இராமாநந்த சுவாமிகளின்
மாணக்கர்களு ளொருவராகிய

பிரஹ்மஸ்ரீ-சொருபானந்தமணி சுவாமிகளியற்றிய

அறுசீர்க்கழி நெடிலடி யாசிரியவிருந்தம்.

சீர்பூத்த பொதிகைமலைச் சித்தர்கடும் மரபிலகச் செறியு மோனப்
பேர்பூத்த வருணா னந்தமுறு நாதமுனிப் பெம்மான் றுளி
னேர்பூத்த மணமலரா லர்ச்சித்துத் தானுகி நிலத்தெஞ் ஞான்றுந்
தார்பூத்த மெய்ஞ்ஞான மாலையினைச் சாற்றியினைத் தழைக்குஞ் சீலன்.

அற்புதஞ்சே ரத்துவிதக் கோளசியென் றறிஞரெலா மகத்துட்
கொள்ளுந், தற்பரனும் ல-நாரா யணசாமித் தேசிகனிச் சகத்தோ ரெல்

லாஞ்சிம்பரத்திற் சேர்ந்தொளிரத் திருமுறைமூன றாயததுரட்டித் தெளி
தேனூட்டிக், கற்பகஞ்சே ராபவா நகத்தி பிகையெனவே கனிந்த ளித்
தான்.

அன்னவன்றன் மனவியவ னருந்ததியை நிகர்த்தகப் பம்மா னென்
பான், சொன்னயமும் பொருணயத்தோ டருணயமும் தெருணயமும் துல
ங்கி யோங்கு, நன்னயஞ்சே ரந்தாலிற் நிகழ்மூன்றூந் திருமுறையை நய
ந்து மேலார், தன்னலமிக் கடைந்திடவே யச்சியற்றி யளித்தவருள் சாற்
றற் பாற்றே.

இராமாநந்த யோகிகளென்னுஞ் சிறப்புப் பெயர்வாய்ந்த

மஹாவித்வான்

காஞ்சீபுரம், இராமசாமி நாயுடு அவர்கள்

இ ய ற் றி ய

அறுசீர்க்கழி நெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்.

திருவோங்கு நாதமுனி முனிவனடிக் கன்பார்த்த சீட னாகு
மருவோங்கு நாராய ணசசாமி நாவலவன் வயங்கி னானால்
ருருவோங்கு தன்னனுப வநதனைக் கத்தியத்திற் குறித்திவ கின்று
தருவோங்கு தன்மையினு னனுபவா நகதமெனுஞ் சார்பு கொண்டே.

ஸ்வகீயாநந்தயோகிகளென்னும்

பொதிகைமலைச்சித்தா பொன்னடிக் காளாகியவரும்

இந்நூலாசிரியருமாகிய

நூனாநந்த - ல. நாராயணசாமி நாயகரின்

பிரதமமாணக்கர்

பு ஐயராம்பிள்ளை அவர்களியற்றிய

எண்சீர்க்கழி நெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்.

மறைநான்குஞ் சட்சாத்ரப பிரிவாய் நிற்க

மறமதுவும் புடை நூலாய மருவக் கண்ட

நிறைநாத முனிக்குரவ னருளாற் பெற்ற

வெழிற்சார தத்துவத்தை யென்போல் வராக்குத

துறைகாட்டு மனுபவவா நகத்தி பிகையைத்

துவிமுறையாயக் கலிநயமாயத் துலக்கிப் பினனர்

முறைமூன்றி லெளியருயக் கத்தியமாக

முனிநாடா யணசாமி மொழிந்தான் மாதோ.

சென்னை “ பூலோகவியாஸன் ” பத்திராதிபரும்

ஸ்ரீலக்ஷ்மி - ல, நாராயணசாமி தேசிகரவர்கள்

மாணவகரு ளொருவருமாகிய

சோடசாவதானம்

ஸ்ரீமத்-பூஞ்சோலை - முத்துவீர நாவலரவர்கள்

இ ய ற் றி ய

அறுசீர்க்கழி நெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்.

மும்மைபுல குந்துதிக்கு நாதமுனி சமஞ்ஞவன் முளரிச செந்தான்
செம்மைபெறு மிருமுறைகள் கவியாக நவரசமுந் திகழ்ச செப்பி
யம்மையினு மருந்தையயான் நாராய ணச்சாமி யறிஞன் செயத
மெய்ம்மைநிறை தருமுன்றூர் திருமுறையாம் பராத்தரமூ விளக்க மம்மா.

சகமுடைத்த வெறுமயக்கிற் றயங்குகின்ற சழக்கருக்குச் சதுராஞ் சீர்கற்
பகமுடைத்த வசனமென நிததிதமுஞ் சிந்திததுப் படிக்க நிட்டை
பகமுடைத்த வகையன்ன வகமொடுங்கி யத்துவித் பாக மென்னுஞ்
சுகமுடைத்த வனுபவத்தாற்சுகித்திருப்பாரறிஞரென்றிற் சொல்வதென்னே.

பண்டைமறை யாகமநன் னெறியனைத்துந் திரட்டியது பவத்தாற் சொற்ற
கண்டெனுமிக் கத்தியத்தைத் திடமாகக் காணுகின்ற கவர்ச்சி யால்வி
தண்டமிலாப் பெரியரெலாம் பெரிதுவந்து வருதிப்பார் சாராப் பேதந்
கொண்டவர்கள் புறம்பேசி யகமமுந்திப் பிணக்குறுவர் கூறுங் காலே.

சென்னை, ஹிந்து தியலாஜிகல் ஹைஸ்கூல்,

தமிழ்ப் பண்டிதர்.

ம-ா-ா-ஸ்ரீ, கோ. வாடிவேலு செட்டியாரவர்கள்

இ ய ற் றி ய

அறுசீர்க்கழி நெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்.

நூல்பலவு மாராய்ந்து துட்பமாம் பொருளனைத்து துணுகி யோர்ந்த
சால்புளநா ராயணசா மிப்பெரிய வேதாநதி தரையோர் தங்கு
மால்பலவு மகன்றெளிதி னெறிகண்டு வாரிலையை மருவு மாறு
பால்வகையாப் பராத்தரவி ளக்கமெனு தூற்ற்தான் பண்பின் மாதோ

திருவருட்பிரகாச வள்ளலார் மரபு-கா-நி-இராமாநந்தசுவாமிகளின்

மாணக்கரு ளொருவராகிய

ஸ்ரீமான்-கா-கன்னியப்பிள்ளை யவர்களியற்றிய

நிலைமண்டில வாசிரியப்பா.

திருமலி யுலகிற் சிறந்திடு நாளு
தருமலிந் தண்பர்க டழைத்திடு நாட்டின்
மதிடணி சங்கரன் மலாடி மறவாப்
பொதிகைம லேச்சித் தன்னிரு பூங்கழ
ஹமுற வமைத்தொளிர் நாத முனிக்குரு
மலர்ப்பத நாளு மனத்திடை யிருத்தி
அத்தைவத ஞான மறையுப றிடதஞ்
சுத்தமா யோதி துகளுறு மாந்தர்கள்
பந்தம தகன்று பரமதை யடைய
எந்த மதமு மிடருறு மதமென
அந்தமாஞ் ஞான வருட்பிர சங்கஞ்
சிந்தை தெளிவாய்ச் செய்திடுந் தீரன்
வேதாந்த வித்வத் சிரோமணி யெனவே
போதாந்த முற்றோர் புகழ்ந்திடு மேலோன்
பன்னிலை யோர்களும் பரவித் துதிக்குந்
தன்னிலை யோனா ராயண சாமிப்
புனிதன் யாவும் பொருளுறத் தன்கரக்
கனியெனக் காட்டுங் கருணைக் கண்ணுதல்
பலபல சமயமும் பகர்ந்திடு முண்மையை
யுலகுளோ ருணர்ந்திட வுரைத்தனன் மூன்று
திருமுறை யனுபவா நந்ததி பிகையெனத்
தருகலை மூன்றிற் றருகத் தியவடி
வாகிய கலையினையனைவரு மோதிப்
பாகிய மகன்று பலனதை யடைய
வன்னேன் மனைவி யருந்தி யனையாள்
மன்னிய மணியாய் வயங்குசுப் பம்மாள்
மோனம தடைந்து முத்தியி லுறவே
தேனென மூன்றாந் திருமுறை யதனை
யச்சினி லேற்றி யவனியி லுள்ளோர்
மெச்சவே தந்த மேதரு கீர்த்தியா
ளுச்சித மாக வுலகுள காலமு
நிச்சல மாக நிலைத்துவா ழியவே.

ஓர்
சென்னை அகத்திய தருதலம்
ஸ்ரீ சாது நாராயண ஞான தேசிகரின்

உபதேசரத்தினம்.

ஏராய விளக்குவது மானனின் வே டினனின்வும்
எதாய விளக்குவானி நெனனின் — ராசனின்
என்னயனறி ரிலை யிகபரங்க னெதாரும்
என்னான பெற்றி ருபப நென.

இந்நூலாசிரியர் செய்த நூற்கள்

	ரூ அ பை
அநா வானந்த தீட்சிகை முதர், நிருமுறை	0 4 6
ஷெ இரண்டாங்கி நுமுறை	} 0 4 6
குருவருட்பேறு	
” மூன்றாங்கி நுமுறை	} வரனம் 0 12 0
பராதபா விளக்கம்	
தபாற்செலவு பிரதயேகம்.	

இந்நூலாசிரியர் சீடர் ஸ்ரீமத பு ஜெபராமர்ஷிள்ளே இயற்றிய	
மேச்சுநாராயணர் திருவருட்டுதிப்பா	0 1 0
இந்நூலாசிரியர் சீடர் ஸ்ரீமதி பாலாம்பாளமகமையா இயற்றிய	
ஸ்ரீ சுகுநாராயண ஸ்தவம்	0 2 0
பாலாமிநாநிபாநமுப, விதயாவிதயா சரித்திரமும்	0 4 0

இவை கீழ் குறித்துள்ள விடங்களிற் கிடைக்கும்.

- 1 ரிபான்ஷிஸ், தம்புசெட்டி வீதி, சென்னை
- 2 கலாத்தினுநாயர்ஷிஸ், தம்புசெட்டி வீதி, சென்னை
- 3 சச்சிதானந்தமஷிஸ், கோமளேசுவரன்பேட்டை, சென்னை
- 4 பூலோகவியாசன்ஷிஸ், சென்னை
- 5 ஸ்ரீமான் பு. ஜயராம் ஷிஸ், தாழிப்பாளையத்தா. சித்தூர் நடைபாதை போஸ்ட், சிவன்வாலகிராமம்.
- 6 ஸ்ரீமான் சா மு. துரைசாமிபிள்ளை, 202-வது நெப்பா கோவிலுதபா நாய்க்கன் வீதி, சென்னை அல்லது
- 7 ஷெ துரைசாமிபிள்ளை 6 நெ, தையட்டாசல வீதி சென்னை.
- 8 ஸ்ரீமான் கோ. முனிசாமிபிள்ளை, 12 குட்டி மேஸ்திரிவிதி, சென்னை

இந்நூலாசிரியர் சீடர்

சேன்னை ஸ்ரீமந் கோ. முனிசாமி பிள்ளை

கூறிய

குருஸ் துதி.

அ. த. சீர் விருத்தம்.

நின்னன வாசு தேமி நின்னினை வாசு மீசா
நின்னினு மயலே தில்லை நின்னுரு சுகமே மென்று
நன்னிலை ஞான வாசான் நாராய ணஸ்வா மீபபே
ரினனலைத் தீர்த்தா னன்னே னிணையடி வாழ்த்து வேணே,

விஷய சூசிகை.

பிரிவுகள்.

பக்கம்

சீடன் சத்தருவினைச் சுரண்புகுதல்

1	சீடன் தன் வரலா றுரைத்தல்	2.
2.	சிலர் சொன்ன சாக்குபோக்குகள்	2.
3	பிராமணஜாதியில் பிறத்தல் மேன்மையென்பார்	3.
4	சுற்பயோகம் அவசியமென்பார் கொள்கை	5.
5	பெளத்த நாஸ்திகர் போக்கு	6.
6.	கற்றோர்க்கு சமயத்துக்கேற்ற தந்திரம் வேண்டுமென்பார் சாக்கு	6.
7.	சீடன் தன்குறையை விண்ணப்பித்தல்.	7,

சத்தருவின் அபயம்.

1.	மானிடப்பிறப்பு யாதினும் சிறந்ததெனல்	8.
2.	மனிதனுக்கு இன்றியமையாச் சாதனம் கல்வியே	10.
3.	சிறப்புக்கல்வி கற்பித குறிபழக்கம்	11.
4.	சிலர்க்கே கல்வியுரியதென்பாரைப் பற்றி	12.
5.	பாஷா ஞானம் மனிதர்கட்கு இயற்கையி லுண்டு	12.
6.	பேதம் பெரியோர்க்கும் உடன்பாடல்ல	13.
7.	தர்மமே சிறந்தது தானமன்றெனல்	14.
8.	விசாரணையில்லார் பழக்கம் விபரீதம்	15.
9.	பாஷை இயற்கை யன்றென்பதின்மறுப்பு	16.
10.	பாஷையைப்போல் கல்வியும் சுதந்தரமே	18.
11	சித்திமுத்திகளின் சிறப்பு	19.
12.	கல்வி யாவர்க்கும் இன்றியமையாததே	22.

சீடனது குறைக்கு சத்தருவின் விடை

1.	தெய்வமொன்றே, போலித்தெய்வ பூஜை போர்க்கிடமெனல்	26.
2.	உலகத்தைப்பற்றி இயற்கையார் அபிப்பிராயம்	28.
3.	இயற்கையென்பார்ஜீவன்கடவுளில்லையென்பதற்கு உதாரணம்	30

4. ஷெயர் தங்கள் கொள்கையைப்பின்னும்திரை
படுதல். 31
5. பூர்வ கர்ம நிர்சனம் 31
6. ஷெயர் பரமான்மாவைப் பற்றிய அபிபிராய 32
7. ஷெயர் விசாரணையிலா ஆஸ்திகரையார் அட
குருக்களையும் பற்றி சகல 33
8. இயற்கையா கிறிஸ்துமதத்தை இகழ்நல 34
9. இயற்கையென்பது மகமதிய மதத்தைப் பற்றி
சொல்லல். 36
10. பூதிய மதத்தினர் விசாரணையிலா ஆஸ்திகரையார்
மேல எனல் 39
- உலகம்செயற்கையென்பவர் கருத்து 41**
1. பூதியச் சேர்க்கையாலாது சகதியே ஜீவானமொள
பதின் மறுப்பு 50
2. ஞானவடிவ ஈஸ்வரநிலை மண்டனம் 54
3. ஜீவபிரதிபிம்ப உணர்வுமொட்டையறிவுவேறெனல் 56
4. பூர்வகன்மமும் புனர்ஜன்மமும் உண்டெனகைத்து
வது. 61
5. 66
6. பூர்வ ஜன்மநேரான முமைக்கேது 69
7. உலகை மாயாத தோற்றமென்பவா துணிபு 83
8. பூர்வ சரித்திரம் பொய்யறிதற்காகாமைக குதா
ரணம் 85
9. பிரததியகூத்தில் உலகினிருப்பு 87.
10. தேவர்கள் விஷயத்திற் றீரமானம் 88.
11. தன்னை விசாரித்தறிவதே சகல வனாதிக ிவாத
திக்கு வது எனல் 170.

இந்தத் தந்தை.

அநுபவாதந்த தீபிகை.

மூன்றாம் திருமுறை

பாரதீபா விளக்கம்.

என்னும்.

அபரோகத ஸ்வாநுபவம்.

கீடன் கங்குருவினச் சாண்புதுதல்.

ஸ்வாநுபவம்! மனமாயம். மனதங்களை இக்காலினியில் துவ
லியிதர வெய் செத்ததிறமென்கிற அப்பா வந்த புண்ட
புழையின்கண் காசியா உதாதில், புலித பாகிய கங்கை
யின் கணையிலுள்ள இவ்வாஷிருஷ் மீடலில், பலதினங்
களாகத் திரிதறு வருகின்றென். நங்கள் முன்னிலையில் தங்
களது குணவண்ணையைச் செய்வது தகந்த கரியமாயகையால்
அலாத விடுத்தா, யானடைந்த சிமந்தைத் தங்களுக்கு விண்
ண்பொரு செய்வதெனவது ஞாயமாமென நினைக்கிறேன். ஆகி
யும் ஒருவன் தந்தாலக் தானடையவேண்டிய முக்கியவிஷயத்
தைமாத்நிம் திற்பால் இரந்து கேட்டு அடையவேண்டுமேயல்
லாது, அவையையமான முன்பின் கதைகளைப்பெரி அதிற் சிலரைத்
தூஷித்தும், சிலரைப் பூஷித்தும் சுலபத்தை வீணாகக் கழித்துவி
டுவது நகாதெனத் தங்கள் நினைப்பீர்க ளென்பதிற மடை
யில்லை. இது எனக்கே தேவன் அகிறதாலும் நான்என்சிமந்தை
தேவாருக்கு அறிவியாமலிருக்க என்மனக் தாமதமையால்
சொல்லத்துணிந்திருக்கிறேன். தேவரீர் விண்வாய்த்தைகளின்
தும், விருநா கண்ட ரோஷணமென்றும், வெறுத்துக்கொள்ளா
மல் மேலதர் திரியென் நிலமையப் பொறுத்து என் குறைகளைக்
கேட்டப் பிரதிபலித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

தேவா! நானோர் செஷத்தாய்ப்பெற்ற சிறுவன். என்பெயரோ
ஆதிராராயணன். எனப்பெற்ற தந்தையோ
சீடன் தன் எனது சிறுவயதிற்குளே சாலத்தின் வயர்.
வரலாறுரைத்தல். பட்டுக் கரந்தராகினார். என்தாயார் என்
னைப்பொஷித்தவந்தகாலத்தில் ஸ்ரீராமசாமி
நாயுடுகாரு அவர்களின் சீடராகிய கட்டைய ரெட்டியார் என்பவரி
டம் என்னை யொப்பிவித்து, இவனைக் கண்ணுடை யனாக்கிக் கடை
யேற்றவேண்டுமென் றிரந்தான். அவர் தம்மாலாஞ் சாயத்தை
யெனக்கு மழையொத்துச் செய்தானேயன்றி மறுபயன் வேண்டி
னரில்லை. அன்றியும்; தம்மாலாயது செய்தது பொதுமல் பரன்
முதாதை சொத்துக்குழியானென்னும் முறைவழுவதபடி தங்
குருராயாகிய ஜக்கர் ஸ்ரீராமசாமி நாயுடுகாரு அவர்களிடம்
என்னை யொப்புவித்தார். இப்படி இவரிருவராலும் இருவித
பாஷாப்பியாஸம் சில தினங்கள் செய்து நீக்கத்தக்க காலவேற்று
மையால் அந்நிய தேசவாசியாயினேன். அன்றுமுதல் நான் பலர்
பால் இவ்விலக சிறுபிடியைப்பற்றியும், சிறுபிடி உரித்தாவாசிய பகவா
னைப்பற்றியும் கவர்க்குநைப்பற்றியும், நாகநைப்பற்றியும், ஜானம்
வந்தவரலாற்றைப்பற்றியும், மானமுண் டாகவேண்டிய சாஸனநைப்ப
பற்றியும், மனிதன் செய்யவேண்டிய செய்ககளைப்பற்றியும், ஒன்
லொந மனிதனும் நன் ஜன்மந்தால் முடிவாகப்பெறும் பேரணாயும்,
அறிம அலலுடையவனாகி நெருங்கிப்பார்த்தபொழுது எவர்க
ளும் இவைகளைத் தெளிவாகத்தெரிவிக்க மனமில்லாதவர்களா
கவே காணப்பட்டார்கள்.

அன்றிச்சிலர் இவ்வித ஆராய்ச்சியெய்யமக்குக் காலமில்லை,
இது அகால மாணசம்பவமுடைய கலியுக
சிலர் சொன்ன மாகையால் பகவந் நாமோச்சரண பக்தி
சாக்கு போக்குகள். மாத்திரத்தால் எவருங் கரையேற்றவேண்டு
மேயல்லாமல் மற்றவைகளை மேற்கொள்ளு
தல் விருநாப்பிரயாசை யென்றார்கள். பலர் பக்தியெய்வதிலும்
பரத்துவமுடைய தெய்வத்தையறிந்தே செய்யவேண்டுமல்லாது
எல்லாதெய்வங்களுயந் தொழலாகாதென்றார்கள். சிலர் விண்
டுவிற்கே பரத்துவமுண்டு சிவனுக்கில்லவெயில்லை யென்றார்கள்;
சிலர் சிவனுக்கே பரத்துவமல்லாது விண்டுவிட்கிலலை என்றதோடு
விண்டுவிடாதிறந்திருக்கும் உயிர்களில் ஒர் உயர்ந்த ஜீவனென்றார்

கன்; சில விரும்புகளும், பிராமனும் உயர்ந்த தேவர்களோடானாலும் சிவனாய்வுமுடிபையு மறியாமற் போனா டியால் இவர்களுஞ்ஞா னிகொ; இவர்களைக் கண்டித்ததுவோர் பிறவிமயககத்துட் படுப வானறி, இரண்டாக் கலததலாகிய கைலாய கதியை யடைப வான் ஆதர்களொன்று செல்வியும் பிரசங்கிததும் வருதர்கள். சிலர் “பாள் செவ்வது கல்லைட்கள் பெய்பார்கள்” ஆகையால் விதவகொ பெய்ப்பெண்ணிப கிரியைகாநன் முககியமென்றார்கள் சிலர் தீர்தச யாததிகையாம், திவ்யதேச திவ்யசேஷதா செவையும் செப்பாமல் மூலையிற் சிவ சிவ ஹரி ஹரி பென்று முணுமுணுத துக் கொண்டு நுத்த மாததிகதி, பபர் தெலோ து பாதியுண் டாகிவிடுமா என்றார்கள். சிலர் குருவினிட மமாதி அபிதேசமும் சிவநிலைக் விசேஷநிலைக் திருவ ணநிலைக் சமவாயணமும் பெறாமல், நதிபடியும், அரிதரர் ஆவப தரிசனஞ் செய்தும் பய னிவ்வு மென்றார்கள்.

சிலர் பிராம்மண பூஜையே சூததிராதிப ஜ திகருக்கு வே
பிராமண ஜாதியில் தம் விதிதநிருக்கிநிலைப் பிரம்மண ஆசர்
பிறத்தல் மேன்மை வாததைப் பெறுதலே இகாப செளக்கிய
என்பா. மடைவதற்கு வது வெண்குறிகள். சிலர்
இது மெப்பானாலும், பிராம்மணகாபி
பிறவாமல் மோஷமடைவது கூடாதென்றார்கள்; சிலர் சூததி
ராதிபேர் பகவ அப்பிறந்து அதன் பின்னர் பிராம்மணகி
வேதாததிபனததில் அநிகாமப்பெற்று விட்டானாகி பிரமஞானம்
பெற்று முடியாகி மேஷம் பெறவேண்டுமல்லது மற்றவர்கள்
மேஷமடைய அசககியமென்றார்கள். அன்றியும்; பிராம்மண
னே வேதவிதிப்படி தெய்வததைததெழுதற்கும், தேவாரதனை
புரிவதற்கும் உரியானல்லது சூததிராதிபியோர் சிவாதி பிரமங்க
னைத கொடுத்தற்கும், பூசிப்பதற்கும் அருக ராகார்களென்றார்கள்.
சூததிராதிபியோர் ஹரியை யல்லது ஹானை மகிழ்விக்க வேண்டு
மானால் பிராம்மணன் மூலியமாக தமது சுங்கல்பத்தைத் தெரி
வித்து பூஜை, திருவிழாவாதிப புரிவிக்கவேண்டுமல்லது தாமா
கசெய்யின் அது நற்கருமமானாலும் அதைச செய்தார்க்குத்துற்
கதியே பயக்குமென்றார்கள். அன்றியும் உதாரணமாக இராமாய
ணத்தில் பிராம்மணனுடைய ஆசிரமாகிய ஸநாந ஸங்கி ஜப தய

தீயானது தவத்தை ஓர் சூத்திரன் சொந்திலுந் ஒர் பிரம்மணனு
 னைய குமரன் அகால பரணமன ந்ததை அவன் தந்தையல்
 ஸ்ரீ இராமனறிந்து அச்சூத்திரன் தலையைத் தமது பாணத்திற்கு
 யாக்க இறந்தவிட்டான் மகன் பிழைத்தானெனச் சொல்லப்பட்ட
 ருந்ததால் சூத்திரரத்யேசர் ஸ்ரீ ஜயத்யேசன் பூதபாணி
 பரிசில் அவர்கள் நாகப் பிராந்தி யண்டவதேநாடு கட்டில் சல்ல
 மபூயம் பெய்யாது உலகமழியுமென்றார்கள்; அன்றியும் இவ்
 பிரம்மண சம்மத்தை மற்றவர்கள் சேய்க்கில் மீளா கா கப்பிராந்தி
 சிந்திக்குமென அச்சாப்திக டெயென் ற அன்றியும் பைபா
 சாந்தங் சட்டினார்கள்; சிலர் துவிஜனாயி பிரம்மணன்
 சந்திரியன், வைசிபனுவிய இவ் சாரம் மற்றிந்த பிரம்மண
 குமரராக பூதஜ ஸ்ரீ ஜய ஒத்திகள் சேய்பலவிமன
 னும், சூத்திரன் செய்யா சாகென்றும் சொல்லினார்கள்; சிலர்
 சூத்திரரும் சுயபாண குமரன் பிராந்திகள் பெய்யலென்றாயிடுங்க
 ளால் அச்சுலங்கனி பூதஜ நாகாசிரிந்தநுள், ஸாணஜபதா
 திசன் சொந்தம, பிரம்மணன் ஸாரம் சூதிரன் பைபைப் பெ
 னுவிக்கவும் கடும், அந்நால சூத்திரரும் பெய்யலென்ற
 ன்ருங்கள்; சிலர் தந்தமபூரி ஜயி சபத் தவிசாய் நடந்
 தும், பைதகவிசும் வந்தால் அந்நால் பைவந்தூதம்து பின்
 னையமதிசு கப்பெற்று கனிக்காரிப் பை தர்மபாண யாணர்
 பைபா பிரம்மணனாகப் பிறந்து வெந முதலிய கலை ந்த து
 காரிய சிபின்னார் துவிசாய் பைமனாணம் பெற்று மோஷமல
 யாலென்றார்கள்.

சிலர் படிப்பா ஞானம்? அந்நாலமோஷமுண்டா தும்? குரு
 வானவர் தெட்டுகநட்டாதவிநதை குட்டுப்பெட்ட லும் பூத
 திற் சுட்டுப்பெட்டாலும் வர தாகையால், சிவவேடம் பூண்டு
 சிவனடியார் பூதஜசெய்து உபதேசம்பெற்று நிக்ஷடை கூடி மனம்
 நிலைத்தாலல்லது மோஷமுண்டாகா தென்றார்கள். சிலர் பிபூண
 முணர்ந்த குருவானவர் பிரமசிந்தையிலிருந்து கண்விழித்துப்
 பார்க்கும்போது அருகிருந்து அஞ்சலி செய்யும் சீடனது அஞ்ஞா
 னம் பறந்து மெய்ஞ்ஞானம் நிறைய வேண்டுமெனொழிய, சீடன்
 செய்யும் எவ்விதப் பிரயத்தினத்தினாலும் ஞானம் நிறையாப்பெறுதல்
 எக்கூலத்தும் முடியவே முடியாதென்றார்கள்; சிலர் கன்மமே
 மோஷ நாக காரணமல்லாதாமற்றமாதும் உதவாது என்றார்கள்.

அங் றியுள் சிலர் புவனாது, தகவோனா சம்பலித, விநியோக
 (நாவபெயர்) வாய்மையினாய் கற்பித்த
 கற்பமோகம்அரசிய துக்கெண்ணப் பெயர்க்குநாடு; ஒருவன்
 மொழிபெயர்க்கை. மதியினுள் போசிக்கிட்டு, தகவோனாவாம்
 இது கிடைத்தால் இந்த தெக்கத்தை அழிக்
 காமல் தயதற்பம் புதித்து சந்த மனியுள்ளே சக்தித் தோகை
 மருகொன்றார்; அன்றியும் உதாரணமாக “இதற்கு பெயர்வை”
 சொல்லப் பெற்றது எங்கு கண்டதென எந்தெனது சொல்லியார்”
 எனவும் “எந்தெனது உபதேசத்தவரும்கண்ட இவ்வயிற்
 சித்தநாம கண்ட பண்டை” என்றும் திருவள்ளுவர் நாயகியான
 பெரிய பெண்ணும் துணில் குன்றலுந் வெட்டிப் பெரி பெண்ணு
 லுதாயும் தியனததையும் பழித்தது சகமல் தெக்கத்தை தெருவி
 யிப்பிசாசபா கவைக்கவும் தெருண்ணுற்று வட்டை களைக்
 கழிக்கவும் பத்த கமிட்டி திருக் அம் தம்பலுநெய் வியிருக்கிறார்.
 எனக்கட்டி, பெரியோர்கள் பத்தகாரின்று அசபா தர நி
 அனாயிஸ் அப்பிட பிப்பதன் மருது சனாறுக்கு மாணம
 தெருநெய் லகண்டை. “அம் அவசரமாக தயிலைவாது
 முடிந்து அவ் களியாது பாலவிட கதறிப்பென்று தெருநெய்
 சொன்னார்கள்; அன்றியும் உபதேசத்தவருந் தெருநெய்
 மல்குமறைத்து வயுவதெனக் காமல் துறையென்னிடுக்கிட்டு
 இல்லை; சத்தகளை இன்னபாடு பெண்ணையும் தெருநெய்
 மருதவர்களை சக்திவர்களை தெருநெய் தெருநெய் தெருநெய்
 சிலையாது, பாலென்மருண்டென்று அறிந்தவர் யார்? பொன்
 சேய்தவனோ புண்ணியா கண்ட யித்த தெருநெய் கருவன்;
 மருதவர்களைப் பெரிய பெண்ணும் தெருநெய் வயுவது
 மருதபெயர்க்கை; இப்படிப்பட்ட புண்ணியவர்களின் தரி
 சனம் பூர்வ புண்ணியத்தினால் கன்னியாபதி துறைய சிவியிடுதற்கு
 விட்ட குறையளக்கை கிடைக்கும்லாது மருதபெயர்க்குண்
 டாகுதென முன்பின் முடிவை தெரிந்து திர்க்குங்கள். இவர்க
 ளினினுஞ் சிலபேர் “சமபாவினாந்து சாய்த்து கிடக்கிறது உண்
 பாரில்லாமல் ஊப்பன்றிமேய்கிறது” “அமுரிஜல் பெருமை யா
 ரறியப்போகிறார்கள்” தன்னிடத்திலிருக்கிறதைவிட்டு மற்றவிடத்
 தில் தேடினாலென்ன உண்டு, எனமலஜலாதிகளின் மகிமைகளை
 அந்தரங்கமாகப்பெரி மிக இரகசியமென்று உபதேசித்து உழன்று

திருவிதே ந, பூதவம் பெண்களின் பாதகந்தி வாயோணிதங்
கிடைக்கில் துருது கன்னமுந், அதனும் பொன்னும் தகையின்னை
சுருவால் காயதற்புழம் மலையாடி மையும் செம்பலங்குமென எவர்க்
கும சொல்லி “நாறுநின்னை யுண்டவனெ நாதுவான்” என்ற
கதை உலகமாய்ப் பற் போனதெயென்று சொல்லி விசார்பாட்
தங்கள்; பதிகமுதல்.

இதன், இவ்வாய் இயற்கையாய், எல்லாம் கூபாவம், கொ
பெந்தத யில் குளம் பூசிட்டதும் கூபாவம், பூசிடாமணி
ந ஸ்திதாபேசகு. நுங்கதையும் கூபாவம். ஆனால் கம்மம் பிரதா
வம், அனாதி சுவனென்று ஒன்றில்லை கடவு
றுண்டொ ஜெல்லொ தெரியாது. எவ்வமனத்திற்கும் கஷ்டமில
லமல் நீதியை மடக்கவேண்டும். இதுவொ பொந்தும் உபதேச
மென்று காய் பாதிக்காப்பெண்டு, மனம் போனபடி நடந்து, அறி
யாபிடம் கவராமலாகி பாலறிந்தபோது இதுவும் ஒரு கூபாவம்
தவனென்கிறார்கள். சிலர் உண்டதே உறுதி, கண்ண தேகக்கழி
எது உலகத்தின் பிழைப்பிற்கு சாதாரண அந்த வேஷத்தை
கொண்டதே தெரிகம், விசார மாதவோ நெய்வம், இறந்துபோ
வதே முக்தி, அல்லது வெறே பிழைப்பிற்கு உபாயம் யாதிருக்
கிறது. எந்த சாமிபுயம், ஆசாமியே எந்த குறையும் தந்திருக்கவே,
நான் பார்த்த வாயிடியா? நான் கேளாத தென்விடா? நான்
செய்யாத பூஜையா? நான் கல்லாத மந்திரமுண்டா? எத்தனை
யோ எரிகளிலும் குளங்களிலும் மயனாகுளிலும், ஜபங்களும்
ஓமங்களும் செய்திருக்கிறேன். எல்லாம் வீண்பிராயசையே,
மோக்ஷமேது? நாகமேது? எல்லாம் நம்முடைய சங்கல்பந்தான்.
உலகத்தாராப்பிடில் காலங்கழிக்கவேண்டியதுதான் முடியு
கிறார்கள்.

எது செய்தால் என்ன எது பேசினால் என்ன? உலகம்மொய்
வேதாதிக்கைகள், தந்திரமாகையால் நம்பிடி
கற்றோடுகூச் கொட்டாமல் தந்திரமாகப் பேசி காலங்கழிக்க
சுமபத்துக்கேற்ற வேண்டியது. நம திரகஸியத்தை ஒருவருக்
தந்திரம் வேண்டு கும்காட்டப்படாது. உள்ளது உள்ளபடி பே
மென்பார் சாக்கு. சலாகாது. காலமும் இடமும் பக்குவமும்
பிற்து தந்திரமாகப் பேசி எதிரிகளினுடைய

சூணததிற்துத் தக்காடி உபதேசிதது போதாம் ருந்துக்கொள்
வெவென்ற பதேத கல்லவர்கொள்கை எங்கென்றான். சில விசாரணை
யென்ன, சூருவென்ன, போசமென்ன, குன்னமென்ன, மழை
மழை பெரியொனாப் பெருகுதவொன் னும் ஊண்டாம் உறவு
சூவதும் முண்டை கனோடு மொகிர்ப்பும பேசு கிரபுதாம் அகத
தனை இருக்கிறார்கள்; புரிபுமலும் துந்தாமலும் பரியாம
லும் இந்நிதர்நாபுர் அவர்கள் ஸ்வாமிநாதன், அப்படியி
ருந்தொருவருமில்லை. ஆகையால் அனைவரையுங் தகத
பாடி பெரி புத்திராவித்தனமாக மொய்யாவிட திறு பெய்க்கவும்
சூதனிடதிறு சூதாபவும், அப்படியே வந்தனை பெரு வாகுதோ
தம் முதலிபனவுடை யவர்களிடத்தி லுள்ள அந்நிவ பரிபுகா
ண்டு, காலங்கழிகவேண்டி டதுதான், இவா ஸிபு உடா நந்தக
னாகவேண்டி வருமென்றார்கள். இவானரி சிலர் “உடாநதோ
பெருதது வாசுதன் வாபுதகபாசுலை கற்றென்ன பதேதாங்
கள் பெருமென்ன? பார்.” ஆகையால் வேதாநத நர் அபிசலச
யெடுபபுதம் கந்தைநாட்டி க்காலங்கழிபபுதக இரக்தாபகாது
அப்பாடிக்கு இந்நிதர்நாபு ஞானம்? சூதக சராவர்க்கு அப
சான வில்லையா? பாஜயாகி பல்லவ? இர நியாகி எவ்வெவர்க
ளிடம் எப்பாடி எப்பாடியிருக்க வேண்டுமோ எவ்வெவர்களிடம்
தேதுபேசவேண்டுமோ அனைவரையறிந்தவரும்பிரிபிரி யாய்ந்து
சூக்கெட்டாமலே அவந்த ளிரிபிரியாயததை முன்னே தெரிந்து
கொண்டு, அவரவர்களுர்க்குதக்காடிபெரிதந்தமரியாதைகளாக
திதாமுமரியாதைகொற்று, கௌரவத்தி டுவாழ்வதே ஞானததிறு
சூர் ஞானசாஸ்திரங்களுக்கும் தாழ்வின்றிய கௌரவ மல்லாது,
உலகீகாராகா மில்லாத எழைகளாய்க் காலங்கழிபபுது சிறிதும்
ஞானமல்ல வென்றார்கள்.

ஸுவாமி! இவையெல்லாங்குடந்தி ருந்துவந்த என்மனம் நிலை
பொறுமல் மிகுசஞ்சல முடையதாய் மயக்க
சீடன் தன்குறையை மெழியா திருக்கின்றது. தங்களைக்கண்ட
வண்ணப்பித்தல் நாள் முதல் சிறிது ஆனத்தமுடையதாகிக்
காணப்பட்டதுளும் ஒவ்வொரு காலங்களில் பூர்
வங்கேட்ட, அல்லது பழகிய வழக்கங்கவிரென்றை பினைந்து,
பிளவுபடும்பிக்கைக் குறைவையொ கின்றது. பூர்வவாஸனையின
படும் சிறிதுப பிவித்தபாகவில்லை பென்று எனககே தோன்றுகி

றது, தேவன் தான்கள் தமையுரித்து என்பனபு நந்திகளிடீத
பாவனைகளி னின்று மீன் அமுத மான்சமாக உன்சுபா
சு கூறாதகா கிடைய மீன் நிற்க உபநீதசுகவேண்டி யது. இதுவே
என் பிரிந்ததனை. தங்களை நான் வந்தவதாகவும், தபாந்வா
கவும், முசநாகவும், சீர்சைமுதலியநீரால் நிறைந்த சுருணை
சடலாகவும், என்பனமேறு அறிந்து வருகின்றேன். நம்பியுநிரு
குகின்றேன் தாங்கனென் கொரிசனையை மீடற்ற தாபாமல் சகா
யஞ்செய்தீர் கனென்பது எனக்குத்தெரிந்தே யிருக்கின்றது; ஆயி
னும் மலர் பார் தங்குறையகளைச் சொல்லி யாகியது க்வங்
கொளங்கிறான் வெட கயாநிறைவன், பொருசுபுளாவன், சீர
சந்திரமுடையவன், கிடைசந்திச் சிபுநிதியன் பாதவன், பொ
ருசையுளவன், மனறு நன்பவழிவாக வேயிருப்பாளென்கிறந்தி
வகுப்பாரியுள் நிரிசுதமன் மர்ப்பிராயகதை யறிந்தேன.
தேவரீ பொருசப நவையாநீர், சநுனை, முசுதை, உபைசை
கனனுய முட பகவாநீர் பிராசி சிவி என் து பிராசிகுமாதவே
விசுந சூரிம ந. பாலசீர வேவநிசீதன். நான் தங்களைநி தம
பாவிரககா பர சந்திரவாகவன் என் பறாது அபியாமை
யால் வதேவீ, பரபிராநி விசீதன். மரபாந வணநிம. மயலகா
மர! மயலகாமர! மயலகாமர!.

சஞ்சுநவின் அபயம்.

விவேகயாகிய மாணவர! பஞ்ச நரிவாநகநீர் ம
பிராநிபகசு பிராணசகா லுபவீசும
மனிடபிறபு யாதி எவர்ப்பொருள சநித்ய, எவ்வாறு கனி
னுஞ்சிறந்ததெனல். லும பனிதனை மய தவனாகி விளங்குகிற
வென்பது நிராசேஷமல்லவா? இத்தனைய
மனீத ஜன்மதலத மாயாநாது மிகுத பாசகிரபென்று
நினைக்கிறேன். ஏவெனில் — மனப்பாநிறப்பின் மேன்மையைக்
சுருதிப்பாங்கு மீதது மிசவுமற்புமாக விருக்கிறது. எவ்வு
யெனில் — பனிதனை கபாதுற வேமுதிய எவ்வகை யுயிர்
கனும், பொருள மவா; நதாநாநிறைவத மயவும், முடங்க
வாகுயு காணப்படுகின்றன. இப்படிப் பொருளகள் மேன்மை
யையுடைய எல்லாமனிகா லும மிசவும் உபயாக முடையவை
களாகவும், உயாநலவசனாகவும், பொருள லும அவைகள்
சும்கவசவேயாம். இப்பொருள்களாகிய பொன், வெள்ளி

தாமீரமுதலிய நவலோகங்களையும், வைரம், கெம்பு, பச்சை முதலிய நவரத்தினங்களையும், செல், கோதுமை, யவை, கேழ்வரகு முதலிய தானியங்களையும் மாந்தர் யாவரும் உயர்ந்தவைகளாகக் கருதினும், இவற்றை உயிர்கள் உபயோகிப்பதனால் உயிருள்ள பிராணிகளிலும் இவை தாழ்த்தனவாகக் கொள்ளத் தடையின்றும். இவ்வுயிர்களினுள்ளும் பாசு, யானையாதிய பல்வகைச் சாகாக்கூடாப் பிராணிகளையும், மாமிச பாசுக்களாகிய சிங்கம், புலி, ஓசாய், நரி முதலிய குரு ஜந்துக்களையும், மனிதன் தன் வயப்படுத்தி அவைகளைத் தனதிஷ்டத்துக்கு ஒத்து நடக்கச் செய்துக்கொள்வதனால் மிச்ச வலியுள்ள மிருகங்களும் மனிதப் பிறப்பினருக்குச் சுருக்கத்தில் தாழ்த்தனவாகவே யிருக்கின்றன. இது சாமான்ய நியாயம். இன்னுஞ் சிறப்பாக யோசிக்கில், உலகத்திலுள்ள எவ்வகைப் பொருள்களையும் மனிதன் தன் வயமார்க்கிக் கொள்ளும் ஆசையும், ஆற்றலு முடையவனாகவே காணப்படுகிறான். சரபோசுபிஷ்ணுராவ் பொன்மனாகு மொருவன் தன்னையன்றி அந்நிய எல்லா உயிர்களையும் தன்னினுள் சுத்தாக்குறையை யாவிட நெருக்கசெய்து யுத்தியாலும் புத்தியாலும் தனது சுத்தியாதிநிரசெய்து கொண்டு யாரினுஞ் சுத்தா மதிக முடையவனாக வாழக் காண்கிறோம். அன்றியும் சில மந்திர தந்திர யுத்தி புத்தியுடையார் தேவையுந் தமது வசப்படுத்திக்கொண்டு தமதேவனின்றா செய்ய விதிப்பதாகக் கேள்வி படுகிறோம். இவ்வகையாக மனிதப்பிறப்பே மேன்மை பெற்று விளங்குதலினால் மனிதப் பிறப்புப்போல ஒருயிருக்கு வாய்க்கில் அது அவ்வுயிருக்கு அரிதாந் செல்வமென்று நினைக்கத் தடையின்றன்றா? இயற்கையின் சுத்திர மதிகமாகப் பெற்ற மனிதப் பிறப்பினர்க்கே பாரவையும், நீதியும், ஒழுக்கமும், பாவபுண்மும், இன்றைக்கு நாளைக்கெனத் தேடிவைக்கும் யுத்தியும், புத்தியும், எனதுனதென்னு மபிமானமும் மிகுதியாக வுண்டென்பதிற் தடையென்னே? பாஷாஞானம ரீனைய உயிர்களுக்கு கில்லையெனல் ஸ்பஷ்டம். அதுபோலவே நீதியும், நியாயமும், இன்றைக்கு நாளைக்கெனத் தேடிவைத்துக்காக்குந் திறமையும், எனதுனதென்னு மபிமானமும், வழக்கமும், முறைமை தவிராஸமயும், பாவபுண்ணியமும் மற்ற உயிர்களுக்கிருக்கக் காண்பாமில்லை. இஃதனால் மனித னெவ்வொருவனும் தனது முயற்சி

யால உலக முழுவதையும் தனதாக்கிக் கொள்ள ஆசையும், ஊக் கமு முடையானென்றே வெளியாகின்றது. இப்படிக்கு இயற்கையிலுள்ள தன் சுதந்தர சத்தியானது பிரதிபந்தங்களுடன் ஒருவ னிடத்து குறைவை யடைகின்றதே யன்றி சாதக சாதனப் பொருள்களின் சகாயம் வாய்க்குமெல், இவ்வுலகத்தைத் தனதாக்கி கொள்ள சிறிதுங் தாமாநென்றே துணிபும்.

எல்லா மனிதருக்கும் தனது சுதந்தரத்தை விருத்தி செய் தாகொள்ளுவதற்கு வேண்டிய எவ்வளவு மனிதனுக்குஇன்றிய சாதனப் பொருள்களுள்நாம் குறைவா மையாச் சாதனம் உலகமெல்லாம் தனதாக்கிக் கொள்வதற்கு கல்வியே இன்றியமையாத சாதனம் கல்வியே யன்றி, வேறில்லை யென்பது எமது அபிமதம்; எமது முன்னோர்களின் துணிவிதான். “இயற்கையில், கல்வியை அல்லது சுற்ற எல்லா மனிதரிடிலும் உள்ள பாஷைஞாநா னே கல்வியென்பது? இது யாவாது? புணர்யிருக்க விட ந்து கல்வி கற்கரியாது? யெடுதற்குக் கொளவது வீண் பிரபா சையல்லவோ?” என நினைப்பது. அல்ல. அல்ல. அதற்குரிய மும், அரிய சகயஞ் செய்யும் அந்தணம்கும். எவ்வாறு மெனில்:—ஒருவன் தன் செய்யுமா கரியதில் பணி சகயஞ் செய்ய உடன்படுவதற்கு அவனது சரிய மவனுக்கு சிறந்த ஒருக்குள்ளாகவே இடைபூதுகளின் வலுவைக்கடந்து தன்னை விரும்பியவனுக்குத் தவிர, தமது பூர்வதீயம் செய்கின்றது. சகாயமன்றிய பிரதிபந்தங்கள் அதிகமாகும்-கூட எடுத்த காரியம் முடிவு பெறுவது சந்தேகமே. சகாய மின்றிப்பலகாலஞ் செய்யி னும் இடைபூதுகள் தொகை நூ லன்றி பெருந்த காரியம் முடிவு பெறுது. உலகிலுள்ள பாணிப் பிரபலம் ஒவ்வொருவனுந் தானே எல்லா உலகிற்குஞ் சர்வ பொருளாகி இருக்க இசைப்பா தோடு அழியாது வாழும் ஆசையுமுடைய இயற்கையானதவின், பிறப்பால் பொருமை கொண்டு எவர்க்குந் தீங்கழைக்கத் துவசங் கட்டித் திரியா நிற்பான். இவ்வீடு இடைபூதுகள் மாங்க்கும் நோந்திருக்கின்றனவென்பது உடல் பிரித்தம், இவ்வாயு பொருமையால் பரவிய விநோதம் மிகமிகுத்து சகாயஞ் செய் யுமறிவுடைய புண்ணிய புருஷர்களாகுடிகுறவுசுன்றிய விடத்து

எவர்தும் அவ்வார் மெய்க்கண்ட பெருமழைக்கார் அவர்க
 ளும்துடித்து விடும் தெய்வமாம்? ஆகையால் அறிவுடைமையா
 தும் ஸகாமாயி ஸெண்டாகுபரோபகரிகளும், பெருமை யாதிய
 பங்குண மில்லாப் புகழிதரும், உலகிற்கு ஸேவை யன்றிப் பலரினார்
 இன்புறல் இவையினை குருவாகவும், கெய்வமாகவும், தந்தைதா
 மாகவும் அறிவாநடையார் மிடுந்நட, அணுகி யடைக்கலம் புரந்து
 தமதுமுதல்களை நீக்கக்கொண்டு, ஸைந்தோங்குகின்றார்கள்

[illegible]

இவ்வாறிருக்க சிலர் இவ்வகையாகப் பதோபநாசிகளாகச் செய்யப்பெற்ற சகாயக்கருவிகளாகிய சாஸா
 சிலர்க்கே கல்வி திரங்களைக் கற்றும், அவற்றிற் சொல்லிய
 புரிய தென்பாணைப் படி நடவாமலும், தற்சுதந்தாம் பெருக்கும்
 பற்றி. முயற்சியில் தலையிடாமலும், பூர்வந்தம்பால்
 பிடிப்புற்றிருந்த பொழுமைக்குண மாதிய
 பழக் வசத்தராய்ப்பொதஞ் செய்து ஜாதி குல மாநிகள் வகுத்துக்
 கொண்டு தமக்கே அசசாததின் சாதகமானேனச் சொல்லி வஞ்
 சித்துக் காலங்கழித்து வருவா யாயினர். இதற்கையார் பொலிக்
 கல்வியரும், பொழுமையுடையருமென்றே சொல்லத் தக்கவா
 வர். இவரும் மூர்க்க மிருகத்துட்படுவா ரல்லது முதன்மை மனி
 தராகார்கள். இத்தகைய அபகாரிகளுஞ் சில அசயாவரிக் அபூத
 கற்பனாலங்கார புராணதாய்ப் புனணாலங் புதினத்திருக்கின்றா
 ர்கள். இயற்கைத் துற்றுகை வியப்பு மிக்காருக்கு இதுவுமீதார் சகாய
 காரியாகிய சாத்திரமே யாகும் போலும். இயற்கையில் உபகா
 சிந்தையுடைய உபகார புருஷரும், அழிந்து யோசிக்கும் ஆற்றலு
 டைய விவேகியரும், நீதிவாழ்வா நெறிமுறையாளராம் நிபுண
 ரும், மேற்படியார் புராணங்களையும், அவர் சொல்கங்களையும், சொல்
 லும் புத்தி மதிகளையும், தன்கூடே சேர்க்காத தகலமயானகிடைய
 ராயர். தன்குதந்தாம் தனக்களிப்பது தனனை யடிமைகொள்ள
 ார்மம் பொதிக்கும் தந்திரவாதிகள் சொல்லிக் தக்கமிக்க தன்ம
 வான்களின் வாதங்களைக்கொக கலா பிடிப்போர் கேட்க விரும்புவார
 களோ? ஒர் காலத்தும் விருமாயர். உபகாரிகளையே உறவினர்
 களாகக் கொள்ளவேண்டித் தம் பால் ானா, அபகாரிகளையா லபயம்
 புருவது அழிவிற்கே யிடமாகும்.

புத்திமானே! இதுவரையில் கல்விபென்பது கருணையு
 டைய பொரியோர்கள் தஞ்சகாயம் விரும்பு
 பாஷாஞானம் வேர்க்கு, அதையவர் பெறும்பொருட்டுச்
 மனிதர்கட்கு செய்த கற்பனைக் குறிகளென்று சொல்லி
 இயற்கையில் வளிகளென. இயற்கையில் மனிதன் எதையும்
 உண்டு. அறிபவேண்டுமென்னும் ஆவல் வடிவமான
 வனை யெனற்கு ஐயமில்லை. பாஷையும்
 பாஷார்த்த முணரும் ஞானமும், பாஷைக் காதாரமான அகர

ககரங்களாதிரத்தமும் மனிதனிடத்திற்குநே யுண்டு. சில மிருகாதிகளும், சில பക്ഷிகளும் தத்தவ கருத்தைத் தம்மினம் அல்லது தனனொத்த பராணிகளாக் கறிவிப்பான்வேண்டி சில குறிப்புக் தொனிகள் செய்கின்றன. இவ்வளவேயன்றி வடக்கியத் தொடர்க்கு ஆதாரமாகிய எழுத்து வடிவத் தொனியை கிளப்புவனவல்ல. இதுபோலவே மிகு புத்தியுடைய தக்கார் தம்மையுள்ள பாஷாஞானத்தில் தத்தவ கருத்தைப் பிறர்க்குச் சொல்லால் அபிவிக்கின்றனர். தாய்தந்தையர் கற்பியாது டயவை மியற் கையிலுண்டாதலில்லையென்போர் ஆழ்த்து யோசியாத தாய்தந்தையுடைய அவசரக்காரியை யாவர். அன்றியும் தமது செய்கைகளிலும், குணங்களிலும், இயற்கையாற்றலிலும் அதிக மறதியுடையா ரென்பதில் தாழ்ந்தல். இன்னார் மிகுத தூயசைவர்பட்டு தம்மியற்கையை மறந்தார்தோலும். மற்றும் பொருமை யாதிய புதுமக வஞ்சகமும், பொய்வாழ்வித்தே யுடனே தேறிக் போகப்பிரியமும், நன்றியறியு நாயினுங் கடைப்பாடு நடை யிலாது நட்பை விருமபுந் துட்டரும், பிறரை யோமாற்றும் பிரிபு மெற்கொண்டவரும், தற்புகழ் வேண்டித் தநீமா னுளத்தரும், கட்டித்திற் கிடைக்கும் சுகம்பெறு வினையிலானாரும், அல்லலெடுத்து அழிந்துபோகு மகந்தையி லாழ்வோருமாகிய இவர்கள் முன்னோர் நலையென்றும், முன்னோர் மொழிமொன்றும், முறைமையென்றும், தமதறிவினமையைப் பிறர்க்குச் சொல்லி அழைவிடாது தாமும் நடந்து, பிறரையும் நடத்துவிகரப் பிரயாசை யெடுத்தும் கொள்கின்றனர். இது மூடத்தாட்டிமல்லது முன்னோர் மொழிக்கும் ஒழுக்கத்திற்கும் பொருந்தாதாம். எங்ஙனமெனில்:—

சர்வஞ்ஞரும், சர்வஜீவ தயாபாருமாகிய பெரியோர் கருத்தே
பேதம் தில் பேத மோன்காலத்தும் விரும்பாததக்க
பெரியோர்க்கும் தாகி யிராது. அவர்கள் இயற்கையில்
உடன்பாடல்ல. மனிதப் பிறப்பிற்றிட்ட வழி்களுகஞ்ஞள
சுதந்தரத்தை யூட்டுவிக்க மிக விரிவாகவும்,
விளக்கமாகவும் தூல்களால் விளக்கி யிருக்கின்றார்கள். அவர்க
ளுரைத்த தூல்களில் பேத மென்னுந் தடையாம் பிரதி பத்தத
தை நீக்க சாதனமாகுஞ் சமத்துவத்தைப் பன்முறையும் வற்
புறுத்தி யிருக்கின்றார்கள். அன்றியும் தாங்கரை மஃவாதே நடந்

[illegible]

இந்தவென்பது தானமோ தருமமோ என்பாயாகில், தருமஞ் செய்வதே போக்கியமல்ல"து தானஞ்செய்தம்மே சிறந்தது வதெனொவ்வாது. தானமென்பது கட்டா தீர்மானற்றெனல். யததாற செய்யும் முட்டிப்பாடுடையதே யாம். கட்டாயத்தான் செய்யும் தானமோ பட்டாங்கி வுள்ளபடி யன்று. தானஞ் செய்வதோ மானிடர்

பொருமைக்கே. இது பொதுவாக உவமம் உள் ளுமையாய் வந்தது. தனிந் பொருமைக்கே தக்கது இத்தொடராய். “தகுநாபெந் துநல் லாமல் சித்தொண் பகதுபாணம்” எனவும் “செத்தவர் வீட்டில் வாழ்ந்தவர் தெட்டார்” எனவுஞ் சொல்லுமாய் மொழிக் கணங்க இத்தொடர் எழுகருதது இவை ஆரம்பமே லீலை யுற்றம். இது மனிதரின் துறாதுபத்தொரு மறுவல் உதவல் உடையது. உதவல் லன்றி இத்தொடர் தீராத கருமமென்று பொய் பதிகள் சொல்லாம் உணர்த்தியும் உள்ளார்கள். உதவல் இத்தனைப் பதிகப்போ என் னாவில். பாலரும் பெண்ணு தளையுடையது பாதில் பயனென்ன? புரந்தம் தெள்ளாதபொதுதனை ஓர் பதிகம் பொதுவதென்க. அறிவிலர் தான மறிக. அழும்பு லுதவியுறாது. பாத தெனன்? இத்தொடர் தெளையாது ஓவ்வொரு மனிதன் பாத பாததென முத்த பாததெனும் கவனிதல் உடையது. இவ்வாறு உவ் மில்லாதல் கவனமுதலாக.

தத்தியுடைய கள்ளிம லுதவியீர் லீலைப் தெளையீக	
நாகு, இயற்கையிற் றான் அறிவிர் னீன	
நிசாரணை	கள்ளு உடையது ஆவ விரிவா னெண்ணு
யில்லா	செவ்வா தலாகநீளா சொல்லுகி ருத்தொடர். நீ
பழக்கம்	சாவதான சித்தத டிய பாவநா அலவேநிங்
ஊபரிதம்	தெட்டாயாக. ஆபரிதம் மென்றது சிறிது
	மில்லாமல் துணை தது இத்தனை கவனிப்பா

யாக. என்னை வெத சிந்தனென்றும், வேததலாத அலுதி யெனக் கெள்ளாதவென்றும் யொசு ததுவிட யெத. உண் ஆயாவன். சிலர் ஆராய்ச்சியென்பது சிறிதுமில்லாமல் பழக்கமே ஒழுக்கமெ ன்று நினைத்தது அதிலுள்ள குணகுணங்களைக் கவனியாது, “நீரு ங்கக்கா யென்றான் அதனால் பதநியம் முயிந்துவராய் வீட்டது இனி என் மருந்திவனுக்கு எப்படி பிடிக்கும் பத்தியபில் வாத மருந்து சத்தருக்கை பாணமாகும்” எனப் பிதற்றும் லாதத்யம் பிடித்த வைத்தியனைப்போல வேதமுதலானவை கற்பனை என் னு சொன்னமாத் திரத்தினால் “இவன் நாவதீகன், இனி என்ன இருக் கிறது, வேதப்பிரமாணத்தையே இவன் விருமாவில்லையெ, சரி, சரி, இனிஎன, அங்கீகரிக்கப்போகிறான், யுத்தி என்றாலு லவ்வொரு காலத்தில் லவ்வொருவருக்கும் வெவ்வேறுகப்பிறக்கும், அவை

யெல்லாம் பிரமாணமாகுமா? அநுபவமென்றாலோ மாணபரியத் தம் கர்மாஞ்செய்து மாண்டபின்னரன்று அநுபவிக்கப்படுவது? ஆகையால் வேதங்கற்பினை யென்கின்ற இப்படிப்பட்டவர் முகத்திலும் விழிக்கக்கூடாது” என்று சொல்லி, தப்பித்து அப்பாற்போவா! அப்படிப்பட்டவர்களும் கற்றாப்போனதே காணப்படுவாராயினும் அவர்கள், சிறுதறிவுடையாரேயாவர். அவரெட்டிச் சொல்லினுமறிந்தோர் அறிவிலார்க்கு தமமாலானவரையும் சமாதானஞ்சொல்ல முற்படுவார்களல்லது முரணாகக் கொள்ளார். மூடத்தன்மையே-டு முட்டிப்பிடிவாதமும் உடையவராக காணப்படுவாரேல் வீண்கஷ்டமென்று அவரை ஒருவாறாக விநயத்தோடும் போக்கி விடுவர். கணறறுநீரை வெள்ளம் நிறப்பும்ல்லாது குறைக்காது. அதுபோலவே விவேசமுட, பொறுமையும் அடங்குதலோடுகூடும் அற்றலுமுடைய குருவானவன் அவ்வகை குணங்களுடைய சி-ளைய நென்னியாகிய விவேகத்தோடு வெள்ளம்மோன்ற விடை என்னும் விவேகத்தையுஞ் சேர்த்துக்கொடுத்தி அவனது அறி யாமையால் நெருங்க துகபக் குறைவுகூற ஆனந்த பூர்த்தி செய்வானேயல்லது, அவன் பொருளைக் கைக்கொண்டு செல்ல நீளையான்.

இதுநிற்க; உலகத்தில் பாஷாஞ்ஞானம் இயற்கையில் மனிதர் பாஷையிற் பாலில்லை, தாய்தந்தையர்களாற்றான் பாஷாஞ்ஞானம் உண்டாகின்றது என்பவர் உலக முழுமைக்குமொரோ பாஷையாக விராமைக் குஎன்ன காரணங் கண்டுபிடித்தார்களோ?

ஆதியில் தெவபாஷையாகிய வட மொழிபோன்றே யுலகமெங்கும் பேசப்பட்டிருந்தது என்றும், இடையில் பலபாஷைகள் அப்பாஷையைத் திரிப்பதினால் உண்டாகியனவென்றும் சொல்லப்பட்ட வலாம்! அது பொருந்துமாறில்லை. ஏனெனில்:—தமிழர் தமிழ் அநாதியென்றும், தெலுங்கர் தெலுங்கு அனாதியென்றும், அரபியர் அரபி அனாதியென்றும், கிரேக்கர் முதலாயினோர் தத்தம் பாஷைகளை யநாதியெனக் கூறுகிறார். எல்லாப்பாஷையிலும் தாய் பாஷையாகிய வடமொழி கலந்தே காணப்படுகிறதெனில் ஒரு பாஷையில் மற்றொரு பாஷையின் மொழிகள் இப்படியே கூடிக் காணப்படுகின்றனவென்றும் அவ்வப்பாஷையாரும் போராடு

கின்றனர். இதுநிற்க. எந்த பாஷையையோ யாதுலும் உலகமுழுதும் ஆதியில் யாவருமறிந்திருந்தால் இது பாஷையாகச் செய்ய யார்க்கும் எவ்வித காரணமுஞ் சித்தித் திருக்க மாட்டாது. ஒரு பாஷையார் மற்ற பாஷையின் பிரபலத்தைப் பார்த்தபொழுது அதினின்று நதம்மக்குத் தேவையான வார்த்தைகளையும், அபிப்பிராயத்தையும் தமக்கும் பிறித்க்கும் உபயோகமாகும்படி அப்படியே தம் பாஷையோடு சித்தி யுடைய வரங்கி வந்திருக்கலாம். இதனால் ஒரு பாஷையினுள்ள பதங்கள் மற்றொரு பாஷையிற் சேர்ந்தனவாக யுக்கி விடந்தருகின்றது. எட்டடிக்கானாலும் எந்த பாஷையும் இயல்பாக மனிதன்பாலே பிறந்ததாக நினைக்க விடமுண் டல்லாது, வேறு விதமாக யோசிக்க விடமில்லை. அபூதக் கற்பனைகளாகச் சொல்லுமவையெல்லாம் ஆராய்ச்சியில் மெய்யாக நிற்க விடம் பெறவுருமை. எல்லாப்பாஷையினுமுதன்மை பட்டதென்று ஆராய்ந்துணர்ந்தோரால் கொள்ளப்படுகின்ற தேவபாஷையாகிய சமஸ்கிருதமென்னும் வடமொழிக்கு அக்காலத்தில் அறிகுறியாக வழங்கி வந்த எழுத்துக்கள் தேவநாகரமென்றும், சிலர் மலையாள வெழுத்தைப் போன்றிருக்கும் எழுத்துக்களென்றும், லிவாத மிகுந்தனர். சிலர் எழுதாக்கிளவியே தேவ பாஷையாகைபால் எழுத்து அதற்கில்லையென்கிறார்கள். அன்றி வேதத்திற்குச் சுருதியென்று (=கேட்கப்படுவதென்று) பெயர்வழங்கி வருதலால் அதற்கறிகுறியாகிய எழுத்திலையென்று தானே பொருள்படுகின்ற தல்லவா? அன்றியும் வேதம் அத்தியயன ரூபமாகவே யிருக்கிறதென்று சொல்லுகிறார்கள். வடமொழிக்குப் பாணினி முனிவராலே வியாகரண சூத்திரஞ் செய்யப்பட்ட தென்பதால் சில காலங்களுக்கும் பின்புதான் அப்பாஷையும் ஒழுங்குபட்டதென்று யோசிக்க விடமுண்டாகின்றது. அன்றியும் அகஸ்தியர் முதலிய முனிவர்களால் சொல்லப்படும் சித்தி நூல்களில் பாஷைக்குக் காரணமாகிய ஐம்பத்தோரெழுத்துகளும் மனித சரீரத்திலுள்ள ஆதார மாறிலுங் பிரிவுபட்டு நிற்கின்றனவெனச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இதனால் மனிதர்பாலே பாஷாஞானமும், அதற்காதார ஒளி வடிவ எழுத்துகளும் உள்ளன வென்பதே முன்னோர்களின் சூன்யபென வெளியாகின்றது. மனித ரன்றிய மற்ற பிராணிகளில் கிளி முதலிய சிலவற்றிற்கு மிக்க பிரயாசை

யால், பாஷை கற்பிக்கப்பட்டாலும் அவைக ளப்பாஷையைப் பேசினும் பொருள்விளக்கஞானம் பெற்றவைகளாகவும், பெறுவனவாகவும் காணப்படவில்லை. ஆதலால் மனிதனே பாஷாஞானத்திற்கு இயற்கையாக உரியானென்பது எவ்விதத்திலும் மறுக்கப்படாத விஷயமாம். இப்படி இயற்கையில் பாஷாஞானம் பெற்ற மனிதரில் சிலர்க்குக் கல்வியில் முழுவதும் அதிகாரமும், சிலர்க்கு அரைப்பங்கிற்கும், சிலர்க்கு கால்பங்கிற்கும் அதிகார முண்டென்றும், சிலர்க்கு அதிகார மில்லவே யில்லை யென்றும், சிலர்சொல்லுவாராகில் இவர் முன்சொல்லிய பிராணிகளை யொப்பாவரல்லாது வேறென்னவார்? இன்னோரைப் பண்டிதர்களென எங்ஙனம் நினைக்கலாம்? பண்டிதராகக் கொள்பவரை நாம் சிரிப்புதல்லாது வேறென் செய்வோம்.

விவேகியே! உலகிலுள்ள மானிடப் பிறப்பினராகிய ஆண் பெண்ணும் யாவர்க்கும் இயற்கையில் சுதந்திரபாஷையைப்போல் தரமாக வுடைய பாஷையைப்போலக் கல்வியும் வியும் சுதந்தரமாகவுடையதேயாகும். இப்படி கந்தரமே. படியிருக்க கல்வியைச் சிலருக் குரியதென்றும் சிலருக்குரியதாகாதென்றும் சொல்லுவோரையும், அதைக்கேட்டு மெய்யென அங்கீகரிப்போரையும் மூடப் பழக்கத்தி லாழ்ந்த மூர்க்கர்களெனக் கொள்வதில் தப்பேது? பாஷையை மாத்திரம் யாவருக்கும் இன்றியமையாததென வங்கீகரித்துக் கல்வியையும், கல்வியைக் கற்பிக்கும் வேதந்தையும் யாவருக்கும் இன்றியமையாததென அங்கீகரியாதவர்களை யெவ்வளவு மதியீன ரென்னலாம்? ஆண் பிள்ளைகளை கல்வியுடையவர்களா யிருக்கவேண்டும். அதிலும் உயர்ந்த ஜாதியாருக்கே அஃதிருக்க வேண்டும். பெண்களுக்கும், தாழ்ந்த ஜாதியாருக்கும் அஃதிருக்கப்படாதென முரட்டரசனது சகாயத்தில் கட்டுப்பாடுகளை யுண்டாக்கிக் கொண்டவர்கள் இது முன்னோர் காலத்தில் இவ்வித சாபததால் இன்னரால் நேர்ந்ததென்று ஒரு குறிப்பேற்றக் கதையுந் திருஷ்டாந்தமாகக் காட்ட ஓர் புராணஞ் செய்ய முயலாத காரணம் யாதோ தெரியவில்லை. கல்விகற்பது கடினமாகையால் சோம்பேறிகள் செய்து விட்டுவிடுவர். பாஷையை விட எவரு மொப்பார்கள் என மதித்து பா

ஷைய மறுக்கப் பிரவேசியாது கைவிடுத்தனர் போலும். கூடு
மேல் இதினும் பிரவேசித்தே யிருப்பர். பாபமற்றவனே! இயற்
கையாக பாஷை யாவருக்கும் உரியதுபோல கல்வியு முரியதென்
படுத நிராசேஷம். இஃதுன் கருத்திற்கே புலப்படுகின்ற தல்
லவா?

சீட்டினே இதைச் சற்றுக்வலி. உலகிலுள்ள ஒவ்வொருவ
னும் இயற்கையி லடைய விருப்புவது
தீர்த்துநீந்திகளிள் யாது? சுகந்தையா? துக்கத்தையா? சுகத்
சிப்பி. ஷைய யல்லவா? அச்சுகம் யாது? நோ
யற்ற வாழ்வும், குறைவற்ற செல்வமும்
மாணமற்ற தீர்க்காயுரு மல்லவோ? அவற்றிற்குத் தேவையான
வகையையெ சிததி முததி யெனக் கூறுவர். நோயற்ற வாழ்
கிற குரியதான துணையா யிருப்பவைகள் சித்திகளாம். மாண
மற்ற தீர்க்காயுருக்குரியதான துணையா யிருப்பது முத்தியாம்
சித்திக்குரியன மணி மந்திர ஓஷத வடிவங்களாயுள்ளன. பசி
யாக சீதோஷணதிகளும் நோய்களேயாம். இந்நோய்கட்கு
அன்ன பான வஸ்திபாதிசு ஓஷதங்களாம். நோய்களில் பசி
தாசம் தீராப் பெருநோய்களாம். காமாதிசு அதனிலும் வேக
முடையன வாயினும், சிறுநோய்களாம். பெரு வியாதியென்
னும் குஷ்டமாதிய பிணிகள் அதனிலும் தாழ்ந்த சிறுநோய்களெ
னச் சொல்லவேண்டியன வாயிருக்கின்றன. இட்டடிக்கிருந்தும்
குஷ்டமாதிகட்குப் பரிகரிக்கத்தக்க பொருளும் பொருளுணர்ச்சி
யும் அதைத் தெரிவிப்பாரு மின்மையால் அச்சிறுவியாதிகள் பெ
ருவியாதிகளென வடிவகட்டிகின்றன. தீரா வியாதிகளாகிய
பசிசீதாதிகட்குரிய பொருள்களை யாவரும் விளைபொருள்களாகிக்
கடைகளில் தானிய வஸ்திபாதிசுகளாக விற்கையாலும் இதை
யுடையவர் ஏழைகட்குத் தர்மத்திற்குங் கொடுத்து இந்நோய்
களை யாவரும் பரிகராஞ் செய்வதினால் பசி தாகாதிகளை நோய்க
ளாக மதிப்பதில்லை. இல்லை யெனினும் இந்நோய்களுக்குரிய குறை
னவர் நெஞ்சினின்றும நீங்கினதாகக் காணப்படவில்லை. தாகத்
திற்கு மப்படியே ஏரி, குளம், வாவி, வாய்க்கால், தண்ணீர்ப்பந
தல் முதலியன தருமத்திற்கு அமைத்து வைத்தலால் தாகத்தை
யும் மதிகசுரர்களில்லை. மனப்பீடையாகிய காமாதிசுக்கும்

சரீர பீடையாகிய காரம், ஞன்மம், சூலை, பெருவியாதிகட்கும் பரி
காரப் பொருள்கள் வெகு பிரயாசையாடு கற்றுணர்ந்தோர்பால்
பெறக்கூடியனவாயிருப்பதால் இவைகள் கடின வியாதிகளாகக்
காணப்படுகின்றன. இதற்குஞ் சிலர் கன்னிகாதானம் தர்ம
வைத்தியங்களால் உதவிபுரிந்து வருகிறார்கள். வியாதிகளாகிய
பெருநோயாதிகளுக்கும் தக்க ஓஷதிகளை எவரும் விளைபொருள்
களாகப் பயிடுவதில்லை. வனங்களில் கடவுளால் வளர்க்கப்ப
ட்டு வளர்கின்றன. இவற்றையுபயோகிக்கும் விதத்தை உப
காரிகளாகிய அக்ஷதியாந்திய சித்தர்களும் பிரமன் மரீசி முத
லிய தவசிபேட்ட முனிகளும் யாவருக்கும் விளங்க வேத உபவே
தமாக உபதேசித்து வந்ததாக நூற்களால் விளங்குகின்றது. அப்
படியவரால் உபதேசிக்கப்பட்டு கேட்டவைகளே பிரபலசுருதிக
ளென வழங்கப்பட்டு வருகின்றன. இவைகளில் ஒரு தேகத்
திற்கு பிறதேகங்களாறுண்டாகும் பீடைகளை யவ்வவற்றிற்குப்
பகையாயுள்ள ஜந்துவின தேக ஸமாணையாலும் ஜந்துவினிடத்தி
லுள்ள பொருள்களாலும் தீர்க்க உரைப்பவையே மந்திர தந்திர
மென உணர இடந்தருகின்றது. உதாரணம்:—பாம்பு விடதத்
திற்கு கருடன் ஸமாணையும் தேன் விடததிற்கு மயிற் பீலி புனகயூட்
டலுமாம். மணிபெய்தது பாதாச பந்தனத்தாற் செய்யும் மணி
யேயாம். இதன் பெருமையை வாயால் உரைக்க முடியாதது
இதைச் செய்யும் உபாயம் அதற்குரிய பிரயாசையும் நூலா
றுணர்ந்துகொள்ள முடியும் யாவ்வு இதை இவகு விரிகக
இடந்தேடல் விருதா பிரயாசையாம். மாணவகா! இதனால்
ஜன்மம் சுகமல்லவென்பது ஆழ்ந்து டீசிப்பவர்க்கு விளங்கா
மற் போகுமா? ஆகையாலல்லவோ பிறவியைப் பவபோகமென
வும் கடவுளைப் பவபோக வைத்து டீயும் வேததலை மணிமந்
திர ஒளஷதங்களாகவு டீயும் டீயுள்ளார். இவ்வித
வேதத்திற்குச் சிலவேதங்கள் உண்டாயின. அதிகாரிகளாகா
ரெனவும் விதிப்பவரெனவும் டீயும் டீயுள்ளார். என்னும் வகுப்பில்
சேராதாராதல் எவ்வளவு டீயும் டீயுள்ளார். இவ்வித
மாதியநூல்கள் அநுபவ யுருத்தமாக யுரைக்குமாகில் அதை நம்பு
வதினும் வேறு கட்டுக்கதைகளப் படிப்பது நலமாகுமென் புத்தி
மரன் நினைப்பானல்லவோ? ஏனெனில்:—கட்டுக்கதைகளாகிய கா
விய நாடக அலங்காரங்களால் மனதுக்கேரார் காமக்குரோதலோப

அதுவாய் சந்தேதாவதம் அல்லது துக்கமாகிலும் ஜனிகின்றது. அவ்
வளவிற்கு முதவாமல் பார்க்கத்தக்க கண்களும் கேட்கத்தக்க
காதலரும் மேகக்கந்தக முக்தும், உருசிக்கந்தக நர்க்கும்
சீதோஷ்ணதி ஊறறியும் உடம்பு நீண்க்கந்தகமனமும் விசாரித
கத தக்க புத்தியும் அறிகுறியுணர்த்தும் ஆனன மும் இமர்திநிபு
பிதிர் லோகத்திலும் சுவர்க்கத்திலும் கைலாயத்திலும் ஸ்ரீகுண்
டத்திலும் சுகமடைவதாகவுமா, நாக கீழுவகத்தில் துக்கப்படுவதா
கவும் சொல்லும முரிக விதவான்கள் சொல்லால் அவர்கள்
விசுக்கும் ஜதிபுத அசா உபவாச குலதர்ம கஷ்டத்தையும்
தான எககிய யாக பூஜாற்சவ கர்மாநதி சுருமவனா லுண்டா
கும் பொருள் நஷ்டத்தையு மடைவது பயனற்ற காரியமாச
நினைக்க இடமுண்டாகின்றது. “தன்னெஞ் சமீவது ரொய்ய
ற்க ரொய்த்ததின் தன்னெஞ்சே தனனைச சுமம்” என்பது உண்
மையாகையால் வஞ்சக வாத்தையால் கடவுள் தரிசனம் பெற்
றோம் கைலாயாதி கதிகள் பெறுவோம் என தன்னெஞ்சமியாத
தைச்சொல்லி பொய் யொழுக்கத்தில் நாளைக்கிப்பிபபவ, மனம்
அவர்களைப் பிரிகாவதில் அலாசுழிக்காது விமென்பதற்கு இட
மில்லையன்றா? மனமாறப் பொய்பேசும் வஞ்சகக் குருக்களமார்
நாஸதிகரே யல்லது ஆஸ்திக லோர் பொழுதும் ஆகார்கன்.
“நெஞ்சாரப்பொய்தன்னைச சொல்லவேண்டாம், * நிலையிலாக்
காரியத்தை நிறுத்தவேண்டாம் என்றதை யிவர்கள் கற்றுங்
கேட்டும் மறந்தார்கள் போலும். புத்திமாளே! பிறவிததுன்பம் எல்
லாருக்கும் நேர்ந்திருக்கிறபடியால் அதை யொழிக்க விதிக்கு
வேத சாஸ்திராதிகளை ஒவ்வொருவரும் கற்றுணர்ந்து, அடங்கிப்
பெரின்பப் பெற்றினை படையவேண்டும். இது ஒவ்வொருவர் கட
மையுமாமென்பதை மறுக்க முடியாது. பசிக்கனனம் ஒருவகுப்
ரே புசிக்கலாம், மற்றொருவ குப்பார் புசிக்கலாகாது; தக்கதிற்கு
ஒரு சாராரே அருந்தலாம் மற்றொரு சாரார் அருந்தலாகாது
எனச சொல்லின் சொல்பவரின விவேக மிருந்த வாற்றை போசி
ககின் சிரிக்கத்தக்க தாகுமல்லவா? அன்னம் பானம் வஸ்தி பூஷ
ணம் தொழில் தேட்டம் யாவர்க்கும் வேண்டியது போலிவ
கல்வி, ஞானம், ஸநானம், சிலம், திட்டம், நீதி, பொறுமை, கற்பு
முதலியன யாவர்க்கும் வேண்டியனவே யாகும். யாவரும் செய்து

கொள்ளவாமே. ஒருவர் தடைசெய்ததனால் என்ன? “ஜாதிக்கேற்
றபுத்தி சாப்பாட்டிற் கேற்ற லத்தி என்பதுபோல” பூர்வ புண்ய
பயனால் புத்தியினம் யாவார்க்கும் நேர்ந்திருக்க அந்நியரைநிந்திப்
பது அநீதி யென்பர் சிலர். அங்ஙனமாயின் வேதத்திற்கருகொன்ற
ஜாதியிற் பிறந்த ஒவ்வொருவருக்கும் வேதமாதிக் கலைகளோ திகதெ
ளிய நினைவெழுத காரணம் யாதோ? அறியோம். அறிமுகக் காரண
மும் நீசகுணமுடைமையும் நீணிலத்தில் அவரிடத்து காணப்பட்ட
ஹக்குக் காரணம் என்ன? ஒன்றையுங் காணோம். அவரவர் சோம
பயிலே காரணமாம். மாடு, ஆடு, குதிரை முதலிய மிருதஜாதிகளும்,
பட்சி ஜாதிகளும் தத்தமக்கு உடவுளால் விதிக்கப்பட்ட ஆகார
விவகாரங்களிலுள் சப்திகருந் தொழில்களிலும் ஒன்றாகவிருப்பது
போல மாண்டிப் பிறப்பினர்க்குள்ளும் ஆகார விவகார பாஷா ஞா
னம் முதலியன ஒன்றாகவே காணப்படுகின்றன.

உலகி லெல்லா மனிதர்களுக்கும் உணவும், ஸ்நாநமும்,
உடைபுர, பூசகம், பூணூல், விடுப்பந்தாத தக்கவைகளென்று
சொல்லவேண்டிய தில்லையன்று? அதுபோல அநியாத ஆனந்த
மோகக் முண்டாயின் அதைப் பெறவும், ஐயியாத துண்டமாகிய
நாகமுண்டாயின் அதைத்தான் தனிக்கவும் சொல்லும்வேதத்தை
எல்லாருங் கற்கவேண்டியது தானே. இப்படி யிருக்க, வேதத்
தையாவரும் பயில லாகாதென விதிப்பவர் எவ்வளவு புத்திமான்
கள்? விதிப்பவர் தங்களை மாத்திரம் தேவதாப் பிறப்பென்று
எண்ணிக்கொண்டார்கள். அதற்குத் தக்க சில பொய்ப் புரா
ணக கதைகளே நாளடைவில் கற்பித்துக் கொண்டு உதினென்கு
வித்தைகளிப் பிரமாணமெனக் கொள்ளுகிறார்கள். பிரத்தி
யகூஷ அதுபவப் பிரமாணத்திற்கும், அனுமானதி யுத்திப் பிரமா
ணங்களுக்கும் கிருத்தமான அசம்பவப் போஷிஞானக் கற்பு
கலகளை வித்தைகளாகமதிப்போர் மதியூகிகள் தானு வென்ப
தேகம்.

உலா நூல்களும் அப்படியே கற்பித்தவைகள் தானெயென்
றெண்ணாதே. மெய்யும் பொய்யும் விசுவிய
கல்வியாவார்க்கும் தில் ளது அதுபவத்திற்கும் யுத்திக்கும் பொ
இன்றியமையாததே. ருந்து கின்றதோ அது மெய்யாகியனான
நூலாம். ளது யுத்திக்கும் அனுபவத்திற்கும்

வேதம் நான்கு, அங்கம் ஆறு, புராணம் ஒன்று, ஸ்மிருதி, ஒன்று
நியாய சாஸ்திரம் ஒன்று. மீமாஞ்சை ஒன்று. ஆக பதின்னாறு.

பொருந்தாது முரண்படுகின்றதோ அது பொலிக் கற்பனைப் பொய்நூலாம், பொய்நூல்கள் விபரீத வுணர்ச்சியை யுண்டுபண்ணுவனவாம். இஃதிருக்கட்டும். இதுவரை மற்ற்ெல்லாப் பொருள்களும் மனிதருக்குத் தேவையானதுபோல கல்வியும் இன்றியமையாததே யென நிரூபிக்கப்பட்டது. ஆகையால் ஒருவன் மற்றப் பொருள்களைப் போலக் கல்வியைத் தேடிக்கொள்வதும் அதற் கிடையூறு பேசுமெவரையும் மூர்க்கொன்று ஒதுக்கி அவர் சொல்லும் யுத்திகளையும், பிரமாண வசனங்களையும் அலகியஞ்செய்து நடப்பதும்; விவேக மாகும். அப்படிக்கு நடவா மையே அவிவேகமும் மூட நம்பிக்கையும் முரட்டுக்கொள்கையு மாகும்.

சீடனது குறைக்கு சத்தருவின் விடை.

சாந்த சிலனே! இனி யுன் அழிப்பிராயப்படி நான் மனமாற அந்நதவைகளை உனக்கு நினைப்பூட்டுகிறேன். நீ எல்லாமுணர்ந்திருந்தும், உணரவும் உணர்த்தவும் வல்லவனாக விருந்தார் நான் கேவலம் அறிவிலி ஜடன், மூடன், கிஞ்சிக்குன், தாங்களெனைக் கிருதாதத னுக்கி என்னைத் துக்க சாகரத்தினின்றும் கரையேற்ற வேண்டுமென என்னைப் பிரார்த்தித்துக்கொண்டது, மயக்கமான வழக்கத்தால் வந்த பிராந்த வசனமாம். ஆகிலும் இது ஒருவன் பலகாலமும் ஆராய்ந் தறிந்தபின் அகன்றுபோகுந் தன்மையதன்றி இததுர்வழக்க மாயா மோகம், வேறு விதத்தா லொழியத் தக்கதல்ல. உலகத்தி லாராயத்தக்க விஷயங்கள் அநேகமாக வுண்டெனப் பலர் பலவிதமாகச் சொல்வாங்க ளானாலும் ஒருவன் தன்னையும் தனக்காதாரத் தலைவனையும் தன்பாற் கிடைத்துள பொருள்ையும் விசாரிப்பானாயின் போதுமான தென்பது என் னப்பிராயம். சுகப்பட வேண்டியவன் தானே யாகையால் முதல் தன்னை விசாரிப்பதே போதுமானது. எவனும்தன்னை விட்டுவிட்டுத் தனக் கன்னியப் பொருள்களாலேயே சுகமுண்டாகின்றது என்று மயங்கி நிற்கையால் காணப்படும். உலகத்தையுங் காலத்தையும், தேசத்தையும் வஸ்துக்களையும் விசாரித்தா லொழிய மயக்கமொழிவது கடினமாகவேகாணப்படுமென்பதிற் றடையில்லை. ஆகையால் நாம்உலகத்தையும்; உலகத்

தினுள்ள முக்கியப் பொருள்களையும் முக்கிய மதத்தினர் கொள்
கைகளையும் விசாரிப்போம். உலகத்தில் எந்த நூல் செய்தோரும்
செய்பவருமாகிய எல்லோரும் தந்நூல் யின்னோரே படிப்பா
ரென்றும், இவரேபடிக்க வேண்டுமென்றும் நினையாது, யாவரும்
பார்த்துணர்ந்து தம்போலாகவேண்டு மென்றே நினைந்தோரும்
நினைப்பவர்களுமாக விருங்கிறார்கள். இதனால் எவர்மத மாயினும்
நமக்கென்ன? உண்மை யொழுகதி லுண்டாயினும் அதை நாம்
கைப்பற்ற வேண்டியதே யாம். ஞாயத்திற் கொத்த வார்த்தை
யை யேலாதவன் மூடனன்றி வேறானான். ஞாயமில்லாத வார்த்
தை யாயினும் படிக்கமே பெரிதாகையாலும் இவ்வார்த்தை
வழக்கத்தை யனுசரித்திருப்பதால் இத்தையே யேற்கவேண்டு
மென்பவன் தந்திரவாதியும், யஞ்சனமாவனல்லது வேறல்லன்.
ஈயாயத்திற்குக் கட்டுபாடாக அவனையன்றி பெரும்பாவி உல
கத்தி லெவனு மில்ன். ஒன்றுமறியாதார் பாவிகளாயினும் தே
ருபவராக விருக்கையால் அவர்களைப் பாவிகளாகக் கொள்
ளப்படாது. அறிந்திருந்தும் பிறரைவஞ்சிப்பவ னெவனோ
அவனை மிகுந்த பாதகனுவ் காதகனுமாவான். இத்தகைய
பண்டிதரை யவமதித்து நடப்பதே மேன்மை யடையத்தக்க
மெய்ம்மார்க்கம். எவனுந்தான் சாகவுப்; தன்னல மிழக்க
வுப் சுருதா னாகையால் நாமும் நமது நன்மையின் பொ
ருட்டு தந்திரவாதிகளின் வார்த்தையைத் தவிர்க்கவே வேண்டும்.
உடை, உத்தியோகம், உயர்வாம்பட்டம் இவைகளைப் பெறுவதின
லேயே தனக்கியற்கையிற் கிடைத்த மனித சுதந்தரத்தைப்
போக்கிக்கொள்ள முயலலாமா? இகவாழ்வு எவர்க்கு நிதியாக
நின்றது? கண்டதிதுவே யன்றி கைலாய வைகுண்ட மோகூ
லோகம் சொன்மாத்திரந்தானே யெனின், இவர்கள் போதிக்
கும் போதனை நமக்கெற்றிற்கு? வேத சிரசாகியும், ரமாகியு
முள்ள உபரிஷத்துக்கள் நூற்றெட்டினுள் பிராம்மண ராதிய ஜா
திபேதத்தைப் பற்றி சர்ச்சை செய்து அவை பொய்யென நீக்கும்
வஜ்ஜிர சூசி முதலிய உபரிஷத்துக்களு முண்டு. இவை யாவு
முலகோறியில் தம்முாட்டுப் பிடிவாதம் நினைநிலலாதென வெண்
ணி வேடத்தாற் பகட்டும் பீடைப் பெரியோரை முற்றமுமொழிக்
கப் பாடும் பட்டவேண்டும். இதுவே உலகோபகார மாமன்றி மூடத்
திலாழ்த்த முயல்பவருடன்கூடுதல் உலக அபகாரமாகும். உணவு

இவையாவு முலகோரறியில் தம்முாட்டுப் பிடிவாதம் நிலைநில்லா
தெனப் பயந்து அடியோடு வேதோபநிஷத்துக்களைப் படிக்கவுங்
கேட்கவும் கூடாதென்று மறைக்கப் பாடுபட்டார்கள். இன்னும்
பாடுபடுகிறார்கள். வேத வேதாந்தமென்றால் விரோதமென்றே
பலர் நினைக்க அநேக விபரீதக் கொள்கைகளை விரித்து; அவ்வே
டிக்கைகளில் ஜனங்களைப் பழக்கி, தங்கள் சுக ஜீவனத்தை
விரித்தி செய்துக்கொண்டு ஒருமைப்பாட்டை முற்றுந் கெ
டுத்தார்கள். கெடுக்கிறார்கள். இதன்றி ஆசை மேலிட்ட மனித
ருக்குப் பொய்த்தேவர்களையும், பொய்ம் மந்திரங்களையும், பொய்
யாகங்களையும், பொய்யுபதேசங்களையும் பொய்ப் பூஜைகளையு
ய் கற்பித்து அவைகளை யுலகெங்கு நிரப்பி ஜாலஞ் செய்து
தங் காலங்கழித்து வந்தார்கள். வருகிறார்கள். அன்றியும்,
துவேஷம் விளைவிக்கத்தக்க வீணை, குறிகளையும், வீணை வே
ஷங்களையும், வீணை யோகங்களையும், யாகங்களையும், மூடர்
மோகங்கொள்ள வேடிக்கையாகக் காட்டிப் பயமுட்டி பொ
ருள் பறித்து முட்டுப்பாடன்றி மூவேளையும் புசித்துத் தூங்கி
உலகிற் பலரோங்கித் திரிவதற்கு இரங்காது பரோபகாரசிந்தை
யற்றுச் சோம்பேறிச் சாமிகளாகிப் பூமி யெங்குந் திரிய ஆரம்பித்
தார்கள். எவர்க்கு மின்றிமையாத கல்வியும் நாகரீகமும், நீதியும்,
கைத்தொழில்களும், உபகாரசிந்தையும், கற்பியாது, அவைகளைக்
கற்பிக்க முயலும் புண்ணியரைக் கொலைசெய்யத்தக்க மூடப்
பழக்கங்களையும், முரட்டுப் பிடிவாதங்களையும், அதிகப் பொருள்
செலவுசெய்து நிலைக்கச் செய்கிறார்கள். அன்றியும், கலியாணத்
திலும், கருமாதியிலும், தீரங்களிலும், கடலோரங்களிலும், கோ
வில்களிலும், பாவநாசாதி குளங்களிலும், கங்கையாதி ஆற்றி
லும், புதுவீட்டிலும், பிள்ளைப்பேற்றிலும், பெண்கள் ருதுவிலும்,
கிருதுவிலும், நேசத்திலும், வித்யாப்பியாசத்திலும், வேடிக்கை
யிலும், தாசி கேளிக்கையிலும், சங்கீதத்திலும், பொய்த் தேவர்
நிர்மாண போதிப்பிலும், ஜாதி யாசார சாதிப்பிலும், ஞாயிறுதி
நாட்களிலும், சூரிய கிரஹணி கோட்களிலும், சாந்தி ராயணி
விரதத்திலும், பஞ்சாங்க சரதத்திலும், தர்மம் சத்திரத்திலும்,
ஜாதக பத்திரத்திலும் தமக்கே வரும்படி யேற்படுத்திக்கொண்
டது போதாமல், தானத்திலும் விபரீத ஞானத்திலும், பாஷை
யிலும், பிராயச்சித்த சிஸ்தியிலும் பேதக்கூழியிலும், தருமத்தி
லும், எவ்வகைக் கருமத்திலும் தமக்கே வரும்படி தேடிக்கொண்டு
மனிதரை மனிதன் மூடத்தனத்தால் பகைக்க ஜாதி மத ஆசார

‘பேதத்தை நிலைநிறுத்தி விட்டார்கள். முடப் பசுக்கொலையை விட்ட முழுவிர்க்க சான்றோரெனத் தம்மைக் காட்டிக்கொண்டு, முதன்மை மனிதரை வஞ்சனையாற் கொலைபுரிந்து வந்தார்கள். இன்று மக்கொள்கையைக் கைவிட நினைக்கிறார்களில்லை. சாபத்தால் ஜாதிகளைச் சிறிதாக்கிவிடும் மந்திரச் சமர்த்தர்க ளாகிய இவர்கள், ஆசீர்வாதத்தாலும், அடிமைகளாகியே யிருக்கப் பாடுபடுகிறார்களே யொழிய அந்த ஜாதிகளை யுயர்த்தி தம்மோடு சேர்த்துக்கொள்ள ஏன் பாடுபடுகிறார்களில்லையோ தெரியவில்லை. இவர்கள் கற்ற மந்திரக்கருக்கு கெடுக்குஞ் சக்தியே யன்றிக் கேட்டினின் றெடுக்குஞ் சக்தியில்லை போலும்.

இயற்கை யநுபவத்திற்குச் சிறிதும் பொருந்தாத ஜாதவேற் றுமையைக் கற்பித்து, அதனை நிலைநிறுத்த நேயவமொன்றே. ஜாதக்குத் தக்க ஆலயச் சாமிகளையும் அநே போலித் நேயவ பூஜை கஞ் செய்து விட்டார்கள். இத்தெய்வங்க ளோர்க்கிட மெனல். எல்லாம் பேர்மாத்நிர முடையனவாய் இறந்தார்க்கே யுபகரிப்பனவாகி உயிருள்ளவரும் எதிரே வராத வையாய் பூசையும் பலியும் புசிச்சூர தன்மையோடு, புரியாதா ரைக் கோரிப்பவையாய் யிருக்கின்றன. உலக மெல்லாவற்றிற்கு மொரே தெய்வந்தா னுண்டே யல்லது சிறிது பெரிதுகளாகிய பல தெய்வங்களில்லை. இதை வேதம் பல விடங்களில் வற்புறுத் துவதோடு ஈசாவாஸ்யம், நிராஸம்போப நிஷத்துக்களில் ஸ்பஷ்ட மாகவுக்கூறி வற்புறுத்து கின்றது. இவ்வொன்றே யாவரு மொப் பக் கூடியதாய் யுத்தி யநுபவத்திற் கொத்திருக்கின்றது. அன் றித் தெய்வம் ஏகமாய், எங்குமாய், எல்லாம் வல்லதாய் எதற்கு மாதாரமா யிருப்பதே, ஏகதேசத்தி லிருப்பதும் பிறப்பதும் இற ப்பதும் வருவதும் ! போவதும் தோன்றுவதும் பறைவதுமாக விருப்பது, சாகுஞ் சாமியாகிய ஜடப்பொருளே யல்லது சாகாச் சாமியாகிய சைதன்னியப் பொருளாகாது.

புத்திமானே! சாகுஞ் சட சரீர அபிமானியாகிய ஜீவான்மா ஜட தெய்வத்தை நம்பி செத்தபின் தன்னோடு வராது நின்றுவி டும் ஜடசாமிகளாலும் முன்னொருக்கால் பிறந்திருந்திற்று இப் போது பூமியி லில்லாத சாமிகளாலும், யாது லாபத்தை யடையு ம்? இவர்கள் காட்டும் வேடிக்கைச்சாமிகளாலடையும் பிரயோஜ னம் நேத்ரோர்ச்சவமாகவும், விபரீத செலவாகவும், விருதா சரீர கஷ்டமாகவும் முடியுமே யன்றி வேறுபயன் விளைக்காது என்ட.

துண்மையாற்றா? ஆதையால் நாம் வேதங்களையும், உபநிஷத்துக்களையும், நீதிநூல்களையும், ஞாயோசாஸ்திரங்களையும், வானசாஸ்திரமனாசாஸ்திரங்களையும், பூதகாள சதோள இருப்பையும் கூறக் கூடாததையும் யுக்தியையும் வைத்து ஆராய்வோம், அதுபலவத்திற் கொள்வாத வற்றை அநுமானத்திற் பிரமாணங்களால் யுகித்துப் பார்த்து நல்லனவாயில் கொள்ளுதாம். பயனற்றனவாயின் தள்ளுதாம். இதிற்பிறையென்னை? குமந்தாய்! உனதருத்தைக் கூறுதி.

சாந்தசீலனே! உள்ளத்தை உள்ளபடி உணருதலே அபிரோக்சுஞான சாஷ்நாத்கார ஸ்வானுவமென வுணர்வாயாக. இவ்வாறு உணர்ந்தனுபவித்த அனுபவத்தைப் பிறர்க்குணர்த்துதற்கே வேதாதமமாதி சசல சாத்திரங்களையும் முன்னோர்கள் விளம்பியிருக்கிறார்கள். ஆதையால் அவசியத்திற்குறிந்த சர்வாபிமானங்களையும் விட்டு ஆராய்ச்சி செய்தறிவாயாகில், எவ்வித துக்கமுமில்லாதவனாகி பாமரந்த சொருபியாக உடலோடுறையுங்காலத்திற்குள்ளே பிரணவ தேகி யெனப்பெறுவதோடு ஜீவன்முக்தெனென்ப பெறுவாய். இது பெற்றவர்களையே துவிஜானென முன்னோர்கள் விளித்துள்ளார்கள். “மாற்றிப்பிறக்க வதையறிந்தோர்” எனச்சொல்லுவது நிவந்தனையே. நாம் நமது சண்களாறுணரும் பொருள்களையும், மண், நீர், நெருப்பு, ஆகாயபெண்ணும் பஞ்சபூதங்களையுஞ் சேர்த்தல்லவோ பிரபஞ்சமென்று வாக்கால் விவகரிக்கின்றோம்? இவ்வுலகத்தைப் பற்றி பலப் பலவிதமாக உணர்ந்து விவகரிக்கின்றனர். அவைகளையெல்லாம் ஆழ்ந்து யோசிக்குங் காலத்தில் அவைகள் முனித அபிப்பிராயத்து னொடுங்கிப்போ மென்றே புலப்படுகின்றது. அவையாவென்னில் விளம்புகின்றேன். நீ பார்க்கற்று ஊக்கத்தோடுங் கவனிக்கவேண்டியது. ஏனெனில் சிரத்தையின்றிச் செய்யும் வேலை சீக்கிரம் முடிவுபெறுது. நெடுங்காலத்திற்குப் பிறகாவது முடியுமல்லவோ என்றாயினும் நினையாதே. இடையூறுகவரும் வேறு பிரயத்தினத்தினால் அது முழுதும் நாஸமடைந்து மறந்தே போனாலும் போகக்கூடும் அப்படி மறந்தவைகள் உலகத்தில் கோடானுகோடியுண்டு. ஆதையால் நான் சொல்லுமவைகளை சிரத்தையோடுங்கேட்டு என் பரிசியமத்தைப் பாழாக்காது பயன்படுத்துவாயாக.

சௌமியனே! இவ்வுலகத்தைச் சிலர் இயற்கையென்றும் அதாவது சுபாவ மென்றும், சிலர் செயற் கையென்றும் அதாவது கடவுளாற் சிருஷ்டிக்கப்பட்டதென்றும், சிலர் தோற்ற மென்றும் அதாவது தோஷத்தால் ஒருபொருள் மற்றொரு பொருளாகத் தோன்றவது போலத்தோன்றுங் தோற்ற மாத்திரமே யென்றும், கூறுகின்றனர். அன்றி இவர்களுள் சிலர் இவ்வுலகத்தைச் சிவமய மென்றும் சிலர் விஷ்ணு மயமென்றும், சிலர் பிரம்ம மயமென்றும், பெயர்கள் வேறுவேறுகவும் கருத்து ஒன்றாகவும் இருக்கக் கூறுகின்றனர். முன் கூறியவைகளெல்லாம் எப்படி எப்படித் தாங்களு ணர்ந்தார்களோ அவைகளைப் பற்றி அப்படி யப்படியாகவே பல அரிய நூல்களைச் செய்து அவற்றின் மூலமாக யாவரும் தத்தம் ஆராய்ச்சிகளை உணர உணர்த்துகிறார்கள். இவற்றில் உம்முடைய வடிப்பிராயம் யாதோவென்று நீ உணரத் துரிதப்படாதே. ஏனெனின் ஆத்திரக் காரனுக்குப் புத்திமட்டு என்னும் பழமொழியைக் கடைப்பிடி. நான் ஒவ்வொருவருடைய அபிப்பிராயத் தையும், அதற்கவர்கள் சாதகமாக மேற்கொண்டு சொல்லும் யுத்திகளையும் விளங்க உரைக்கின்றேன். பின் அவைகளுக்குப் பாதகமாக விருப்பவைகளையும் விளக்குகின்றேன். அவைகளை நீ கேட்டுணர்வதால் எதார்த்தத்தை உள்ளடி யுணர்வாய். உலகத்தை இயற்கை என்றுரைக்கும் மதத்தினரூள் பலர் கல்லாரும் விஷயந் தெரியாதவருமாக விருக்கிறார்கள். சிலர் சோம்பேறி களாய் சுபாவம் என யாராவது சொல்லக் கேட்டதை ஆதரவாக வைத்துக்கொண்டு பேசுகிறார்கள். சீடனே! இவர்களை நீக்கி இனி பலபொருள்களின் சுபாவங்களைக் கற்று விஷயாராய்ச்சி செய்து, இவ்வுலகம் இயற்கையென்பவர் கருத்துகளில் சுருக்கமாக இன்றி யமையாதவைகளை இசைக்கின்றேன். இயற்கையென்பவர் இவ்வுலகத்தை அறுபத்து நான்கு பூதியங்களின் வீகார காரியவடிவ மென்கிறார்கள். பூதியமென்பன கலப்பில்லாத முதற்பொரு ள்களெனல் அவர்க ளபிப்பிராயம். இப்பூதியங்கள் பரமானு ரூபமாய்க் கண்களுக்குத்தோன்றாதனவாய் கருவிகளால் சோத னையில் கருத்திற்கு விளங்க அல்லது விளக்கக் கூடியவைகளாக இருக்கின்றன வென்ப. அன்றி, இப்பூதியங்கள் சூட்டிற்கும் குளிர்ச்சிக்கும் ஏற்ற விதமாய் முனித உருவங்களாகி விளங்கு கின்றன வெனல் அவர்கள் ஐணியு. எப்படியெனில், நாம்

கண் எதிரில் காணும் பனிக்குபோன்ற பனிக்கட்டி யென்னும் ஜலத் திரட்சியானது, மிகக்குளிர்ச்சியால் கற்பாறையை யொத்துக் கடினமாய்த் திரண்டிருக்கிறது. அதுபோல, உலகத்திற்குடினப் பொருள்களாகக் காணப்படும் எல்லா வஸ்துக்களும் அவற்ற வற்றிற்கேற்ற குளிர்ச்சியால் பரமானுக்கள் சிநேகா கர்ஷணம் பெற்று உறைந்திருக்கின்றன வென்கிறார்கள்.

வெண்மையாகிக் கற்பாறையை யொத்து கடினமாகக் காணப்பட்ட புனிக்கட்டி யானது, பூர்வம் அதிக வுஷ்ணத்தால் ஆவியாகிய பின் கண்ணுக்குப் புலப்படாதவனுவாகி யிருந்ததே என்கிறார்கள். அப்படிக்கிருந்த அணுக்கள் சிறிது குளிர்ச்சியையடைந்தபோது ஆவியாகிப், பின்னுக்குளிர்ச்சியை யடைந்தபோது மேகமாக காணப்பட்டு, அதிலும் போதுமான குளிர்ச்சியைப் பெற்றபோது மழையாகப்பெய்து இளகலாகிய ஜல வடிவமாகிக் காணப்படுகின்றது என்ப. பின்னும் அந்த ஜலமே அதிகக்குளிர்ச்சியால் கற்பாறையையொத்துப் பனிக்கட்டியாகக் குளிர்ந்து உறைகின்றது. பனிக்கட்டி யென்பது குளிர்ச்சியின் திரட்சியென்று அருத்தங்கொள்ளுகின்றது. இதைப்போலவே உலகில் நாம் காணும்சகல பதார்த்தங்களும் கண்ணுக்குப் புலப்படாம லிருந்த பரணு பூதியங்களே. அப்பூதியங்களின் வடிவம் வேவ்வேருகிருதி யுடையனவாய் இரண்டு மூன்று முதலாக பொருட்குத் தேவையான அணுக்கள் கூடியும் கூடாமலும் குடு குளிர்ச்சிகளுக்குத் தக்கவிதமாய் கடினத்திரவிய மாகவுந், இளகல் திரவியமாகவும் ஆவியாகவுங்காணப்படுகின்றன என்பர்.

இவ்வலகத்தோற்றம் இவ்வளவேயன்றி வேறல்ல என்பதவர்கள் துணிபு. இப்பரமானுக்களைவிட ஜீவான்மாவும் இப்பூதியங்களைப் படைத்த பரமான்மாவும் கிடையா. என்றும்வைகள் சொன்மாத் திரமே யன்றிக் கண்ணாதி பஞ்சேந்திரிபங்களுக்குக் கடியினும், கருவிகட்கடியினும் நாளதுவரையில் எட்டக்காணோம். பூதியங்களைப்போல இவைகள் யுண்டாயின் அவைகளைப்போல இவைகளும் புலப்படவேண்டும். அங்ஙனம் புலப்படப் பெற்றவர்களும், பெறுவீப்பாரும், உலகத்தில் இருந்ததாகவும் அல்லது இருப்பதாகவும் பிரஸ்தாபமில்லை. இவ்வகையால் உலகத்தில் கடவுளுந் ஜீவான்மாவும், பாவபுண்யத்தால் வரும் சொர்க்க நரகமும் உண்டென்று கூறி வருபவரையாவரும், மூடரும், மூடப்பழக்கத்தை மேற்கொண்டவருமேயாகக் காணப்படுகிறார்களல்லது வேறவர். விஷயம் இப்

படியிருக்க, இரத உப விவிருகது சகலதொழில்களும் செய்து நக
துக்கத்தை யனுபவிப்பதினாலே அதுவே ஜீவான்மா வெனவும்
இந்த ஜீவான்மாவின் பூர்வ ஜன்ம கர்மத்திற்குத் தக்கபடியாக
சீரமும இந்திரியங்களும் புலனமும் படைத்தது, அதில் போகத்
தைத் தாரதம்மியமாக ஜீவர்களுக்கு ஊட்டுபவனே பரமானமா
வெனவும், சில படி தவவர்களும், படித்தோர் சொல்வதைக்கேட்டு
நாடியபுரியாமர்களும், வழக்கமாகச் சொல்லி வருகிறார்கள். இதை
யோசிக்குவதால் கடியாரத்தில் காலத்தைக் காட்டுகிற முள்ளை
யும், இதைனை மணியென்று அடித்துக்காட்டும கருவியையும்,
அசைப்பிக்கிற ஒரு ஜீவான்மா அதிலிருப்பதாகக் கொள்ளும்
புத்தொலியின் புத்தியையொத்ததாகக் காணப்படுகின்றது.

எப்படியெனில்:— ஓர் குதந்தை தன்பாட்டியைப்பார்த்து.
பாட்டி இதோ இங்கு காணப்படுகின்ற
இப்புகையென்பார் தென்னவென்று போட்டான். கிழவி, இது
ஜீவான்கடவுள்ல்ல கடியாரமென்றான். பையன் இதில் டக்கு
யென்பதற்கு டக்சென்னும் சப்தமுண்டாகிக் கேட்கிற
உதாரணம் தே அது என். அப்பாடிச் செய்கிறது யார்?
என்றான். பட்டி அந்த கடியாரத்தில் இரத்
கிற உயிர் செய்யும் சததபென்றான். பையன் உயிர் எப்படி அதிலி
ருக்குமென்றான். பட்டி உயிரில்லாமற்போனால் அதுஎப்படி இக்
னை மணியென்றறிந்து அடிக்கும். மணிதர் விரலால் பொருளைச்
கட்டுவதுபோல அது முள்ளால் எப்படி மணியாய்க்காட்டி
ஆகையால் நீ அந்த கடியாரத்தைத் தொட்டே. தொடுவாயா
கில் அந்தக் கடியாரம், கீழே விழுந்து இறந்துபோகும். அது
செத்துப்போனால், அப்போது மீளவும் அது டக்குடக்சென்று
சப்திக்காது, இத்தனைமணியாயிற்றென்று மணியடித்துக் காலத்
தைக் காட்டாது. விரலாகிய முள்ளால் மணியையும் நிமிஷத்
தையும் விளக்காது என்றான். பையன் பாட்டி மான் அதனருகே
போகவேமாட்டேன். கைபால் தொடவுமாட்டேன். ஒருவேளை
அது என்னால் தவறிவிழுந்து இறந்துபோனால் அது எனக்குப்
பாதகந்தானே யென்றான். பட்டி ஆம் அப்பா நீ அப்படியெய்
யாதே. எந்த உயிரைக்கொல்வதும் பாதகந்தான் என்றான். பை
யன்அதைநம்பி நியந்திருந்தான். இக்கதையைப்போலவே கடவு
ளும் ஜீவனுமுண்டென்று சொல்லுகிறவர்கள் வார்த்தைகள். பா
ட்டிக்கதையைப்போல பாராட்டி வருகின்றார்கள் உண்மையாகப்

பார்க்கில் கடியாரத்திற் சேர்க்கப்பட்ட - சருவினின் சேர்க்கையாலுண்டாகும் ஒரு சக்தியே சப்தமும் மடியணிக்குந் தொழிலும், மணியைக் குறிக்குந்தொழிலும் செய்கிறது; அல்லாமல். அடிக்கடியாரத்தினும் வேறுகிய ஓர் உயிர் அறிவிருப்பதில்லை. கடியாரத்தின் அவயவங்கள் பழுதாகிவிட்டால் மேலே சொல்லிய காலத்தைக்குறிக்கும் சக்தி அதனிடத்திலுண்டா யிருப்பதில்லை.

எப்படி சுண்ணாம்பும் மஞ்சளும் கலந்தபோது முன்பு அவைகளினிடத்தி லிருப்பதாகக் காணப்படாத வெடியா நயக்கி செம்மைநிற முண்டாகி வெண்மையும் பசு கோள்கையைப் பிடிக்கும் மையுமாகிய நிறங்கள் ஒழிந்த ஓர் பொருளாகிக் காணப்படுகின்றதோ, அப்படியே ஸ்திரீப்பேரீதல். பூதியங்கள் தம சேர்க்கையால் முன்னில்லாத அறிவென்னுமோர் தொழிற் சக்தியோடு சரீரமாகிக் காணப்படுகின்றன. உடம்பின் அவயவங்கள் நாஸ்தாவில் தேய்ந்து அழிவடைந்த காலத்தில் அவ்வறிவென்னுந் தொழிற்சக்தி நாஸ்தமடைகின்றது. இவ்வளவேயன்றி வேறில்லை. சரீரத்தைத் தவிர வேறுகிய ஜீவான்மாவொன்றிருக்குமாகில் சரீரத்தை ஊறுபடுத்தி அது காணப்படாமைக்குக் காரணமென்ன? அன்றியும் சரீரத்தின் இரத்தவோட்ட முதலியவற்றை மறுதலால், அல்லது சுருவி முதலிய வற்றுலுத்தடைசெய்வதனால்மேற்படி அறிவென்னுஞ்ஜீவன் குறையவும், இன்மையாகக் காணப்படவும், காணமில்லையென்று? தேகத்தினும் வேறுக ஒரு ஜீவான்மா இருக்குமானால், இரத்தவோட்ட மில்லாமல் தடைப்படுத்துவதால் திமிர் உண்டாகி பரிசு வுணர்ச்சி குறையவும் குலோரிபாரம் என்னும் மருந்தை சுவாஸிக்கக் கொடுப்பதால் முழுதும் அறிவின்மையுண்டாகவும் காரணஞ் சம்பவிக்குமா? அவயவக்கூட்டச சக்தியே உயிரல்லாது வேறில்லை.

சுகதுக்கப்பிராப்தி எல்லோருக்கும் ஒன்றாக விராமைக்குக் காரணம் பூர்வ கர்மப்பலவென் றல்லவோ பூர்வ கர்ம சொல்லுகிறார்கள்? அப்படிச் சொல்லுமவர் நூசனம். கள் ஒருமாதத்தில் காய்க்கும் மாங்காய், அல்லது தேங்காய், லாக்காய், முதலியவைகள் ஒரே அளவினையுடையனவா பிராமைக்குக் காரணம் என்ன கர்மமென்றால் அவர்களுென்ன பொறுவாசன? ஐயோ! பா

வம். இதிலிருக்கட்டும் வினைச்சம்பந்தமுடைய அநுபவமாகிய ஆத்மா கண்ணிற்கும் கருத்திற்கும் புலப்படாதிருந்து நாலுபேர்கள் நாணிக்கொண்டு சுமக்கத்தக்க சரீரத்தை எப்படி தாங்கிக்கொண்டு நடக்கிறதோ தெரியவில்லை. இவ்வினைச் சம்பந்தம் உயிர்களுக்கு எப்படி உண்டாயிற்றோ? எந்தக்காலத்திலோ? ஜன்மம் முந்தியதா? அல்லது கர்மம் முந்தியதா? கர்மத்தால் ஜன்மமெனில் ஜன்மியாத ஜீவான்மா எந்தப்பொருள்களால். எவர்க்கு எந்த கர்மம் செய்தது? கர்மமென்பது வாக்காலும் மனத்தாலும் காயத்தாலும் அன்றோ உண்டாவதாக ஆஸ்திகர்கள் யாவரும் ஒப்புக் கொள்ளுகிறார்கள். சரீரத்தின் வேறுகிய ஆன்மா சரீரமின்றி எப்படி கர்மசம்பந்தத்தை அடைந்திருக்கக்கூடும்; சிலர்கன்மம் அநாதியென்கிறார்கள். பொருத்தமில்லாத இந்த அநாதிகர்மத்தை எப்படி ஒப்புக்கொள்ளக்கூடும். சுபாவமென்பதை ஒப்பாத இவர்கள் அநாதியென்பதை ஒப்புவது அதிசயமாகக் காணப்படுகின்றது. எண் ஜாணளவாகிய இச்சரீரத்தில் ஜீவான்மா இருக்குமிடமெதுவோ? அதைக்குறிக்கிறார்களில்லை. இஃதிலிருக்கட்டும்.

பரமான்மாவாகிய பரமேசுவரனைப் பற்றி விசாரிப்போம். அவரில் வலகத்தைப் படைப்பானேன்? ஷட்யார் பரமான் என்று படைத்தார்? படையா முன்னாவரெ வைப்பவ்றிய ப்படியிருந்தார்? கருணையால் படைத்தாரெ அபிப்பிராயம். னில் எல்லாவுயிர்களுக்கும் ஒரேவிதமான தேகத்தையும், போகத்தையும் ஞானத்தையும் கொடாமையொவ்வீமா? புற பூதாதி மாஞ் செடிகள், புழு பார்ப்பாதிய ஊர்வனங்கள், நரியாணையாதிய மிருகங்கள், கயல் திமிங்கிலமாதிய ஜலசரங்கள், மனிதர்கள் ஆகிய பேதமான தார தம்மிய வருவங்களைப் படைப்பானேனோ? அவரவர் வினைக்கேற்றபடி செய்தாரென்னில் அவரைக் கருணாநிதி யென்றும் சர்வஞ்ஞரென்றும் சொல்லாதிருக்கக்கூடவர். சர்வஞ்ஞருக்கு உயிர்கள் பின்னடைவது தெரியாதிருக்குமோ? அவரிஷ்டம் போல்படைத்தாரென்பவர் அவரை நீதிபாரென்று நினையாதிருக்கக்கூடவர். இதன்றி கர்மத்தைப்பற்றி முன்னரே சங்கீத் திருக்கின்றோம். கேள்விக்குத் தக்க விடையளிக்காமல் சொன்னதையே வெழக்க மின்றிச் சொல்ல மூடான்றி மந்தையோர் அதைச் சொல்ல உடன்படார்கள். கற்றுமுணராத சில முழையையொத்தார் கேட்போருக்குத் தக்க விடையளிக்க முன்வராது தர்மினு மூடர் பலரிருக்கிறார்கள் இவர்களே நமதுகல்விக்கும், மதத்திற்கும்

பெருமையை யுண்டாக்கப் போதுமென்று நினைத்து செருக்கும்
அங் திரிகிறார்கள். தாங்கற்ற தூல்களிலிருக்கும் குற்றங்களின்ன
வைகளென்று தெரியாமலும், பிறர் தெரிவிக்கத் தெரியாமலும்
ஸுவப் பிரயோஜனத்தை நினைத்து வேஷத்தால் சமயாசாரிகள்
அடியரும், குருக்களும், ஓதுவிப்பானும், உணர்வளிக்கும் ஞான
சாரியனும், குலகுருவும், மடக்குருவுமாகிவயிறு வளர்ப்பதேசாத்
திரப் கற்பிக்குந் தந்திர சூத்திரமோஷமென்று அந்தரங்கத்
தில் பூகித்துக் கொண்டு, கற்றோருக்குத் தப்பித்துக்கொண்டு கா
லங் கழிக்கிறார்கள்.

இவர்கள் உலக விஷய ஆராய்ச்சியை யுணர்வதும், பிறருக்
குணர்த்துவதும் கடின சாத்திய மென்றி
ஷையார் விசாரணை தைத்தள்ளிவிட்டு, கட்டையும், உருத்திராக்
யில்லா ஆஸ்திக கக்கொட்டையும், மயிரும், இடுப்பில் தடித்த
ரையும் அவர் தாம்புக் கயிறும், தாடியும், காவியாடையும்
குநீக்களையும் சடையும், கையிற் கொடையும், பூதியும்,
●பழிநீல். கோவணப் பாதியும், தரித்துப் பயனற்று நா
லும்வாலுடைய புவித்தோலும், குடுக்கை

யும், மான்தோற் படுக்கையும், ஈடைக் கலங்கர விச்சித்ர பா
தக்குறடும், மாப்பிறங்கப் பூணூற் சரடும் தாங்கிக்கொண்டு, ஐயோ
பேதை ஜனங்களுக்கு நீதியைப்போல பல ஜாதமத ஆசார பே
தங்களைப் போதித்து, காதகராகி ஆசை மேலிட்டு காசின் உண்
டிகளைச் சுமந்து இரகசியமாக வேசிகளுக்கும், தாஸிதாஸ ஜனங்
களுக்குங் கொடுத்து, கற்று மறிவில்லாத துட்டர்களைக் கிட்டே
வைத்துக்கொண்டு, எவரையுங் கட்டாயப்படுத்தி சிட்டர்களாக் கு
வார் போன்று கேடுவிளைக்கப் பாடுபடுகிறார்கள். இவர்களெல்
லாம் பகல்வேடத் திருடர்களேயன்றி வேறில்லை. அப்படிக்கில்லை
யாகில், மெய்யையறிய விரும்பு மெம்போல்வார்களுக்கு விடைப
ளிக்க முந்தாது பிந்திநின்று தஞ்சீட்பால் சொன்னதைக்கேட்
டுச் செத்தார் போற் கிடக்கவேண்டுமென ஏன் முன்னே வாக்
குத் தத்தம் பெற்றுக்கொண்டு, பின்னே உபதேசிக்கத் தொ
டங்குகின்றார்கள்.

இவர்கள் கருணையைப் போலவே இவர்கள் சொல்லுங்
கருணை நிதிக்குங் கருணை யிருக்கிற தாக்கும். ஐயையோ? ஆசை
யோடு காசுகளைச் செலவிட்டு பூசை யாதிகளைச் செய்து மோசக்
காரர்களாகிய வேஷக்கார குருக்களுக்கே படைத்து தனக்குத்

காஸர்களாவார்களையே இவர்கள் சொல்லுங்கருணாநிதி பேரரசுத் திற் சேர்ப்பவராகக் காணப்படுகிறார். அப்படிக்குச் செய்யாத பேரை மீசைதுழக்க ரோஷத்தோடு நாசமாக்கி நரகத்தி லல்ல வேற சொருகிவிடுகிறாராம். இவர்கள் கடவுளையிப்படிச் செய்யின் இவர்கள் செய்யாது விடுவர்களா? நீதியாக நடக்கப் போதிப்பார்களா? ஏதேது அது ஒருபோதுமில்லை. சிலர் பாவத்தைச் செய்து கூங்காந்தியில் மூழ்கச் சொல்லுவார்கள். எத்தனை பாவங்கள் செய்யினும் சேதுவாதி தரிசனத்தாலும், சிலர் கங்கையாடலாலும் சேஷத்திரயாத்திரையாலும், சிலர் இயேசு மகம்முது செய்யுஞ் சபாபிகளாலும் தீர்த்துவிடுமென்பார்கள். இஃதிருக்கட்டும்.

சிலர் கடவுளானவர் தன் சாமார்த்தியத்தை ஜனங்களுக்குக் காட்டாருடனே, செவிடனே, ஊமைமைய, இயற்கையர், சப்பாணியை, நொண்டியை, சண்டியை, கிறிஸ்து மந்திரை, மாடாநிய பல தாரதமிய ஜந்துக்களை இகழ்ச்சில். ஒரு காரணமு மில்லாமலே படைத்தாரென்று சொல்லி அப்பேர்ப்பட்ட கடவுளை நீதியிப்பிராகவும், பாவமற்றவராகவும், கருணைக்கடலாகவும், கொள்ளுகிறார்கள். அன்றியு மவரை இகலோகத்தி வெங்குமிராது பரலோகத்தில் ஏகதேசத்தி விருக்கிற பரம பிதாவாகச் சொல்லுகிறார்கள். இப்படி சொல்லுகிறவர்கள் இங்கு நம்மெதிரிற் காணு மிவ்வுலகத்தை ஏறக்குறைய 6000 வருடங்களுக்கு முன் தங்கள் கடவுள் படைத்ததாகச் சொல்லுகிறார்கள். இந்துக்களுக்கோ முன்னு யுகத்து 38,24000 வருட பஞ்சாங்கம் பேராகக் கலியுகத்து 5000-வருட பஞ்சாங்க மிருக்கிறது. இவர்களுள் முந்திய நூலாராகிய கிறிஸ்தவர்கள் கடவுள் முந்து நான்களிற் வானம், பூமி முதலியவைகளைப் படைத்து அவைகள் பிறருக்கு விளங்க பிந்திய நாளில் சந்திர சூரியரைப் படைத்ததாகச் சொல்லுகிறார்கள். சூரியன் பிறவாமுன் நான் பிறந்ததைப் பற்றி அதிகாரிக்கத் தக்கதாகவே யிருக்கின்றது. இதன்றி உலக சிருஷ்டியை ஆறுநாட்களில் முடித்து 7ம்நாள் ஓய்ந்திருந்ததாகவுன் சொல்லுகிறார்கள். ஆதித்தனை உவர்கள் (SUN) சன் ஷென்ற பெயரிட்டு வழங்குகிறார்கள் (SUN DAY) சன்டே என்பது சூரியன்பிறந்தநாளாகப் பொருட்டாயித்தலாம். சூரியன் பிறந்த நாள் கடைநாளாகில் சூரியன் பிறவாமல் முந்திய நாட்கள் பிறந்து கழிந்தவிதம் உணரத் தக்கதாகக் காணப்படவில்லை. உலகச் சடப்பொருள்களை விவாசும சூரியன், சந்திரன், அக்

கினி, புதன், வியாழன், சுக்கிரன், சனி, என்னும் கிரகங்களால்
வாடி மேற்படுகிறது. இவைகளுள் முந்தியது சூரியன், சூரியன் பிறி-
வா முன் கடவுள் வானம் பூமியா திகளைப் படைத்து கணக்கிட்ட
தெப்படி; வாரமெப்படி ஏற்பட்டது? அன்றியும் இவர்கள் சொ உ-
லுங் கருணைக்கடலாகிய கடவுள், பாஸிகளாகிய மனிதர்கள்தாம்
செய்தபாவத்தை இயேசுவின் மூலமாக மன்றாடிக்கேட்டுக்கொண்-
டாலொழிய மன்னிக்கமாட்டாராம். ஆதாம், ஏவாள், செய்தபாவ-
த்தால் உலகிலுள்ள யாவரும் பாஸிகளானார்கள். இயேசுவை நம்
பாத ஒருமனிதன் புண்ணியம் பலசெய்திருப்பவனாயினும் ஆதாம்
வம்சத்திற் பிறந்ததனால் பாஸியே ஆவாளும். அவன்செய்த பாத-
கம் அவனுக்குத் தெரியாதிருக்கினும், ஆதி முதாதையாகிய ஆதா-
மும் ஏவாளும் செய்த பாவத்தினாலும் அவர்கள் சந்ததியிற் பிறந்-
ததினாலும் இவன் நித்திய நாகத்தை அறுபவிக்க வேண்டியவனாக
வே யிருப்பானும். ஐயையோ! இவ்வளவு குரூர தண்டனை விதிக்க-
வும் கன்னெஞ்சுடைய வன்னெஞ்சுக்கடவுளை, அவர்கள் கருணைக்-
கட வென வைழப்பது பரிசாசுப் பெயர் போலும். பிற்காலத்தில்
ஆதாம், ஏவாள் பிசாசின் சூதுக்குள்ளாவதைக்கடவுளாயிரப் பேசு-
லும். கிறிஸ்து பிறவாமுன் ஏறக்குறைய நாலாயிர வருஷ பரிய-
ந்தம் பிறந்திறந்தவர்களைல்லாம் நித்திய நாகத்திற்கே ஆளாவார்க-
ளானும். முதன்மை மனிதன் செய்த பாவத்திற்கு நெடுங்காலத்-
திற்கு பின்னுதித்து பல தருமங்களையும் நீதியையும் கூடுமான
வரை செய்தார்க்கும் விமோசன மார்க்கம் சிறிதும் நினையாதிருப்-
பவரை நியாயாதிபதியெனச் சொல்லுவது முன்போலப் பரிசாசு
நாமம் சூட்டியதேபோலும், கிறிஸ்து பிறந்தபின் இறந்தாரிலும் முன்
னிறந்தாரிலும், இப்பொழுதிருப்பவர்கள் கணக்கில் கொஞ்சமே-
யாவார்களன்றோ? 100-வருடங்களுக்கொருதரம் உலகம் புது
மனிதரால் ஆளப்படுகிறது. இதனால் உலகிலிருப்பவர்களைக்காட்-
டிலும் இறந்தவர் தொகை 60,000 மடங்கதிகமாகிறது. இப்-
படி நியாயத்தின்புக்காலவரை எவ்வளவு அதிகப்படலாம். அப்-
போது அவர்களெல்லாம் எந்த வானலோக சொர்க்கத்திலும்,
நாகத்திலுமிருப்பார்களோ? அவை இந்த பூமியைப் பார்க்கிலும்
எத்தனை மடங்குபெரியதோ? வரம்பற்றதாயின் ஆகாயமேயாம்.
அப்போது ஆகாயத்தில் ஆதாவற்றிருப்பார்கள் போலும். இந்துக்-
கள் கூறும் அசம்பாவித பிறப்புகளைப்போல இன்களும் கிறிஸ்து-
னுடின் பிறப்பைக் கூறுகிறார்கள். பூஜாரி-அல்லது குறத்தி அல்ல-
லது ஜோசியன் ஆகிய இவர்கள் கூறும் குறியைப்போன்ற தீர்க்க-
தரிசனத்தையும் நம்பி யிருக்கிறார்கள். அன்றி ஆதியாகமத்தில்

மந்திரங்களும் அவற்றிற்கு சக்தியும் உண்டாயிருந்ததாக வொப்பு
கிறார்கள். வான நகஷத்ரிம தெய்வ வரவைத் தெரிவிப்பதாக
வும் ஏற்கிறார்கள், ஜீவலக்ஷணத்தைச் சிறிதும் தெரிந்தவர்களா
கத் தெரியவில்லை. சுவர்க்க வர்ணனையும் நரகவர்ணனையும் சொல்ல
த்தெரியாமல் சொர்க்க நரசப்பெயர்களை மாத்திரம் சொல்லுகி
றார்கள். ஆராய்ந்து பார்த்தால் இந்துக்கள் புராணமே இவர்கள்
கற்பனைகளுக்கும் ஆதாரமாக விருந்ததாக வெளியாகிறது. ஆர
ய்ச்சியில் நில்லாதவைகளைப் பண்ணிக் கேட்பவருக்கு தேவரகசி
யத்தைப்பற்றி சர்ச்சை செய்யலாகாது என்று சொல்லிவிடுகிறா
ர்கள். அன்றியும் விவாதம் வந்தபோது கடவுள் நாமத்தை விணி
லுச்சரிக்காதே என பைபிளில் தங்களுக்கு அணை பிறந்திருப்பதாக
கச்சொல்லி அகலப்போய்விடுகிறார்கள். அந்நியமதங்களின் கருந்
தையறியாமல் கொள்ளையாகக் கேள்விகளும் நிந்தைகளும் பேசி
ஊரெங்கும் தூற்றித் திரிகிறார்கள். இவர்களில் சிலர் தேவமாதா
கிறிஸ்து முதலியவர்களின் பிரதி பிம்பங்களைச் செய்து இந்துக்
களைப்போல விக்கிரஹ ஆராதனையும் உற்சவாதிகளும் செய்து
வருகிறார்கள். விக்கிரக ஆராதனை கடவுளுக்கு விசேடமென்றும்,
பாவமென்றும் ஒரு சாரார் சொல்லுகிறார்கள். எல்லாருமே கடவு
ளெக்காலத்திலும் அருபியேயென்றும், ஆவியாக இருக்கிற ரென்
றும், சித்தாந்தப் படித்துகிறார்கள். சில சமயங்களில் கடவுளான
வர் பிதா, புகதிரன், பரிசுத்தஆவி, யென்னும் முக்கூறுகவுமிருக்கி
றதாகச்சொல்லுகிறார்கள். கடவுளென்றும் அருபியேயாயின் அவ
ரை வழிபடுமிவர்கள் உலகமுடிவாகி நியாததீர்ப்புக்காக அவரை
இவர்கள் இங்கேனும் மோக்ஷமுதலிய மற்றெங்கேனும் காணக்கூ
டுமோ? இப்படியிருக்க நியாயத்தீர்ப்புச் சமயத்தில் குமாரன் தே
வனுடைய வலதுபாரிஸத்தி விருந்துவிசாரணை செய்து பாவினை
நரகத்திற்கும், புண்ணியர்களை மோக்ஷத்திற்கும் அனுப்புவாரென்
றும் நம்புகிறார்கள்; உருவமில்லாதகடவுளுக்கு முன்னிடமும்பின்
னிடமும் வலப்புறமும் இடப்புறமும் எப்படி கண்டுபிடிக்கக்கூடு
மோ? யோசித்தார்களில்லையே. பரிபூரணமாகிய தேவன்முன் யா
வரையும், யாவற்றையும், கொண்டசெல்லுவதென்றால் என்ன?
இதிருக்கட்டும்.

இவர்பின் வந்த மஹம்மது என்பவர் செய்த குரான் என்
னும் புஸ்தகத்தை நம்பும் பேர்களில் ஷரியத்
இயற்கையேன்பார் தென்னும் ஒருபாகத்தை முக்கியமெனக்
கொள்ளும் பெயர்கள் கிறிஸ்தவர்களைப்
பற்றி சொல்லல். போலவே உலகேகற்பத்தி முதலியவைகளை
ஒப்பிச் சொல்லுகிறார்கள். கிறிஸ்துவை
யும் ஒப்பிக் கொள்ளுகிறார்கள். ஆனால் இவர்களுக்கு மவர்களுக்

குஞ் சில வித்தியாஸமுண்டு. அதேதெனில், கிறிஸ்துவர்கள் திராட்ச ரசமாகிய ஒயினைக் குடிப்பதும் வேண்டாமென்ற பன்றியின் மாமிஸத்தைப் புசிப்பதும், சுன்னத்தென்னும் தீட்சையைக் கைவிடுப்பதும் கிறிஸ்துவர்கள் மீது குற்றமென்று கொள்ளுகிறார்கள். இதன்மீது மஹம்மதை நபிநாயக மென்று ஏற்றுக்கொள்ளாமையானது கிறிஸ்துவர்கள்மீது பெருங்குற்றமென்று மஹம்மதியர் வேறுபடுத்துகிறார்கள். அன்றி மற்றவற்றில் சபமாகவே கொள்ளுகிறார்களா அன்றியும் மஹம்மதியரிடத்தில் விக்கிரஹம் செய்வதோடு மிருக பகலியாதி வடிவங்களைச் சித்திரிப்பதும் மிருகபாவமென்னும் ஓர் விசேஷமிருக்கின்றது. மஹம்மதியரில் யாராவது ஒருவன் உயிருடையமனித, மிருக, பகலிமுதலிய எவ்வித பிராணியை உருவத்தை யெழுதியபோதிலும், அல்லது மெழுகு முதலிய பதார்த்தங்களால் அவ்வுருவங்களைச் செய்யினும், கடவுள்வர்கள் மீது கோபங்கொண்டு, “நான்செய்யும்சிருஷ்டிச் செயலை நீசெய்தமையால் நீ இவைகளுக்கு உயிரைக்கொடுக்க வேண்டும். கொடா யாகில விடேன்” என்று அவனைமிகக் கடினதண்டனைக்குள்ளாக் குவாராம். இதனால் மஹம்மதியர் விக்கிரஹ ஆராதனைச் செய்யாதிருப்பதோடு விக்கிரஹங்களையும் படங்களையும் வீடு முதலிய விடங்களில் வைத்திருக்கப்பட்டுத் தென்பதே மஹம்மது நபியின் பிடிவாத மென்பது வெளியாகின்றது. இப்படி விதிப்பானேனெனில் படங்களை அலங்காரத்திற்கு வீட்டில் சேர்த்தால் நாளடைவில் பாருக்காகிலும் அப்படத்திலுள்ள உருவத்தையுடையவர் சரித்திரம் கேட்கவேண்டி வரும் அதன்பின் அவர்செய்த மகிமை உபகாரக் குணங்களைக்கேட்டு அவர்போலாக பிரியமுண்டாகி, அவர்மீது பரிமாணம் வைக்கவேண்டி வரும். அபிமானம் வந்தபின் படத்திற்கு மரியாதையான காரியஞ்செய்யவேண்டிவரும். அப்படிச்செய்யின் விக்கிரஹ ஆகாரனைக் கொப்பாம். முடிவில் விக்கிரஹ ஆராதனைச் செய்யும் இந்துக்களாக வேண்டிவரும். அப்படிவரின் தம்மதம் நிலைக்காதென்று இப்படி விதித்ததாகத் தெரியவருகின்றது. இப்படிக்கிருந்தும் மகம்மதியர் மொகரம் பண்டிகையில் பஞ்சா விக்கரக பூஜையைப் பண்ணுது விடவில்லை. இது இவ்வளவோடு நிற்கட்டும். இனி உலகத்திலுள்ள பலமதத்தினர்களும் உருவத்தைச்செய்தும் செய்யாமலும் சிறிது சிறிது வித்தியாஸமாக வேறுபட்டு பூசித்தும் தோத்திரஞ் செய்தும் பாவமன்னிப்பை யடைந்து நல்லகதியைப் பெறவேண்டுமென

கடவுளை வழிபட்டு வருகின்றார்கள். முடிவாக யோசித்துப் பார்த்துமிடத்து நாம் சொல்லுகிற அறிவுத்துநான்கு வகைப் பட்ட பூதியங்களே, தாது, மூல, ஜீவன், என்னும் முப்பிரிவினையடைந்தே, மூவுருவமாகி, மருந்தாகவும், ஆகாரமாகவும், ஐசவரியமாகவு மிருந்து சர்வசுகத்தையும் செய்துவருகின்றன. யாவரும் பொருத்துக்குரிய பாக்கியமாக நவதானியத்தையும், நவலோகத்தையும், நவரத்தினங்களையும் பசுவாடு முதலிய வற்றின் நிறத்தைகளையும் வாகனமாகுப குதிரை, யானை, முதலியவைகளையும், கிடிகளையும் முதலிய விடத்தையும், மனைவி, புத்தூர், பந்துக்கள், முதலிய மனிதனையும், அல்லவோ மது கிராசிகள். அன்றிக்கொடியனையும், செடிகளையும், மரங்களையும், புற்களையும், உல்லாசமாகத் திரியுப சிங்கார வனங்களாகவும், மா, பலா, தெங்கு, முதலிய பலக் கிளைத்தரும் விருகங்களின் சமூகத்தை தோட்டங்களாகவும், கருப்பு, செந்நெல், கேழ்வரகு, முதலிய புற்களைப் பயிராகவும் நினைக்கிறார்கள். இவைகளெல்லாம் பூதியங்களின் பிரஸாதமே யன்றி வேறென்ன, இப்பூதியங்களே கண்ணுக் கலங்காரமாகும் பல நிறங்களாகியும் பல்வகை உருவமாகியும், நாவிற்கு உருசியைத்தரும் சுவைப்பொருள்களாகியும் மூக்கிற்கு வாசனைபயக்கும் பல நறுமண புட்பாசிகளாகியும், காத்திற்கினிமை செய்யும் பல பேத வோசையைத் தரும் காற்றாகியும், பிராணவாயுவுடையப் பிராணிகளாகியும் பரிசு விண்டத்தைத் தரும் ஸ்திரீ புத்திரர்கள் முதலியபொருள்களாகியும், உபகரிக்கின்றன. மேலும் இப்பூதியங்களின் செயற்கையால் உண்டாகும் வியாதி முதலிய துன்பங்களுக்கு, அவைகளை நிவர்த்திக்கும் உப்புக்களாகவும், உபசரங்களாகவும், பாஷாணங்களாகவும், உலோகங்களாகவும், நான்கு பிரிவை யடைந்து தாதுகளென்னும் பெயரால், மருந்தாகி அத் துன்பத்தைப் பரிகரிக்கின்றன. இவ்வித மகிமையை யுடைய பூதியங்களின் குணகுணங்களை ஆராய்ந்தறிவதை விட்டு சோம்பேறிகளாம் ஆந்தரங்கக் காமிகளாகிய சாமிகளின் பேச்சால் தேவர்களாலும் மந்திரங்களாலும் சொசகியத்தைப் பெறலாமென்று மணிதர் நினைத்து பிரயாணச் செய்துக்கொள்ளுகிறார்கள். ஆன்றி திவ்விய தேசங்களிற் சென்று ஆங்குள்ள தீர்த்தங்களில் மூழ்கி சிவ விஷ்ணுவாதிபிம்பங்களைச் சேவித்ததால் பூர்வஜன்மங்களிற் செய்த பாவத்தால் வந்த வியாதி முதலியவைகள் தொலைந்து பல சொசகியங்களுண்டாகிப் பலர்சுகமடைந்ததாக பஷ்பாமரர்கள் நினைக்கிறார்கள். இவையெல்லாம் பூதியங்களால்

வினைந்த சுசுமல்லது வேறல்ல. எப்படியெனில் மனிதசஞ்சாரங் குறைந்ததும் நல்ல காற்றால் நிறைந்துமிருக்கிற விடங்களுக்கு வியாதியாளர் சென்று வசிப்பதால், அசுத்த காற்றாலும், அசுத்த ஜலத்தாலும் வினைந்த வியாதி நீங்க, அவர்கள் சுத்தஜல சுத்த காற்றாகிய பூதியங்களால் சுசுமடைகிறார்கள். கோவிலில் காணப் படுகிற கல் உலோகங்களாற் செய்யப்பட்ட தெய்வச்சுறும் இப் பூதியங்களின் விகாரவடிவமே யல்லாது வேறில்லை. இப்படியே இப்பூதியங்களின் விரிவைப்பற்றி பேசுவோமாகில் யாவும் பூதி யங்களின் மகிமையாகவே முடியுமல்லாது வேறென்றாகி விருக் குமென நினைக்கவிட மில்லை. எவ ரெவ்வித சௌக்கியத்தை எவ ருக்கு உண்டாக்கினாலும் அவை இப்பூதியங்களா லுண்டாயின வென்றே ஆய்ந்து யோசிக்கும் காரணம் புலப்படாமற் போகாது.

இவ்வுலகத்திற் கற்றார் கல்லாராகிய பிராம்மண, கூத்திரிய, வைசிய, சூத்திரர், குருக்கள் தேவர்கள் முகலிய பிரிவினைசுற டைய யாவரும், இப்பூதியங்களின் விகாரவடிவாகிய பலபுஷ்பம் தாம்பூல, காஞ்சன, சேல அரதனாதிகளுக்கே ஆசையுற்றிருக்கிறார்களென்று சொல்வதில் யாதொரு ஆசைப்படும் எக்காலத்தும் உண்டாக மாட்டாது. மண், பெண், பொன்னுதியவைகளை விட்டுத் துறந்து வெறுத்தவர்களைப் போல காஷாயாதி வேஷ மிட்டுத் திரிந்து வாயாற் பகட்டும் பொய்ஞ்ஞானிகளும், வாய் பேசாத மௌனிகளும் இப்பூதியங்களின் இச்சையை விட்டவர்களென்று சொல்ல நம்பிக்கையில்லை. இக்கள்ளக் கர்ம பக்தஞானிகள் ஆசையையும், மோசக்கருத்தையும், விவரிக்கில் வாணட்பரி யந்தம முடிவுபெறுதென்று பூதியமதத்தினர் சொல்லுகிறார்கள். இவ்வளவோடு இவ்வுலகஞ் சுபாவமென்னும் மதத்தினர் கொள்கையை நிறுத்திவிடுகிறேன்.

ஹே! புத்திமானே! சிலமுடர்கள் நெடுங்கால வழக்கமாகப் பழகிவரும் வழக்கத்தையும், அப்பழக்கத் தால் தங்களுக்குண்டாகியிருக்கும் மேன்மையையும், வரும்படியையுங் கருதி உள் ளதனை யுள்ளபடி யுணர்ந்துரைக்கும் இப் பூதிய மதத்தினரை நாஸ்திகா ளென்றும், தங்களை ஆஸ்திகா ளென்றும், ஆஸ்திகாநாஸ்திகர் முதத்தைப் பார்க்கக்கூடாதென்றும், வஸ்துவிராமிந்நாத தம்போன்றிருச் சொல்லிக் கொடுத்தார்கள். இன்றைக்கும்

சொல்லி உகொடுத்து வருகிறார்கள். தற்காலத்தில் பிரதேசியகூடமாக வுள்ளதை உள்ளபடி யுரைக்கும் பூதியமதத்தினரை நிரந்திதது, மூடிக் கொள்வதும் எங்கும் எவ்விதத்ததும் உயிருள்ளவதும் உண்மக்கடாத தேவதைகளையும், இறந்தபின் இத்தேவதைகளால் இனிமேலுண்டாகிச் சுருஞ்செய்யுஞ் சுவர்க்காதிகதிகளையும், மந்திரதந்திர கருமங்களால் பெறலாமென புத்தந்தது பேசி, அவற்றை விருப்புவிவார்களிடத்திலு அத்தேவர்களை மகிழ்விக்க, பூதோற்சவ யாக யக்ஞா கிகஞுக்கு, அபரி போஜனமென முன்பு நிஷேதித் துத் தள்ளிய பூதிய விதா வடிவப் பெருநாகளையே சேகரிக்குத் தவசனைப் புண்ணியவாநனளெனவும் புத்தந்ததுக் கொள்வார்களா. அன்றியும் கல்வி, தவம், தருமம் வாய்மை, நீதி, வஞ்சியாமை பிறர்மனை நயவாமை, பிறர்பொருளரிசியாமையாதிய நற்குண முடையார் எவரேனு முயிரோடிருப்போர் அவர்களை யாதுமுண ராதவர்களை யென அமடமுடசிகாமணிகளானாலும் அல்லது சிறிது கற்றவர்க ளானாலும், தூயிமான முடையவர்க ளாவே யிருந்து காணாது நேட்டவைகளையே சண்டதாகச் சொல்லியும், எழுதியு மிறந்திருப்பார்க ளாகில், அவர்களை முன்னோர்களைன்னும், முநிகளைன்னும், அடியார்களைன்னும் பூதிததும் புத்தந்தும் வருவார்களா. இத்தகைய ஆராய்ச்சியில்லாத மூட ஆஸ்திகாள ஆராய்ச்சி செய்யும் புத்திமான்களாகிய நடுவு நிலைமை சூன்றாத பூதிய மதத்தினரை நாஸ்திகா ளென்று கூறுவது அவிவகமென்றே நினைக்கிறேன். ஏனெனில் ஆஸ்திகாளென சைவ, வைஷ்ணவ, பௌத்த சாதீதைய, பைராகி சம்பாசாதி வேஷங்களைத் தரித்துக்கொண்டு ஈசா, ஜீவ, உலக ஆராய்ச்சி சிறிதுமில்லாமல், ஏழைஜனங்களின் சபடாத்தியத்தைப் புசித்துக்கொழுது புத்திமான்களையும், நீதிமான்களையும் நிரந்திததுத் திரியும் மூடிகளைக் கடவுளுக்கும், நீதிக்கும், மனிதத் தன்மைக்கும் அஞ்சாது வஞ்சிக்கிற நாஸ்திகர்க ளென்றே கொள்ளவேண்டு மல்லாது, பூதிய மதத்தினரைக் கொள்ளுவோர் குருடரே யாவார்க ளென்பது துணிபு. இங்ஙனம் நான் சொல்லிவந்த பூதியமதத்தினர் கொள்ளக் கடவுளில்லை யென்று கொண்டது மல்ல. கொள்ளுகிறது மல்ல. கொளவது மல்ல. சி வுநண்டா இல்லை யாவென்றாராயு மதமாம். ஆனால் யாதுந்தெரியாமலே வாழ்ந்து வேஷத்தால் ஆஸ்திகங்கூறுவோரை அவர்கள் லக்ஷியஞ் செய்வோர்களல்லர். சற்குணனே! நானிதுவரை சொல்லிவந்தவைகளை யெல்லாம் நீ யுணர்ந்து கொண்டாயல்லவோ? இனி இல்லுலகம் செயற்கையென்று சொல்லும் ஆஸ்திகர்களது கருதலையும் அவர்கள் கூறுங் காரணத்தையும் விவரிக்கப் புகுகிறேன்.

உலகம் செயற்கை என்பவர்கருத்து.
கீதமாவே

கடல் கடந்து சிறப்புற்ற இச்செழுஞாலத்தை அபார கருணை நிற்பாகிய கடவுளின் சிருட்டி யென்பவர் கருததை நீ கவனமாகக் கெட்க வேண்டியது. இம்மதமோ உலக மியற்கை யென்றும உலகம் மொழி மென்றும சொல்லும் இந்மதத்தினர்க்கு மிடையானின்று இருவரோடும் பொருள்கொடுக்க வேண்டிய மதம். இந்நிறுண் அநேக பேத மதங்களும் பேதாசாரங்களும், பேதமிடாணைச் சூழ, உபகாராபகாரங்களுமாகிய அநேக பிரிவுகளடங்கியிருக்கின்றன. இதை அதிக சிரதையின்றிக் கேட்கும் பட்சத்தில் உண்மையற்ற பொய்ச் சமீபக மென்னும் ஊழ்வுண்டாகி விபரீதமென்னும் ஆட்கப பெருக்கெடுக்கும். அன்றியும் உன் மனம் ஏதாவதோர் விபரீத பாவணையி லழர்ந்தி மிக்க சாஞ்சல்யத்தைக் கொடுக்கவு மிடமுண்டாகும். இச்செயற்கை மதத்தினரொருவர் மறு நொரு மதத்தினர் தூலின் கருததை யறியாமலே தூலுக்கும தாம் சொல்லாம சிருங்கடியாதி கிமதத்திற்கும தாமபிமானித்த தெய்வத்திற்கும் விவோதமான வார்த்தையெவர் வாயினின்றும் வந்த மாதத்திதழிற் சர்வநாரியங்களும் முழு கிப் போனதாக நினைத்து கோபாவோச கொண்டு விவோதமாச சோன்னவனுக்கு எவ்விதத்திலும் பல தீவுகளசெய்யவிடாதேட உத்தேசித்து விடுவார்கள். இப்படி தீவகான காரியஞ் செய் விடங்கொடுக்கு மிவ்வாறான மத வார்த்தைகளைப் பொறுமையோடு கேட்டுத் தெளிவ வேண்டியிருப்பதால் நீ அரிமான மற்ருவனாக விருந்துகேட்கக் கடவை. அன்றியும் ஒரு மதத்தினர் மற்றொரு மதத்தினரைத் தோற்கச் செய்யவும் அல்லது நிர்மூலமாக நாசப்படுத்தவும் துணியுந் தம் மதத்தினர்களை அந்தந்த வகுப்பி லுள்ளார் புண்ணிய ரென்றும் பரோபகாரிகளென்றும், அருளுடைமாரென்றும் பேசுவது வழக்கமாகையால், நாண் சொல்லும் ஆஸ்திக மதத்திலும் யாவருக்குவ கோப முண்டாக விடமிருக்கு மென்பதி லாசேஷபமில்லை. இவர்கள் பரோபகாரங்களெல்லாம் தாங்கள் கொண்ட தூரிமமானதையும, மூடமூர்க்க கொள்கையையும் ஊரெங்கும் நிறைக்க நினைத்தலை யொழிய வேறுகா. இவ்வுலகம் செயற்கை யென்று பொறுக்கும் ஆவதிநாளென்ற பட்டபொயர் தரித்துக்கொண்ட வர்சன் தவநாந்ருவனேயும் ஒருவராக் கொருவர் மாறுபட்ட பல விசேஷ பரோபகாரித்த தம்மதத்தினரோடும், புறமதத்தினரோ

மும் வேறுபடும் மதத்தினர் நேகரானாலும், சந்திரகுப்தர் தாசனாகிய பரதனா லாளபபட்ட. இவனீந்து தேசசுதநில், பூர்வ இந்துக்கள், கவின கிறிஸ்தவர்கள், மகமதியர்கள் என்னு முப்பிரிவின 19ரபல மானவர்களாகக் காணப்படுவென்றனர், அனல் சைனா, ஜப்பான், பர்மா, முதலிய தேசுகளில் பௌத்தமதமும் பிரபலமாகவே யிருக்கின்றதாம். இவர்களில் கிறிஸ்தவர்கள் பிரபலர்களாகவே பாதிப்பதும் பிரம் மதத்தி லாசேஷ்பண்புடைய வெதம் தம்மதத்தைக் காணஞ் சிறிதுமின்றித்தாமே புகழ்ந்து பேசுவதுமே தொழிலாக யுடையவர்கள். தததுவ மார்க்கததில் தலையிட்டுக் கொள்ளுஞ் சதநி சிறிதுந் தபாலில்லாத கிலுவர்கள் போன்றே காணப்படுகார்கள். அபாதம் பேசுகளை யதிகமாகப் பேசுவதிலும், பொய்ப்பிரியம் பொய்நாசவ காட்டித் தெருக்களிற் பிரசங்கிப்பதிலும் ஜ்வலோபாயம் தேடுபவர்களாகவே யிருப்பாரும் சிலபுரண்டு.

மகம்மதியோர் தெருக்களிற் பிரச்சுங்கிடதும், அந்நியமத
தூஷணைகளை ஊரொங்கு நிர்வாபாபாபுபெவதும் காணும். ஆனால்
தமமதத்திற் சார்ந்தோர்களுக்கே தமபரம்புகழ் தம்மகாவம் போ
தித்து வருகின்றனர். மகம்மதியர்களுமா கிறிஸ்தவர்களைப்போல
வே கொள்வார்களுமா சொல்வாருமா மாணும், தம்மதத்தின
மட்டுமென்றி பிரச்சுங்கு பிரச்சுங்குக்க ஊக்கவ கொண்டெழு மேம்
கவ கொண்டவர்க ளல்லர். அன்றியும் மகம்மதியர்கள் காங்கு
புத்தங்கள் கடவுளாலனுப்பப்பட்டவைகளென்றும், அவைகளில்
கிறிஸ்துமதமும் ஒன்றென்றும், நான்காவதாக முடிவி லனுப்பிய
குரானே சித்தாந்தமான தெனனும், மற்றவை பூர்வபகஷ்மென்
னும் கூறுவார்கள். இனி உலகம் படைப்பென்னும் ஒவ்வொரு
மதத்தைச் சார்ந்த எந்த வகுப்பினரும் உலகமும், ஜீவான்மாவும்,
நாகமும், கவர்க்கமும், பாமான்மாவென்னும் கடவுளுமாகிய
ஐந்துபொருள்களையும் உண்டு ன்றுசொள்ளாபவர்களே. கடவுள்
கட்டளையாகிய வேதம் விதித்த நன்னெறிகளை கைக்கொண்டு
கீழ்ப்படிந்து நடப்பானாயின் மோசனத்தையும், அப்டிச்சுக்கின்றி
யிஷ்டயபோல் நடந்துவரின் நாகத்தைபு மடைவா னென்பதில்
எவாசனும் பேதப்படுகிறவாகளல்லர். அன்றியும் கொலைசெய்தல்,
பொய்பேசுதல், களவாடல், கள்ளருந்தல், குரு பிறாநிந்தை
யென்னும் பஞ்ச பதநாபாதகங்களையும் செய்ய லாகாதென யாவ
ரும் உபதேசிப்பவர்களே. ஜூனறி தம்மைத தாமே பேன்மை
படுதிதிக சொன்னும் ஆகையாரும், செவையடைந்துபு பிரச்சு

சூபகரிக்க மனமில்லாது புதைக்கும் உலோபமுடும், அந்நியர் மனை
யீது ஆகை வைத்தலையும் காமமும், தனக்குண்டாகும் பலத்தைத்
தடுத்தார் மீது கொள்ளும் குரோதமும் அதிக வுணவின்மீதுள்ள
போஜனப் பிரியமும், அந்நியர் சொல்கியத்தைப் பார்த்தானந்தி
யாது அநுபய கொள்ளும் பொறாமையும், தனக்கு நன்மையைத்
தாறே நேடிக்கொள்ள வேண்டுமென்பதை நினைந்து வீண்காலங்
தழிக்கு மந்தமென்னுஞ் சோமபலும், கடுங் தோபமுமாகிய தலை
மைபான் பாதவகலிர்வெட்டும் எந்த மனிதனிடத்து மிருக்கலா
கா தெனவிலுபுபாதிப் பவர்கள். ஐவற்றிள்ள யாவரும் பேதப்படு
கிறவர்களல்லர். முன் சொல்லிய ஏழவருள் கறிஸ்தவர்களும் மகம்
பதிபர்களும் நடவிகைதே பிரதானமென்னும் மதத்தினர்கள்.
நம்பிக்கை விசுவாசம், பக்தி என்னுஞ் சொற்கள் ஒரே பொருளை
புடையன. இந் துக்கமோ நம்பிக்கையும், ஆராய்ச்சியும், ஆசரிக்க
வேண்டுமென்னு மதத்தினர். கல்லாதவர்களும், சிறுவர்களும்
பேதைப் பெண்களும், நடவிகைக் குரியவர்களாயிருக்கவேண்டு
மென்று ஆராய்ச்சிச் சுதிகாரிக ளல்லமென்று கற்றவர்களை
அன்பிற்கும் ஆராய்ச்சிக்கும் அதிகாரிகளென்றும் பிரித்துக் கூறு
பவர்கள்.

நம்பிக்கை வைத்தது தகுந்தவர்களிலும் கன்மிகளென
வும் பக்தர்களெனவும் இரண்டு பிரிவினையுடையவர்க ளிருக்கிற
தாக அறிவிப்பப் படுகிறார்கள். கன்மம் வாக்காலங் காயத்
தாறுஞ் செய்யத்தக்க ஒழுக்கத்தைப் போதிப்பது. இது செய்
தபுருகுசு சுவர்க்க முண்டாமென்பது இந்துக்கள் ஹலின்
றுணிபு. சுவர்க்க மென்பது நம்பொருள், நற்குணம், நல்லோர்
கூட்டுற வெனப் பொருப்பும். அன்புபும் கன்மிகள் கற்றோர்
நடக்கும் நல்வழக்கத்தைப் பார்த்து அவர்க ளாசாரப்படி நடந்து
வரும் சதாசார முடையவர்களை யன்றி மூடர் சொல்லில் முதன்
மைப்பட்டு நடந்து வருபவர்களல்லர். அன்புபும் வேத விதிப்
படி அறிந்து செய்யுமவர்களைக் கொள்ள வறியாது போனாலும்
பிரமருக்குத் தீங்கற்ற பூர்வ வழக்கங்களில் குன்றாது நடந்துவரு
பவர்களைக்கொண்டு தங் கருமத்தையுங் குணத்தையுந் திருத்தித்
கொள்ளுகிறவர்கள். பக்தர்க ளென்போர், தாய், தந்தை, மூத
தோர், குரு, சத்சாத் திரங்களிடத்தில் வைத்த அன்போடு வேத
விதித் தெய்வத்தினிடத்தி லன்பு வைத்து உபசார தோத்திராத்
தனைச் செய்து வருபவர்கள். புராணங்களையே வாசித்து வேதத்தி

நிற் சிறிது மறியாதிருக்கும் குருமார்களிடத்திலுட்பதேசாதிசனீ
பெற்றுப் பூசை மந்திர ஜெப தப முதலிய அங்கங்களைப் பரிபாஸி
ததும் வருகிற பக்தர்களும் சிலர் இருக்கிறார்கள். ஆனாலும்
இவர்கள் கல்லாதார் வகுப்பிற் சேர்ந்த மூட பக்தர்களே யாவா
கள். ஏனெனில் வேதமே எவர்களுக்கும் பிரமாணநூல். வேதந்
தை மணி மந்திர மருந்தாகவும் கடவுளைப் பவநோக வைத்திபரா
கவும் நிறவியை ரோகமெனவும் முற்கூறியிருக்கின்றே னல்லவா?
கற்பனம் ஆராய் நணராது அறிவுடைய செல் தம்பிரானும் வந்
சுகர் கட்டிவைத்த தலபிராணமதையும் அசம்பாவித கதைந
டைக்கிய புராண உபபுராணங்களையும் அவற்றின் ஆதரவால் பிற
ந்த ஆகமங்களையும் அவற்றில் ஸ்தாபிக்கும் கேவல குருக்களை
யுடைய பரிபீத பாவனைகள் விளைவிக்கிய பிறவிச்சாதிகள் முதலிய
வைகளையும் வேதவிருத்தமாகவும் முன்பின் முரணாகவும் குர
னிக கொட்டி உளறித்திரிபவர்கள்; முதனூலாகிய வேதத்தை மு
தனூ லல்லவென்பர். வேதம் முதனூல் எனப்படுத இரதசகவால்
சொல்லப்பட்ட எல்லா நூற்களிலும் பெறலாம் என்பதற்கு ஆட்
பிசபம் எவவிதமாகவும் எக்காலத்தும் உண்டாகாது. வைணவர்கள்
யொன்றும் பாஞ்சராதிரி வைகாசநாதிகளும், ரைவர் கொள்ளும்
ஆகமங்களும் முதல்தால் என்பது சற்றார்க்குச் சிரிப்பைத் தரு
மல்லாது சிரித்தை பயப்பதாகாது. 'வீணையினிங்கு விளங்கிய அறி
வின் முனைவன கண்டது முதனூ லாகும்' இதுவே வேதம். சார்
புதால் "முன்னோ நூலின முடிபொருந கொத்தது, பின்னோன்
வேண்டும் விசற்பக கூறியழிபா மாபினது வரிநூலாகு" "
இவை மதுதர்மாதிரி தீரங்களாம். "இருவாறுற்கும் ஓரேயை
தொடங்கித் திரிபுவே னுடையது புடைநூ லாகும்" இதுபுராண
மாம். முதனூலாகிய வேதமறிந்து சார்பு நூலாகிய தாமசாத்மீ
ய சற்று புடைநூலாகிய புராணங்களின் உண்மை அந்தவகொள்
ளாமல் ஐயந் திரிபுநீங்காத அறிவால் உருவகாறி அலங்காரமாகக்
கூறிய கதைகளை மெய்யெனக்கொண்டு வருபவர் மூட பக்தரா
காது மெய்பறிவுடையராதல் எங்ஙனம்? ஆதலிற், சில விவகி
கள் ஆராய்ச்சி அறிவோடும கூடிய பகதியே பகதர்களுக்கு கிருக்க
வேண்டுமென்று ஒப்புக்கொள்ளுமா யொழிய கேவல நம்பிக்கையே
போதுமானதென்று சொல்லுகிறவர்களைக் கற்பவராகக் கொள்ளு
கிறார்களில்லை. கல்வியறிவிலுந்தும் ஆராய்ச்சி பயன்பற்றுகின்றும்
கேவல நம்பிக்கையேபோதுமானதென்றும் கற்றவர்களுமாவாநாடு
பவர்கள் பலிருக்கிறார்கள். இவர்கள் கற்றவர்களேயானாலும்
பரோபகார சிந்தையில் பயிலாது சுவப்பிரயோகம் பயின்ற

முழுக்காதகமனமுடையோர் இவரால்நமக்காவதென்ன? இனிச் சாங்கியம், ஞாயம், வைசேஷிகம், பாதஞ்சலியம், பூர்வமீமாம்சை உத்தர மீமாம்சை என்னுஞ் சாத்திரங்களை எழுதியவர்களோவென்றால் ஆராய்ச்சியால் வரும் ஞானத்தாலன்றி மோட்சம் ஓர்போதும் உண்டாகாது என்பவர்கள். ஞானமோ வேதத்தாலன்றி விளையாது. வேதமோ எல்லா முணர்ந்த கடவுளின் ஏவலானரால் சொல்லப்பட்டது. அது யுத்திக்கும் அநிபவதத்திடும் ஓர்நாலத்திலும் முாண்படாது. ஓநந்தாத்ததத் தநம் கன்மமும், மனசுத்தியைத் தநம் பத்தியும், ஆராய்ச்சியா லுண்டாகும் ஞானத்திற்கு சாதகமாக இருக்கின்றனவென்று வேதநசுற்றோ விளிவாதக கூறுகின்றார்கள். இதனால் இந்நூல்கள் வேதவிநித கம்மம், பத்தி ஞானம் எனும் மூன்று பிரிவினையும் ஒப்புகிறவர்கள். துவைத விசிஷ்டாத்நவைதமென்னும் இருபிரிவினை வேதார்த்தத்தால் மேற் சொண்டொழுதி வருபவர்களும், ஜீவனைச் சடமாக ஒப்புகிறவர்க ளல்லராயினும் நியாய வைசேஷிகர் மதப்பாடி மற்றயுத்திகளை ஓர் பித்தொன்பவர்களே. எல்லா மதத்தினரின் கொள்கையும் ஜீவான மாவும் பரமான்மாவு முண்டென்பதே. பீவனுண்டு எவ்வாறில்லை யென்னும் நிரீஸ்வர சாங்கிய மதமும் ஒன்றுண்டு. அடியாத ஜீவன் பூதியங்ளரின் வேகுப் ஒன்று உண்டென்று என்றக் கொள்வதால் இச்சாங்கியரையும் ஆஸ்திகரென் ரெப்பிக்கொள்ள வேண்டியது. பெளத்தர் நான்ஸ்திகர என்பதில் நுடையிலில். எவ் வித துன்பத்தை யுமின்பத்தையும் அனுபவித்துவரும் ஜீவனை இல்லென்பவர் எவ்விதத்தில ஆஸ்திகராவா?

சற்குணசிலனை! ஜீவன், ஈஸ்வரன், ஜகம் என்பவர்களைப்பற்றிச் சொல்லும் மதத்தினா முத்திக்கு எப்பாசக் கொள்ளும் விசேஷணங்களைக்கேள். பூர்வமீமாம்சையார் முத்திக்கு ஏது கர்பமே என்றும், சைவவைணவர் பத்தியே யென்றும், துவைத விசிஷ்டாத்ந வைதிகள் பத்தியோடு ஞான பென்றும், சாங்கிய நியாயவைசேஷி கர்கள் பதார்த்தப்பரிசென் ஞானமே யென்றும், கொள்ளுகிறவர்க ள். இவர்களுல்லோரும் பூதங்களாகவும் பெளதிகர்களாகவும் காணப்படு மவைகளே உலக மென்பவர்கள். நாம் பிரத்தியட்சமாகக்காணும் பூமியாகிய மண்ணும், சமுத்திரமெங்கிற ஜலமும், சூரியனென்னும் நெருப்பும், காற்று, ஆகாயம், என்கிற ஐந்துமே பூதங்கள் எனப்படுவன. சீடனே! பூதியமென்றால் கலப்பில்லாத பொருள்கள் என்றல்லவோ பூர்வம் சொல்லினேன். அவைகள் அறு பத்துநான்கல்லவோ? அவ்வறுபத்துநான்கின் கலப்பு பொருள்

களை இவர்கள் பூதமென் தொட்ட கொண்டார்கள். இவர்கள் தூல அறிவுடையவர்களாகவே தோன்றுகிறார்கள். எல்லது துட்பவதிவினையுடையவர்கள் என்றெற்பபடி ஒட்டக் கூடுமென்று நினைப்பை. அவர்கள் தாம் கொண்ட பாமாத்மாவை விளக்கப் போதுமானவைகளை எடுத்துக்கொண்டிருக்கின்றே நினைக்க வேண்டும். இப்போது நாம் காணும் முன்சொல்லிய விரியா பூதங்கள் பஞ்சீதரண பஞ்சமகா பூதங்களென்றும் காரிய பூதங்களென்றும் இவர்கள் கொள்ளுகிறார்கள். இவைகளைக் காரணபூதங்களென்று சொல்லுகிறதில்லை. ஆனால் காரண பூதங்களில் நான்கே பாமரணுருபமாகவும் சித்தியாமாய் என்று நிரூபணவாகவும் சொல்லுகிறார்கள். ஆதாயத்தை வியாபகமாய் என்றும் சித்தியாமாயிருக்கிற தென்று சொல்லுகிறார்கள், இப்படிச் சுவர் கூறுவது எவ்வித சருவிகளின் சகாயமு மின்றி இயற்கையிலுள்ள ஞானேந்திரியங்களென்னுங்கருவிகளால் எவர்க ளும் எவ்விடத்தும் எவ்விடிலுணரக்கூடியவைகள் என்றே நினைக்க ஐந்து பூதங்களாகச் சருங்கியுரைத்தார்கள் பொது உ. இதன்வி காலத்தையும் திகைப்பும் வியாபகமாகவும் சித்தியாமாகவும் நிரூபித்த ஒப்புதலுக்கள் சிலர் மனதை அணுவாகவும் சித்தியாமாகவும் சொல்லுகிறார்கள். அப்படி சொல்லுகிறவர்கள் நியாய வைதேஷிசர்ச்சன். மந்தையோர் இதைக் காரியப்பொரு ளென்கிறார்கள். சிலர் ஜீவனை பரமரணுவாகவும் சிலர் மகத்தாகவும் சொல்லுகிறார்கள். அலு வவென்போர் இராமரணுதையோர். மசத்தென்போர் சாங்கியர் சைவர் முதலாயினோர். இவர்கள் சொல்லும் விதமாக ஒவ்வொரு சருத்தையும் விசிதது சொல்லத்தொடங்கினால் நான் சொல்லவாம நீ கேட்கவும் ஒருவா வரணுமே போதாது. ஏனெனில், இவர்கள் நான்கு வேதங்களில் எவ்வேனும் ஒரு வராத்தையை ஆதாரமாகக் கொண்டு அதற்குச் சாதகமாக 18 ஸமீருதிகளையும் பதினென்புராணங்களையும் ஆறு சித்திரங்களையும் உதாரணமாகக் கொள்வது போதாமல் பாதம் இராமரணம என்னும் லிதிகாசங்களை யும் கூறத்தொடங்குவார்கள். இவற்றால் விளையும் சந்தேககருநுக்கும் ஆவற்றிற்கவர் பின்னுங்குறும் சமாதானங்களையும்கொல்லிக் கொண்டு வந்து பின் இவர்கள் இதை ஆதாரமாக வைத்துக்கொண்டு இப்படி சித்தாந்தப் பரிந்துரைகளென்று சொல்லி கட்டப்பட்டதில் என்னால் முடிவுபெறுமென நான் நினைக்கவில்லை. அளவிராது. ஏனெனில் அவர்கள் சித்தாந்தமாகத் தாங்கொண்ட கருத்தைப் பரிபாசிக்கே தெரிவிக்கக் கூடுமென்றும் அதையும்

காலமும் இயற்கை குணமும் வறும்படியும் பார்த்தே சொல்ல வேண்டுமென்றும் அவர்களுக்கே தாஞ்சொல்வது தெரியுமென்றும் பற்றையோர்க்குத் தெரியாதென்றும் சொல்பவர்கள். ஆகையால் அப்படிக்குநான் காட்டினாலும் அது அவ்வளவோடு முடிந்துவிடுமா? முடியாது. இப்படி கட்சி பிரதிபலிப்புகளைச் சொல்லிக்கொண்டு வருவதில் பூண்பியோஜனம் ஏதாவது உண்டா குமா வென்னில்? இல்லை. இல்லை. தீராவழக்காகவும் போராகவும் சந்தேகமாகவும் என்று மிடுக்கும். இதன்படி சொல்லுகிற எனக்கும் கோக்கு முனக்கும் வாழ்நாட்கள் கற்பாபியந்தம் நீடித்திருக்கினும் பாயப்படாது. என்றுமொருமதமும் முடியுபெறுது. பெற்ற கெணச் சொன்னுனும் அப்பிரிவை சார்த்தார் ஒபபா மாட்டார்கள். இவர்களிடத்தி லெல்லாம் சற்ற சாமாத்தியததோடு துபிரபான முரிருத்தலால் தம்மதம் தாழ்வடைய இடங்கொட்டார்கள். வீண் வழக்காவது தொடுப்பாடுகளை யொழிய விட்டு சுமமா இரார்கள்.

குழந்தாய்! நான் உனக்கு 4 வேதத்தையும் 6 சாஸ்திரத்தையும் 18 ஸ்மருதிகளையும் 18 புராணங்களையும் இதிகாசங்களையும் இவற்றிற்குப் பின் பெரியோர்க்கு நெருதிய எவ்வகை நூல்களையும் பிரமாணமென் றெடுக்க ஆகக் கொண்டே ஜீவான்மா இலக்கணத்தைச் செய்துகின்றேன். நான் சொல்லப்போவது சாந்திரகருங்கே பணி யுதிதருக்கும் அதுவத்திற்கும் ஒத்திருக்கும். எந்த சாஸ்திரமொன்றும் அதுபவ பிரமாணத்தை ஜெயிக்காது. பன்னெலில் பெரியோர்கள் அறிந்தனுபவித்தவைகளையே வேதமாதியவற்றில் விளையா யிருக்கிறார்கள். வேதம் சர்வஞ்ஞனாகிய பாஸவரணனுபவமாகையால் அவனருள் பெற்றோரும் அவவீஸ்வரன் அனுபவக்கஞ்செய்ததை விளக்கியிருக்கிறார்கள். இதில் தடையிலை. பெரியோர்கள் அதுபவித்து எழுதியவையே வேதமாதிரிபன வென்று நான் முன்னமே உனக்குச்சொல்லியிருக்கின்றேன். அதுபவமில்லாத வார்த்தை அபரோஷஞான சாஷாத்நாரத்தைத் தராது. முடிவை இவ்விடத்திலும் இக்காலத்திலும் அடையக்கூடாதுதான், நம்பிக்கை மாத்திரமாகவே இருக்கும். நாம் கொண்ட நம்பிக்கை எதார்த்தமோ விபரிதமோ என்னுஞ் சங்கைக்கு என்றேனும் இடந்தாமல் இராது.

இஃதெருக்க, இஃதுக்களில் ஞானிகளாயுள்ள பேர்கள் எந்த வார்த்தையையும் சந்த மதத்தையும் எந்த நூலையும் பூர்வ பட்சமாக வாவது அல்லது சித, நாசுதமாவோவது ஒப்புசுகொள்வார்கள்

சாரணமே தென்பையாகில் இவ்விற்குங்கள் தங்ங்வேதத்திலில்
 லாத அபிப்பிராயம் கற்றவர்கள் கல்லாதவர்களாகிய எவ்வித
 மனிதர்களிடத்திலும் உண்டாகாதெனத் தீர்மானித்திருக்கிறவர்
 கள் திரிகுண சம்பந்தமுடைய விருத்தி அநந்த வவசர காலத்
 தில் தோன்றும் அநுபவாகாரமாக ன்ளவகி விவகரிப்பதால் சர்வ
 அபிப்பிராயமும் சமயோசிதமாகக் கொள்ளத்தக்கன வாதலால்
 எவ்வித அபிப்பிராயங்களும் தங்கள் வேதத்தில் பூர்வபட்ச
 மாகவெனும் சித்தாந்தமாக வேறும் உடங்கி உடக்கின்றன
 வென்று கொள்ளல் அவர்கட்கு நிராட்சேபம். இந்தங்கள் தங்
 கள் வேதத்தை அநாதென்று ஒப்புக்கிறவர்கள். காரணம் இப்
 போது எனக்கு விளங்காதாலாகியால் சமயம் வந்தபோது இவதப்
 பற்றி யுனக்குத் தெரிவிக்கின்றேன். பூர்ப்பா தெழுதப்பட்டிருக்
 கும் வேதாதிசய நூல்களும் மற்றுள்ளா லேயே சொல்லப்பட்
 டும் எழுதப்பட்டு இருக்கின்றனவென நினை. எவரால் எழுதப்பட்
 டனவாயினும் இன்பியமையாதவற்றை எவரும் நிராகரித்துநடப்
 பது கூடாது. உளளது போகாது; இல்லது வராது, என்பது
 என்றைக்குப் கெடாது ஞாயம். எந்ததைய வேதங்களின் பிரி
 வாகிய 1130 உபநிஷத்துகளும் பெரியோரால் செய்யப்பட்டன
 வேயென்பதில் சந்தேகமில்லை. இவற்றுள் 103 உபநிஷத்துக்களில்
 மோட்சத்திற்கு முகய காரணம் ஆகம் ஞானமே யென்று உரை
 ப்பன. பெரும்பாலும் இந்த உபநிஷத்துக்கள் ஒதும் ஆகம்
 ஞானத்தால் மோட்சம் பெற முயற்சித்தல் அருமை யென்றயர்
 லோர்க்கு, சிறிதாக மனத்தாற செய்யும் யோகமாதிய கர்மத்தை
 யும் அகனையும் கடின மென்று நினைப்போர்க்கு வாக்காலும் காயத்
 தாலும் செய்யத்தக்க கருமங்களையும் சிறிதாக கூறுகின்றன. மற்ற
 றைய உபநிஷத்துக்களோவெனில் இவ்வுபநிஷத்துக்களின் கருத்
 திற்குச் சிறிதும் முரண்படாது ஞானமடையும் பரிபாகம் பெற்ற
 பொருட்டு இரங்கி, மறைவாக ஷ்டி கருத்தைப் புறப்பொருள்
 களின் மீது வைத்து அநந்த்ருகத்தில் குருவா லிறிந்து செய்ய
 வேண்டிய சாதகங்களைப் புறப்பிற் செய்ய விதிக்கின்றன. இப்
 போது யான் உனக்குச் சொன்ன ஓக்கருத்து உள்ளதனை யுள்ள
 படி யுணர்ந்த அபிரோட்ச ஞான சாக்ஷாத்கார ஞானிகளுக்க
 ன்றி பற்றையோர்க்குப் பொருந்த லருமை. இனி ஜீவான்மாவின்
 இலக்கணத்தைப்பற்றி பேசுகிறேன். ஜீவான்மா வென்பது
 ஞான வடிவாகிய அநாதி நித்ய பொருள். இது தேகத்தை
 யோர்கால் யானெனவும் ஓர்கால் எனதெனவும் கொள்ளதும்
 கூறுவதுமாக விருக்கின்றது. இது கர்ம சரீரமாகிய தூல தேக

மழிந்தபோதும் அழியாத சூக்குமத் தேகத்தோடும் வாசனையோ
டும் எக்காலத்திலுமிருந்து அக்கர்மத்திற் கொத்தபடி மீளவும்
பூலோகத்திலேனும் நாகத்திலேனும் சுவர்க்கத்திலேனும் தூல
சரீரமடைந்து சுகதுக்க மிசிரத்தையும் அடைவது. சுகத்தைச்
சுவாக்கத்திலும் துக்கத்தை நாகத்திலும் மிசிரத்தைப் பூலோகத்
திலும் அடைவது. இத்தகைய ஜீவான்மா என்றும் பூதியத்தினிள்
லேறானேதே. பூதிய பரமானுவைப் பார்க்கிலும் மிது துட்பமா
னது. என்றால் சிறியநென நினையாதே. அந்நி சூக்குமமான
தெனவறி, பூதவணுகள் துட்பமானவைகளாயினும் காரப்பட்ட
டபோது ஒன்று மற்றொன்றில் வியாபிப்பதாகவும் ஒன்றில் பர
றொன்று வியாபியப் படுவதாகவு மிருக்கின்றன. பிருத்தி பி
த்தித்தில் வியாபியமாம். சமுத்திரமோ பூமிமுழுதும் வியா
பித தீரமாக்கி முரமடங்கதிகமாய் வியாபகமாகிக் காணப்படுகி
றது. நீர் வியாபிக்கக்கூடாத சூருந்துவமுடைய பொன், வெள்ளி,
யாதி லோகங்களிலும் வைரமேறிய அல்லது ஏறாத இரத்தினதி
கற்களிலும், ஜலத்தினும், நெருப்பு பிரவேசிக்கிறது. அங்கோ
லவே மண்ணீர், நெருப்புக்களில் காற்றுவியாபிக்கின்றது. ஆராய
மோ அதிசூக்குமமாகி காற்றாதி நான்கினும் வியாபிக்கின்றது.
இவற்றிற் கெல்லாம் அதிசூக்குமமாகிய ஜீவான்மா அந்தக்கரண
மாதி சரீரத்தில் வியாபிக்கின்றது. இங்ஙனம் வியாபிக்கக் கூடிய
தனையே சூக்மமெனக்கொள்ளப்படுகிறது. பரமான்வினுஞ் சூக்
குமமான தொன்றில்லை. பூதியங்கள் காரியப்பட்ட காலந
தில் வெட்டுக்குத்தாதி ஊறுகளை அடைவதுபோல எவ்வித ரொ
ருளாலும் ஜீவான்மா ஊறுபடுவதன்று, ஜலத்தால் நனைவதன்று,
நெருப்பால் தகிக்கப்படாதது, ஆயுதங்களால் கண்டிக்கக் கூடா
தது, காற்றால் அசையாதது என அறி. இத்தகைய ஜீவான்மாவும்
புனர்ஜென்மமு முண்டென இந்துக்கள் ஒப்புக்கொள்ளுகிறார்
கள். கிறிஸ்து மகம்மதியர் முதலியோர் புனர்ஜன்மத்தை ஒப்பு
கிரவர்களாக பேசுகிறார்களில்லை. சுவர்க்கத்தையாவது நாகத்
தையாவது ஜீவன் அடைந்ததின் மீளாம விருப்பதே மீளான
ஞாயமெனக் கொள்ளுகிறவர்கள். இந்துக்கள் அப்படி. கொள்ளு
கிறவர்களல்லர். மீளா நாகம் ஈசனைக் கருணையற்றவரென பேசு
தற்கு இடந்தருதலால் ஞாயமாகக் காணப்படவில்லை. மற்றெப்
படி கொள்ளுகிறார்களென்னில் வேத விதித மெய்நெறிப்படி
நடந்து பொய்யொழுக்க மொழித்து இம்மையிற்றானே அறியா
மையின் பயனாகக்கொண்ட தேகாபிமானத்தை விட்டு நீங்கி ஞா

னத்தால நறைவுற்றபோது மோட்சமடைந்து அக்தஞ் சிறிதுநின்று
 நிப்பரமானந்த வடிவாகி என்று மிலகிக்கொண்டிருக்கு மென
 றும்,மற்றைய காலங்களி லெல்லாம் பல தாரதம்மிய முள்ள
 ஆலதேகத்தைச் சூக்கும் காரண தேகங்ஙனே டு பெற்று,சுவர்க்
 கத்திற்கும் நரகத்திற்கும் இகததிற்கும், கமுன்று திரிதகொண்
 டிருக்கு மென்பாள். இது இரகநரன் கொண்ட வேகத்திற்
 சொல்லும் சித்தாந்தமே அன்றி யவர்கள் யுத்தியாற் சொல்லு
 மவைகளல்ல. ஓவன ஞானாடைந்த காலத்தில் காரண தேக
 மாகிய அஞ்ஞான மழிந்த பாவதால் சூக்கும் தேகத்தையு
 மொழிந்து பிறப்பிற்றபிறகு சகருபமாகிய ஸுயற்கை யறிவே
 டிருந்து விடுகிறது. சிருட்டியில்லாத பிரளயகாலத்தில் ஜ்வான்
 மா அதிசூக்கு மமாகிய வரசனைகளோடு ம சூரும சரீரத்தோடு,
 காரணதேகமாகிட அவிந்தையி டடங்கி யிருக்கின்றது. ஞானத்
 தாலன்றி காரணதேகமாகிய அவிந்தை என்றும், எவ்விடத்தி
 லும் எவ்விதத்திலும் அழிவையடைகிற தில்லை. ஆகையால்,
 ஜ்வான்மா வேதங் கற்று ஞானம் பெற்று விதிப்படி நடந்து பர
 மான்மபோதத்தை யடையவேண்டிய தவசியமாக விருக்கிறது.
 இனி இத்தகைய ஜ்வான்மா இல்லபென்பதைப்பற்றி ஊண்டா
 கும் சங்கைகளுக்கு விடைகளைச் சொல்லுகிறேன். சீடனே!
 நீயும் நானும் கிடையாது. பூதிய சோக்கையா லுண்டாகிய தொ
 ழிற்சக்திபோ யும் நானும் என்று கொள்வோ மென்னில், நாமி
 ருந்தல்லவோ நமமைப பூதியச் சேர்க்கையாலுண்டாகிய சக்தி
 பென்று மதிக்கிறோமெனச் சொல்ல வேண்டி வருகிறது. முடி
 வில் நாமிலலாமற் போவோம்,பூதியங்கள் என்று மிருக்கும் என்
 பதை, நாம் இப்போது ஒப்பிக்கொண்டாலும், நாம்ருந்தல்ல
 வோ அதுவும் ஒப்பிக்கொள்ளுகிறோம். இதனால் நாம் இருந்
 தே நம்மை இருக்கிறவர்களாகவும் இல்லாமற் போகும்வாக
 ளாகவும் நம்மை நாம் நினைக்கின்றோம். நாமிலலையாகிப்பூதியங்
 கள் நிலையாக விருப்பன வென்பதையும் நம தின்மையையும்
 உணர்ந்துகொள்வ தெப்படி?

இதன்றிப்பூதியங்களின் சேர்க்கையா லுண்டாகும் ஓர் சக்தி
 யே ஜ்வான்மா வென்பதைப் பற்றி எனக்
 பூதியச் சேர்க்கையா கநேக சங்கைகள் உதிக்கின்றன. அவற்றை
 லாந் சக்தியே ஜ்வான் யுனக் குணர்த்துகின்றேன். நீ இதை யோ
 மா என்பதின் மறுப்பு. சித்துப்பார். நான் பூதிய மதத்தினர்சொல்
 லும் பூதியங்களே தாது மூல ஜீவ தேகங்
 களெனு முறித அருவங்களாகக் காணப்படுகிறன வென்பதை

ஐத்தக்கொள்ளுகிறேனையொழிய ஒழிப்பே னல்லேன். அன்றிப் பூதியங்களை கடினப் பொருள்களாகவும் இளம்பொருளாகவும் ஆயாகவும் காணப்படுகின்றனவென்பதையும் சமாதிக்கின்றேன். ஆனால் இவையாகின் கூட, மூல அறிவென்னுமோர் சக்தியுண்டாகி அசுசத்தியே இவ்வுலக சுகதுகத பேரகத்தை யதுபவித்து, முடிவில் சொட்ப மற்றுப் போகிறதென்பதை மாதிரி ஒப்புவதில்லை. ஏனென்றாயெல்பூதியங்கள் கலந்தபின் னுண்டாகிய அறிவு, காள் பிறவா முன னடந்த பூதச்சேர்க்கைகையும், சேர்க்கையால் தான் பிறந்த வித்தகையு முணர்ந்து அது லையற்ற விவகரித்து விளக்கப் புகுந்தது, அநிசயமாகக் காணப்படவில்லையோ? எவ்வேனும் பிரத்தியஷ்டமாகத் தடகாலதத் துள்ளவைகளையும் தனக்குப் பின் னுண்டானவைகளையும் அறியு மாற்ற லுடையவராக அதுபவமும் நிபாயமு மிருக்கிறதேயொழிய, முன்னுண்டாயிருப்பவைகள் தான் சொல்லும் விதமாகவே யுண்டாயினவென்று உறுதிப்படுத்த நிபாயமு ம அதுபவமு மில்லை. கண்ணெதிர் காணும் காரிய வஸ்துவைக்கொண்டு காரணத்தை பூகித்தது னர்ந்துரைக்கலா மல்லவோ; எப்படி புகையாகிய காரியத்தைக் கண்டு அதன் காரணமாகிய ரொப்பு அவ்விடத்தி லிருக்கிறதென்று அறிந்தோமோ அது போலவே அனுமானத்தால் முன்னடந்தவைகளையுங் கண்டுபிடிக்கலா மல்லவோ வென்று நினை யாதே. அனுமானமும் ஓர்பிரமாணமே. ஆயினும் அனுமானம் விபரீதமாகவு மிருக்கக் கூடுமாகையில் அனுமானஞ் சமுசயத்திற் கிடமானதே ஒழிப உறுதிபடுத்தற குரியதல்ல. புகையைச் சண்டு ரெருப்பா டுருண்டெனக் கொள்ளல், பழக்கத்தி ல்வந்த அனுபவமே. ஏதேனுமோரதுபவ மிலாத அனுமான மெப் பொழுதுந் தப்பித் தீமையம், ஏனெனில்; எவ்விடத்தினும், எக் காலத்திலும், எவ்வித பூதச்சேர்க்கையாலும் அறிவென்னுமோர் சக்தியுண்டாகி யொடுங்கக்கண்டார், கேட்டார், காட்டுவா ரொருவருவ கிடையாது. பூதியங்களைக் கருவிகளா லெவரும் பிரித்துங், கூட்டியும், திருத்தியும் உணருந்ருர்கள். அப்படிக்கவர்கள் பிரிக்குமபோதானிலும், கூட்டுமபோதானிலும், கூட்டியபின்னாகிலும், அறிவென்னுமோர் சக்தியை யுண்டாக்கியும், உண்டாக்கியபின் னழித்தும் காட்டினும் இனிகாட்டுவாரும் இலராவர். எவ்வித சரீரத்தையும் பிரித்து அறிவென்னுஞ் சக்தி யழியக்காட்டலாமே. இதோர் பெரிய காரியமன்றே. இது யாவருக்கும் அதுபவத்தானே எனக் கூறலாகும். சரீரத்தை யழித்து பூதியங்

களைப் பிரித்து அறிவழியக் காடவதுபோல, பூதியங்களைச் சேர்த்துச் சரீரத்தையும் அறிவென்னுந் தொழிற் சக்தியையும் உண்டாக்கியுங் காட்டலா மன்றோ. அப்படிக்குச்செய்யும் சாமர்த்தியம் இவாகளுக்கேன் இல்லாமற் போயதோ தெரியவில்லை. உண்டாவது இயற்கையும் நாம செய்வது செயற்கையுமாகுமென்பதேல், இயற்கையாக அறிவும் ஒன்று உண்டென்று என் கொள்ளுகிறார்களில்லை. ஈதிருக்கட்டும் பூதியங்கள் சரீர உருவைத் தரிக் குழன் அறிவென்னுஞ் சக்தியைப் பெற்றிருந்தனவா? சரீரமாகக் கூடுஞ் சமயத்தில் பெறுகின்றனவா? சரீரமாகக் கூடியபின் பெறுகின்றனவா? அறிவென்னுஞ் சக்தி எப்போது ஊண்டாகிறது? கூடுவதற்கு முன்பே பூதியங்கள் அறிவென்னுஞ் சக்தியைப்பெற்றிருந்தன வென்பதற்கு அதுபவமும் ஆகாரமும் இல்லை. உண்டானச சொல்ல இவர்கட்கு மராகசம் இல்லை. எதனாலெனின சரீரமும் அறிவும் ஒரே காலத்தி லுண்டானதார விருந்தால் மரணத்தில் அவை பிரியக் காரணமில்லை. பூதியங்களைப் பிரித்துப் பார்க்கும்போதும் அப்பூதியங்கள் அறிவை மடைந்தே விளங்கவேண்டும. அப்படி கல்லாடையால் சேர்ந்த பின்பே “அறிவைப் பெற்றதெனச் சொல்லல் வேண்டும. அப்பூதியங்கள் அறிவென்னுஞ்சக்தியை பின்னடைய பெறுமேல், அப்படி பின்னுண்டாகு மறிவிற்கு நாம தேகசம்பந்தம் பெற்றால் பசி, தாகம், காமம், முதலியன நமக்கு உண்டாகுமா. நாம அதற்குத்தக்க அன்னப் பாலாதி வடிவப்பொருள்களைத் தேட முயற்சிக்க வேண்டிவரும் அப்படி முயற்சிக்கத் தக்க விதமாக உருவெடுக்கவேண்டும் எனமுடப பூதியங்கள் அறிந்து தக்க கருள்களைவிட சரீரமாக அமைந்ததெனல் அருமையிலும் அருமை அன்றியும் அமுடப் பூதியங்கள் நாய் பூனை, குதிரை, யானை, மாடு, ஆடு முதலிய மனிதப் பாலியாஜனாகாரிக ளாகிய மிருகங்க ளாகவும், கீரி கருடன் மயில் முதலிய பக்திகளாகவும், சுறு திமி வகிலாதி ஜலஜந துக்களாகவும், ஆகவேலாக பரலோக புத்தியோடு கல்வியும் பாஷாஞானமு முடைய மனிதராகவும், உள்ள இவ்வெல்லா தேகங்களுக்கும் மிகவும் பயன்படத்தக்க தானியம், காய், கனி, கீழங்கு, சாகடாதிக்களைத் தரும் கொடி, செடி, புல் விருக்கங்களாகி ஒன்றிற் கொன்று தாழ்ந்திருக்க வேண்டுமெனவு நினைந்தருவெடுத்தன வென்பது அசம்பாவிதமாகவே யிருக்கின்ற தன்றோ? அன்றியு மமுடப்பூதியங்கள் “நாம் கூடிய பின்னர் நமக்கு ஓரறிவாதிய ஆற்றியவயவமும் அயற்றையானும் ஓர் யஜமானனாகும் அறிவென்னுந் தொழிற்

சக்தியுமுண்டாகும். அதற்குப் பசியுண்டாம், தாசமுண்டாம், காமமுண்டாம், குளிர்முண்டாம், சூடுமுண்டாம், அழகுமுண்டாம், ஆசையுண்டாம், சுரமுண்டாம், துக்கமுண்டாம், வியாதிகளுண்டாம், சுகத்தியுமுண்டாக்க வேண்டி வரும், இவைகளுக்கெல்லாம் தேவையான பொருள் வடிவ மாவோமென அறிவித்ததெரியாமலே கூடி ஒவ்வொரு வர்க்கத்திலும் ஆணாகவும், பெண்ணாகவும் உழுவெடுத்தன வென்னில் இது நம்பக்கூடிய விதமாக விருக்கின்றதா? இதனை நம்புவோர் யாராக விருக்கவேண்டுமோ? நம்புவோரும் நம்புகிறோரும் பூர்வ பூதிய வத்தியைப் பெற்றிருக்கின்றார்கள் போலும். அன்றியும் அபபூதியங்கள் கலப்பாகார வடிவெடுத்த அறிவடைந்தபின் காணவேண்டியதற்குக் கண்களும், கேட்கவேண்டியதற்குக் காதுகளும், முகாவேண்டியதற்கு முகமும், கவையறிய நாகமும், தேவையான பொருள்களைப் போயடைய கால்களும், தேக்கெந்திரியாதிய எவற்றிற்கும் தேவையானவைகளைப் பாக்கி, எடுக்கக் கொடுக்கப், பெறத்தக்க கைகளும், போகக்கத்தக்க அன்பெண் குறியும், கொள்ளக் கடிக்க வதவும் வாயும், வேண்டிமென எப்படியறிந்து கூடியிருக்கும்? ஐயையோ! இதைச் சிறிதுமே நம்பவோமென நினைப்பதற் கிடங்கானேமே. உலகத்தின் விருட்சாதிகள் விதைகளாலும், இலைகளாலும், கிளைகளாலும், உண்டாகின்றனவே யொழிய பூதியங்கள் கூடியுண்டாகக் காண்கின்றோ மில்லையே. இப்படியே முட்டைகளாலும், வியர்வையாலும், பல ஜநதங்கள் பிறக்கக் காண்கின்றோம். பூதியங்கலந்துண்டாகக் கண்டார் காண்கின்ற ரெவர்? பையினிடமாகக் கட்டுண்டு பிறகு முயிர்களுக்கும் மைதுன சக்தல சுரோணிதக்கலப் பால் உண்டாகின்றனவே யொழிய, பூதியங்கள் நேரே கூடியுண்டாக்க வுண்டானதொன்றுங் காணப்படவில்லை. சிலர் ஆதியிற் பூதியங்கள் கூடி இவ்வறுவகைத் தோற்றமாக வுண்டாகப்பின்னப்படி கூடவேண்டிய அவசிய மின்மையால் அதனை மறந்து நிற்கின்றன வெனவுங் கூறுகின்றனர். அவசியமும் அவசிய மின்மையுங் கூடிய பின்னுண்டாகிய தொழிற் சக்தியாம் அறிவிற்கே தெரியு மல்லாது மூட பூதியங்களுக்குத் தெரியாதாகையால் அவைகள் தங்காரியத்திற் சூன்ற வேண்டிய காரணம் ஒருசிறிது மில்லை. இஃதிருக்கட்டும், கண்களானவையோ தூசுகளை யணுகவகைச் செய்யும் உரோம வடுக்கால் செப்பணிப் பட்ட இரு இரப்பைகளை மூடவுந் திறக்கவுங் கூடிய விதமாக வடைந்து அபாயமின்றி பள்ளங்களில் மறைந்திருக்கவேண்டி மென்றும்

காதுகளானவை சத்தக் கூற்றைத் தடுத்துச் சிறு துவாரங்களுக் குள்ளாகிக்கொள்ள மேலவிரிந்து அடிநுனிழை திருக்கவேண்டுமென்றும், மூக்கானது உணவு உதார்த்தவசனின் மணத்தை யறிவிக்க உதவிய யடுத்திருக்கவேண்டுமென்றும், பற்களானவை மூலாசைப்பட்டு வாய்சுருட்டிப் பதார்த்தங்களை உளியென்னுமா யுத்கரித்தல் போல வெட்டுதற்கு கூர்மையாகவுந் தட்டையாகவ முறுவெடுத்து முன்னிறத், மற்றஞ் சில அரைக்கக் கூடிய விடாக சதிராகிருதியுடைய தட்டையாகவுந் புறமிருக்கவேண்டுமென்றும், அறுபடாக நார் போன்ற பொருள்களைத் துண்டு பிடித்துத் தச்சளிதமாயவை இவ்விரண்டிற்கு மிடையினிற்கவேண்டுமென்றும், நாக்கானது புரண்டு பற்களுஞ்சு சகாயஞ் செய்யவும், எழுத்துவளைத்து ஒலிவேற்றுமை புடுத்தவும் சுவைகளைத் தானுக்கொள்ளவுந் தக்களிதமாய் எலும்பின்றி ஈரத்தோடிருக்கவேண்டுமென்றும், இப்படியே ஒலிவாரவயவமும் பின்னடக்க வேண்டிய தத்தர தெழிலுக் கேற்ற விதமாயருவெடுத்த தக்க விடத்திலிருக்க வேண்டுமென்று மம் முடப் பூதிபங்குள் எப்படி தெரிந்து கூடியிருக்கும்? ஐதையெலாம் யோசிக்குகனால் தீரிகால வுணர்ச்சியுள்ள ஞான வடிவாகிய ஞா பொருளிருந்தே இப்பூதியங்களைக் கூட்டி இருக்கவேண்டுமென நனைப்பதற் கிடமுண்டாகின்றது. அப்படிசகோ ஞான வடிவாகிய பொருளின் சகாயத்தை யிப்பூதியங்கள் அபறுதற் கவசியமில்லை, இவைகளுக்கே அந்த வட்டமை யிருக்கின்றதெனில், பரமாத்மன்கள ஞான முடையனவாக வேண்டும். ஞானமுடையவைகள யாமாயின் ஓசாவ ஞானமற்ற சடசவமாகக் காணப்படக் காரண மில்லையன்றி;

சீடனா! உலகத்திலுள்ள எவ்விதமான ஜீவ சரீரங்களி னவயவங்களைப் பற்றி யோசித்துப்பார்த்தாலும்

நூனாடிவ ஈஸ்வர ஓர் சர்வச்ஞானகய கடவுள் அச்சரீரத்தை நல்ல மண்டலம் யபிமானிக்கு முயிர்கள் வசிக்க வேண்டிய

இடத்திற்கும், புசிப்பிற்கும், சுகததிற்குந் தக்கவிதமாக அறிந் தடைத்ததாகப் புலப்படுகின்றதே யொழிய அறிவற்ற பூதியங்களை கூடி இவ்வுருவத்தைப் பெற்றதாக நனைக்க எண்ணமெழுத வில்லை. நான முதலிற் சொன்ன விருட்சமுதல் மனிதரோகக் கொள்ளப்பட்ட ஜீவ தேகங்களின் அவயவங்களெல்லாம் அவ்வச்சரீராபிபானியாகிய ஜீவனின் இச்சை சிரியா

ஞானப் பிரயத்தனங்களுக்கு ஏற்ற வித்மாகவே யிருக்கின்றன, என்பதைத் தனித்தனியினதாகப் புரதுதலில் உவையாடும் உண்மை யேயாம். கதையுறு. ஆகையால் கடவுளின் அபா சக்தியை வர்ணிக்கு எவராலு மாகாதெனவியசுக்கின்றார்கள். ஒரு சோற்றின்பதத்தை யறிவதால் பாணை சோற்றின்மீதத்தைத் தெரிவதுபோல ஒரு தேகத்திலுமெந் திருக்கு அவயவகதால் எல்லாப் பிராணிகளினவயவதநதபூமறிந்து கொள்ளலாம். மாணாகவே இவ்வுதிர் காலத்தில் யாதொரு சுவசுதே தமுமினறிக்காட்டமாத்திரமாக நிலமமரபா னுள்ள, வசுதே மாரிகாலததி லில, தனி, தூகியதல, ஓவையா நிகளாற தைழதது விளங்கி ளையாயும் பூதததததத எந்த டையு முயிர்களுக்கும் ஒளியாமலும், லென்ற நில பிரித்து முடி யலையாமலுமிருந்து, பகருவபபட்ட ஆல, மாய, கலிபாநிகலா சஹஜமாக யுதிர்ந்து அவைகளைப்பெற வுதவுகின்றன. பீள பீள லவ வாறே செய்து வருகின்றன. இங்ஙனம் செய்துவரும் விருகூ மொருறினது செய்கையை ஆழ்ந்து யோசகந்னும கடவுளினது காருண்ய மாதிரி சக்திகளை எளித லுணரலாம். இவ்வரை நான சொல்லி வந்தனாயததால் சாவஞ்ஞபுல ஒர் ஞானஸவருபியின் ஆமமப்பாலன்றி இப்பரமாணுகளை காண்கூடி பிறியன பயக் கலீவண்டிய பொருள்களினுநவததை திகிலுண்டன லென்பது கேள்விக்கு கொவவரம் வருபபதொடு யுகதி யற்பவங்களுக்கு விருத்தமாகவே யிருக்கின்றதல்லவா? இது உனக்குச் சமமாகமாக விருதுக்குமென நம்புகிறேன். ஆனால் சர்வஞ்ஞகிய கடவுளை அதுமானப் பிரமாணத்தாற் கொள்ளலாமே யொழிய பிரததி யசுஷமாகக் கண்டாருண்டாவென பூவ பசுத்தவர் கேட்கலாம். அன்றியும் இவ்வனுமானம் விபரீதமாகவு மிருக்கப்படாதோ? வென்று நாம பூர்வம் அவர்களைக் கேட்டது போலவே அவர்களும் நமமைக் கேட்கலாம். கடவுள் பிரத்தியக்ஷமே யன்றி யபபிரத்தியக்ஷமல்ல. ஆயினும்ப் பிரத்தியக்ஷம் நுட்ப அறிவினர்க்கே புலப்படுமென்றி யேனையோர்க்காத லுமை. ஏனெனில் கண்களுக்கல்லாது மற்ற அவயவத்திற்கு உருவங்கள் விளங்கா. அதுபோலவே ஓசை காதிற்கே பிரத்தியக்ஷமாகிறது. ரண்க களுக்காவதில்லை. வாசனையோ மூகங்க்கே விளக்கமாகிறது. பரிசுவடிவ கூற்றைத் தொக்தற்கே விளங்கு னதது. உாசையோ நாக்குக்கு விளங்குகின்றது. கந்தம் பரிசம் ரூபம் சததம். உரிசை என்னுமைந்தையும் மண்கள் காணுமோ? காணு; இதைப் போலவே கடவுள் ரூபத்தையும சச்சிதானந்தாதி குணங்களையும்

மலினமற்ற சுத்தசாத்மீக மனமெனும் நின்மல விருத்தியெயிரத்தி யசூதமாக வறிகிறது. இதையே சூக்குமபுசுதியெனலும் மூட்ப வறிவென்றுங் கற்றோர் கொள்ளுகிறார்கள். அனுமானத்தால் எவர்க்கும் நிரூபித்தல் யாவர்க்கு மெளிதாம். இவ்வனுமானம் விபரீதமாகா தென்பதற்கு விடை யளிக்கின்றேன். பூர்ப்பசுநி முன் உதாரணமாக வெடுத்துக்கொண்ட கடிக்கார யந்திரம்போல எவ்வித கருவிகளைவு மறிவுடைய மனிதன் தானுத்தேசித்த காரி ய சித்திக் கறுகூலமாக விருக்க தானமைத்துக் கொள்ளுகிற னென்பதைப் பிரத்தியசூதமாக நாமெல்லோரு மெவ்வுமறிந் திருக்கிறோம். அதுபோலசுனென்கிறோம். பூகிய தலப்பால் என் றேனு மெங்காயினுமீமார் அறிவுதிக்க கண்டா ரிருக்கின் அவரனு மானமுங்கொள்ளலாம். அங்ஙனமின்றி. கடிக்கார யந்திரத்தைக்கா லங்காட்டத்தக்கவிதமாகவும் மணியடிக்கத்தக்க விதமாகவும்அத தற்கேற்ற பொருள்களை யறிந்து கொண்டு அகன்ற பலருக்கும் பயனுண்டாக்கக் கருகிய ஓர் அறிவாகிய ஜீவன் அதை யமைத் துச்சமைக்கிறான். ஆங்கேயீசனும். பித்தனைவரும்பாதிப்பொருள் உலகோர்க்குப் பயனுண்டாக்கக் கூடி எவ்வித யந்திரமாக வும் தாமே யமைதலை யாமெங்குங் கண்டோமில்லை. சடமாகிய அகத்தி மரத்திற் காய்க்குங் காய்களின் விதைகளில் சிறு மசுகாது பிராணிக ளுற்பத்தியாவதுபோல ஜடப்பொருள்களின் கூட்டுற வாலேயே ஜீவரென்னும் சக்தியுணர்வு உண்டாகிறதெனப் பலர் போராடுகின்றார்கள். இப்படிக்கு நினைப்போர் ஜீவன் ஈசன் என் னும் அறிவுகளின் நிஜஸ்திதியைச் சுவாருடவமாக உணராதவர்க ளே யல்லது வேறல்லர்.

சரீரத்தின் வேறுகிய ஜீவான்மஅறிவு தேசத்தைத் தானெ ன வபிமானிப்பதினாலேயே ஜனன மரண ஜீவ பிரதிபிம்ப துக்கங்க ளடைந்துவருகின்றதே யல்லது உணர்வும் சாட்சி யதார்த்தத்தில் இல்லையென்பதே ஞானிக யறிவும் வேறெனல். ஞாடைய தீர்மானமென்பதற் கையமில்லை. நாமொரு முட்டையை உடைத்துப்பார்ப் போமாயின் அறிவென்னுஞ் ஜீவான்மா விருக்கக் காண்கிறோ மில்லை. அப்படியே சுக்கில சுரோணிதங்களிலும், விதையாதிசளி லும், ஜீவான்மா விருக்கக் காண்கிறோமில்லை. ஆளுலவைகள் தேக வருவத்தை யடைந்த பின்னர் அதனிடத்து அறிவுண்டா யிருக்கக் காண்கிறோம். அப்படியே அத்திக்காய் விதையிலும்

லே ஜீவான்மா குறைகிறது, வளருகிறது. இன்மையை யடைகிறது, என நினைக்கலாமோ? நிமிர்வியாதியால் பரிசுஷணர்ச்சியினைமயும் பித்தத்தால் புத்தி மாறாட்டமும் ஜன்னி சிததததால் ஸ்மரணையில்லாமையும். மூர்ச்சையால் தேகப்பிரக்ஞையினை மயமுண்டாக நாம் பிரத்தியட்சமாக அதுபவிக்கிறோம். அப்போதெல்லாம் ஜீவான்மா குறைந்து மீளவும் வளர்ந்து விடுவதாகக் கொள்ளலாமோ? குளோரிபரத்தைச் சுவாகியாமலே சரீரத்தை யெவ்வித பாதைப்படுத்தினும் தெரிந்துகொள்ளாதிருக்க பல வித வியாதிகள் செய்துவிடுகின்றனவே, அப்போது ஜீவான்மா குறைந்து விடுகின்றதா? இவைகள் ஜீவான்மாவின் பிரதிபிம்பசத்தியைத் தெக்கின்றனவே யொழிய நேரே ஜீவான்மாவைக் குறைக்கவும் முற்றுமின்மையாகச் செய்யவும் கூடியவைகளல்ல. சிவன் சிலு குழந்தையாகவிருக்கும்பொழுது உனக்கு இவ்வளவு அறிவேதா? மூளையின் பச்சைநிறமுடைய நரம்புகள் செம்மை நிறத்தைப் பெறப்பெற படிப்படியாக அறிவு அதிகரிக்கிறது. அதன்பின் வாசிப்பாதிகளின் பழகப் பழக அறிவு அதிகரிக்கின்றது. நாளுக்கு நாள் மூளைக்கு வலுவாகிய பாஸ்பரஸ் என்னுந் தீமுருகற்பாஷாணச் சத்துடைய வெண்காயமாதிய பதார்த்தங்களை நாடோறும் புசித்து வருவதால் பிரகாஸ் ரூபமாகிய அப்பாஷாணச்சத்து மூளையின் சம்பந்தப்படுத்தப்பட அறிவு அதிகரிக்கின்றது, இல்லையாகில் ஞாபக சக்தி குறைந்து நாளடைவில் மூளையின் நரம்புகள் பலவீனப்பட்டு அறிவென்னுஞ் சக்தியை யிழந்துவிடுகின்றது, என்கிறார்கள். இது உண்மையானாலும் ஜீவவறிவு வளர்வதுஞ் சுருங்குவதுங் கிடையாது. அநதக்காரணமே வலுவையும் சுண்ணத்தையும் பதார்த்தங்களால் லடைகிறது. குழந்தைகளுக்கும் சாமானிய வறிவிருக்கிறதே யொழிய இல்லாமற் போனதில்லை. கல்வியாதிய பல பொருளுணர்ச்சியறிவு சாமானிய ஜீவவறிவல்ல. இது அநதக்காரண வலுவேயாம். இதற்கு விருத்தி சுஷயச் சாதகங்கள் பதார்த்தங்களின் சேர்க்கையாலே உண்டாகிறதென்பதற்கு யாதொரு தடையுமில்லை. இது விருத்தியடையினும் குறையினும் முற்றுங் கிடையாமற்போனபோதிலும் ஜீவான்மாவிற்கோர் பழுதுங் கிடையாது. இதைச் சாதாரணமாக யாவருஞ் சுழுத்தி யவத்தையில் பிரதிதினமு மனுபவிக்கின்றனர். இப்படி சரீரத்தி லந்தக்காரணம் விருத்தியடைந் திருப்பதையும் ஆசையாதியால் பலவீனப்பட்டு பேதமடைந்து குறைந்ததையும் முற்றுமின்மையாகப் போனதையும் மீள உண்டாவதையும் அறிகிற ஜீவான்மா ஓர்போது மில்லாமற்போன தில்லை.

போயிடுது மிலலை. போவதுமில்லை. இதை யறியாதார் சூழந்
கைகளுக்கு மிருகாதிசங்குகும் அழியாச் சுவ வறிவில்லை
யென்று வீணவாதாடுவதோடு இடையிலுண்டானதாகவும் விருத்
தி சம்பங்களை யடைவதாகவும் போகிறார்கள். சீடனே! இவ்வித
வறிவாகிய புவானமா தனதிசர ஞான விவகாரங்களு; கனுக்கல
மாக கடிதாரம், கடம், ஆகிபல கருவிகளைச் செப்துக்கொள்ளு
கிறது. தனக்கன்றி அந்நியா பிரயோஜனத்திற்குரிய யந்நிரமா
தி பலபொருள்களைச் செயதுகொடுத்துப் பிரதிபலனை அடைந்
துமஅடையாது உபசரிதலுமவருகின்றது. இப்படிக்கு பரமான்மா
வும், புவானமாகளின் வினைபடிக்கு சீராதிகளை யமைத்து ஜீவர்
களுகுக்கொடுக்கிறார் என்று கொண்டால், இதுவிபரீத அதிமான
மாக விடமுண்டா? இடந்தானேம. நான் பிரததியசுஷமாக ஓர்
ஜீவ வறிவையும அவவறிவு பின்னுக்குத் தனக்கும் பிறித்கு
மாயன்றாக்கூடிய விதமாகச் செய்யுங் கருவிகளையும்
உதாரணமாகக் கொள்வதுபோல, எல்லையுமாயினொர்க்கப்பட்ட
தேகத்தின் கருவிகளையும் தேகக்கையும கொள்ளலாமென்று
நான் கொண்டதைக்கொண்டு ஒரு பாபநிதனுவதில் விபரீதமிருக்கக்
காரணமில்லையென்று இவ்வருமானமபொருத்தமுடைய தென்றே
விளைக்க வாதர விருகிவற்றது. இவ்வருமானமபோல பூதிய மத்
ததினர் சொல்வதைக் கொள்ளப் பற்றுமாதர விடலை மூடத்தன்
மையும முாட்டுக்கொள்ளையும பிடிவாதமுமெனக் கொள்ள
விடநகருகின்றது. எவ்வனமெனின;

பூதியர்களில் தேவையானவைகளைச் சேர்த்துப் பரிசுணர்ச்சி
மாத்திரமுடைய மாளு, பொடி, கொடி, புல், வகைகளிலொன்றை
யாயினும் பரிசு, இரச, சரறிவுடைய சிப்பி, நகத்தை சங்கு முதலிய
வைகளி லொன்றை யாயினும், பரிசு ரசத்தோடு கருத்தையு
முணரும் சிதல எளியபாதி மூவறிவுடைய பிராணிகளி லொன்
றை யாயினும், அதனோடு கண்ணறிவு முடைய தும்பி, வண்டு
பாப்பாதி ய நான்கறிவை யுடைய பிராணிகளி லொன்றை யாயி
னும், விலங்கு புள் முகலிய ஸ்யா ி வண்டவைகளி லொன்றை
யாயினும், இக் பர புத்தியுடைய பனிதரி லெவரையேனும், எக்கா
லத்திலாவது எவராவது செய்திருந்தாலும் அல்லது விதைமுட்
டை, வியர்வை, சுக்கில சுரோணித கலப்பு ஆகிய ஏதுக்களின்
பூதியைகளே என்றேனு மோருருவெடுக்கக்கண்டுங் கேட்டுமிருப்
பா ஒருவர் உளராயின் அவர்கள் சொல்லும் அனுமானத்திற்குந்
திருஷ்டாந்தப் பிரததியசுஷமிருப்பதால் ஒப்பக்கூடியதாய் அங்கீ

கரிக்கலீம். அப்படிக்கில்லாநமயால் அவர்கள் சொல்லும் திருஷ்டாந்த மில்லாத அபுமானத்தை நாம் விபரீதமென்று கொள்வதில் தோஷமெனனை? இஃதிருக்கடங்க. கண்ணாடியிற்பிரதிபிம்பிக்கும மணிதாழ்ப்புருவம் தான் அந்தத்தூரிய மிம்பங்களைப்போல அறிதல், வளர்தல் செழிந்தல், மங்கல், பலாதருகபாதித்ய தொழில் களை செய்வதில்லையென்று? அது போலவே புவானமாவின் பிரதிபிம்பமும் அறிதலாதி தொழில் செய்யும் சாதிபுடைய தாகாநல்லவே? இப்படியிருக்க அந்தகக கணகதிற் பிரதிபிம்பித்த அறிவு சகல தொழில்களையுஞ்செய்கிறது, அற்றது! என்கொன்றை எப்படியுமாலாமென்ப பலத்தென்பலாம். இப்படி கசவாசன் டெம்பது, நூலிசன கொல்லும் விஷயநி லுண்மைபலம் விபரீதமாக மனைத்துக் கொள்வதே யொழிய வேண்டாம். பின்பாவாயும், கண்ணாடியிற் காணப்படும் பிரதிபம்பிப்பாடையு (கணகாநிஷ்டான்) அகராமாசிய மிம்பப்பாடைய சைசால் முகப்பெயை யலசாததாமுமஸைத்துச் சாட்டுவது போல சீவயன், தாமேயானசயுஞ் சத்தியுடையனவல்ல. அப்போலியை பூலாபாது இச்சாநூனககிஸபகளை விரும்ப அந்தககாணது பூலாபககன் அவ்வறிவின் பிரதிபிம்பத்தைப் பெற்று விண்க்கிடாக அவைகாரும் இப்பசாநூனகிரியைகளை யடைகின்றான். தாமே சயவற்றவாக விருந்து சர்வன வென்று சமகதேசாநு கொள்வதில்லை. முன்புஞ்சுரு மகதேச சித்திருக்கவிலலை. பூலாபாலகத தவிசீர அந்தககாரண இரதிபாவகன் புவனமவாதுசகலென றும் யாவையும் பாசன் அறிவற்ற பூகிய உபாந் சமைத்திருக்கின்றவென்ற முன்னமே யொப்பிசு கொண்டிருக்கிறோமாகலால், பாசன் பீவன என்னுமிருவரொருக கல்லது சயவற்றவுமவ மறிப்பொருளுக்கும் கிடையாமா விடையாது. சர்பெசாமுடைப எவ்வாறானவை கலோசனத்தின சகாயத்தைப் பெற்று, எழுத்து முதலிய சிறுவழவகளைப் பிம்பிபுயற்கெனனவோ, அப்படியே பூலன் அந்தககாரண இந்திரியவசனந பிரதிபிம்பிபுது, அல்லது அறிததுக் கருதுக்காற்போகருதைபுய, விஷயத்தைபுய அறிநாடெனறது. எப்படி அக் கண்கள உண்ணாபுயின் பதாயமின்றி எழுத்தாநிகளையறியாநோ அப்படியே பூவானமா இரதிரியமின்றி காணபுய, கேட்கவுஞ், சுவைகவுய, முகவுய, பரிசுகவுய, அந்தக்காரணமின்றி அநுபவித்தவைகளோஞ் கருதுகப்படுகையுய, பீவன் பீவன்க்கவுய, அநுபவிக்கவுஞ் சத்தியுடைய தாகாது. பூலன் பாவ இவைகளின் சகாயத்தைச் சூக்குய ஆல தனுக்களில் அடைகின்றது. இப்படிக்கென்று முன்னொ வந்தது பூலகஷணத்தைய பகுத்துணராத

என்கள் பிரதிபலிப்போய் நிகழ்த்துகவும், தொழில் களைச் செய்
பெறுதலையும் ஆபவததவனசா செய்வதால் அனமாவாகியதனக்
பொருள் வியும் லாபமும்கூடா என்றும் யதமில்லியுமஞாயமின்
நிழல் இராசாநான் கிரியைகளையும், அநிமானகளுகயு, விடாது
ஆராமலாயிற் பிரவர்கழிகதம் பந்திராகள இடுதாடு இவ
ன்த ஆதாரபரிசுககழிநாடு வெகாதக மொனவும் சிதநாதகமெ
னயும லெட லாவதது இவதகமென நாமா கரிக்க கட்டாயபாடுத
துகலாநா. இவ்வாறு ஆகிகலை நாமாயமுனறுதேகவரிமான
மும வகிகதி இராசாநான் விரையசனிவநி இயறவை அருளில்
யிளா நுஞ் சுவனமாவா பதநாதகக கிதநிய ஞான சொருப
கலாக யவாநாகன. இவாகவ விபரிசுமககூவன இலககணதலை
யுனாநசவாநா யாவாநாகா. இல்கி நககா மும் லவனுக்குக கா
மசபடாக மெப்படியானடாயிறுது. கன்மம் முகயெகா ஜன்மமு
யெதா ஜன்மமிவநி லுலா காமததை வர்படி சமபாதிததுக
தொண்டது" கம்ம மனககாலும் வரகாநுங் காயதகாலுபலா
புற உடைபதிகாந அலவநாநாதிப இவதகாலுபுகிருககா.
ஜன்ம முகயிடுகலில முசல ஜானபொப்படி வரகது? அதுவநு
வகலெனா" எவறுவாகது" எனறு புலபகத நாரா கேட்குநசெள
வசாநு, என் ஆரபவமாயி விலை யுள சுருதி யுத்திப பிரமண
கவருககொத்திக உரைகயலாய்.

சுடனை! இவகளை வெருவாநபதிகாடு கவணி. எனறும்

உலகத்தில் பரம பரிபகதம் எவவெப்பொ

புள்ளகம் மறம் ருளகருட, கொட்டிபகுணமும. வண்ணமும,

புளாஜம் மறம் வறவு அளவு, சலவயாதிய பொருட்குணங்க

உலப்படாமைகீத னில் லுனாநப பவவுமாயபொ நகதியிருகக

சது. காண்ன மனமெ யொழிய தொழிலுடகுண

முமில்லாத பொருளொன்றே னுயிருகககக

எகின்றேமில்லை. தொழில் வாயுவ எமெண்ணுங் கிரியெயெ

நெனு மொனடியாய புருககபம, துரநகதநிவிபததி (அநா

வது உருவப்பொருள்களில்) சமயெநிததுருபபதாம. இககன

பப வேறறுபபொருள சையோககதாலும், தஞசார்பு கெடுதகா

லும் நசிபபதாக வுருப்பதால் அநிததியமானது. அதுபோலவே

ஓவானமாவும் நிரவ்யமாதலால் ஆகலிடத்தும் இசைச, துலே

ஷம், பாயததனம், சமஸகாமுதலிய காமமும, நிததியம் பிரகா

ஸம், சுதநதம் முதலிய குணங்களும், அநாதியாகவே பெற்றிருக

கிறது. கர்மததால் ஜன்மமுண்டாகிறபடியால் கர்மம் காரண

மும் ஜன்மங் காரியமுமாகக் காணப்படுகிறதே பெண்பையாகில், ஜன்மத்தால் கன்மஞ் சம்பாதிக்கப் படுதவினால் ஜன்மங் காரணமாகவும் காமங் காரியமாகவுங் காணப்படுகின்ற தென்னலாமன் னீறு? எப்படி விகதயால் விருகூழும், விருகூத்தால் விசைகளுமுண்டாகின்றனவோ எப்படி முட்டைகளால் பறவைகளும் பறவைகளால் முட்டைகளுமுண்டாகின்றனவோ! எப்படி சுக்கிலச் சுரோணிதக் கலப்பால் மணிகரத்திதகங்களும்கீதகங்கலால் சுக்கிலச் சுரோணித விளையுஞ் சையோகக் கலப்பு முண்டாகின்றனவோ அப்படியே கன்மத்தால் ஜன்மமும் ஜன்மத்தால் கன்மமுமுண்டாவதாகவே தோன்றுகின்றபடியால் காரணகாரிய வாதமென்று முடிவு பெறுததாகவேயிடுகின்றது. இப்படிக்கிதைத்திரைய முக்காகவிடின் முடிவுதான் யாதோ வென்பமையல்; எல்லாம் அனாதிபாக விருகுகறதென்று நான் புன்னமே குறிப்பிட்டிருக்கிறேன். இதைப்பற்றி பல மதத்தினர்கள் செல்லும் புக்திகளைச் சொல்லுகிறேன். இதை நீ கவனிப்பதால் மதங்களுண்டைய வலுவும் ஆதிப்பிழப்பினுடைய உண்மையும் நீ தெரிந்துகொள்ளுவாய். கிறிஸ்து. மகம்மதியர்கள் கன்மத்தினால் ஜன்மமொப்புமவர்களல்லர். உலகத்திற் கடவுள் ஜீவர்களைத் தாபநம் மியமாகப் படைப்பானேன்? கடவுளுக்கு எல்லா உயிருஞ்சுமமல்லவோ? இப்படிக்கிருக்க சிலவுயிரைத் திராவிதயுடனிருக்கவும், சிலவுயிர்களை பலத்தோடு அந்தம நீண்டவாணாரு மடைந்திருக்கவும், சிலவுயிர்களை அற்ப ஆளடையவும், சிலவுயிர்களை சுற்பத்தினிடமாகவே யிறக்கவும் சிலவுயிரகளை ஆண்மையோடு பலவுயிர்களை தன்வயப்படுத்தி சுகமும் வீரமும் தீரமுமனுபவிக்கவும் செய்வானேனோ? பூர்வ கர்மமில்லையாகில் சிலவுயிர்களை யுயர்த்தி வாழ்வித்தும், சிலவுயிரை இழித்ததும் தாழ்வித்தும் வைக்கப்பரியப்பட்டது நீதிபாகக் காணப்படவில்லையே எனனுங் கேள்விகளு பூர்வபக்திக வவரிஷ்டமென்றும் அதைப்பற்றி நாம் விசாரிக்கப்படாதென்றும் தன் வல்லமையைக் காட்ட விப்படி செய்திருக்கிறாரென்றும், தேவரகசியமென்றும், சொல்லுகின்றார்கள். கடவுள் ஓர் ஏதுவுமின்றி தன்னிஷ்டம்போலச் செய்பவராகில் கிறிஸ்து மகமதியர்கள் தங்கள் பைபில் குராணையு மேற்றுக்கொண்டு நடந்து வருவதிற் பயனென்? இதுதரமான பாதகங்கள் மிகுதிபாகச் செய்த துஷ்டர்களையும் நாளை மோகூத்திற் சேர்த்துவிட்டு பாவஞ்செய்யாது மேற்சொன்ன பைபில் குராணவிதிகளை யேற்று நீதியில் தவறுது நடந்து வந்த அல்லது வரும் கிறிஸ்து மகம்மதியர்களை நித்திய நரகத்திற் சேர்த்துவைக்கவும், கூடுமல்லவோ?

என்றால் இவற்கவர்கள் என்னசொல்லுவார்கள்? இதெல்லாம் மனிதாசாமாத்திய வார்த்தைகள். இப்படிப்பட்ட வாதத்தைக்கேட்பதும், கேட்பாரோடு பழகுதலும், பாவபெற்று கடவுளையொழிவற்றாரானிலும் கட்டளையிட நுகுகின்றோம். எனச்சிலர் சொல்லித் தந்திரமாக அவ்வார்த்தைக்கே கௌதவர்களுடைய பையிடுகிறார்கள். பின்னுஞ் சிலரோ தேவனிடம் அப்படியுஞ் செய்யக்கூடும். அப்படி கவர்தெய்வாராயின் அவரைக்கட்பாரரோன்று கொடுங்கோலரசர் கூற்றிற் சிலவற்றை உவமானமாகச் சொல்லிக்கொட்டிப் பின்னு உண்டாகுஞ் சங்கைகளுக்குவிடைசொல்லவகையில்லாமையால் ஓய்ந்து பின்னொருகாலத்தில் பேசலாமென்று சாக்குப் போக்குகள் சொல்லிக்கொண்டு போய்விடுகிறார்கள். இவ்வித கஷ்டம் பலரிடத்தில் பலகாலங்களில் பலகிறிஷ்டம், மகம்மதியர்கள் பட்டும் தம்முர்க்கக் கொள்கையினின்றும் முரண்படுகிறார்களில்லை. புண்ணியபாவங்களை யொப்பி சுவர்க்கநாகப்பயனுண்டெனச் சொல்லுவரும் எவ்விதமதத்தினரும் பூர்வகர்மத்தையும், புனர்துன்மத்தையும் ஒப்பார்களாயின் அவர்கள் கடவுளுண்டென உலகோரை வஞ்சிக்கும் ஆஸ்திக வஞ்சக நாஸ்திக குருக்களோ யாவாரென நினைக்க விடந்தருகின்றது. ஏனெனில்; உலகத்தில் ஒவ்வொருவனும் புண்ணிய பாவமிரண்டையுஞ் செய்தவனாகவே யிருக்கவேண்டும். கேவல புண்ணிய புருஷன் உலகி விருக்கிறானென லருமை. இதைப்போலவே கேவல பாவி உலகத்திலுண்டெனலுங் கூடாது. ("குணநாடி குற்றத்தை நாடி மிகைநாடி மிக்க கொளல்") ஆனால் புண்ணிய மதிகமாகவும் பாவம் மிகச்சிறிதாகவுஞ் செய்தவரைப் புண்ணியரென்றும், பாவமதிகமாகவும் புண்ணிய மிகச் சிறிதாகவுஞ் செய்தவரைப் பாவியென்றும் யாவரும் பறைகின்றனர். சமமாக வுடையவரையோ அவரிடம் நன்மைபெற்ற சிலர் புண்ணியரென்றும், தீமைபெற்ற சிலர் பாவிக்கொன்றுங் கூறுகின்றனர். இப்படியே இந்துக்கள் தங்கள் நூலால் கொள்ளப்படுகிறார்கள். இவ்விஷயம் உலகத்திலெங்கும் அதுபவமாகையால் லங்கேரிக்கத்தக்கதே. கிறிஸ்தவர்கள் சொல்லுகிறபடி நித்தியநரகமும், நித்திய சுவர்க்கமும் இவர்களுக்களிப்பது நியாயமாகக் காணப்படவில்லை. இதன்றி இவ்வுலகத்தில் பாவமாவது, புண்ணியமாவது அதிகமாகவும் அல்லது இரண்டுஞ் சமமாகவும் செய்துகொண்டுவுந்தவனிறந்தபிறகு அவனைப்புகைக்க யாவரும் பார்க்கின்றோம். அப்படி புதைக்கப்பட்டவனுடைய தேகம் சிலதினங்களில் லழிந்து போவதையு மறிந்திருக்கின்றோம். நாயத்தீர்ப்பு கால பரியந்த

மகாமகோபாத்தியாய

டாக்டர். உ. வே. சாமிநாதையர்

என புனைக்கப்பெற்ற எவ்வளவு நோய் நிராகரணப்பது யாவதென
 மனப்பலமல்லவோ? ஆக நோயை அடையவாயதறி புநால்
 உரியதும் எளவுநயவாதென அல்லாகதில் மனை யுடைய
 விதங்குகொண்டு இம்மாதம் செவ்வந்த ஆர நாலாவதி னிட நில
 லாதிருக்கிறது. சிவிலுநாக குந்தகம் அது உறிகவாச
 ளாகவும் அகைய பிழிவாச செவ்விலுநாக தவாசவாசவு
 சாண்டிகுநாசனிலுநாக துதிநாக, சிவிலுநாக மகாபி
 ளைசாலமாகிய கடைநாளி லுடைய தந்தகார முக ஷேநகார
 சள உயிர்க்கெழுவாநாளிலுநாக உபபாது புதி அவாசன்கெடு
 ளாம நிகழிடந்தருநாக இடங்கொடுப்பாச-கவே கொள
 ளாம அழிந்துபோன பூவாசாலலவே மீள உண்டாது
 இத்தலை உயிரகள மேறேதேநகைப பெற்றவ களாநாசனல
 ளாக இப்பாசகுப பெற்ற பிற்ப பிசகுகோடலலவே புணணி
 யல ளள நியப குகெடுவாசவாசக நியா, பானிந கிகதி
 ளாசதினும் போயவசிபவாசனாக வேணமும் போசினாப
 பாசகால பூவம் புணணிய தகையுந, பாவநகையு, மசப
 திறந புனைக்கப்பட்ட தேராலவே நரசதிறதும் மோசா
 திறதும் போவது' அது உவாசுது போனரை யாவ தும
 ளளாசையா புணாநை மேசமே பூவவினைபடி நரசவா
 சதகைய உவாசபபாசத சேரிய நுதிநு. நுதிநு சிவிலு
 பசாதினா முடிவோ புசாநாமசனத பொபி முதலில பூவ
 வினைபை மேபபாபுர பேசவது நியாயமாக காணப்படுவது
 தா' டாதோநிபகும் செயபாத உயிரகிற சிவவறறை வலிமை
 யும் ஆணைபுமுடைய துஷ்டமி நசவாசவாசவும் துஷ்ட பகிச
 ளாகவும், மீனகளாகவும், பூசினாகவ ந சிவவாசதது சிலவற
 றை அவைகளால் எவாலகது துனபமடைய தககசாமாத
 தியமுமவலிவுமி லலாத சாது உவாசளாகபபபப, நம, சடவு
 சாப' நய மெனபது நியாமமேயா' அனலியும் ஒரு தீவரு
 செயபாத ஒருயிபை உலக சில பேர, குஷ்டமோகி, முட வன
 செஷ்டன, குருடன, ஊமை முதலிய சேகியாக பிறப்பிகது
 அவனை வாழ்நாளெல்லா நுனபமடைய வைப்பது கடவுளுசகு
 கருணையையா? இது நியாயமாகவு கருணை பாகவும் காணப
 டுதலிலலை. இப்படியே மகாமதியரும பினனாகுக காம்பலினை
 யும், சாமபல பிராநிசகு ஜனமததையு மங்கேநிதது முற பி
 புகளி லைநக கொள ளாதது அடாததேயாகும். இவதுககளி
 சிலா ஆதியில சடவுள சாவ விரிகளையுந சமமாகவே படைத
 தாமெனவும், தேசத்தேரடி பொருநதிய சுவாகள ஆசையால்

பிறவுயிர்களுக்கும் தீங்கிழைத்தலால் தீவினை யதிகரித்து பேதமாகிய ஜன்மங்களடைந்து கொண்டு வருகின்றன ரென்றுங் கூறுகின்றனர். அப்போது முதலில் மனிதனை படைக்கப்பட்டானென் றாகிறது. இதையொருவாறு ஒப்பிக்கொண்டாலும் ஆட்சேபனைக் கிடந் தராம லிருக்கவில்லை. எப்படி யெனின் கடவுள் ஆதியில் மனிதனைப் படைப்பானேன் என்னும் கேள்விக் கிடந்தருவதோடு ஆகாராதிபாக வஸ்துக்களைப் படையா முன் மனிதனைப் படைத்தாரென்பது அசம்பாவிதமாகக் கொள்ள விடந்தருகின்றது. கடவுள் ஏன் படைத்தாரென்னும் கேள்விக்கு லீலைக்காகப் படைத்தாரென்று விடை கூறலாமே யென்றால், பின்விலையும் பெரிய அனர்த்தம் போ யுணராத பெருமைமான லீலை கடவுளுக்கு நடாதென மறைக்க விரயமிருக்கின்றது. இத னாலேயே இரதாக்களுள் பிரபல சமயிகளாகிய, சைவ வைஷ்ண வர்கள் ஜீவன் அநாதிராமமே மகசம்பந்த முடையதாக விருக் கின்றான் என்றும், கருணாதியாகிய கடவுள் தமது கருணை யால் அம்மலத்தி லிருந்தும் ஜீவர்களை விடுவிக்கும்படி. செய்ய சகாயமாகத் தனுசுரஸ்திரிகளைத் தருகிறான் என்றும் சொல்லுகிறார் கள். ஜீவர்கள் தமக்குக் கிடைத்த தனுசுரஸ்திரிகளைக்கொண்டு வேதாகம மோதும் வழிகளிற் சென்று மலரிவர்த்தியைப்பெறு வர்களாயின் மோகஷ சுகமடைந்து ஜன்மத்தினின்றும் கண் மத்தினின்றும் விடுபட்டிருப்பார்களெனவும், அப்படி க்குச் செய்ய முயற்சியாமல் ஆசையால் நிலையா வுலக வாழ்வையும், தேக யோக போகத்தையும், மோகத்தினால் சதமென நம்பி பிற வுயிர்களுக்குத் தீங்கிழைத்து வருவார்களாயின் மிருகாதி தாழ்ந்த ஜன்மங்களிலும் பிரவேசித்து உழல்பவர்க ளாவார்களென் றும் பகர்கின்றார்கள். புற்பூடா திகளும் உயிர்களுக்கு உணவாகி உபகாரம் பெறலால் புற்பூடாதி உயிர்கள் உயர்ந்த ஜன்மங்க ளைப் பெறுவனவாகின்றன. உயர்ந்த மனிதனும் தீங்கிழைப்ப தால் புற்பூடாதி தேகங்களைப் பெறுகிறானெனச் சொல்வது கொள்ளத்தக்கதாகவே யிருக்கின்றது. வாசிட்டாதி அனேக நூற்களில் உலகம் கரடாக வெகு கற்பங்களிருந்ததாகக் கூறப் பட்டிருக்கின்றது. எப்படிபார்த்தாலும் பூர்வ ஜன்மத்தை யும், பூர்வ கன்மத்தையும் ஒப்பாமல் ஆஸ்திகம் நிலைப்பதாகக் காணப்படவில்லை. கடவுள் நிராயாதிபதி யென்பதற்கு மிடங் காணோம். இஃதெருக்க.

பூர்வ கன்மத்தையும் புனர் ஜன்மத்தையும் ஒப்புக் கொண்டு இருக்களை ஒப்பாத அந்நியமதத்தினர் சில கேள்விகளைக் கேட்கிறார்கள். அவை யாவெனில் கூறுவாம். பூர்வ ஜன்ம முண்டாயின் அந்த ஜன்மமும் செய்த கன்மமும் நமது நினைவிற்கு வராமலுக்குக் காரணம் யாது? இந்துக்கள் சொல்லுகிறபடி மிகு புண்ணியத்தால் மனிதனாகப் பிறந்தவொருவன் மீளவும் மாடாகவும் ஆடாகவும் மாறுவானோ? முதல் ஜன்மத்திற்குக் கன்மம் காரணமாக நினைக்க நியாயமுண்டா? மனிதனைத் தவிர மற்றவையிர்களுக்கு ஆன்மா வுண்டா இல்லையா? உண்டாயின் அவற்றை வதைத்துத் தீன்பவர்களை உலகத்தில் அரசன் முதலாயினோர் தண்டிக்காது விடுங்காரணமென்ன? மனித கொலையை மாத்திர மல்லவோ அரசர் முதலிய யாவரும் கொலையாக மதித்து செய்தவனைப் பிரதி கொலை யடையச்செய்கிறார்கள். ஒருவன் பிறந்தவுடனே இறந்துபோகிறான் அவனுக்குப் பாவ புண்ணிய மில்லையல்லவா? அவன் மறுஜன்ம மடைய வேறுது விருக்கின்றதா? “மூயற்சிபுடையார் இகழ்ச்சி யடையார்” என்கிற பழமொழிப்படிக்கு ஒருவன் விடாந ஊக்கமுடையனா யிருக்கின் அவன் கல்வி செல்வம் ஆரோக்கிய முதலியவைகளை யடைகிறானா இல்லையா? சோம்பலும், மறதியும் அகசிய முடையவன் தரித்திரத்தையும் மூடத்தையும், ரோகத்தையு மடைவா னென்பதில் ஆசைபுமுண்டா? பிரயத்தினஞ் செய்யும் மதி பெரியதோ சோம்பேறி சொல்லும் விதி பெரியதோ? மதியினால் விதியையும் வெல்லலாமென்கிறார்களே இது அதுபவ வசனமாகாதோ? என்றிவைபோன்ற பல கேள்விகளைக் கேட்கிறார்கள். இப்படிக்கவர் கள் கேட்பது பூர்வ கன்மமும் புனர் ஜன்மமு மில்லையெனத் தீர்மானிப்பதற்காகவே யல்லது வேறல்ல.

புத்திமானாகிய சீடனே! இவைகளுக் கெல்லாம் ஆழ்ந்து ஆராய்ந் தறிந்த விவேகிகள் சுருதி, யுக்தி பூர்வகன்மமும் புனர் குளுக்கொத்துச் சொல்லும் விடைகளை நீ ஜன்முழண்டென்கைக் கவனிப்பாயாக. இவைகள் மிக ரசமான கேது. வார்த்தைகள். இவற்றையெவனும் கேட்கவும் அறியவும் ஆசையுடையவ னாகவே யிருக்க வேண்டும். கன்ம மென்பதின் சொருபத்தை முன்னே நிரூபித்திருக்கின்றேன், அக்கன்மமானது, புண்யகன்ம மென்றும், பாவகன்மமென்றும், மிகரகன்மமென்றும், மூன்று பிரிவுகளை யுடையதாக விருக்கின்றது. இக்கன்மங்களைச் சூர்வஞ்ஞனா

கிய ஈசன் இரண்டு பிரிவாக வகுத்து எல்லா வுயிர்களுக்கும் அளவறித்து அனுபவிக்கத் தேக யோகத்தைக் கூட்டுகின்றனராம். புண்ணியமாவது பாவமாவது செய்தவுடனே அக்காரியங்களும், அதற்குறித்தா யிருந்த பொருள்களும் அழிந்தாவது அல்லது மறைந்தாவது போசின்றன. ஆனால் பாரீர்கள் தானியங்களை விளைவித்து நசித்துபோவது போல அப்புண்ணிய பாவ கருமங்கள் வாசனை அல்லது ஸம்ஸ்காரம் அல்லது அதிர்ஷ்டம் அல்லது ஊழ் என்று சொல்லுகிற விதைகளை விளைவித்து அழிகின்றனவே யொழிய வினாை வொழிந்து போனவைகளல்ல. இதற்குத் திருஷ்டாந்தர மேதெனின், பயிர் செய்பவன் விளைந்த தானியத்தைப் பத்திரப்படுத்திவைத்துக்கொண்டு மற்றவைகளை அபூய அன்னியங்களுக்கு பராமுகமாக கைவிடுவது போலவாம், வாசனையானது குட்கமஞானரூபமாக விரும்பதால் அவைகள் எவ்விந்திரியங்களாலும், எவ்வகையானும் புலப்படுமவைகளல்ல. இப்படிப் புலப்படாமையாலேயே யாவரும் பயவகுக்கின்றார்கள். இவை சற்று விரிவாகச் சொல்லவேண்டி யிருக்கிறது ஒரு மனிதன் வேறொரு மனிதனை யாருக்குத் தெரியாத விதமாக கொண்டு விடுகின்றான். நிறகு அபிஷேகத்தைப் பார்த்தார் உதைப்பற்றி விசாரணையெடுத்துக்கொள்ளுகிறார்கள். அப்படியவர்கள் விசாரிப்பதை அறிந்த கொலைசெய்தவன் நெஞ்சம் அவனை யச்சப்படுத்துகிறது. அதனால் அவனுக்குக் கவலையும் பயமுமுண்டாகிறது. பின்னர் அவன் நாம் இககொலையை ஒருவருக்குத் தெரியாமற் செய்திருக்கின்றோ மாகையால் அது வெளிப்படா தென்னும் நினைவு, அவனுக்குள் பிறக்கிறது. அதுவே அவனுக்குத் தைரியத்தைத் தருகிறது. முடிவிலவன் அக்குற்றத்தி லகட்படாமலே தப்பித்துக் கொள்ளுகிறான். அதோடவன் பின்னால் அநேகவருடங்க ளிர்த் நினைவே யில்லாமலுயிருக்கிறான்; மற்றொரு காலத்தில் மற்றொருவன் அப்படியே கொலை செய்ததாக இவன் கேள்விப்பட்டவுடன் தான் முன் செய்தது ரூபகத்திற்கு வருகிறது. அது வரையவன் செய்த அக்கருமம் என்ன வடிவாக விருந்திருக்கலாம்? அப்படி கண்ணுக்கும் மனத்திற்கும் புலப்படாம விருந்த அதுபவமே வாசனை யென்று சொல்லப்படுகிறது. இவ்வகையான பாவ புண்ணிய வாசனைகளைச் சர்வஞ்ஞாகிய சர்வேஸ்வரன் சஞ்சிதம் பிரார்த்தனை மென்னு மிரண்டு பிரிவாகச் செய்து ஒன்று வொருவருக்கும் தன காண புலன போக ரூபவுணர்ச்சியை அளந்து பிரார்த்தனை கன்மமாக அனுபவிக்கக் கொடுக்கின்றான். சஞ்சிதமே தீட்சுமமாகவே யிருக்கின்றது. இதனால் ஒரு

பிறந்த வுடனே யிறந்துபோனாலும் மீள அவன் பிறவாதிருக்க
 ஹேதுவில்லை. இதனாலே பிறந்தவுடனே இறந்த குழந்தையும்,
 மீள பிறக்கு மென்பதே திண்ணமாயிற்று. ஞான மடைந்தா
 லன்றி பிறவி மாயாதென்பதே வேத வேதாந்தங்களின் றுணிபு.
 இதுநிற்க ஒருவன் ருனடைந்த தனு கரண புவன போகங்களைப்
 பூர்வ வினையின் பயனென வுணராது, அவிததையால் மோகிக்குப்
 பெற்று தனுவை தானாகவும், மற்றவற்றைத் தனதாகவும் கருதை
 செய்து அவைகளைப் பததிரப்படுதத ஆசையாற் செய்யுங் கருமங்
 களை ஆகாமிய கர்மமெனச் சொல்லப்படுகின்றது. இக்கண்மத்
 தின் பயனும் பூர்வ சஞ்சிதத்திற் சேருகின்றது. சசன் மீளவும்
 ஒருவன் ஒரு ஜன்மத்தில் அநுபவிக்க வேண்டிய அளவை யறிந்
 து பிரபலத்துவ தேகமாகக்கொடுத்து மீதிஸைச் சஞ்சிதமாக
 வைக்கிறான். இப்படிப் பே இக்கண்ம சேஷ வாசனையானது, ஒரு
 வனுக்கு ஞான மடைகிற பரியாதிரமும் தேகத்தையும் உயர்வு
 தாழ்வாகிய போகத்தையும் கொடுத்துக்கொண்டு வருகிறது.
 இவ்வாறு சேஷமாகும் வாசனையானது ஒருவனுடைய தேக
 மழிந்த காலத்தில் அவனுட னவிதத்தையி லடங்கி யிசனிடத்
 தடைக்கலம் புருத்திருக்கிறது. அதை யீரன் வருத்து செப்தா
 னுக்குப் பிரபலவ போக தனு கரணத்தொகை கொடுத்துக்
 கொண்டு வருகையால் ஜீவன் தனக்கு நேர்ந்தவைகளை யுணர்
 பவனாக விருக்கிறானே யொழிப பூர்வ ஜன்மத்தையும், கண்மத்
 தையும் அறிந்து சகதியுடையவனாக விருக்கவில்லை. இதன்றி
 யாவரும் பாலிய முதல பரிபாதி சபபாதித அநேக அருமை
 யான பால்களையும், பரிதாபங்களையும், சிறிது சிறிதாகப்
 செய்துவந்த பாவங்களையும், அப்படி மீள செய்து வந்த புண்ணி
 யங்களையும், அநாயர் மனநொகப் பரிப வார்த்தைகளையும், சன்
 பா லந்ரியர்வஞ்சனையாக அல்லது நியாயமின்றிச் செய்த கிருத்தி
 யங்களையும் அல்லது ஆற யவார்த்தைகளையும் தரோஉண்டவுணவு
 களையும், கட்டி யவஸ்தித தினுக்களையும், புதி யவஸ்தி சார்த்துகளையும்
 மற்றுஞ்சிலவற்றையும் நாளடைவில் மறந்து போகிறார்கள். மற்ற
 மாத்திரீத்திலை வகள் யுல்லாமற்போய்விடுகின்றவாவென்பது உண்
 மையாயின், நாம்நீத்திரை செய்யும்போது எண்கா தாதிஞானேந்தி
 யங்களையும், வாக்கு பாதாதி கனமேந்தியங்களையும் மனதாதி அநத
 க்கரணங்களையும், பிராணதிவாயுகளையும், அவற்றால்விளையும், ரோ
 காதிங்களையும், ஸ்தூல சூக்கும சரீரங்களையும், இவற்றால் நேர்ந்த
 சுகதுக்காதி சகல குணங்களையும் மறந்து விடுகின்றோம். அப்
 படி மறந்த மாத்திரத்தி லவைகளில்லாமற் போய்விட்டனவா?

சன்மபூர் தெரிகிறதென இந்துக்கள் சாஸ்திரங்களுரைக்கின்றன ஆலுவிது சர்வசாதாரண அநுபவமல்லவாகையால் சொப்பனத் தையே உவமையாக வைத்துக்கொள்வது உத்தமமாகக் காணப்படுகிறது. இதனால் ஜீவனுக்கு வேறொரு தேக தோற்றரவால் பூர்வ தேக ஸ்மிருதிபாவுந் தோன்றுவதில்லை யென்பது அநுபவமென்றுக் கொள்ள நியாயிருக்கின்றது. பூர்வ ஜன்மமும் புனர்ஜன்மமும் தோன்றாமற் செய்வது கடவுள் நிதியாகவே காணப்படுகின்றது. ஏனெனில் பூர்வ ஜன்மமும் சன்மபூர்வ தோன்றுமாயின் இப்போதுண்டாகிய ஜன்மமும் ஜன்மப்பனும் அடைவதற்கு சாலகாஸநிராது. சொப்பனங் காணுங்கால் ஸதுஸ்தனு தொழின்று சிந்திப்போல பூர்வ ஜன்மமும் பூர்வகன்மமும் தோன்றுங்காலத்தில் தற்போதைய ஜன்மம் அதனற் செய்ய வேண்டிய கன்மமும் பானபெறுது வறுமையையடைந்து நிற்கும். சிலர்நாம் கனவ வள்டி எழுந்த மாதிரித்தில் பூர்வ தேசமும், பூர்வகன்மமும் நினைவிற்கு வருகின்றனவே அப்படியே பெப்போதாகிலும் நமது பூர்வ ஜன்மமும், பூர்வகன்மமும் நமது நினைவிற்கு வருகின்றனவா வெனக் கேட்கிறார்கள். இது யோசகனாலறியப்படுகிறதென முன்னமே சொல்லி யிருக்கின்றதோடு யாவருக்குந் தோன்றாத காரணத்தையுஞ் சிறிது சொன்னோம். இன்னுஞ்சிறிது சொல்லுகின்றோம். இதனால் மனிதன்மடாகவும் ஆடாகவும் தேவராகவும் மற்றெவ்வகைப் பொருள்களாகவுராகலா மென்பதும் தோன்றுமென நினைக்கின்றேன். எப்படியெனின் ஒருயிர் தன தெகார்த்தசொருபததை நினைந்து பாராமல்தன்னை மனிதஜன்மமாகவும் அதிலுந் தன்னை ஆணாகவும் பௌவன பருவமுடையவானாகவுந் அரசன் மகனாகவும் அவயவாதிகளின் குறைவிலாமை பெற்றவனாகவும், தனது சாக்கிராசாலத்தில் உணர்ந்திருந்தும், அதே உயிரானது நித்திராதோஷத்தினால் தனது கணவுகளில், ஒருக்கால் ஏழையாகவும், மற்றொரு காலத்தில் கிழவனாகவும், மற்றொரு காலத்தில் வீராதவனாகவும், மற்றொரு காலத்தில் குழந்தையாய்ப் பிறந்ததாசுவா, ஒருசால் ஆகாயத்திற் பறப்பவனாகவும், ஓர் பொழுதுபாரமாகவும், மாடாகவும், உலகத்தில் தான் முன்பு கண்டிராத நிருகராமாகவு தானிருப்பதாகத் தன்னை உணருகின்றது. அதன்பின் தன்னையும் உலகத்தையும் உணராததாகி சுழுத்தியிலிருக்கின்றது. இதனால் ஒருயிர் நிச்சரீரத்தை விடும்போது அதன் வினை வலுவிற்குத்தக்கபடியாக அப்போதுண்டாகும் நினைவின் வடிவாக விருந்து அநுபவத்தி லடங்கி மீள ஜனன மெடுக்கும்போது பூர்வ நினைவின்வடிவாகக் கணவபெற்று

வெளிபோந்து அதே வடிவாகத் தன்னை யறிபும் நனவையு மடை
கின்ற தென்பதிற் பிழையென்னை? ஒரு வடிவுமில்லாத இவ்வுயி
ரானது அஞ்ஞான வலியா லிச்சித்த பொருளை யறபவிக்கத் தக்
க வடிவையடைய ஆசைப்படுவ தியல்பாகவே யிருக்கின்றது.
அப்படி இச்சித்தபடியே தனது கனவில் அவ்வுருவாகி விடுகின்
றது. இதனாலேயே சித்திபெற்ற யோகிகள் பல வடிவங்களைத்
தரிக்கக் கூடுமென்றும் சொல்லுகிறார்கள். ஞானியனோ பிரப
பிற்குக் காரணம் இச்சையேயன்றி வேறல்ல வென்கிறார்கள்.
இப்பொழுது மனிதராக விருக்கும் ஒவ்வொருவருக்கும், அவர்க
ளந்த மனிதஜன்ம மடையுமுன் எமெப்படி யிருந்தோமென்பது
அறிய அவர்களுக்குத் தோன்று திருந்தாலும், பிறந்த அன்று
இன்று தான் பிறந்தகுழந்தையாக விருக்கின்றமென்பது பாத்தி
ரத் தெரிக்கிருக்கு மல்லவோ? எப்படி தெரிந்திருக்கு மென்றால்
அச்சரீரோ ரோககியத்தாலுண்டாகும் சந்தோஷசிரிப்புப்பசியாதிய
நோயாலுண்டாகும் அழுகையமுண்டாக நம்காண்கறே மாகை
யால் தன்னை யுணராது அப்படிக்கு அந்தகுழந்தை சிரித்தற்கும்
அழுந்தற்கும் காரணமென்னை? பெரியாராகிய நாமும் சுழுத்தி
யில் நம்மை யுள்ளவராகக் கொள்ளாதிருந்தும், நனவில் ஏதேனும்
மொருவடிவினராக விருப்பதாகக் கொள்வது போல அக்குழந்
தையுங் கொள்கிறதென்பதி லாட்சேபனை யில்லை. பின்பு அக்
குழந்தையும் நம்போலுறங்கி குழந்தை வடிவத்தைத் தவிர்த்தி
ருந்து மீளத்தன்னைக் குழந்தைவடிவாக அறியுமபோது சற்று
மாறியவடிவாக அறிகிறதே யொழிய அன்று பிறந்த குழந்தை
வடிவாகத் தன்னையறிகிறதில்லை. இப்படியே ஏறக்குறைய
முன்று வயதளவும் ஆண் பெண் என்னும் வேற்றுமையும், அதனு
லுண்டாகும் மாண்புமானமும், ஜாதி, குல கோத்திர முதலியன
வுமுடைய உயிராகத் தன்னை நினையாமல் தினந்தினம் மாறி
ய வருவாகவே உணர்ந்தாவருகிறது. பின்பு சிறிது மானமாதிய
உலக வழக்கத்தை யறியும் வலியுடையதாகி தன்னை நானுக்கு
நான் மாற்றி வேற்றுமைப் படுத்தியுணர்ந்து வருகிறது. பின்புபா
ல்பயெளவன கௌமாரவிருத்தாப்பியமாதியபருவங்களை யுடைய
தாக அறிந்துவந்து கடையில் மரணமடைபவனாகவும் இவ்வுடல்
நம்மைவிட்டுப்போகிறதெனவும் போயதென்றுமுணர்ந்துகொண்
டே பிறவா முன்னும் இடையில் துக்கக்காலத்திலு மிருந்த வித
மாகவு மிருந்து விடுகின்றது. இதனால் தன்னைச் சில பொழுதா
யினும் பூர்வ மிருந்தபடியே இருத்தி யுணரும் வலியற்ற ஜீவன்
தான் கொண்டிருக்கும் உயிரிதானி ஜன்மத்திற்கு வேறுகிய வேற்

ஹருவாராபுரம் பனைக்கத்தடையிலே யல்லவா? அன்றியும் இவ்வுயிர் தவிர வேறாய்ந்த ஒருடலோடு என்னுமிருக்க வேண்டுமென்னும்கூடா அதிகமாகவுடையதென்பது யாவார்க்கும் அனுபவமேயாம்.

ஆயினுமது சிறிதும் எவ்வுயிர்க்குஞ் சித்திப்பதில்லை. காரணம் சூர்வகாமத்திருத்த தங்க விதமாக சாஸவான அஷ்டுயிரின் ஆஸரய வுருவதே ததலாகக் கணமகணமுமாற்றிக்கொண்டே வருகிறதினால் உதறிச்சை முடிவாகப்பலே யிருக்கின்றது. இப்படி அநியாயமாயால் அநாதியில் மோகமுடைந்த வுயிர நிலையான தனத்தொத்தவருவத்தை வேதாதிதலின் விதப்படி க கனறிதன்னை வறியானை மாயப்பொருள் கொண்டு பெறுதல் அருமைமென நினைத்து சாவஞ்ஞையாய்ஸ்வரன் சைவததையுடையதேசத்தையும் அநாதியினைப் பிட்டு கொடுத்துக்கொண்டே வருகின்றான். வேதங்களும்தமங்களும்கூட உலகத்தில் யல்விண்டு. ஆகிலுமாபுத்தி யனுபவத்திற்குப் பொருத்தத சில மதங்கள் முன்பின் முற்றாக இடையிலே ஆரம்பித்து இடையிலேயே நின்றுவிடுகின்றன. ஓரிடத்துக்கள் அபேயாதிக்கும் வேதத்திலே அதியந்தத்தினும் இடையினும் தேவையான யாவும் உண்டாயிருக்கின்றன. இந்து மதத்திற் சொல்லும் நான்கு சீவதங்களிலும் அதிக ஓகசியப்பொருள்கள் இருக்கின்றன. அவையாருக்கும புலப்படுகிறதில்லை, புலப்படாமைக்கு காரணம் சோம்பலாலும் சிலமுடர்கள் சொல்லாது மவற்றை யாவரும்சுற்று உணர்ந்து மனத்துல்லியம் பெறாமலிருப்பதே “நாடறிந்த பார்ப்பானுக்குப் புணூல் வேண்டுமதில்லை” யென்பதுபோல வேதத்திற் சருகாள் நாங்களோ என்று திரியும் போலிபார்ப்பாரும் நாம் பார்ப்பாராகையால் வேதங்கற்றே யிருப்போம் என்று பற்றவர் நம்பியே யிருக்கிறார்களென்று நம்பித் தாங்களும் கல்லாது ஒழித்து காலங்கழித்து வருவாராயினர். தான் கல்லாமையால் பிறரையும் கல்விதிருக்கச் செய்யவும், தமது ஊழல்கள் வெளிப்படாதிருக்கச் செய்யவும், சூத்திரராதியோர்க்கு புராணமே போதுமென்று அதனைப் போதித்து ஜீவனஞ் செய்வாராயினர்.

இதனாலே உள்ளதனை உள்ளபடி யுணர்த்தும் ஹிந்துமதம் பேர்மாத் திரமாக பிழைத்து வருகின்றது, அல்லாது பிரபலப்பட்டு தன் பயனை யாவார்க்கும் புகிச்சக் கொடுக்கும் டிரபல செழிப்பைப் பெறுது வற்றி வரண்டு நிற்கின்றது. உண்மையா

கையால் வேரோடும் ஒழிந்து உயிரறறுப்போகாமல் வற்றியஜீவத்
தோடு வாழ்ந்து வருகின்றன. பூர்வம்இச்சுஷ்யம் பிறப்பிற்குக்
காரணமென்று கூறியிருக்கின்றோ மாலைகயால் ஒவ்வொருவரின்
இச்சுஷ்யம் பூர்த்திபாகவேண்டியது அவசியகரமாம். புனிதச்சை
பிறவாமலிருப்பதற்கு நேரதுவாகிய பொருட்பெறுதியே பூரண
சுகத்திற்கு ஆஸ்பதமாகு எல்லாதுமற்றவையாகா. எல்லா வுயிர்க
ளும் தங்குறைவுகளை கீக்கிக்கொண்டு சுகப்படுவோமென்று கரு
தியல்லேவோ மண், நீபண், பொன்னுதியவற்றை விருமபுகின்றன.
என்றைக்காகிலும் தங்குறைவுகளைப் பூர்த்தி செய்துக்கொள்ளா
மல்லாநமா எப்படி நித்தயச் சுகமாகவிருக்கும். மன்பெண் பொன்
னாகிய பெற்ற சாவபெளமனும் துறைவற்றவகைக் காணப்பட்டி
லன். எல்லா வுயிர்களும் எல்லாப்பொருள்களும் தனதாக வுடைய
சுகமான ஜீவன் போகுகி தவமுதலியவற்றால் அவரது கருணையைப்
பெற்று யாவும் தனதாகப் பெற்ற வன்றன்றோ பூரண சுகத்
தைப் பெறுவான். இகனால் ஜீவன் ஈசனை எவ்வகைத் துணை
யாக நினைக்கவேண்டு மென்பதை யோசிக்க ஒவ்வொரு மனித
னும் சீடமையாட்டிருக்கின்றான். எல்லா உலகிற்கும் கடவுள்
ஒருவரையல்லாது பலரிலலை. ஈஸ்வரபக்திசெய்யபலன்சர்வகாரண
கிய சாவததிரபாமிசைய பஜித் வும் நினைக்கவும்வேண்டு மல்லாது
மதத்தினர் சொல்லும் சிறிய தெய்வம் பெரிய தெய்வங்களைக்
கொண்டாவது பிசகு. ஏனெனில் அநேக தெய்வம் உலகத்
தற் கென்றும்பொருந்தாது. ஒரே தெய்வந்தான் பொருந்தும்.

எம்மதத்தினரும் தந்தெய்வத்தைப்பாத்துவமுடைய தாகவு
ம்பெரியதாகவும் மற்றையோர் தெய்வம் சிறியதாகவும் பரத்துவ
மற்று இவ்வும் குளறித் திரிவர். இது திரித்த தக்க கொள்கையே
யல்லாது வேறல்ல. தந்தெய்வமே எல்லா உலகிற்கும் தெய்வ
மாகையால் எவர்கூறும் தெய்வமானாலும் அதனையே மற்றவர்
வேறுபெயரால் கூறெய்வமாகத் துதி செய்யுங்க ளென்று புறமதத்
தினை நிந்திபாது நினைப்பவரைக்கூட நோம். அவர் சிறிய தெய்வத்
தைத் துதிக்கிறாரென்றும், நாம் பெரியதெய்வத்தைத் துதிக்கிறோ
மென்றும் சொல்லித் திரிபுறனர். இப்படி சொல்லும் ஒவ்
வொருவனையும் அநேக சொல்வமுண்டெனக் கொண்டவனாக
மதிக்க இடமுண்டுகின்றது. உகத்திற்கு அநேக தெய்வம் காரண
மென்கை சாப்பாட்டிக் இடமுடும். அநேக தெய்வமே ஜகத்திற்
கிருக்கவேண்டும் ஒரு தெய்வத்தால் எல்லா காரியமும் முடிய

மா? என்பவன் மூடவைதோடு தன் நெய்வம் சர்வசக்தியும் சர்வஞ்ஞத்துவமும் இல்லாததென்றே கொள்பவனாகிறான். அப்படிக்கல்ல. தன் தெய்வமே சர்வசக்தியாயுடையது, சர்வஞ்ஞத்துவமுடையதுமாய் என்றும் பிறர் சொல்லும் தெய்வங்கள் அப்படிக்கல்லாமையால் தாழ்ந்தனவாமென்றும் கொண்டு சொல்லுகிறார். 'தான்' என்று கொள்ளலாயென்றால், இதுவும் சிறிப்பிறக்கே இடமாம். ஏனெனில் எவன்கொண்ட தெய்வமானாலும் சர்வசக்தியும் சர்வஞ்ஞத்துவமு மில்லாததாயின அதனைதெய்வமாகக் கொண்டு அதனைப்பிரிப்பது இவனது மூடத்தனமேயாகும். சர்வசக்தியும் சர்வஞ்ஞத்துவமு மில்லாததை சீவனாகவே மதிக்கவேண்டாம். அதைத் தெய்வமாகக் கொண்டு சிறிய தெய்வமென வாதாடுதல் மாயனில் கூற்றும். அவன்றன்தெய்வமும் சர்வசக்தி சர்வஞ்ஞத்துவமு முடையதே யெனச் சொல்லின், அதைத் தான்கொண்ட தெய்வமென மதிக்கவேண்டாமெயலாகது, அதைத் தாழ்த்தப் பாடுபடுவது அநியாயமாயினும் அநியாயமாயாம். அன்றியும் தெய்வமென்பது யாவர் உதும் பொதுவானதாகவும் நிதியுடையதாகவும் இருப்பதெனக் கொள்ளாமல் கங்களுக்கே நன்மை செய்து பிறர்க்குத் தீமைசெய்வதெனக் கொள்வதும் அதைப் பிறர்க்குச் சொல்வதும் மூடக்கனம் என்பதில் தடையென்ன? நான் ஒருவனே என்பது சர்வாவஸ்தியாபிஷ்டத்ததாய் பெறப்படுகின்றது. அவனே சர்வாதாரணென்பது மறுக்கப்படாத வன்மை. எங்ஙனமெனின் உலகிற்காணப்படும் அறுவகைத்தோற்ற சரீரங்கள் லெல்லாம், மண் வியாபகமாகவும் சரீரங்கள் வியாபியமாகவும் இருக்கக் காண்கின்றோம். அப்படியே பூமி முழுமையும் தனது சிநேகமென்னும் புணக்கால் வியாபித்து சரமாகக் பூமியினும் முப்பங்கதிசமாகக் காணப்படுகிற மண்ணினுஞ் சூட்சும அணுக்களுடையதாய் வியாபகமாகி இருத்தலைக் காண்கின்றோம் அப்படியே உலத்திலும் மண் கல்லாநிய எவ்வகைப்பட்ட மூர்த்தத்திரவியங்களிலும், நீர் பிரவேசிக்கக்கூடாத குந்துவமுடையகல், அல்லது உலோகாதிய பொருள்களின் அந்தரங்கத்தினுப் பிரவேசித்து அவற்றைத் தன்மயமாக்கிக் காட்டும் அக்னி என்னும் அதிசூக குமப்பொருளை மண் ணீரினும் வியாபகமாயிருக்கப் பிரததியட்சுமாக உணர்கின்றோம். இவைகளுள் ஒன்றைக்காட்டிலுமற்றொன்று விடாபகமுடையதும் சூககுமமுடையதுமாகி உருவமுடையனவாய் காணப்படுகின்றன. இதைப்போலவே அருவமாகிய வாயுவும் அதற்கிருப்பிடமாகிய ஆகாயமும் பூதத்தன் மாத்திரைகளாகிய இர

காதிசில மிருகங்களுக்குக் கைகளிருப்பினும் பரலோக புத்தி கிடையாதென்பது யாவருக்கும் வெளிப்படையான விஷயமே. அதுபோலவே மிருகத்திற்கு மூழ்த்தவற்றிற்கு ஞானேந்திரிய கர்மேந்திரிய அநதக்கரணதிகள் குறைவை மடைக்கின்றன. புல்மாமதிக்கு ஜீவான்மா வண்டாயினும் அவை தூங்குமனிதனைப் பொத்திநுக்கின்றன. தூங்குமனிதனுக்கு உசவாச நிசவாசருப பிராணுபாச வாயுவும் மிகுமநகமாகிய பரிசவுணர்ச்சியும் ஒழியாமற் அநதக்கரண ஞானேந்திரிய கர்மேந்திரியங்கள் சொழிற் பட்டாஸிருக்க சரீரமெப்படி விருத்தியடைந்து செலும், க்ஷீணமடைந்து கொண்டும் வருகின்றதோ, அப்படியே புற, பூண்டி, முதலியவைகளுக்கு உயிரிருக்க விருத்தி க்ஷயங்கள் நேர்ந்துகொண்டிருக்கின்றன. ஆனால்வற்றினிடையே அபிமான ஜீவனில்லாமற் போகவில்லை. அந்தர்யாமிய பரமான்மாவு மில்லாமற் போகவில்லை. மரங்கடும், மிருகங்களும் பனிதர்களும், ஜனனமரண மடைய நாம் பிரத்தியக்ஷமாகப் பார்க்கிறோம். இப்படியிருக்க மனிதரல்லாத மற்றாற்றிற்கு ஆன்மா இல்லையென்று லது எப்படி சொப்பக்கூடும்? அரசாசன மணித்கொலையையே கொடியாக மதிககிறார்களல்லது மறவற்றை கொலையாக கொள்ளுகிறார்களில்லையென்றில மனிதன், நீதியையுடையவன், ஞானமுடையவன், எவற்றிலுமேனமைப் பட்டவன், அதிகாரி, சுதந்திரன், ஆகையால் அவனைக்கொல்லுவது பெருங் குற்றமா மெனலும் நியாயத்தாலும், அரசர்கள் குற்றவானிகளுக்கும் தண்டனையேற்கச்செய்தராஜாங்கத்தினிருக்க நியாயையுடைய தண்டிப்பது தகாதென தண்டனை செய்கவனைத் தண்டிக்கிறார்கள் அப்படியே கொலையையு மதிக்கிறார்கள். மறவையைகளுக்கு இதனாகிய மேன்மையில்லாமையாலும் அவற்றிற்குப் பரிநது வழக்குக் கொடுக்கும் பிராணிகள் காணப்படாமையாலும், அதனைக் கொள்ளாமலும், கேளாமலும் மொழிநதார்கள்.

ஒருவனுக்குச் சொந்தமான மனிதரல்லாத மற்றொருபிராணியை, வேறொருவன் வதைப்பானாயின், அதைப் பற்றி விசாரணையும், நடந்துவருகிறது. ஆனால்பிராணி மனித சமானமன் றாகையால் அதைக் கொன்றவனைக் கொலை செய்கவில்லை. கொலைப்பட்டபிராணியினத்தவதுக்குத்தக்க தண்டனை விதிக்கிறார்கள். ஆகையால் மிருக முதலிய வற்றிற்கு, ஜீவ பரமான்மாக்களில்லை யென்போர் தூலபுத்தியுடையவரேயன் றிருக்கும அறிவுடையரல்லர். எந்த சரீரம் எவ்வகைச் சிறப்பி

னைப் பெனுமோ அந்தரசரீரத்திற் கதுபோன்ற சரீரத்தை நீக்கல்
 நியாயமும் வழக்குமாம். உயந்ததற்குத் தாழ்ந்தவை உயர்ந்ததற்கு
 உயர்ந்ததையும், தண்டித்தனும் பழியிடுதல் உயர்ந்ததாய்
 மாகாது. மனிதரிற் றுழந்தது மிருகம், மிருகத்திற் றுழந்தவை
 பறவை, பறவையிற் றுழந்தவை ஊர்வனநீர்வாழ்வன, அவற்றி
 னுந் தாழ்ந்தவை மரஞ்செடியாதிய தாவரங்கள். அவற்றுினுந்
 தாழ்ந்தவை உலோகமாதிய தானுக்களாம். இப்படிக்கிருக்க தாழ்
 ந்த தேகத்தை யாழித்தவனுக்கு உயர்ந்த தேகத்தை யுழக்கச்
 செய்தல் அரசரீரத்திற்குத் தாகையால் அவனைக் கொலைசெய்யா
 தொழிந்தது. ஆன்றியும், உயர்ந்த மனிதன் பிரயாசைப்
 பட்டு எவ்வகை யுயிரும் பிழைக்கச் செய்த பயிர்நிகர் மிருகா
 திகளழிப்பதால் அதை அரசருந் வேட்டையாடி கொலைசெய்கி
 றார்கள். மனிதராதிய சாதுப்பிராணி ஒருக்குத்தீர்க்கிழைந்து,
 துஷ்டமிருக்கக்கூட கொலைசெய்வோருக்குப் பட்டப்பெயரும்
 பரிசும் அளிகூறு வருகிறார்கள். இவன்றி மனிதன் நெடுநாளாக
 மிருகாதிக்கைப் போலித்து வளர்த்து வருவதால், அதைத்தேவை
 யான பொழுது தன்கஷ்ட நிவாரண சிபித்தம் அதை வதைப்பின
 து புசித்து தன்கஷ்டத்தை நிவர்த்திப்பது மாடாக்கிக் கொள்ளு
 கிறான். ஆகையால் நாம் அப்பிராணிகளுக்காக மனிதரைத் தன்
 டிப்பது தகாதென அரசர் தவிர வருகின்றார்கள். இப்படிக்க
 ரசர் விட்டுவிடுவதினாலேயே பிராணிகளுக்கு ஆன்மா இல்லை
 யெனச் சொல்வதுதகாது இதைக்கட்டப்பாறையை விடுங்கியவ
 னுக்குச்சுக்குக்கியாழங் குடிக்கக்கொடுக்கின், அதுதீர்வதீந்துப்
 போமென்று சொல்லும்புத்தியை யொத்த புத்தியாகவே கொள்ள
 வேண்டும். உயிர்களைவதைப்பதால்பாவமில்லாதுபோகாது. ஆயி
 னும், உயிர்களைல்லாஞ்சபமானுலும் தேசஞ் சமமல்லவாலையால்,
 அந்தந்த தேசத்திற்குக்குத் தக்கபடி பாவமதிகமாகவுங்
 குறைவாகவுங் வந்து நேரும். மனிதருக்கு மிகவுழப்பகாரியாய்
 தரையப்போன்று பால், தயிர், மோர், வெண்ணெய், செய்பாதி
 தந்து பலரைப் போலித்து வருகிற பசுவின் கொலையகக் கொடி
 உதென்பதற் றடையென்றே? இவ்வாறு தாயையொத்த பசுவை
 கொலைபுரிவோரையே ஆரியர்கள் சண்டாளரென அழைக்க விதித்
 தார்கள். பலருக்குக் கேஷமும் புரியும் பசுவின் நன்மையைறிந்து
 அதனைப் பாதுகாத்தலையொழித்து சுயநலங்கருதி அதனுயிரிழக்
 கச் செய்து பிழைப்போரைச் சண்டாளரெனக் கொள்வதில்,
 குற்ற மெள்ளவதுங் காணும். ஆங்கே உருகலாதிய பல
 தொழில்சீரங்கு உதவிபுரிந் சாகப்பசுவின் உயிர், மாடாதிய

பிராணிகளை வதைப்பதால் மிருதபாவமுண்டாமென்பது நிராசேஷமல்லவோ? இவைகளுடைய மனிதாசெய்யும் பயிற்சிகளை மேல்நுது இடைபுறண்டாசுஞவனவாக விருந்தாலும், கட்டுத்திட்டங்கட்டிப்பட்டு மானிடாநகடர்க்கு நடப்பானவந விருப்பதான் மனிதன் இவைகளைப் போலித்துவருவது புண்ணிய மென்றால் கொலைபுரிவது அதிக பாககமென்றும் இரகசுகள் சொல்லுகிறார்கள். கல்வியறிற் சிறந்த வந்ததேசத்தவரும் உயிர்களை வதைக்கலாகாதெனவே பாலபோகக புத்தகங்களில் வரைந்திருந்தக் காண்கின்றோம். சாமான்யமாக புறாகநிருத்தும் எத்த நூல்களையும் மனிதா கவரிப்பதில்ல. யானா சமஸ்பா ஜவாநய நீதிநூல் களையும் ஆராய்ச்சியின் மிக்க ஸ்தலிகளெழுதிய வஸ்துநிதாசப தத்துவ சாஸ்திரங்களையும் மனிதர் லாகயாடாமல், அப்பிரததி யாசுமாய அசம்பாவித ஆச்சரியக்கலகளை சொல்லும் மத நூல்களை, எவ்வளவு அபாசங்களை கலந்திருந்தபோதிலும் கடவுளால் கொடுக்கப்பட்ட நூலென்று ஆராய்ச்சியில்லாத அறிவினா சொல்வதனால், அதைமிக மேன்மையாகக் கொள்ளுகிறார்கள். சோமபலும் அச்சமும் அறிவினமுமே இப்படிக்கொளவதற்குக் காரணம். மூடவழக்கமும், கல்வியறிவிலலாமையும், அவற்றிற் குத் துணைக்காரணங்களாக விருக்கின்றன. கல்வியறிவு அதிகமாகவுடையாரெனச் சொல்லப்படுவாரும் அப்படித்தானே நடக்கிறார்களென்றால், அக்கல்வியறிவுடையாரே பொறுமை காரணமாகவும், கயநலப்பிரியங் காரணமாகவும், தற்புகழ்வேண்டியும், அறியாசனங்களை வஞ்சித்து அனந்த பேதவழக்கங்க ளுண்டாக்கினார்க ளாகையால் அவர்கள் பொதுநலங் கருதாப் புன்மதிகளே யாவரல்லது கற்றுணர்ந்தடங்கிய பெரியோர் வகுப்பிற் சார்ந்தவராகார். இவர்கள் நீதிசாஸ்திரவாராய்ச்சி யுடைய வரும், நடுவு நிலைமை கருதும் நற்குணமுடையாரு மல்லராவர். இதலுனை யன்றோ, நெருப்பைத் தலைமோக்கினும் அதன் ஜுவாலை சீழாகாதவாறு துஷ்டர்கள் வேதாத்தியானஞ் செய்யினு மவர் துற்குண்மடங்கப் பெறார் ஆகையால், நல்லோர் அவர்கள் வார்த்தையில் நம்பிக்கை வைக்கலாகாதென நவின்ருள்ளார்கள். இயற்கை நற்குண நற்செய்கை யுடையார்பாலே ஈல்வதங்கேட்டல் நலமென நியாயம் நாட்டியுள்ளார்கள். இஃதிருக்க, எல்லாதேகங்களும் ஆன்மாவை யுடையனவே யாயினும், யரவுமனிதரிற் றுழ்த்தவைகளே யாகையால் மிருதக்கொலைக்கு மனிதர்கொலைக்குச் சமமன்று. இஃதிருக்க,

இனி ஒருவன் விடாமுயற்சிபாற் கல்வி, செல்வம், ஆரோக்
யம், அந்நாம உடைகிறான் இவ்வாய் செய்வம் விதித்த
அளவெ டடக்கு மென்பது முடக்கணம் லவா எனபவைகளைப்
பற்றி விசரிப்பாம். “முயற்சி யுடையா ரீசமுசி யடையார்”
என முது மொழி பதிககருவாகி. “முயற்சி நனை யாக்
கும்... ..” எனபதம் ஆபகா கிடவீம். அபி நாமமுயற்சிப
பவன் காரியங்களுக்கலாம் இவ் விற முடிவுபெறு மென்பதே முன்
ணை கருதகாது மென்பது சிறிது சந்தேகம். முயற்சிப்பவன்
தானெடு தனக்கொண்ட கொழிவின முடிவு இப்படி கதான் முடி
யுமென பூணமாக முன்னறிதவனை யாளுவா, யறியாதவனே
யானாலும் இடை யறுகா பவன் முயற்சி யுடையா னாகலாம் அந்நி
ஷ்டமொழி யிந்நகுமோ அப்படி க காட்டுமென்று துணிந்து
செய்யத் தொடங்குகின்றான். எனெனில் “இவற்றைகருபாவன்
நானே கிருபபென்னென்றுணண் டிரைநி லிலை”யெனப் தெவாகரு
மதுபவம். இவோமென்று முயற்சி செய்யாப் பிறக்கவு மிடமில்லை.
“இது முயற்சிக்கு மாயுண மருக கொழுதா மிதன்று” எனறார்
மொழிபிசநாமல் இவ்வுது மோதும் வடையிற் பிழைப்பிததற்குரிய
மருதம் ஆகாமும் அந்நக கொடுப்பதை காமநிந்து வருகி
றேம். ஆகைபாலமுயற்சிப்பா பெய் வண்டியுதே தெய்வ
மெப்படி விடுமோ அப்படி க்காட்டி மெனயாவ நு நினைந்தெத்தொ
ழிகையும் செய்து வருகிறார்கள். எண்ணமெல்லாம் பெய்யா
யயனன்றெழுதிய எழுத்தே பெய்யாகவும் ஆசசென்றுதம்
முயற்சிசு குப்பலன்முடி யானை சண் விடத்து வெரும்கொலங்கி
கொள்ளுகிறார்கள். அதிர்ஷ்டம், சாஸ்திரம், பூவகணம், வேகம்
வாசனை, பருசகம், வாசகமென்பன பரியாயச சொற்கள். இ
வற்றின் பலனையே பிராரதவமாகவும், நீர் நேற்குமிழியை யொ
தந் நிலையிலலா சாயமாகவும் பெரியோர்களுடையபதால, இதை
யுணர்ந்த யாவுந் தலங்கு னென்றார். இதன்றியும், ஒருவன்
ஒர் பெண்ணைத் தனபாறு கருணை யுள்ள தாபமுதல்பலா நல்லவ
ளென்று பார்த்துச் சொல்ல, அந்நித தான மணம் புகுகொண்.
அவள் முழுதம் விவோதியாயிருக்கப் பார்த்து தனக்கப்படுகொண்
இப்படியே புத்திரர்கள் பிறந்த காலத்தில் இவர்கள் எனக்குப்
பிற்காலத்தி லுத்தியுள்ளார்களென்று அவர்களை உன்போடு மாதரிக்
கின்றான். சிலர்க்கு எண்ணம் பாலவ்வு முடிபுகிறது. சிலருக்கு
புத்திரசனே சத்துருவாக முடிகிறார்கள். சில பிள்ளைகள் தந்தை
க்குச் செப்பும் கருமாதிகளைத் தந்தை தமக்கே செய்யப்பெறுகி

அநாகர இப்படி உவாததகஞ்செய்வோன் இலாபம் பெறலா
மென நினைக்கிறார். அந்தமு மடைகிறான். பரிசு செய்வோனும்
விதைக்கிறான். யானததைப் பாரதவண்ணமாகவே யிருந்து
பழைக்கிறான். பிறகு திறமையுடையவை கதியனும தான் கொடுத்த
மருந்தால் நானுகுருநான் விருத்திகாணவிட கதுதப்பித்துக்கொ
ள்ள தந்திரவாரததைகளாடிவிட்டோடவழிதேடுகிறான் இவ்வாறு
சகல காரியங்களிலும் இடைபூறுகளால் எடுத்த காரியங்களி
னிதுமுடியாமையையப்பிரததியகூடியதிலினுபவிததுவருகின்றோம்
ஆகையால் முயற்சி சிறிதும் பழகாகப் போகாதானும், முடிவு
யாவருக்கும் நினைந்த வண்ணமே சித்தப்பதினலை. அநேக முறை
களில் சித்திபெற்றவொருவன் அதே கருமத்தில் ஓர் காலத்தில்
தோல்வியடைகிறான். அநேக முறைகளில் தோல்வியையடைந்
தோன் ஓரகாலத்தில் ஜயமடைகிறான். அவ்வாறுதலுக்குக்கார
ணம் உலக வழக்கமென்றுமுடாகளும், சுபாவபென்றுநாததீவர்
களும், சொல்வார்கள். இது கூடாது. எப்படிப்பார்க்காலும்தெ
ய்வசாயததால் அவ்வாக்கு முனசெய்தகருமத்தினபடி முடிந்
தது, முடிகிறது, முடியும் என்பதை நியாயம். என்றும் அநகூலப்
பட்டபோது அதுகாங்கெடுத்ததுக்கொண்ட பிரயாசையென்று
ம, அதுகூலமாகாதபோது தெய்வாதீனமென்றும் சொல்லுகிறா
ள். தெய்வமோ ஒருவருக்கு ஒன்றும் மறறொருவருக்கு ஒன்றும்
வேறுவின்றிச் செய்யுமென்பது நியாயமாகாது. அவ்வாசெய்த
நற்காரிய துற்காரியப்பயனையே அவ்வார்களதுபவிக்க அளந்த
ளிக்கப்படுகிறதென்பதே நியாயமானத்தீர்ப்பு. இதனாலே முயற்சி
யாவரும் செயயததக்கதே யென்பது நிலைநின்றது. இம்முயற்சி
யும் அறமாகவே யிருக்கவேண்டுமேயல்லது மறமாக விருக்க
லாகாது. நன்மைசெய்தவன் இன்றில்லையாயினும் அதன் பயனாக
பின் நன்மையே யடைவான். தீமை செய்தவனும் அப்படியே.
நன்மை செய்தவன் நானுகுருநான் நலிவினை யடைந்தும், தீமை
செய்தவன் தினந்தினம் செழித்தும்வருவதைகூண்கின்றோமே
யிதெப்படி நேர்ந்த தென்று கேட்கலாம். இதனையே பிராரதவ
மென்பது. இது பூர்வகாமததால் நேர்ந்தது. ஆயினும் அவனவன்
செய்த நலிவினையும் தீவினையும் அவனைவிட்டொழிந்துபோகவில்
லை. போகவேதம் வெளிப்படையாகக் காணப்பெற்றினும் அப்ப
டி காணப்பெறாத நலிவினை தீவினையின் பயனாயினும்ஸ்காரயோ
கம் அவனான்மனிதில்லாமற் போகவில்லை அது அவனைவிட்டு
விடுமென்பது சுத்தப்பிசுரு. துன்பநேர்ந்தபோ லும் புனஃஜன்

மத்தேனும் அதுமீன வெளிவரும், அதுவரை அது அதிர்ஷ்டமாகியிருக்கும்; அன்று, திருஷ்டமாம். ஆகையால் யாவரையும் தமமைப்போல நினைந்து தன் காரியத்தால் மனமறியத் தீங்கு செய்யாமல் தன்னைக் காக்கும்பொருட்டு முயற்சிசெய்வது இன்றியமையாக் கருமமாம். இதனைப் பெறுமென்பர். இவ் வறத்தாற் றேடிய பொருளைக்கொண்டே யிகநலவின்பமுற்றுஜீவன்முத்தியும் பெறுகுவென்றனர். எவாசெய்யும் எவ்வித கருமத்திற்கும் பயனில்லாமற் போவதில்லை. நியாயமாகசெய்யும் வேலைக்கு இகத்தினும் பரத்தினும் தண்டனை யெய்தாது. நியாயமின்றிச் செய்தவற்றிற்கு, இகத்தினும் பரத்தினும் தண்டனை யுண்டு. பாததைக் கண்டார் எவரென்போர் படிமார்கள். பரனில்லாமலே யாவும் விளைந்து பவித்திருக்கின்றனவா? அநிசயம்! அநிசயம்! பரனில்லாம லொன்று முண்டாகவில்லை பென்று முன்னரே நிரூபித் திருக்கிறோமாயை யால் இனிப்பதைச் சொல்லவேண்டு மென்பதவசிகமல்ல, இதுவரை மதியெனும் முயற்சிபைக கூறினோம். இனி விதியென்பதைப் பற்றிச் சிறிது சொல்லுவோம்.

விதிபென்பது அவரவாசெய்த கருமத்திற்குத் தக்கவாறு அவரவர்க்குச் சனைத்தா லீதி துண்டாகவென ஈசுவரன் அனந்தவிரித்த தனுக்கரணபுவன போகங்களையாம். போகமேவிதி, எவாக் காயினும் இது அனுபவியாது தீர்து. அனுபவிப்பதினால் பிறகொன்று மில்லாமற் போகவேண்டுமல்லவா? ஓயாது பிறவி வருமென்று சொல்லுவான் ஏனெனில் பிராரதவம்போ யதினால் பிறவி போயினவன்று. சஞ்சித கருமமும் ஆகாமிய கருமமும், சேர்ந்து சேடமாக விருத்தின்றன. இது ஈஸ்வர சாக்ஷாத்கார ஞானத்தாலன்றி யிழக்கடையா. ஒருவன் விதியிலுள்ளது வருமென்று நேர்ந்த பொருளில் முயற்சிசெய்கையைவிட்டு, துராசையால் ஸ்வப் பிரயோஜனத்தை நாய் சசாந்தியடைபாத மனத்தால் ஆகாமியமும் செய்வதனால் மீளவும் சஞ்சிதத்தோடு ஆகாமிய கர்மமும் சேருகின்றது. தனுக்கரண புவனபோகப் பிராபதியே விதியாகையால் இது மீளத் தனக்குச் சித்தியாதபடி இதனை வெல்லுமுபாயம் யா தீனிலீ பண்ணியதையும், ஞானத்தையும் சம்பாதிப்பதே யாகும். அது இவ்வுறு இரத ஜன்மத்திற் சித்திக்கா விடினும் தாமத ஜன்மத்திற்குச் செல்லவிடாத தடையாகியும், உயர்ந்த ஜன்மத்திலுயிர்க்கும் உற்ற துணையாய் மிருந்து ஜன்மந்தரங்களில்

சித்தியையளிக்கும். இதை மனிதனாகப்பிறந்த ஒவ்வொருவனுஞ் சம்பாதிக்க வேண்டுமென்பதே பெரியோர்கொள்கை. இதையே நன்மதியென்பர். இம்மதியாற்றான் விதியை வெல்லலாமென்பதே யொழிய வேறல்ல. வாய்த்துள் இழிவான போகப்பிரியம் அதிகமாகக்கொண்ட மதியால் விதியைவென்று, அதிக லாபமடையலாமென்பதல்ல. புண்ணியத்தினாற்றான் மேலான ஜன்மமும், மேலானபதவியும், மேலான செல்வமும், மேலான அதிகாரமும், ஒருவனுக்குண்டாகின்றன வென்பதே முன்னோர்க ளபிப்பிராயம். பாபத்தாலும், பலரை வஞ்சிப்பதனாலும், பிறப்பொருளை மோசஞ் செய்வதனாலும், தூராசையாலும், தூராபிமானத்தினாலும், தூராலோசனையினாலும், துஷ்ட கிருத்தியத்தினாலும் விதியை வெல்லலாமென்பது அவர்கள் கருத்தல்ல, இவைகளைச்செய்து சம்பாதிப்பதும் பூர்வவிதிதானே யென்பர். இது அல்ல! அல்ல! இவையாவும் ஆகாமியளினாவாம். எப்படியெனில், ஒருவன் நியாயமான தொழில்களைச்செய்து கருப்பப்பனை எதிர்பாராது தெய்வானைமாக எப்படிக்கு நேர்ந்தாலும் நாம் அநுபவிக்க வேண்டியஆதாரென்று பொறுமையோடு மதுபவிப்பதே விதி. அப்படிப்பட்டவனுக்கு நன்மையாயினும் தீமையாயினும் விதியால் நேர்ந்ததே யொழியத் தன்முயற்சியால் நேர்ந்ததாக எண்ண இடமில்லாமையால் அவன் சுகத்திற் பூரியாமலும், துக்கத்தில் வாடாமலும் இருப்பவனாகிறான். இதுவே விதியாகும். அலாதன ஆகாமியங்கள் ளாம். எப்படியெனில் எடுத்தகாரியம் முடிந்தபோது தனது சாமர்த்தியத்தால் முடிந்ததாகவும், முடியாதபோது தனது அஜாககாரதையால் நேர்ந்த தாகவும் சந்தேகமுடன் துக்கமும் படுதவினாலென்க. இதன்றி நான் செய்கிறேன் இவைக ளென்னுடையவை என்கின்ற மயக்கத்தாலும் வாழ்வதுந் தாழ்வதும் விதியால் நேர்வனவேயல்லது நம்மால் நேர்ந்தவையல்லவெனக் கொள்ளாமையினாலும் நாமெடுத்த காரிய முடியாமற் போயிற்றே அனைத்து யெப்படிக்காவது முடிக்கவேண்டுமென்கிற பிரயத்தினத்தை மீள மீள் செய்வதனாலும், அது ஆகாமியராகி வளருகின்றது. இதுவும் மயக்கத்தால் மேற் பிறப்பிற்கு வித்தாகி சஞ்சிதமாகிறது. இவ்வகையாகத் தன தெண்ணத்தை யநுபவித்துத் தனது பிரார்த்தனைகளை மீளவுஞ் சித்திக்கின்றது. இவற்றையெல்லாம் நித்திய நைமித்திகம் பிராயசித்தமென்னுந் கருமத்தாலும், ஈக்ஷரோபாசனை யென்கிற பக்தியாலும், போகுகொள்ள வேண்டி மயல்லது,

முன்றல் திருமுறை.

அவை உலகப்பொருள்களின் தேட்டத்தாற் தீர்வதில்லை. ஆகையால் கடவுளருளாலருளிய வேதவிதிதான் கர்மம் பக்திகளைக் கைக்கொண்டே பாபத்தைப் போக்கிக்கொள்ள வேண்டுமாயென்றால் எவரு மிவ்வேத விதிகளை மேற்கொள்ள வேண்டிய தத்தியாவசியம். இது நிற்க

ஒரு மரத்திற் காய்க்கும் காய்களில் சிறிது பெரி-ஏமாகிய பேதமிருப்பதற்கு எவ்வினையாரணமென்றதற்கும், உலகத்திலுயிர்கள் சிறிது பெரிதாகவிருப்பதனால் வினையைக்காரணமென்பது தகாதென்பதற்கும் விடைவிடுபபாம். தேகமும்தேகத்தினவயவங்களுந் நன்மைநீமையின் பயணையடைவனவல்ல தேகத்தையுயிரெனவும் வினைமுதலெனவும், கொண்டாருந் கொள்வாரு மிருதுக்களிலிலர்; தேகாபிமானியாகிய ஜீவனை சுகதுக்கபோகப்பிராபதியையறுப்பவிக்கத் தக்கவனெனக்கொள்ளுகிறார்கள்; அவயவங்களைச் சொல்லுகிறார்களில்லை சிறிதும பெரிதுமாகிய தேகங்களில் சிறிது பெரிதாகிய ஜீவனிருப்பதில்லை. அந்த ஜீவன் வினைக்கிடாகிய வேறு சரீரங்களைக்கொள்ளுமேயாத் அத்தேகத்திற்குத்தக்கபடி பெருக்குஞ் சிறுத்துஞ் மகிழ்ச்சிவேசிப்பதில்லை. சரீரத்தளவாகஅந்தக்கரணமெனுஞ்சொச்சபாதார்த்தமெந்தத் தேகத்திலுமிருக்கும். அதினிடை ஞானவடிவாகிய புன்மபிரதிபிம்பமுண்டாகின்றது. அந்தப் பிரதிபிம்பத்தையே ஜீவனாகயாவருமதிக்கின்கின்றார்கள். சரீரத்தளவாக விருக்கின்ற அந்தக்கரணப் பிரதிபிம்பசைதன் னியத்தால் தேகத்தி லெவவிடத்துண்டாகும் விருத்திசூய சுகதுக்கங்களை யறுப்பிககப்படுதலால் இதையே ஜீவனெனக்கற்றாக்கல்லாராகிய யாவருமயங்குகின்றார்கள். இப்பிரதிபிம்பம் தன்முயற்சியால் நீங்கவுஞ் சேரவுமுரியதல்ல; சர்வஞ்ஞனும், சர்வசக்தனும், சர்வேஸ்வரமாகிய பரமேஸ்வரன் ஆணையால், அவத்தைகளாகி ஜீவர்களுக்குப் பிராபதமாகின்றது. அதன் விருத்திசூயங்களினால் ஜீவன் சுகதுக்கமனு பவிக்கிறான்.

அனகா இனிச சிறப்புமிக்க விச்செழுஞாலத்

உலகையாத்தோற்ற தைத் தோற்றமென்று நிரூபிக்கும் ஆற்ற
மென்பவர்களுடைய மேதையார் அனுபவசித்தவசனத்
தை புன்மனமுதசெசெப் வாசம்பிக்கின்றே
ன். இவ்வுலகத்தைக் கல்வி, கேள்வி, புண்ணியம், அடக்கம், நிறை
சை, நடுவுநிலை முதலிய நற்குணங்களால் நிறைந்த அறிவு

டையாரன்றி, உலகதேகவாரை மிகுதியையுடைய பாமரரும், வஞ்சனை, சூது, பொழுமை, தூரரை முதலிய தீக்குணங்களால் நிரம்பப்பெற்றவர்களுந் பதங்களுந் தங்கள் சித்தப்பிரவிருத்தியைப் பிறரறியாது ஜீமதைகக உடையாலும், விருதாசாரநடை, தாடி சடையாலும் சொல்லாலும், பெரியாபாரப்போன்று நடித்துக்காட்டும் பண்டிதப்பகடிகளும் ஓர் காலத்துக்கொள்ளார்களென்றும், அவர்களால் இது வியக்கத்தக்கதும் நயக்கத்தக்கதுமாகக் காணப்படலருமையாமென்று கொள்வது ஞாலந்தோற்றமென்றுரைப்போர் துணிபு. அவர்களிவ்வுலகம் தோற்றமெனவாரம்பிக்கும். பிரசங்கங்களிலும், அவரெழுதும் நூற்களிலும் இதைக்கேட்போரும் படிப்போரும் பஞ்சுனிகளாயிருக்க வேண்டுமென, முதலிற்றானேவற்புறுத்துகின்றார்கள். முழுட்சுக்களே! இதையறியவிரும்புவோரும் அடைவோரும் அல்லாது யனைப் ஆராயத்தவறிவினிகள் ஆகார்களென்பது அவரதுநீர்மானம். இவர்கள் பிரபல சுருதியையும் அதுமானாதி அறுவகையுத்திகளையும், பாகியத்தி லொப்பினும் அதுபவப் பிரமாணத்தையே முககிப மெனக் கொள்வோர்கள் தமதுபவத்திற்கு வயப்பெறுதனும், விருதமானதும் ஆகிய எவ்வித கல்வியையும் கேள்விகளையும் பூர்வபட்சமெனக்கொள்வார்களேயன்றிச் சித்தாநதமெனச் சம்மதியார்கள். சந்தேகவிபரீதந்திரா அறியாமையால் அங்கீகரித்த விஷயம் அஞ்ஞானமேயாமல்லாது, எதார்த்த சுஞ்ஞானமானது என்பவர்கள் எல்லாக்கால எல்லாதேசத்திலும் யாவராலும் அடையக்கூடிய அதுபவசித்த விஷயத்தைதல்லது, தன்னுடையக்கூடாது பிறரால் பிற்காலத்திலடையப்பெறுவதாகக் கூறும் நம்பிக்கை மதத்தை வம்பென்று சிந்த விடுபவர்கள். எவ்வகைப்பாடுபடுவதும், எவ்வித நன்மைபைக் கோருவதும் எல்லாப்பொருள்களையுந் தேடுவதும், தானாகவிருப்பினால், தனக்குத்தொரியாததை நம்புவதற்கிணங்குமானாரைப்போரை மறுப்போராகவேயிருப்பவர்கள், தனக்கு விபரீதகையில், வாய்த்துள மானிஷீக இணையிலாச் சுதந்தரத்தையிழக்கக் கற்பிப்பாரைத் துரும் பினும்கடைப்படுதூசிபாக நினைப்பவர்கள். அஞ்சுத்தக்கரீதிகளுக்கும், நெறிகளுக்கும் ஆப்தவாக்கியங்களுக்கும், அஞ்சுவதும் அடக்கங்காட்டுவதுமாக விருப்பார்களல்லாமல், மற்ற எவ்விதத்தார் செய்யும் எவ்வகைச் செயலுக்கும் சிறிதுமஞ்சார்கள். இவர்களைப்பற்றிப் பேசப்புகின் இவரது பெருமை முடிவுபெறக் கூறல் முற்றுறாது. “துறந்தார் பெருமை துனைக்கடின் வையத்,

திறந்தாறா யெண்ணிக்கொண்டற்று” என்றுரைப்பதாலுணாக. இனியிவர்களைப்பற்றிப் பேசுவதை விட்டு இவர்கள் சித்தாந்தத் தை விரிக்கவாரம்பிக் கின்றேன்.

அன்புடையானே! நீ அவசர புத்தியையொழித்துச் சாவ தானமாக விதைச் சிரவணஞ் செய்வையாகில் நீ பூர்வங்கேட்ட வினாக்களுக்கெல்லாம் இவையே விடைகளாக விருக்குமென நினைக் கிறேன். இவ்வுலகம் இயற்கையென்பவருஞ் செயற்கையென்ப வருமாகிய இருகிறத்தார் மொழிகளையும் கேட்டிருக்கின்றாய் லவா? ஒருவன் தனக்கு முன்னுண்டானவைகளையற்றிப்பின்னுண் டாகிய தான் அவற்றி னுற்பகதியைப் பற்றி வரையறுத்துப் பேசு தல் முற்று மெய்புறந் கிடம பெறலருமை. மகன்தன் தாய்தந்தை யரின் பிறப்பையும் விருத்தாந்தத்தையும் சித்தாந்தமாகக் கூறு வது, முழுதுஞ் சிறப்பினை யடையக்கூடியதாகுமோ? இஃதிருக்க;

ஓர்பண்டிதன் உலக சரித்திர மெழுதக்கருதி, தன்கைபி லெழுது கோலை வைத்துக்கொண்டு, தானுத் பூர்வ சரித்திரம் தேறித்து வைத்த விஷய சூசிகையை யெழு போய்யறிதற்கா தத் தொடங்குகையில், தன்விட்டிற் கெதிரில் காமைக்குதாரணம் ஒரு கலகக் கூரசலுண்டாக அதையறியும்படி, தான் விரைவாக மெய்தையை விட்டிறங்கி, வெளியில் வந்தான். விட்டெதிரில் வீதியிடை கூட்டமாக இருப்ப வர்களில் ஒருவனை யழைத்து, இவ்வுன்ன சங்கதி. நிகழ்ந்தது? என வினாவினான். அதற்கவன நான் இப்பொழுதுதான் இக்கூட் டத்திற் பிரவேசித்தேன்; இதன் சரிஸ்தார மொன்றுமறியேன் என்றான். அதைக்கேட்ட வித்துவான் மற்றொருவனை விளித்து வினவ அவன் சொல்லுகிறான்:—பண்டிதரே இதோ நிற்குமிந் நெட்டையனை அதோ அங்கு இரத்தத்தார் நேயந்த ஆடையும் சரீரமும் உடைய குறுகிப்பருத்தமனிதன் முதலிலடித்தானென் றும், அதன் பன்னரிவன் அவனை யடித்து இவ்வகையவத்தைக் குள்ளாகுகிறு நென்றுஞ் சொல்லுகிறார்களென்றான். பின்னும் பண்டிதன் மற்றொருவனை விளித்துஇசம்பவமென்னென்றுவிசா ரிக்க அவன் சொல்லுகிறான்:—அதோ அவ்வடியுண்டவன் நிராப ராகி, இதோ இங்கு நிற்கும் இரநெட்டையன் மிகுமூர்க்கன்; யாதோ பூர்வசலத்தைக்கொண்டு இவனவனை முன்பின் யோசியா மல் தடிக்கொண்டு கொல்ல நினைந்து ஓங்கியடிக்க, அடியுண்டஅவன்

பயந்தோடிவந்து இங்கு நின்று பேசிக்கொண்டிருந்த எங்களரு
கில் நின்றான் இவனும் ஓடிவந்து “அடேபடவா! கூட்டிக்கொடுப
பவனே உன்னுயிரை வாங்காது விட்டேனா!! என்று சொல்லிக்
கொண்டேபோக எத்தனிக்கையில் எங்களிற் சிலர் தடைசெய்ய
நிற்கின்றான், எங்களிலொருவன் போலீஸ்காரனை யழைத்துவர
வும் போயிருக்கிறானென்றான். வித்துவான்சிரித்துச்சந்தேகித்துப்
பின்னு மொருவனைக்கேட்டு அவன் ரொன்னதாவது:—ஐய்! இந்
நெட்டைபனவனைத் தூரத்தி்கொண்டே வந்தான் அவன் விரை
வாக ஓடியதனாம் காற்பிச்சி விழுந்தான். அப்பொழுது எதிரி
விருந்த அச்சந்தாமுணையிலிருக்குங் கல் இவன்றலையில் மொத்
துண்டது. அதனால் இவனுக்குக் காயம்பட்டது. தூரத்திவந்த
இவன் பிர்மித்து, அவனவத்தை தீரவுபசாரவார்த்தைகள் பேசிக்
கொண்டிருக்கையில் அதோநிற்கும் அவனும் நானும் வேடிக்கை
பார்த்துக்கொண்டு நிற்கின்றோமென்றான். மற்றொருவன் வலுவில்
வந்து துரையே இவாகளில்விடத்தில் யாதொரு கலகமுஞ் செய்
துக் கொள்ளவில்லை. இவர்களிருவரும் சிநேகிதர்களே யென்பதை
யானறிவேன். இவர்களைரா மதுபானகடைக்குட் போன வீடத்
தில் பகைவர்கள் இவ் விருவரையுந் தாக்க நினைந்து, கலகம்
விளைக்கையில் இவர்களவர்கள் கைவசப்படாமல் தப்பி ஓடிவந்து
இவன் அவன் வருகைக்கெதிரீநோக்கி நிற்கையில் அவன் இவ்
வவத்தைக் குட்பட்டுவர அவனுடன் கலந்து பேசி சர்க்கார் சேவ
கன் வரவுக்கெதிரீநோக்கி நிற்கின்றார்களென்றான். இவையாவை
யுங் கேட்ட பண்டிதன் நினைந்து ரொல்லுகின்றான். ஆ! ஹா!!
ஆச்சர்யம்! ஆச்சர்யம்!! தற்காலத்திலென் கண்ணெதிரில் நிற
குங் காக்கியையை உள்ளபடி யுணரக் கடினமாக விருக்கின்றதே,
முன்னடந்தவைகளை நான் என்படி பிறர்சொன்ன சொற்களைக்
கொண்டு உண்மையென யாவருங்கொள்ள எழுதமுடியும்! நான்
எழுதுவதிருக்கட்டும்; இவ்வடி பட்டவனையே விசாரிக்கிறேன்.
அவன் சொல்வதிலும் எத்தனை பொய்களிருக்குமோ நான்
நிச்சயிப்பதெப்படி? மற்றொருவனைக் கேட்கும்போது அப்படியே
முரணாகமுடியுமானால் என் சந்தேகந்திருவ தெப்படி? “ஆகை
யாற்றான் கண்ணார்க்கண்டதும்பொய்,காதாரக்கேட்டதும்பொய்”
தீரவிசாரிப்பதும் ஸ்வானுபவமுமேமெய்” என்னும் பழமொழி
வழங்கிவருகிறது. விசாரிப்பதும் அரைகுறையாயின் அதிக அபா
யத்திற் கிடமாகவே யிருப்பதனால் “சிறுகல்வி பெருமோசம்”

என்று வழங்குவருகிறதென் றிப்படி. நினைந்து கொண்டே தன்ன கம் புருந்து தானெடுத்த கதையை ஒருவாறு எழுதிமுடித்தான்.

சீடனே! தீரவிசாரிப்பதினும், உள்ளதனை உள்ளபடி விசாரித் தறிவது அதிககடினமென்று, பதார்த்தசோதனா பிரத்தியட்சுத்தி ல் விஷயம் யாவரும் விட்டிருக்க, பிரத்தியக்ஷ மல் உலகினிருப்பு. லாத முன்னடந்த அந், சிய விஷயத்தை விசாரித்தறிந்து, சிந்தார்த்த மெனக் கூறுவது அநி லுங் கடினமும், அசாத்தியமும்ல்லவா? பூர்வ விருத்தார்த்தத்தை விசாரித்து, உள்ளபடி யறிந்து, சித்தார்த்தப்படுத்துவது எவராலும் முடியாத காரியம் என்பதிற் றடையென்னை? ஆகையால்தான் “ஊகமுளதேற்சிறுவருரை யுங்கொள்சு, வெழிந்து அயனுரைத் தெனினும், ஏகவிடுகதிர்ணமொப்ப...” எனவகிட்டரார் சொல்லப் பட்டிருக்கிறது. ஆதலால் வேதமாதிரி பெவ்வாக்கியமானும்புக் தியறுபவங்களுக்கு ஒவ்வொரு கொள்ளத்தக்கனவாமென்பதில் பொய்ம்மையில்லை. இல்லையாயின் தள்ளத்தக்கனவாமென்பதில் நஷ்டமில்லை. ஆகையால் நாயிப்பொழுது நமது கண்களால்மனிதர், விவங்கு, பறவைகள், ஊர்வன நீரவாழ்வனவெனவழங்கப்பட்ட ஐவைகச் சரப்பொருள்களையுங்காண்கின்றோம். ஆங்கே புற்பூண்டு செடி கொடி மரங்களென வழங்கப்படுகிற அசரவயிர்ப் பொருள் களையுங் காண்கின்றோம். சாத்திரங்களிற் கூறப்படுகிற இந்திர னாதிர தேவர்களையும், மும்மூர்த்திகளெனும் தேவதேவர்களையும், மற்றுமுண்டெனுஞ் சித்தாகித்தியாதா அரக்கராதியோரையும், நாமமாத்திரமாகக் கேட்கின்றோ மல்லது கண்டாமல்லம். கண்டதாகக் கூறுவோர்கவெல்லாம் கணவிறகண்டதாகச் சொல்லுகிறார் களைப்பொழிய, நனவிற் காட்டவுங் காணவும் நம்மாலாகாதென்றே சொல்லுகிறார்கள். காட்டினாலும் ஆலயத்திலுள்ள கற்பிதவுருவ வேற்றுப் பொருள்களையே காட்டுகிறார்களேயன்றி, உரைக்குஞ் சொற்களுக்குரிய பொருள்களைக் காட்டுகிறார்களில்லை, இத்தேவர்களை ஸ்தாபிக்க நினைப்போர் நினைப்பதொன்றும், சொல்வதொன்றும், செய்வதொன்றுமாக மனம் வாக்குக் காயங்களில் வேறுபடுபவராகவே காணப்படுகிறார்கள். இவர்கள் முன்னோராசாரமே முக் கியமென்பதன்றி, வயது மூத்தோர் வாக்கியங்களே உண்மையானவைகளென்பவர்கள். அப்படிக்கானாலும் கற்றறிந் தடங்கிய முன்னோர் வசனத்திற்குச் சிறிது முடன்படுபவரல்லராவர். முன்னோர்

கருத்தை யுணர்ந்து ஏதேனு மொன்றைக் கேட்போர் வினாக்க ளுக்கு முன்னோர் கருத்தையொட்டி விடைபகமுற்படுதலேவிட்டுப் பாமரராகிய உலகோர் நடவடிக்கைகளைப்பின்பற்றிப்பேசுத்தலைப் படுவார்கள். இவர்களறியீனத்தைப்பற்றிப் பேசுவதற் பயனில்லை. ஆகையால் நாமமாத் திரமுடைய பொருள்களை விட்டு நாமத்தோடு தோற்றமுமுடைய மனிதர், விலங்கு, பறவை, ஊர்வன: நீர்வாழ் வன வாகிய ஐவகைச் சரப்பொருள்களையும், புழ்பூண்டு செடி கொடி மரமென்னு மசரப்பொருள்களையும், அவற்றின் தொகை வகைப் பெயர்களையும், காதாற்கேட்டுக்கண்ணாற்பார்க்கிறோமாகை யால் இவற்றின் வரலாற்றைப்பற்றி விசாரிப்போம்.

இவ்வகையாகிய அறுவகைத் தோற்றத்தையன்றி ஏழாவ தாகியதேவர்களை நாமமாத் திரமாகக் காதாற் தேவர்கள் விஷயத் தேட்கிறோமெயல்லது, கண்ணாற்காணப்பெறுகி திற்றீர்மானம். ரோமில்லைபென, நான் உனக்குச் சொல்வதில் தேவர்களில்லவேயில்லை யென உனக்குத்தோ ற்றிவிடக்கூடும். ஆனால் என்னபிராயமும், உலகந்தோற்றமென் றறிந்த முன்னோர்களபிப்பிராயமும் அப்படிக்கல்ல. பேதவா திகளாகி உலகமியற்கைப்பொருளென்றும், அல்லது செயற்கைப்பொரு ளென்றும், கொள்ளுவோர்கள் சொல்லுகிற அல்லது நினைக்கிற படி வெவ்வேறு உருவங்களாக இந்திரியங்களுக்கு எதிரிற்காணப படுவார்கள் அல்லவென்பதேயாகும். முடிவாக நான் தோற்றத்தை நிரூபிக்கும் பொழுது முன் நாமரூபமாகக் காணப்பட்ட வற்றைப் பார்க்கிலும் நாமமாத் திரமாகக்கொண்ட தேவதைகளேயுளவாக வும், மற்றவையிலவாகவுங் காணப்படவுங்கூடும், இதனால் மும்மூற் த்திகளும் தேவர்களும், தேவலோகாதிமற்ற லோகங்களும் வேறு வேறாக இல்லை யென்பதே யெங்களபிப்பிராயமென்பதாக நினை. எழுவகைத்தோற்றத்தில் தேவரொழிந்த மனிதமிருக பக்ஷி ஊர் வன மாஞ்செடி கொடியாதிகள் பூமியை வாஸஸ்தானமாகவுடையன. நீர்வாழ்வனவோ குளம், ஏரி, வாய்க்கால், குட்டை, மடு, ஆறு சமுத்திரமென்னும் நீரையிடமாகவுடையன. நெருப்பை யும், காற்றையும் ஆகாயத்தையும் இடமாகவுடையன நாமமாத் திரமாகச் சொல்லப்பெறும் தேவர்களேயாகவேண்டும். உலகமெ ன்பதோ இவ்விதபலவகைப்பொருட் கூட்டத்தொரு பெயராக இருக்கின்றது. இதில் சராசரப்பொருள்களைப் பெளதிகங்களென

வும்இவற்றின் பிறப்பிற்கா தாரமாகவும் இடமாகவுமுள்ளவைகளைப் பூதங்களெனவும் வழங்குகின்றார்கள். பூதமென்பவையோபிருதின், அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாயமெனுமைந்து பெரிய பிரிவுகளாகக் காணப்படுபவைகள். பூதமென்றால் பெரியதெனவும், மகிமையுடைய தெனவும் பொருள்படும். இவற்றில் ஆகாயமென்பது வெளியாம்; வெளியென்பது வரம்பிகந்த சூனியவிடமாம். எதற்குமு ஆகாய மேயிடந்தருகின்றது. எல்லாப்பொருள்களுமிருக்க சுவகாஸந்த ரலால் வெளிக்கு ஆகாசமென்பபெயரிடப்பட்டிருக்கின்றது. இவ் வாகாயம் வரம்பின்றியவிபுவாயொன்றாயிருப்பதால்சுவர்க்கமத்திய பாதாளமென்னு மூன்றல்லது ஈரேழுலகமும்இவ்வாகாயத்தினுட் பட்டேயிருக்கவேண்டுமேயல்லது புறம்பிற்கொள்ளநியாயமின்று. ஏனெனின்: ஆகாயம் எல்லாவற்றிற்கும் அவகாசந்தருவதோடு சூனியமாககிருப்பதால் வரம்பிகந்த வொருபொருளெனக்கொள் ளக்கிடக்கின்றது. இவ்வாகாயத்தையுஞ் சேர்த்தே பஞ்சபூதங்க ளெனச்சொல்லப்படுகின்றது. பஞ்சபூதங்களாகவும், பஞ்சபூதத் திரிபாகவும் யாவும் பிரத்தியக்ஷமாகக் காணப்படுதலால் இத்தோற் றத்திற்குப் பிரபஞ்சமெனும் பெயரிட்டுவழங்குவருகிறார்கள். இத னால் தேவர்களும், மூவர்களும் சுவர்க்கநாகாதிகளும், பிதுர்க்க ளும், நாமமாத் திரமாகக்கூறப்படும் பொருள்கள்யாவும் மேற்கா ட்டிய பிரபஞ்சத்தினும் வேறுபட்ட பஞ்சபூதமய வேற்றுலகத்தி லிருப்பனவாகக் கொள்ளவறிவுடையோர்க்குப் பொருந்தலருமை. ஐயந்திரிபறக்கல்லாத புல்லறிவாளர் சொல்லாலும், மூடவழக்கத் தாலும் பிரார்தியாகத் தாங்கொண்ட விபரீதக்கருத்தையே உண் மையென்று சாதிக்க வருபவர் சிறுக்கல்வி கேள்வியுடைய பிராந்த ரிற் சேர்வரன்றிப்பெரியோர் வகுப்பிற்சேர்ந்தார் அல்லது சேர்க் கத்தக்கவ ராகார்கள். இவர்களைப்பே கற்றுமறியா மூழைகளெனுப் பெரியோர்கூறியதாகரினைக்கவிடமுண்டாகிறது. ஆதியந்தமாகஒன் றையேனுமாய்ந்தறியாது மூடப்பழக்கத்தில் மூழ்கியிருக்க யாவ ரையுமுடுக்கு மிம்மூட சிகாமணிகள் எங்ஙனம் பெரியோர் கூறிய சாத்திரங்களை யுத்திக்கும் அறுபவத்திற்கும் விருத்தமறக்கொள் ளயாவரையுந் தூண்டத்துணிவார்கள்? இவர்கள் சமயம் நேர்ந்த போது யாவுமியற்கையென்றும், சிலர்பால் செயற்கையென்றும், சிலர்பால் தோற்றமென்றும், சிலர்பால் கன்மமே முக்கிய மென் றும், சிலர்பால் பக்தியே நலனுடையதென்றும் கூறுவதோடு உண்

மையாகவுந் கூருக்கமாகவும் சொல்லும்கருணை மிக்க ஞானிகளின் பிரசங்கத்தைக் கேட்பவர்களைப் பேதப்படுத்தித்திரிவார்கள். சிலரகல்வியால் பிரயோஜனமில்லை ருருவான்வர் காட்டுங் குறியும், சொல்லும், மந்திரமும் பிரயோஜன முடைய தல்லது, மற்றவற்றைத் தள்ளென்று அகங்கரித்துப் பேசி மனம்போனபடி பலருக்குப் பல தீங்குகளையும், விருதா ஆசாரங்களும் விபரீத கஷ்டங்களும் நடத்த ஆடன்படுத்திப் பொய்ச் சாமிகளாகத் திரிவார்கள். உண்மையில் தான் சாமியாகி யிருப்பதை நிராசையாகிய நற்குணங்களால் நிரம்பப்பெற்று, சாந்தியுற்று, ஆன்மசாக்ஷாத்காரத்தைப் பெற்றானந்தியாது பொய்வேடக் குருசாமிகளாக எவருக்கும் போதித்துத் தாமும் பூண்டுதிரியவே பாடுபடுகிறார்கள். இன்னொருக்கு உண்மையை யெவருக்கு முரைப்பவரு மதனைமேற்கொண்டு நடப்பவரும் பகைவரே யாவரன்றோ? மேற்கொல்லிய உலகம் இயற்கையா செயற்கையா வென்பதைப்பற்றி யோசிப்போம். இயற்கையென்பது இயல்பாக உடையதாகும். இயற்கை அல்லது சுபாவம் என்பது தன்மை அல்லது அதன் இருப்பு என அருத்தம் தருகின்றது. தன்மையோ தருமமல்லது தருமியல்லநீரினது தருமம் வெண்மையும் இளகலுமாம். அதுபோலநெருப்பினது சுபாவம் சூடும்பிரகாசமுமாம். சுபாவம் அல்லது இயற்கை உலகம் என்றால் சரியான பொருள் விளங்கக் கடினமாக விருக்கிறது. ஆயினும் அறுபத்து நான்குவகையாகிய அளவிறந்த பூதங்களின் சேர்க்கையிருப்பென்று உலகத்தைக் கொண்டாலும், உலகம் பூதியங்களின் சேர்க்கையலது செயற்கையென நினைக்க வேண்டியதாக விருக்கிறது. இதனால் இயல்பாகவுடையபொருள் ஒன்றேனுங்காணப்படவில்லை. எல்லாம் பரிணாமத்தையடைந்தனவாகவே காணப்படுகின்றன. அதனால் காணப்படு மியாவும் காரியங்களேயாம். காரியமோ அழிவிற்குட்படும்; காரணமழிவுபடாது. அழியுமேலதுவும் காரியமாகவே முடியுமல்லது காரணமாகாது. உதாரணமாக ஒரு கடத்தைக் கொள்ளுவோம். கடம் மண்ணிலிருந் துண்டாகின்றது. இதனால் குடமோ காரியமாம் மண்ணோ காரணமாம்; தண்டு சக்கராதிகளுங் குயவனும் இன்றி, மண்ணே குடமாகக் காரியப் படுதலில்லை. அதனால் தண்டு சக்கராதிகளுங் குயவனும் நிமித்த துணைக்காரணங்களாம். மண்ணுபாதான காரணமாம். உபாதான மென்பது (உப இரண்டாவது அல்லது சமீபந்

முன்னுத்திரு முறை

தில், தானம் ஓர் பொருளைக் கொடுப்பதாம்). அக்குடம் (ஆய்வன) லேனும் மற்றோராலேனும் நசிக்கத்தக்கதல்ல வென்பது. பவசித்தமல்ல. நசிக்குமென்ப தெவர்க்கு மறுபவம். மண்ணபியக் கண்டா ரில்லை. இதனால் காரியம் அழிவிற்குரியதென்றே நினைக்க வுஞ் சொல்லவும் நிரூபிக்கவும் கூடியதாகின்றது. காரியப்பொருள் ஒரு பொருளின் பரிணாமமாக விருக்கின்றதேயொழியச் சுயம்பாக வில்லை. ஆபரணங்கள் பொன் வெள்ளிகளின் புரிணாமமாகவும் ஆயுதங்க ளிரும்பின் பரிணாமமாகவும், வஸ்திரம் பஞ்சின் பரிணாமமாகவும் சகடம், ஓடம், பென்சு, நாற்காலி முதலியவை மரத்தின் பரிணாம மாகவும். கொள்கின்றோ மன்றோ? இதைப்போலவே ஜீவர்களின் சரீரங்களும் சக்கில சோணிதங்களின் பரிணாமங்க ளெனவே சாமான்யமாக யோசிப்போருக்கும் விளங்காமலிரா. இப்பொழுது மனிதராலும் மற்றப்பிராணிகளாலும் செய்யப் பட்ட காரியப்பொருள்களும், ஜீவர்களின் சரீரங்களும் பஞ்ச பூதங்களின் பரிணாமமாகவே கொள்ளவேண்டி யிருக்கிறது. இத னால் பஞ்சபூதமொழிந்த மற்றெல்லாத் தோற்றப் பொருள்களும் காரியப்பொருள்களே யாகின்றன. இவையாவும் எவராலு மழிக் கக்கூடியனவாகவு' மிருக்கின்றன. இவற்றை யியற்கைப் பொரு ளெனக் கொள்ளற்கிடங்கண்டிலம். இனி பஞ்சபூதங்களே மிஞ்சி நின்றன. மண், நீர் ஆகிய இருபூதங்களும் பரமானுக்களின் செயற்கையாலாயின வென்று சொல்லுதலுக்கிடந்தே தோன்றிநிற் கின்றன. எப்படியெனில், மண்ணும் மண்ணின் விகாரமாகிய உப்பு, உலோகம், பாஷாணம் உபசராதிவஸ்துக்களும் நீரினாலகி னும், அல்லது நெருப்பாலாகினும், சேர்க்கையுற்று அணுக்க ளாகவும், பரமானுக்களாகவும், பிரிந்துபோ மவைகளாக அனுப வத்தால் விளங்குகின்றன. எப்படிக்கெனின், சிறிது களிப்புடைய காய்ந்த மண்கட்டியை ஜலத்தைவிட்டுக்கரைக்கில் கரைந்து அணுக் கள் பிரிந்து போகின்றன.

உப்பு மப்படியே கரைந்து பிரிந்து போகின்றது. கல்லுலோ கமாகியன நீராத் பிரிவனவல்லவாயினும் நெருப்பாற் பிரிந்து பஸ் மமாகி, ஆகியதாகவும், காற்றால் அணுவாகவும், போய்விடுகின்றன. பரமானுக்களோ விபஜிக்கக்கூடாத ரூபம்மாகிய அவயுவமாம் இப்படிப்பட்ட அணுக்களிரண்டுகூடியது துவியணுகமாம், துவிய ணுகம் மூன்று கூடியது திரியணுகமாம். திரியணுகமே சூரி

ஞெளியில் வீட்டினுள் பறப்பனவாகிக் காணப்படுவன. இதனால் பரமாணுக்களுடைய அல்லது துணியணுகம் திரியணுகங்களுடைய பரிணாமமே பூமி, மலை முதலியனவென்று வெளியாகின்றது. பூமியும் மலையும் சமுத்திரமும் பரமாணுக்களின் பரிணாமகாரிய செயற்கைப்பொருள்களே யாகின்றன. பரமாணுக்கள் மிஞ்சி நிற்கின்றன. இஃதிருக்கட்டும், இனி ஜலத்தைப்பற்றி விசாரிப்போம். இந்த ஜலத்தினிடத்தில் சிநேகம் சீதளமென்னுங் குணங்கள் சமவாய சம்பந்த (அதாவது அநாதிசம்பந்த) மாக விருக்கின்றன. இக்குணங்களுடைய ஜலத்தின் சையோக சம்பந்தம் பெறுது பிருதிவியின் பரமாணுக்கள் உலகம் மலைமுதலியனவாக, பரிணாம மடையவிடவில்லை. இதனாலே கல்லுலோகமுதலியன பிருதிவியின் பரிணாமமாகவும், பூமி மலையாதிய ஜலத்தின் பரிணாம சிநேகாக்கருஷணகாரிய மென்றுங் கொள்ள விடந்தருகின்றது. ஜலமோ தன் பாலுள்ள சீதளசிநேககுணங்களால் பரமாணுருபத்தைவிட்டு இளகலாகிய திரவரூபமாகி, பின்னுமக் குணத்திற்கு விரோதியாகிய சூட்டின் சம்பந்தம் குறையக் குறைய உறைந்து கற்பாரையாகி விடுகின்றது. மண் கல் முதலியனவாக ஜலவணுக்களே பரிணாம மடைந்திருக்கலாமென்ற னுமானிக்கவும் இடம் தருகின்றது. வைசேஷிகர்கள். பிருதிவி பரமாணுக்களுக்கும், ஜலபரமாணுக்களுக்கும், வேற்றுமை யுண்டெனவும் ஒன்று மற்றொன்றின் தருமத்தை யேலாதெனவுங் கொள்ளுகிறார்களாதலால் ஜலத்தின் விகாரமாகிய ரூபமே மண்ணாகக் கொள்ள வொப்பார்கள். ஆயினும் கடினப்பொருளை விபஜிப்பதால் இளகற்பொருளும், ஆவியும், அரூபமும் ஆக்கலாமெனலால் நீரின் விகாரவடிவே கடினப்பிருதிவியாயிருக்கலாமென உத்தேசிக்கலாமல்லவோ. இதுபற்றியே பேராலும் பிரபல சுருதியென்னும் வேதத்தினும் நீரினின்றே பிருதுவி யுண்டாயதென்று சொல்லப்படுகின்றது. மண்ணின் பரமாணுக்களே தாமாக ஜலத்தின் சகாயம் பெறாமல் மண் கல் மயமான பூலோகம்தோற்றப்பொருளாகப்பெறுதென்பது துணியப்படுகின்றது. ஆகையால் உலகம் இயற்கைப்பொருளாகாது செயற்கைப்பொருளாகின்றது. இப்படியே நீரும், உஷணத்தின் பிகுதியால் சிநேகாக்கருஷணங் குறையப்பெற்று, ஆவியாகி, கண்ணுக்கும், கருத்திற்குமெட்டாத பரமாணுரூபமாகிக் காற்றில் அல்லது ஆகாயத்தில் மறைகின்றது. இதனால் ஜலமானது தேயு அல்லது வாயு அல்

லது ஆகாயத்தின் பரிணாமகாரிய மென்று கொள்ளலாமல்லவா? எங்ஙனங் கொள்ளலாம்? மீளவும் மழையாகிவரும் புனருற்பவ முடைமையால் நீரின் பரமானுக்கள் தேயு அல்லது காற்று ஆகாயங்களின் பரிணாமமாகக் கொள்ள இடமில்லை. நீரினின்றி மண்ணுண் டாயதெனற் குதாரணம். மண்ணின் பரமானுக் களும் ஜலத்தின் பரமானுக்களை யொத்து ஜலத்தின் பரிணாம மாகாமல் நித்திய பொருள்களாகிய இயற்கைப்பொருள்க ளாக லாமே என்பையாகில் அது பொருந்துமாறில்லை. எப்படியெனின், கண்ணிற்குங் கருத்திற்கு மெட்டாத மண்ணின் பரமானுக்கள் காரியப்படுமோது ஜலத்தின் அல்லது தேயுவின் சையோக சம் பந்தம் பெறுது காரியப்படுமாகில் அப்போதவற்றை நித்தியப் பொருள்களாகவும், இயற்கைப்பொருள்களாகவும், கொள்ள இட முண்டாகும். ஜலமயமாகவுள்ள ஊனீரே தடித்து உதிரமாமிசமாக வும், மாமிசங் கடின நரம்பாகவும், அதினும் கடினமாகிய எலும் பாகவும், பரிசமற்ற ஜடரோமமாகவும், நகமாகவும் பரிணாமமடை வதையும், முட்டையுள் இளகல் பொருளாகக் காணப்படும் வெண் மை மஞ்சள் கருக்களே எலும்பாதிபுடைய பறவைமீனாதிய ஆவ தையும், மனிதர் விலங்குகள் ஈடும் இளகற்பொருளாகிய சக் கில சோணிதந்தானே தோலென்புரோமஞ் சதையுடைய மனி தர் மாடாதி வியத்திகளாக பரிணாம மடைவதையும், பார்த் துணர்ந்திருந்தும், கடினப் பொருள்களாகிய மண் கல்லா திகளுக்கு இளகலாகிய ஜலத்தின் பரமானுக்களைக்காரணமாக் காழல், மண்ணின் பரமானுக்களையே காரணமாகவும், நித் தியப்பொருள்களாகவும், கொள்ளவேண்டிய ஆவசியகம் என்னை யோ! அறியோம். புனருற்பவமுடைமையால் ஜலத்தின் பரம அனுக்களைப் போல மண்ணின் பரமானுக்களும் நித்தியமாகி வேறாயிருக்க வேண்டுமல்லவா வெண்பையாகில் இது நிடமமன்ற். ஏனெனில் மண் கல்லாதி பரிணாமக்காரியப் பொருள்களுக்குக் காரணமாகிய பரமானுக்க ளிருந்தாற்றான் புனருற்பவங்குடுமெ ன்று கொள்வதைப்போன்று, பிருதிவியின் காரணப்பொருள்களா கிய பரமானுக்களின் சையோகத்திற்கு நீரின் பரமானுக்களை இருந்தாற்றான் புனருற்பவங்குடுமெனக் கொள்ளலாகாதேர் வெ னின் ஏதாட்சேபம். அல்லாமலும் பலவகைப்பட்ட பல அனுக் கள் கூடி ஒரு பொருளாகவேண்டுமல்லது ஒரு பொருளே பல

பொருள்களாக மாறாதென்னும் கொள்கையே நியமமாகுமாய்கில். ஓர் விதையானது மரம், வேர், பட்டை, சட்டை, தளிர், இலை, பூ, காய் பழங்களாவதோடு கொட்டையென்னும் பலவிதங்களாகப் பரிணாமமடையக்காண்கின்றோமே, இவையாவும் மேற்படி ஒன்றாகிய விதையில் சூட்சுமமாகி அடங்கியிருந்தே வெளிப்பட்டனவென்று, நீ யுரைத்தினும், பின்னுண்டாகிய எண்ணரும் விதைகளில் அவ்வொருவிதையிலிருந்த சத்தே இவற்றிலுண்டாயிருக்கிறதெனக் கொள்ளலாகுமோ? ஒருவித பரிணாமமடைந்து மீளவும் ஒரே விதையாகிக் காரணத்தையறிந்து நித்திபமா யிருக்கினல்லவோ ஒன்று பலவாகாதென்பதையும், அதனதன் காரணமழியாது நித்தியமாயிருக்கின்றனவென்பதையுங் கொள்ளலாம். ஒருவிதையே தன்போன்ற பருமை சுவை பொருளடக்கம் சக்தியாதிப குணமுடைய பல விதைகளாகப் பரிணமிப்பதையறிந்திருந்தும், ஒன்றே நேகமாகாவெனல் எப்படி? பால் தயிராகியும், தயிர்மோராகியும், வெண்ணெயாகியும், வெண்ணெய் நெய்யாகியும், நெய் மீளப்பாலாகாது முடிந்து நிற்பல் போல, பூர்வதன்மையை ஏறவிடாததெனவோ அதுவே பரிணாமமென வழங்கி வருகின்றது என நீ கூறலாம். இவ்விதவார்த்தைகள் அவசரநிமித்தங்கொள்ளும் சித்தார்தப்போலி நியாயங்களையன்றித் தீர்ந்த நிலையாகாது. ஏனெனில்; மீளவும் மோரையும், நெய்யையும் உண்பொருளோடு கலந்து பசுவுக்கு உண்பிக்கிற பாலாகப்பெறலாம். ஆழமாகயோசித்துப் பார்த்தில் பரிணாமப் பொருள்கள் இவ்வளவோடு நின்று விடுகிறதென்னுந்தீர்ப்பையும், பூர்வஸ்திதியைப் பெறுதென்னுந்தீர்ப்பையும், பெறுதென்றே உலகிற காணப்படுமெல்லாப் பொருளிடததும், காணலாம். ரசாயனசாஸ்திரத்தினும், பூதகுணபரி சோதனாசாஸ்திரங்களினும் ஓயாது ஆராய்ச்சி செய்து வரும் தற்காலத்துப் புத்திமான்கள் பொன், வெள்ளி, செம்பு, இரும்பு முதலிய உலோகங்களைக் கலப்பில்லாத தனிப்பூதியங்களின் சேர்க்கையாகக்கொள்வதோடு அவைகளிலொன்று மற்றொன்றாகமாறுதல் கூடாதென்கிறார்களல்லவோ? யானே பிரத்தியக்ஷமாக இரும்பையும், காரீயத்தையும், செம்பையும், வெள்ளியையும் பொன்னாகமாற்றித்தந்தா னாகக்கண்டும் செயப்பார்த்துமிருக்கிறேன். அன்றியும் பூருவத்திற்குநே இரும்பு முதலியவற்றைப் பொன்னாக்கலாம். ஆக்கியுமிருக்கின்றோம் என அகஸ்தியர், புலஸ்தியர், இராமதேவர், போ

கர், கருவூரார், கொங்கணர் முதலிய பெரியோர்களாலெழுதப்
பட்டகிரந்தங்களிலிருக்கின்றன. பரிசுவேதியால் செம்புபொன்னு
மாறு பிரம்மசாக்ஷாத்காரத்தால் ஜீவன் பிரம்மமாகிறான் என்வே
தத்திலும் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. இவ்வகை நூற்களில் கூறியி
ருக்கும் விஷயசோதனையினற்றினே தற்காலத்தில் வழங்கும்
நீராவிக்கப்பல், இருப்புப்பாதையிலோடும் ஆவியந்திர வுண்டிகள்
மின்சாரத்திலோடும் சகடுகள் முதலிய அநேக அதிசயக்கருவிக
ளைச் செய்யும் வகைகளைக்கண்டு பிடித்திருக்கிறார்கள். அன்றியும்
வெடியுப்பு, திராவகமாதிய இளகற்பொருள்கள் தம்பாலிலிடப்
பட்ட உலோகங்களென்னும் கலப்பிற்பொருள்களை நீரிலிட்ட உப்
பை நீரானது தன்னுருவாக்கிக்கொள்ளுவதுபோல, கரைத்துக்
கொள்வதோடு புனைந்துபோகவுஞ்செய்கின்றன. இதன்றிப் பொ
ன், வெள்ளி, செம்பென்னுமும் பொருள்களையும் கலந்துருக்கிய
ஓர் கட்டியை வெடியுப்புதிராவகமுள்ள ஓர் பாத்திரத்திலிட்டு,
நெருப்பின்மேல்வைத்து சூடேற்றத் தாம்பிரம்புனைந்துபோகின்
றது; வெள்ளிகரைந்து நிற்கின்றது. பொன்னோ கரைந்து நில்லா
மலும் புனைந்து போகாமலும் சிறு அணுக்களாக அடியிற்படிந்து
கறுத்து நிற்கின்றது. இதன்றி வெள்ளியுஞ் செம்புங்கலப்புற்ற
போது வெள்ளியைச் சுத்தியாக்கிப் பிரிக்கத்தட்டார் முதலிய
தொழிலாளர் அதனோடு காரியத்தையுமிட்டுருக்கியூதிக்கொண்டு
வர ஈயம் புனைந்து தாம்பிரத்தைக் கொன்று போட, வெள்ளி
மாத்திர மீதியாக நிற்கின்றதென்று, நாம் கூறில் பூதகுணவாராய்
சசிபுடையார் இதனால் தாம்பிரமும், ஈயமும் போய் விட்டதாக
நினைக்கவிடமில்லை யென்றும், அவைகள் வேறுரூபமாகவாவது
பூர்வ அணுக்களாகவாவது கண்ணுக்குத்தெரியாமலிருக்கின்
றனவென்றே விதிக்கின்றார்கள். ஆன விவவார்த்தையைச் சித்
தார்தமாகக் கோடற்பொருந்து மாறில்லை. எங்ஙன மெனின்,
வைத்தியர் நவலோகங்களையும் மூலிகைக்கவசஞ்செய்து நெருப்
பில்வைத்துப் பஸ்பமாக்குகிறார்கள். அன்றிக் கோழி முட்டை
வோட்டைக்கலந்தரைத்துக் குகையிலிட்டேதுகிறார்கள். அவை
கள் சத்தற்றுப் பஸ்பமாகின்றன. அப்பஸ்பத்தை வெங்கார
மிட்டு அல்லது மித்திரங்களைக் கூட்டியுருக்கினும் சாம்பலானது
உருகுவதில்லை. முன்னுருவத்தையடைவது மில்லை. ஆகையால்
உலோகாதிகள் கலப்பிற்பொருளாயின், அதுமற்றொன்றுதலெங்

நனம் பொருந்தும்? செம்பு, வெள்ளி, காரீயம், இரும்பா திகள் பரிசுவேதிப்பொருளோடு சம்பந்தப்பட அவைகள் தங்கமாகியும், திராவகங்களிலிடத் திரவப்பொருள்களாகியும், உப்பு, செந்துரம், சிட்டமாதிய சத்திற்றந்த பொருள்களாகியுங்காணப்படுதலால் கலப்பில் பொருள் உலகத்தொன்றுமில்லை யெனவும், கலப்பிலணுக்கள் சேர்ந்ததனிப்பொருள்களே உலோகங்க ளெனவும், கலப்பில்லாத அணுக்களின்வகை அறுபத்து நான்கு எனவும், அவைகளே பூதியங்க ளெனவும் கொள்ளுங்கொள்கையும், அவைகள் நித்தியமாமென்று சாதிக்குந்தன்மையும் நிராகேசுபமான வார்த்தைகளாகா. இதன்றி ஆண் பெண் உருவமனிதரிடத்திருந்தே மனித பரம்பரையும் அப்படியே மிருகப் பரம்பரையும் பக்ஷி, ஊர்வன, நீர்வாழ்வன, மாம், செடி, புல், பூடாதியவற்றின் பரம்பரை விருத்தியடைந்து வருவதைக்கண்ணுற் காண்கின்றோமன்றிப்பஞ்சபூதங்களின்சேர்க்கையாலேனும், அறுபத்துநான்குவித பரமாணுக்களின் சேர்க்கையாலேனும், மேற்குறித்த சரவசர ஜீவவர்க்க பரம்பரையுண்டாகக் காண்கின்றோ மில்லை. பூதியங்களே சரவசர ஜீவவர்க்கங்களாயின அல்லது பூதங்களைக் கொண்டே ஜீவவர்க்க தேகங்களைச் செய்யப் பட்டிருக்கிறது எனும் சபாவவாதி சிருட்டிவாதிகளின் சொற்கள் உத்தேசமல்லாது சித்தாந்த வசனங்களாகாது. ஆகையால் உலகைச்சிருட்டியென்றாயினும், பரமாணுக்களின் பரிணாமமென்றாயினும் கொள்ளல் சொல்லக்களாகிய இருவகை உணர்ச்சி நிராகேசுப தெளிவன்று. இவை கொள்ளற்கு இடங்காணோம். தமக்கு முன்னுண்டாய்த் தோற்றுமவற்றை விபரீதஉணர்ச்சியால் சித்தாந்தப்படுத்தப் பார்ப்பது செல்லத்தக்கதாகாது. நீரினின்றே மண்ணுண்டாயின தென்னும் வேதவசனத்திற்கு விருத்த சித்தாந்தங்களை நிஷ்பக்ஷபாதகமாக நிலைநிறுத்துவா ரருமை. இதுநிற்க இயல்பாத நாம் எவற்றையும் இருவிதக் காக்கியாக அறிகிறோம். ஒன்று உள்ளது எனலாம் மறறென்று இல்லையெனல்லாம். உள்ளதனையே பாவமென் வழங்குகின்றோம். இலதென்பதையோ அபாவமென்று வழங்குகின்றோம். கண்ணால் நெருப்பைக் காணும்போது இது நெருப்பு சுடுகையுள்ளது, எரிக்குந் தகையது பிரகாசமுடையது. போருந் தகைமையது என்று அறிகிறோம். இதனால் நெருப்பு உண்டு நெருப்பு இல்லையென இரண்டு வகைஞானம் நமக்குண்டாகின்றது. எதுவரையில் நெருப்பின் இருப்புத்தோற்றம் காணப்படுகின்றதோ அதை பாவரூப பிரத்தியக்ஷ மென்கிறோம்.

எப்பொழுது நெருப்பின்தோற்றம் முழுதுங் காணப்படுதலில்
 லேயோ அப்பொழுது நெருப்பை அபாவரூபப் பிரத்தியக்ஷமென்
 கிறோம். இவ்வகையாகப் பாவம் அபாவமென்னும் இருவிதமும்
 இயற்கையில் யாவருக்கும் அநுபவமாகவேயிருக்கின்றன. இப்பாவ
 ரூபப் பிரத்தியக்ஷத்தில் பூர்வம் அநிந்தையையே பின்னும் பின்னு
 மறிவதும் முன்னறிந்திராததை அறிவதும் ஆகிய இருவகைப் பிர
 த்தியக்ஷங்கள் உண்டாகின்றன. ஒருவன், தாய், தந்தை, மண், நீர்,
 நெருப்பு, வாடி, ஆகாயம்; சந்திரசூரிய நகூ, சந்திரங்கள், என்னும்
 வடிவப்பொருள்களையும் சைகால், கண், மூக்கு ஆகிய அவயவப்
 பொருள்களையும் மீளமீளத் தினந்தினமுந் தரிசித்துப் பரிசித்
 தறித் தனுபவித்து வருகிறானாகையால் இதனையே பிரத்தியபிஞ்
 ஞாப்பிரத்தியக்ஷப் பெனயு கூறுவர். சாதாரணமாக சாமிநாதனை
 அறிமுகக்காட்சியென வழங்குவருகின்றோம். மாடு, ஆடு, குதிரை,
 யானை, ஒட்டை, மரஞ், செடி, கொடி முதலிப பொருள்களி
 லும் பூர்வங் கண்டவைகளைக் காணுங்காட்சியும், காணாதவை
 களைக் காணுங்காட்சியும் கண்டதுபவித்து வருகின்றோம்.
 இதனால் பூர்வங்கண்ட வாசனையோடு காணும் பிரத்தியக்ஷமும்,
 அறிந்தின்றிய பிரத்தியக்ஷமும் என இருவிதப் பிரத்தியக்ஷங்கள்
 உண்டாகின்றன. இப்பிரத்தியக்ஷ ஞானத்தையே வடமொழி
 யார் பரமை அல்லது ப்ரமாநொனமெனக் கூறுகின்றனர். நமக்
 குள்ள ஞானேந்திரியங்களை நுழைந்து எதனால் எதன் இருப்பை
 யுணருகிறோமோ அந்நிரூப்பை யுணருமல் விந்திரியத்தை யதற்
 குப் பிரமாணமென வழங் துகின்றோம். இதனால் இந், திரியங்களே
 பிரமாணமெனும் பொருத்திரியவைவநாகின்றன. நாம் கண்ணால்
 ஒரு குடத்தைப் பறிக்கிறோம் யல்லது காது, மூக்கு, நாக்கு இவை
 களாலதை யறிகிறோமில்லை. காதாற்குடமென்னுஞ் சத்தத்தை
 மாதிரி கேட்கிறோம். குடமென்பது இவ்வகைப் பொருளென
 முன் கண்ணால் கண்டிருந்தாலல்லது குடமென்னுஞ் சத்தத்தால்
 நமக்குக்குடஞான முண்டாதலில்லை. வதாகிலும் ஒரு பாஷையைச்
 சிறிதுமறியாத ஒருவன்முன் அப்பாஷையை யறிந்த இருவர்
 சின்று அப்பாஷையால் சிலசங்கதிகளைப் பேசிக்கொண்டிருக்கை
 யில் இவன் சத்தத்தை மாதிரி கேட்கிறோம் யல்லது அந்தச்
 சத்தத்திற்குரிய பொருளையறிவாநிலை. அதுபோலவே காதால்
 குடமென்னுஞ் சத்தத்தைக் கேட்டாலும் குடத்தைக் கிரகிக்
 கிறோமில்லை. ஆனால் பரிசத்தால் குடத்தைத் தடவியறிபலாமானு

ஹம், அக்தடம் கருமையாக விருக்கின்றதோ, செம்மையாக விருக்கின்றதோ, என்னுஞ் சந்தேகம் ஐக்கத்தக்கதாகவே காணப்படுகின்றது. இதனால் கண்ணற்றான் வண்ணம், வடிவு, அளவு முதலிப விசேஷங்களை யுடைய கடத்தை நிச்சந்தேகமாக அறிய விட முண்டாகின்றது. கடத்தை வண்ண, வடிவ, அளவொடு, அளந்தறிபக் கண்ணே அராதாரண காரணப்பொருளாகக் கொள்ளப்படுகிறது. எந்த விஷயத்திற்கு எது இன்றியமையாத காரணமோ அதைத்தான் அவ்விஷயத்திற்கு அசாதாரண காரணம் அல்லது காரணம் என்பது தார்க்கீகர் முதலிய எவர்க்கும் மரபாம்.

இதனாலே புறக்கரணம் அந்தக்கரணமெனச் சரீரத்தின் புறத்திலும், அகத்திலுமுள்ள சப்த, ஸ்பரிசு, ரூப, ரச, கந்தங்களையும், காது, நோல், கண், நாக்கு, மூக்கு என்னும் ஞானேந்திரியங்களை யும், துச்ச, பய, நிர்ப்பயங்களை யறியும் மனத்தையும் சொல்லுகின்றோம். கண்ணுக்கு உருவமும், காதுக்குச் சத்தமும், மூக்குக்கு வாசனையும், நாக்குக்கு உருசியும், பரிசுத்திற்குச் சீதோஷணதிகளும் சம்பந்தபல்லாது கண்ணிற்கு உருவமொழிந்த மற்றவைகளின் சம்பந்தம் அசம்பவமெயாகும் அப்படியே காதிற் குச்சந்தொழிந்த மற்றவைகளையம்பவமெயாம். மூக்குக்கு வாசனையொழிந்த பிறவும், நாக்குக்கு உருசியையொழிந்த பிறவும், நோலிற்கு ஊடுறொழிந்தபிறவுள் சம்பந்த முடையவைகளாகா. இதனால் ஓரிந்திரியர் தன்னோடு சம்பந்தமுடைய வேறுபொருளை யடைந்து அப்பொருளை யின்னதென்றுணர ஞானமுண்டாக்குதலால் இந்திரியம் அளக்குங் கருவியாகின்றது. இதனாலே இந்திரியமே பிரமாணமாம்.

இவ்வாறு இந்திரியத்திற்கு விஷயமாதும். அறிபடுபொருளை விஷயமெனவும் பிரமேயமெனவுங் கூறுவர். உதாரணம் கண், பிரமாணப்பொருளாம், கடம், பிரமேயப்பொருளாம். கண்ணிற்குங் கடத்திற்குமுண்டாகுஞ் சையோகம் வியாபாரமாம். வியாபாரத்தின் பயனாகிய காட்சியறிவே பிரத்தியக்ஷஞானமாம். இப்படியே மற்ற இந்திரியங்களுக்கு நிகரன்றாகத் தார்க்கீகர் முதலியோர்கொள்கையாகவிருக்கின்றது. கண்ணெதிரிலநகற்பொருள் களிற்றுப்பினும், கண்ணெப்பொருளோடு சம்பந்தப்படுகிறதோ அப்பொருளை யறியப்படுகிறதல்லது மற்றவை யறியப்படனவாதலிலே இதனால் கண்ணுக்குங் காணப்படும் பொருளுக்கும்

சையோகவியாபாரச்சம்பந்தமிருக்கின்றதென்பது ஸ்பஷ்டமாகித்
 தது இப்படியே மற்றக் கரணங்களுக்கும் கொள்ளவிடமுண்டா
 யிருக்கின்றது. சையோகமும் சம்பந்தமுமுடையதன் கண்ணே
 புண்டாவின்ற தல்லது சம்பந்தமில்லாததின்கண் ணுண்டாகிற
 தில்லை. எப்படி கண்ணுக்குச் சம்பந்தமுடைய ஞபவஸ்துவினிடத்
 தில் சையோகஞ் சம்பவிக்கின்றதோ அப்படியே கந்தரதிகாரிட
 த்துச்சையோக சம்பந்தம் ஒர்பொழுதுஞ் சம்பவிக்கிறதில்லை. இச்
 சம்பந்தம் சமவாய சம்பந்தம், சையோகசம்பந்தமென இருவகை
 ப்படும். இவற்றுள், சையோக சம்பந்தம் வேறுவேறு இரண்டு
 பொருள்களுக்குண்டாகின்றது. அநாதிகைப்பாகப்பொருள்களிட
 த்தில், குணம், கிரியை, சாமானிய, விசேஷணங்கள் சமவாயசம்பந்த
 மாகச் சித்திக்கின்றது. ஜாதி யென்பதும் சமவாய சம்பந்தமே
 பெனப்படுகின்றது. இத்தகைய சம்பந்தஜாதி மனிதர்பால் பல
 வுண்டு எனல் அறிவீனத்திலும் அறிவீனமாம். திறத்தினால் மனித
 ருட்பல ஜாதிகளை நிலை காட்டப்படுதல் அபலக்கொள்கையாம்.
 அதுபோலவே பூணுநூலாதிய சையோகந்தாலும், மாரிர் நீட்டல்
 மயிர்வழித்தல் பாஷை உடை முதலிய வற்றின் சையோகத்தா
 லும் பலஜாதிகளைக் கொள்ளுதல் குற்றமேயாம். பிரம்ம, கூழ்
 திரிய, வைசிய, சூத்திரர், சண்டாளாதி ஜாதிகளைக் கேவலமனித
 வியத்தியில் இளமையிற் காண்டல் அசாத்திய மென்பதெவர்க்கும்
 பிரத்தியகூடம் அறிவற்ற மூடக்கொள்கையைமுடைய மூர்க்கருக்
 கும், வஞ்சகருக்குமன்றி மற்றோரால் அறிவதற்கரியதாகும். ஜாதி
 யையுண்டென நிலைநாட்டி நடத்திவரப்பாடுபடும் பண்டிதரைக்கற்
 றேரெனல் வஞ்சகங்கற்றேரென வருத்தம் கொள்ளத்தக்கதாக
 விருக்கின்றது. குதிரை, மாடு, ஆடு, எருமை, யானை, பசுவி, மான்,
 புழுக்கள் முதலிய வற்றில் வேற்றுமையாக அவயவாதி பேதங்
 களைக் கண்டு ஜாதிகள் வகுத்துக்காண்பது போல மனிதர் மாட்
 டறிந்து ஜாதியை வகுத்தார்பாரோ அறியவில்லோம். மனிதர்
 களில் புத்திநுட்பமுடையார் உயர்ந்தோர், அஃதிலரீர் தாழ்ந்
 தோரெனக்குணத்தால் இருவேறு பிரிப்பதும் நிலைப்பனவல்ல.
 மந்தனும் பழகப்பழக விவேகநுட்பமுடையவனாகிறான்; நாகரீக
 முடையவனாகிறான். கல்வியாலும் ஒழுக்கவழக்கத்தாலும், சுகவா
 சத்தாலும் உயர்ந்த புத்திமாணுதலுக்குத்தடையிலை. கடத்தில்
 கடத்துவமும், படத்தில்படத்துவமும், மனிதர்பால் யானுஷீகத்

துவழும் யாவரும் உணர்வது போலமேற்பொல்லியநான் காதுவாய்
பித்து நாணாறு நழுடித்த மணிதஜாதுபை எந்த விசேஷணத்தைக்
கொண்டு வகுத்து வழங்குவாருகின்றனரா அறிபக்கடவில்லை.
வஞ்சகத்தாலன்றி மற்றொன்றால் உளவெனக் காட்டலாகாது.
வேதவிதியால் கொள்ளுகிறோமென்றுசிலரும், சிஷ்டாசாரமெனச்
சிலரும், ஸ்மிருதி, புராணஇதிகாசங்களாற் கொள்ளப்படுகின்றதெ
னச்சிலரும், சொல்லுகிறார்கள். எதற்கும் சிஷ்டாசாரம் சிஷ்டா
சாரம் எனவும், ஆன்றோர் வழக்கெனவும் மத்தியில் ஓர் வார்த்
தையாகச் சொல்லி விடுகிறார்கள். இப்பற்கையில் கூடவுளால்
அமைக்கப் பெற்றுள்ள இணையிலாச சுதந்திரத்தை நீக்க
நினைக்கும் வஞ்சகப் பலர் சேர்ந்து தாம் கற்றவையும்
தாம் பெற்றவையும் பிறர் அடையலாநாதென போசித்து, உலகி
யுள்ளவர்களை மூடராக்கச் சிலமந்திரதந்திர பொயவசனங்களால்
துர்க்குணங்களில் பழக்கி, அவர்கள் மேற்படாவண்ணம் கட்டுப
பாடுகளை யுண்டாக்கிக்கொண்டு தாம் சுதந்துவருவதைச் சிஷ்டா
சாரமென்றால் விவேகிகள் கொள்ளத்தக்கதாமா? உலகம் சிரு
ஷ்டி எனல் எந்த வேதவாகசியத்திற்கு உடன் பாடோ? சிருஷ்டி
மெய்பாசிலன்றோ சிருஷ்டாசாரம் மெய்யாகலாம். பிரம்மத்திலும்
பின்னமாகக்கொள்ளுமயாவும் தேவலாபவஞ்ஞானமெனப் படு
மானால் சிருஷ்டாசாரம் எத்தகையதோ? வேதத்திற் பிரமாண
மாகக் கொண்டாலொழிய மேற்பாடி ஜாதியாதினைச் சங்கிக்கும்
சங்கைக்குவிடைபகர்வது கூடாதெனச் சிலர் சொல்லுகிறார்கள்.
வேதம் அனுபவவசனமோ? மூடவசனமோ? மூடவசனமெனில்
தகாததாம். அனுபவவசனமென்பது ஆதாரமின்றியிருக்கமாட்டா.
ஆதாரங்காட்டவேண்டிய அவசியம் என்னவெனில் வேதங்கூறிய
யாவையும் அனுஷ்டிக்கவேண்டுமெனு மவஸியமெது? அனுஷ்டி
யாது ஒதுக்கவேண்டும் என்பது எது? வேதங்கூறிய வற்றிற்கு
விபரீதவர்த்தங்கள் கற்பித்துக்கொண்டு நடந்தும் நடத்தியும் வந
த மாத் திரத்தினாலே அவைசிருஷ்டாசாரமாகி விடுமா? வேதத்
திற்குவிபரீதார்த்தங்கொள்ள வில்லையென்பது மெய்யாகில் வேதத்
தையாவரும் வாசிக்கவும் கேட்கவும் ஆகாதெனக்கொண்டதற் குக்
காரணமென்ன? உள்ளபடியே இப்பொழுதும் மேற்கொண்டு நட
க்கும் சிருஷ்டாசாரம் வேதசமமதமாயின், காணவும் கற்கவும்
கேட்கவுந்தக்கதாகவே விட்டிருக்கலாமே. தாம் நடப்பதும் பிற

ரை நடத்துவதும் வேதசம்மதமல்லாமையால் இதை பெவருமறி
ரில் நிந்தையும் ஆராரம் நில்லாமையும் வருமெனவஞ்சியன்றே
மறைக்கப் பாடுபட்டதும் படுகிறதமாககிருக்கின்றது. எவ்வளவு
கருக்கப்பேசினும் விரித்துப் பேசினும் மனிதர்பால் மானிஷீகத்
துவம் என்னும் சாதியொழிய வேறு சூதி சமவாயசம்மந்தமாக
உன்டென்கை மூடக்கொள்கை எனற் முரண் சிறிது முண்
டாகா? இதனால் நாம் மனிதா முகம் எல்லாப் பொருள்களையும்
நண்ணுந் பார்த்தறிவதே பிரதயசூட்சிரமான ஞானமாம். மனித
ரில்ஜாதியாதிகள் தொழிலால் குணததால் தேசாசாரத்தால் வஞ
சகத்தால் நேர்ந்தவைபென்று அகற்றவேண்டி யிருக்கின்றன.
நாம்பஞ்சேந்திரிய விஷயத்தை அறிவகாகிய பிரமாணமொன்
றையே உண்மையெனவும் மற்றவையின் றெனவும் கொள்ளுவது
தகாது. அனுமானதிப பிரமாணங்களுந் உண்டாகையால் அவற்
றையும் கொள்ள வேண்டுமென்பார் பலர். கொள்ளத்தக்கனயாவும்
கொள்ளத்தக்கனவே.

அவற்றையும் விசாரிப்பாம். பிரவசிக்கும் ஓராற்றி னருகில்
நாமடையும்போது அநில நீசைப்பார்க்கின்றோம்; அந்நீரில் மரக்
கட்டைகரி டூஇலை தவிர்காய் முதலிபன மிதந்துவருமாகில்
தூரமான காட்டில் மழைபெய்திருக்கவேண்டும்; ஆகையாற்றான்
காண்படுதிரவியம் இதிற் காணப்படுதென்று உணருகிறோம்.
காட்டிற் பெய்த மழையை நாம் காணவில்லைபாதினும் பிரவாகக்
காரியத்தினாலும் அதிலுண்டாய்க் காண்படு திரவியக் காட்சியா
லும் மழை பெய்ததெனவும் காட்டிலெனவும் தூரத்தெனவும்
மறிகுகின்றோம். இது உண்மையாகத்தக்கதே யொழிய பொய்யா
தற்கில்லை. காரியத்தைக்கண்டு காரணத்தை நிசசயிப்பதை யனு
மானமாகக் கொள்வதுபோலக் காரணத்தைக் கண்டு இனியுண்
டாம் காரியத்தை நிசசயிப்பதை சிலர் ஆர்த்நா பத்தியாகவுஞ்
சிலர் அனுமானமாகவுங் கொள்ளுகின்றனர். சாமானியமாகிய சந்
தேகத்தையும் அனுமானமெனச் சிலர் கொள்கின்றனர். இதைப்
போலப் பரமனானுக்கள் பல்வடிவப் பொருள்களாகிப்பின்னர்க் குர
ங்காகி முடிவில் வாலறுந்த வானமென்னும் மனிதனாகமாதிய
தென்பதையும், கடவுள் மிருகாதிகளை உண்டாக்கிய வகையைச்
சொல்லாமல் அருபியாகிப் கடவுள் மண்ணால் ஆதாமைச்செய்து
தமது ஆவியை ஊதியெழுப்பி அவனைத் தூங்கவைத்து அவன்

விலாவெலும்பைப் பிடுங்கி ஏவாணைச் செய்தார் என்று சொல்லுங் கிறிஸ்து மஹிமமது மதத்தினர் வார்த்தையும், பிராஜாபதியென் னும் பிரமன் பெண்ணுடன் கலவாமல் மரீசமுதலியோரை ஒரு கற்பத்திலும், மற்றொரு கற்பத்தில் பிராமணரை முகத்திலும், க்ஷத்திரியரைப் புஜத்திலும், வைசியரைத் தொடையிலும், சூத்திர ரைப் பாதத்திலும் உண்டாக்கினாரென்றும், மற்றொரு கற்பத் தில் இவன் விண்ணின் நாபிக்கமலத்தினின்று உண்டாகினென் றும் கூறுமவற்றை எந்தவின்கத்தாலறிப விடமி முக்கின்றது. இன் றியமையாத காரியத்தின் பிரத்தியக்ஷத்தால் காரணத்தை யூகிப் பது அல்லது மதிப்பது அனுமானமாகின்றது. இவ்வனுமான மும் அனுபவ திருஷ்டாந்தத்தால் கொள்ளத்தக்கனதாகின்று தன்றி அனுபவமில்லாத திருஷ்டாந்தத்தால் கொள்ளத்தக்கது ஆகின்றதில்லை. (அடுக்களையில்) அஃகாவது அடுப்பில் சுரவிறகின் சைபோக சம்பந்தத்தால் நெருப்பில் அதிக புகையுண்டாவதை அனுபவித்திருக்கின்றோம். இதனால் புகையுண்டாகித் தோன்று மிடமெல்லாம் நெருப்புண் டென்று மதிக்கின்றோம். இதைப் போல மழைபெய்வதையுங் கண்ணால் பார்த்திருக்கிறோம். வெள் ளப்பெருக்குண்டாவதையும் அறிந்திருக்கின்றோம். அதனால் ஆற் றில் வெள்ளத்தைக் கண்டபோது அவ்விடத்து மழையில்லாதிரு ந்தும் தூரத்திற் பெய்திருக்கிற தெனவும் காட்டிலுள்ள பொருள் கள் கலந்திருத்தலால் காட்டிற்பெய்த தெனவும் கணிகுகிறோம். அப்படிக்குவழுவதைத் தோற்றத்துள் ஒருபொருளையாவதுமேற்கூ றிய இயற்கையரின் கொள்கைப்படியாவது, செயற்கையாராகிய திருஷ்டியாரின் கொள்கைப்படியாவது, திருஷ்டாந்தம் ஒன்றுண் டாக யாம் பார்த்திலோம். அறுவகைத் தோற்றப் பொருள்யாவும் பரம்பரையாக உண்டாவதைப் அனுபவமாக வறிகின்றோம். மனிதருக்கு மனிதரும், மிருகங்களுக்கு மிருகங்களும், பட்சிகளுக்குப் பட்சிகளும், ஊர்வனவற்றிற் கூர்வனவும், நீர்வாழ்வன வற்றிற் கு நீர்வாழ்வனவும், ஸ்தாவரமெனும் செடி புண்டுபுல்லாதிகளுக்கு அவைகளும் உண்டாகவறிகிறோம். அல்லது வேறுவகையாகவிளை வதற்கு ஒரு திருஷ்டாந்தம் எங்கும் எக்காலத்திலும்பெறுகிறோ மில்லை இனிப்பெறவு மாட்டோமென்பதே துணிவு. சீடனே! சொ ன்னவற்றையேபலமுறையும் சொல்லிவருவது அப்பியாசத்திற்காக வும் வற்புறுத்துவதற்காகவு மென்கினை. முக்கியமாகிய ஒன்றை

யழுத்திப் பாராத தோஷந்தானே அனேக விபரீதத்தீர்மானங்களுக்கிடந்தருகின்றது. இப்படி யனுபவமிருக்கச் சிருஷ்டியல்லாது சுபாவமென்போர் நூல்களையும் கொள்கைகளையும், சொற்களையும், நம்பி விருதாகந்தாசராமங்களை நோற்கொண்டொழுதலால் மூடத் தனம்முற்று மல்லது நற்பிரயோஜனம் ஓர் பொழுதுமுண்டாக விடமில்லை பெனநம்ப விடமிருக்கின்றது.

இஃகிருக்க; உள்ளது எங்களுக்குத்தெரியாதா? உள்ளதைச் சொல்வதிலும் அனுஷ்டிப்பதிலும் என்ன விசேஷணப்பிரயோஜனமிருக்கின்றது. இல்லதைச் சொல்வதும் அனுஷ்டிப்பதும் தானே சாமர்த்தியமும் சிலாகியமும் ஆகும் எனக்கூறும் துன்மார்க்கருக்கு வேண்டமானவரை பிரயோஜனம் மேற்சொல்லிய கொள்கைகளிலிருக்கலாம். உற்றது சொன்னால் அற்றது பொருந்து மென்னும் அனுபவவசனத்தை ஆப்தர் வசனமாகக் கொள்வோர்க்கு அவற்றால் பிரயோஜனம் சிறிது முண்டாகாதென்பதே துணிவுரையாம். இதன்றிப் பிரத்தியக்ஷம் அனுமானம் என்னும் இரண்டுபிரமாணங்களை யுண்மையோ? வேறின்றோ? மூன்றாவதாகிய உவமானப்பிரமாணத்தையும் அங்கீகரிக்கவேண்டும். ஏனெனில் நாம் நமது பிறப்பை யறிவோம். இன்ன தந்தைக்கு இன்ன தாய் பெற்றாளென வரையறுத்துக்கூறமுடியாது. தாய் சொல்லத் தருதையையும் ஊர்சொல்லத் தரையையும் மற்றக்குழந்தைகள் பிறப்பதைப்பார்த்து, நமது பிறப்பையும் நிசரீகீரோம் ஆகையால் உவமானமும்வேண்டும் எனக்கூறுவோர் சிலருளர். எதையும் நாம் கொள்ளத்தான் வேண்டியது. கொண்டாலும் அனுபவத்திற் குலத்ததாக இருத்தல்வேண்டும். இவ்வுவமானப்பிரமாணமும் பிரத்தியக்ஷப்பிரமாணத்தின் மேதத்தில் அடங்குவதாகவிருக்கின்றது. எங்ஙனமெனில் கவையயாவை அறியாதவன் காட்டில் வசிப்பவனாகிய வேடனுடைய சொல்லால் கவயமா நாட்டில்வாழும் பசுவைப்போன்று அலைதாடியும் பிளவுபட்டக் குளம்புமுடைய தெனக்கூறக்கேட்டு அதை யறியவிரும்பினேன் காட்டிற் றேடிக்கவயமாவெதிர்ப்பட்டபொழுது அதை இது காட்டுப்பசுவாகத்தான் இருக்கவேண்டுமென்று வுணருகிறான். இவ்வுவமானப்படி தேவர்களை அல்லது உலக சிருஷ்டியைச் சிருஷ்டிகர்த்தாவைப்பெறுநா கிடமுண் டென்கைகூடாது. உலகிலுள்ள உவமானப் பொருள்களின் காட்சி யனுபவத்தால் உலகிலுள்ள உவ

மேயா பொருள்களின் பெறுதியுண்டாக இடமுண்டல்லது வேறு விதத்திலலை. அவர்கள் கொள்கை சொல்லவேயாகுமல்லாது. பொருட்டேறு பெறல் என்று மில்லை.

இனிச்சிலர் சத்தப்பிரமாணமும் உண்மையாதலால் கொள்ளத்தக்கதென்பர். இதுவும் உண்மையே. வார்த்தைகளே சர்வவழகிற்கும் ாதுவாகின்றன. அரசுணையும் வார்த்தையே; ஆபதன சாக்ஷியத்தாற்றான் அரசாங்கம் நிறைவேறிவருகின்றது. சாவஸுத்திரங்களும் வார்த்தைகளே; வாழ்த்தும் வார்த்தையே; வசையமுதவே. சொல்லென்பது மந்திரம் தந்திரம் பொய்யென மூவகையாகும். மந்திரமென்பது சத்தியவசனமாம். தந்திரமென்பது வெட்டெனப்பேசாமல் உண்மையை வெளியாக்கவும், பொய்யை மறுக்கவும் ஏதுக்காட்டிப் பேசுதல். பொய்யோ அசம்பவத்தைச் சம்பவமாகச் சுற்றித்துக் கொண்டுரைப்பது. ஆனால் வார்த்தைகளினால் சம்பவமும் அசம்பவமும் சொல்லக்கூடும். ஆபதனுநாயாபினும் அசம்பவ வார்த்தைகளே ஆப்சேபிக்க விடமுண்டாவதால் எல்லா வார்த்தைகளையும் பிரமாண மெனக் கொள்ளல் தக்கதாகாது. எப்படி யெனில் இறந்தோர் உதாரணம் கொள்வாம். இரண்டு வர்த்தகர்களின் புத்திரர்கள் திரவியம எடுத்துக்கொண்டு தேசாநுதரம் போய் வர்த்தகஞ்செய்து பணஞ் சம்பாதிக்கச் சென்றார்கள். அவர்களொருவன் தேசாநுதரத்தில் சிலகாலம் வியாபாரம் செய்து அதிக திரவியமுடையவனாகிவிக்கப் பெருமைபடைய நினைந்து, அவிவீவகிகளின் சகவாச மதிகரிக்கச் செய்துகொண்டு அவர்களின் கூட்டுறவால் மகிழ்வான் மயம்ஸ பட்சணம் விடசாரம் முதலிய வியாபாரத்துறையில் பிரவேசித்து மீளாதரோகத்தையும் தரிததிரத்தையும் பாவத்தையும் பகையை யும் பயத்தையும் மென்மேலுமீட்டித் துன்பமசுக்கவாற்றுகொதித்தற்கொலை செய்துகொள்ளத்தக்கஸ்திதியிலமர்ந்தான். பறநெருவனோசெட்டுக்குரிய வழியினின்று நியாயமாக நிறைவேலகையிலேந்திப் பொய், சூது, வஞ்சனை, துராசை முதலிய தூக்க குணங்களில்லாது கிழத்து வாங்கிச்சிறிது லாபத்திற்கே நிறுது விற்பதாக வியாபாரஞ்செய்து ஆதாயத்திற் கதிஞ்செலவு செய்யாது வாவுக்கேற்ற செலவுகத் தானதருபாதிகள் மேற்கொண்டு புசித்துவந்தான். இப்படிச் சிலகாலம் அதிகம் விருத்தியின்றிக் காணப்பட்டுப்படிப்படியாகததன் சினேகிதனைக்காட்டிலும் அதிக

கிரவியவந்தனாகினன். பூர்வம் தன்னோடுவந்த வார்த்தைச் சினை
கிதனை வஞ்சித்த வஞ்சக கண்பர் சிலர்! இவனையும் நித்துத் தூர்ப்
போதனை செய்யத் தலைப்பட்டபொழுது இவன் அவர்களுக்குச்
சிறிதும் இடந்தரானாகி ஸல்லோலோடு பழகி நற்கல்வி கற்று நற்
கேள்விகளால் நிரம்பித் தெய்வ உண்மையையும் பூததபையும் பச்
சாத்தாபமும் உடையவனாய் வாவர்க்கும் உபகாரனாகி மிக்கபுகழும்
சம்பத்தும நாசகீதமும் சொல் நாணயமும் மதிப்பும் ஆகிய இவை
களைப் பெற்று மிகவும் விருத்தி யடைந்துகொண் டோங்கினன்.
முன்னொருவனைக் கெடுத்த வஞ்சகரில் சிலர் இவன் தமக்குடர்
படாமைபை யறிந்து இவனைத் திங்கினுட்படுத்த பல பிரயத்தனப்
பட்டும் முடியாமைபால் முடிவில் இவன் தந்தையிடஞ்சென்று நாம
புதல்வன் துராசாரபிரவிர்த்தியால் வியாதி யுலகஞ்சு இரண்டொரு
தினங்களுக்கு முன் மரணமடைந்தான் என்று தெரிவித்தார்கள்.
அவர்களே இறந்தவனாக தகப்பனிடம்போய் உமது புத்திரன்
மிக்க சம்பத்துடையவனாகி ஸல்லோர் சுவகாசமபெற்று மிக்க
காததியும் புண்ணியமும் சம்பாதித்து வாழ்வெழுநென் அறிவித்
தார்கள். இன்னார் சொற்களால் புத்திரனை யுடையவன் சோகத்தி
லும் புத்திரனை இழந்தவன் சந்தோஷத்திலும் ஆழ நேர்ந்தது.
உயிரோடிருப்பவனுடைய தந்தையைப் பார்த்து ஐயா! நீர் மிகு
புண்ணிய சாலியாகையால் உமக்குப் பகவான் ஆயுளும் கீர்த்தியும்
பெறுக ஆசீர்வதித்திருக்கிறார். அதனால் நீர் தனதானிய வஸ்து
வாகனுகளால் நிரம்பப் பெற்றவராகி எம்போலிய சாதுக்களை
யும் ஏழைகளையும் இரக்சிததுவருகிறீர், ஐயோ! என்ன பூர்வவினை
யோ? தங்கள் புதல்வன் எம்போலிய பெரியோர் சொல்லும்
நற்போத நல்லொழுக்க நல்லாசார நற்சகவாசமாதிகளை வெறுத்து
லோக விரோதியாய் மாணமடைந்தானென்று சொல்லி அவனிடத்
திற சிறிது சன்மானமும் பெற்று இறந்தவனுடைய தந்தையிடத்
திலும் இவ்வாறே அவனையும் அவன் மகனையும் புகழ்ந்துகூறி மக
னிடம்பெற்ற சன்மானாதிகளைக் காட்டி இவனிடத்தும் சன்மானம்
பெற்றுச் சென்றனர். இதனாலே சொல்லுகிறவர்கள் வார்த்தை
யாவும் மெய்ப் பிரமாண மாகுமா? அவரவாகட்குத் தக்கபடி
சொல்லி நயத்திலேனும் பயத்திலேனும் பணத்தைச் சம்பாதிப்ப
தும் சுயநலங்கோருவதும் புத்திரவிர்த்தன மாகுமல்லாது எப்
பொழுதும் வெட்டெனப்பேசுதல் ஆகாது எனக் காலங்கழிப்ப

வர்கள் உலகிற பலராகையால் அவர்கள் மொழிபிரமாணமாகாது. ஆராய்ச்சியில் அனுபவ விருத்த மிலலாமல சரிப்பட்டு வரும் வசனங்களை ஆபதவாகியவர்களாம். அவ்வாறு சரிப்பட்டு வராத வாகியவர்களெல்லாம் அபலசுருதியே யாகும் ல்லது மஹா வாகியவர்களாகப் பொய்யும், வஞ்சகமும், மோசமும், தூராய்ச்சியும், தூதாசாரமும் ஆகியொழியும் இவ்விதமாகப் பாகத்தில் புராணத்தி எவ்வித நூல்களிலும் கூறப்படும் வாகியவர்களில் அனுபவவிருத்த மிலலாதவைபிரமாணமாத்திரமே யொழியமற்றவை யாகா. புத்தி அனுபவத்திற கொவ்வாத யாவும் அபூதம், குறிப்பேற்றம், விபரீத உருவகம், அல்லது உருவகம் முதலிய அலங்காரங்களால் கற்பிக்கப்பட்ட கதைகளாகும் எனக் கொள்ளவேண்டுமல்லாது உண்மைபாக நடந்தவைகளெனக் கொள்ளலாகா. இச்சமீபத பிரமாணத்தில சம்பவத்தை யல்லது அசம்பவத்தை அங்கீகரிக்க நியாயமில்லை. ஏனெனில் “தாமசாஸ்திர ரதாருடா வேதகட்க தாரதவிஜா, சரீடாகத மடியம் பரீயூஸதாம் பரமாஸ்மிருதம்” என்னும் பராசரஸ்மிருதியின்படி இக்காலத்திலும் நடந்து கொள்வது மூடத்தனத்திலும் மூடத்தனமாம் சிலா பெரியோர்கள நியாயமில்லாமலெதையுஞ் சொல்லாக்கொள்ளவும், சொல்லியிருந்தால் மனுநீதி முகலிய தரும் சாஸ்திரங்களை முன்னுள்ள எல்லாப் பண்டிதர்களும் அரசர்களும் அங்கீகரித்து நடந்தும் நடத்தியும் வந்திருப்பார்களா எனவும், அவைகள் எப்படிக்கற்பனை அலங்காரக கதைகள் ஆகுமெனவும் முன்னவற்றை யங்கீகரித்தவர்கள் எல்லாம் புத்தியற்ற முழுந்தவர்களா எனவும், அவர்களிலும் நாம் புத்திசாலிகளோ எனவும் கேட்கலாம் இது ஆராய்ச்சியில்லாத மூடக்கேள்வியே யல்லது வேறல்ல. ஏனெனில் உலகில் மூடாரர், துஷ்டராய, கொலைபாதகராய, இருந்தவர்கள் இறந்து போவார்களாகில் அவர்களை எல்லாம் கற்பித மந்திர கருமாந்திர தலைதிவசாதிக காரியங்களால் பிதூதீதவதைகள் ஆகியொருகொளவும், பெரியோர்க ளெனவும், கொள்ளக் கற்பிக்கும் வரும்படியுக்காதாரமாகிய வஞ்சகக் கருபாணுஷ்டான வழக்க மிகுதியாலும் இவ்வித வழக்கங்களுக்க கண்ணாடி காண்பதாலும் கேட்பதினாலும் உண்டாகிய மூடப்பழக்க முதிர்ச்சியால் யாவும் நியாயமாகக் காணப்படுவதே யன்றி ஆராய்ச்சி நியாயத்தால் கொள்ளப்படுவது அல்ல எவ்வனமெனில் இந்நுக்கங்களில் பெரும்பா

லார் வேதத்தில் பிரம்மோபநிஷத் சொல்லுகிறபடி “ஜாக். தேபிரமா, சொப்னே விஷ்ணு, சுழும்பெள ருத்ரஸ், துரிய மக்ஷாம்” என்னும் வாக்கியத்திற் கிணங்கப்புராணதிகளுக்குத்தத் வார்த்தை கொள்ளாது ஜடலோக சம்பந்த ஜடதேக முடைய ஏக தேச உருவப்பொருள்களாக மும்மூர்த்தியாகிய தேவர்களைக் கொண்டு நடந்துவருவதாலும் அதனோடு சிவன் பார்வதியாருக்கும் விஷ்ணுவிற்கும், விஷ்ணு பிரமனுக்கும் கருடனுக்கும், பிரமன் நாரதனுக்கும் அங்கீரஸாதிகளுக்கும், சுப்பிரமணியர் சிவனுக்கும் அகஸ்தியருக்கும், விநாயகர் பார்வதிக்கும் பார்க்கவருக்கும் போதித்ததாகஎவ்வித நூல்களையும் கற்பித்துக்கற்பித்த மனிதர்களாகிய தங்கள் பெயரை நூற்களிற் காட்டாது விடுத்து வழங்கி வருவது வழக்கமாகையால் முன்னோர்கள் நம்மிலும் மூடர்களா வென்று கேட்க விடமுண்டாகின்றது. வேறு காணோம். சப்தத்தாற்கொள்ளப்படும் லௌகிக வைதிக பாரமார்த்திக சாரம் பிரதாய அர்த்தங்களில் யுக்தி அனுபவங்களுக்கு விருத்தமாகக் காணப்படும் வார்த்தைகளை அங்கீகரிப்பது அஞ்ஞானமாகு மல்லாது ஐயந்திரிபறக் கற்ற கல்வியும் நற்கேள்வியுமாகிய ஞானமாக மதிக்கவிடமில்லை “அறம்பொரு ளின்பம்வீ டடைத னூற்பயனே” என்பதனால் இந்நான்கும் எம்மனிதனும் இம்மையில் அடையத் தக்கதேயல்லது வேறிடத்தடைவது ஒர்போது மடையாது. தன்னைப்போலவே பிறரையும் பாவித்து வஞ்சனையாதிய செயல்களற்றுப் பொருளீட்டலே அறமும் பொருளுமல்லாது அந்நிய தருமம் கிடையாது. தம் பொருளைப் பிறர்க்குக் கொடுப்பதன்றோ தருமம் என யாவரும் மதிக்கின்றார்களென்பையாகில் முதலிறருமத்தையும், அதன் பின்னர்ப் பொருளையும், பின்னர் இன்பத்தையும், வீட்டையும் கூறுவதெற்றிற்கு? பொருளீட்டாமுன் பொருளால் எப்படித் தருமம் செய்யவியலும்; ஆகையால் பிறர் பொருளைத் தம்பொருட்போலவும், பிறர்துன்பவின் பங்களைத் தன்னுன்பவின் பங்க ளாகவும் எண்ணி “மனத்துக்கண் மாசில ஞாதலனைத்தறம்” என்றபடியும் “பிறன்மனைப் புகாமை யறமெனத்தரும்” என்றபடியும், இரக்கமும் பொருமையின்மையு முடையுஞ்சிவ வாழப்பழகுவதே அறமாம். அகியாயத்திற் பொருளீட்டி அழும்பருக்கு வாரிக்கொடுத்துச் சோம்பேறிகளையும் வேஷதாளிகளையும் வேடிக்கைத் தெய்வ விநோத கயிங்கரியங்களிற் புகவிடும்

வீம்பர்களையும் காப்பது தருமமாகுமா ஆகாதென்பதே ஐயமில் கா
ட்சி. இனி இன்பமென்பது கருத்தொத்த மனையாட்டியோடுவாழ்
ம் வாழ்க்கையல்லாது வேறெனலாகா. இதனையே சிற்றின்பமென்
பர். மேற்சொல்லிய இவற்றின் பொய்ம்மையையுணர்ந்து துதனுக்ரண
புவன போகங்களிடத்து அபிமானம் விட்டிருக்கையே பேரின்ப
வீடுன்னலாம். ஒருவன் இவையாவும் இம்மையிற்றானே அடை
யக்கடியனவாகவிருக்கப பஞ்சபூதங்களின் உருவமாகத்தோற்றும்
இப்பிரபஞ்சத்தினும் பேரின்ப சிற்றின்பங்களுக்கு வேறு உலகம்
ஏற்றல் எதற்கோ? அறியாமை கல்லியறிவின்மையோடாராயாமை
களின் வலியால் சாஸ்திரார்த்தங்களை விபரீதமாகக்கற்றும் கேட்டும்
நடந்து நடத்தியும் வந்தபழக்க ஆதரவால் அன்றிவேறா தாரம் ஒன்
றும்காணும். புராணங்களிற் சொல்லப்படும் பிரமன், விண்டு உருத்
திரன் மகேசுவரன் சதாசிவாதிகளும இவர்களின் மனைவிகளா
கியசரஸ்வதி இலக்குமி பார்வதி முதலிய சக்திகளும், சிவனின் குமா
ரர்களாகிய விராயகர் சுப்பிரமணியர் வீரபத்திரரும், விஷ்ணுபுத்தி
ரர்களாகிய பிரமன் மன்மதனும், இவர்கள் பத்தினிகளாகிய சித்தி
புத்தி, வள்ளி, தெய்வானை, இரத்தினி, சரஸ்வதி முதலியோ
ருர், பூமாதேவி, கங்காபவானி, அக்கினிபகவான், வாயுபகவான்,
ஆகாயவாணி, சூரியபகவான், சந்திரபகவான், வனதேவதை, கிரா
மதேவதை, காட்டேரி மலைக்காததான், இருளன், இருசி, பாவா
டைராயன், நொண்டி வீரன், சங்கிலிமுனியன், புறக்கடைச்சாமி,
பேய், பூதம், பிரேதம், பூவாடைக்காரி, மதுரைவீரன், அஷ்டதிச
குப்பாலகர், அஷ்டவசக்கன், இவர்களோடு தேவேந்திரன், கரு
டர், கந்தருவர், சித்தர், வித்தியாதரர்கள், முதலாயினோர் மனி
தரைப்போலக் காலுங் கையுபுடையராகி என்று மிருப்பவராக
நீண்ப்பது அதிசயமாக விருக்கிறது. ஏனெனில் இவர்கள் எங்கி
ருந்து எவாக்கும் நன்மை தீமைகளைச் செய்கிறார்களென்று பார்த்
தால் பிரத்தியக்ஷமாகக் கண்ணிற்கெவரும் காணப்படாதவர்களாகி
நாமமாத் திரமாகக் காதால் கேட்கப்படுபவராகவே இருந்து எல்லா
ஞ் செய்பவர்களாகவே யிருக்கிறார்கள். தேவர்களெல்லாம் மருள்
கொண்ட மங்கைமணைகள் மீது ஆவேசங்கொண்ட டாவிர்ப்பவித்
துத்தமக்காகவேண்டியவைகளை வாங்கிப் புசிக்கிறார்களாலது மயக்
கமற்று புண்ணியவாதிகள் புண்ணிய புருடர்கள் மீது ஸ்வாமிகள்
ஆவேசங்கொண்டா விர்ப்பவர்களுர்களில்லை. அன்றிக் கேழமுல

கம் மேலேழுலகமென்றால் இவைகளை நாம் கணிப்பதெப்படி? லே தமானது கண்ணெதிரிற் காணப்படும் பூத பௌதிக உலகத்தையே இப்பி வெள்ளி, கயிற்றுப்பாம்பு, காணல்ஜலம், கந்தர்ப்பநகரம், கனாவுர், முயற்கோடு, மலடிமகன்போன்று பொய்யாகத் தோற்று கிறதெனக் கூறுமானால் காதாற்கேட்ட உலகங்களின் கதி யாதாக விருக்குமென வெண்ணலாம். சீடனே! இவ்வுலகம் இயற்கையென்னும் சுபாவவாதிகள் வழக்கிற்கு இணங்கப் பரம்பரையின்றி மனிதர், விலங்கு, பறவை, நீர்வாழ்வன, ஊர்வன, ஸ்தாவரம் எனும் அறுவகையில் ஒன்றையேனும் அறுபத்து நான்கு பூதங்களி லெவற்றைச் சேர்த்தேனும் உண்டாகக்கூடும்வரையிலும் அனுபவமில்லாத வீண்வாதமென அவர்கள் வார்த்தையைத் தள்ளி வைப்பதே நியாயமாகும். அதைப்போன்றே முதனாளில் வானம் பூமியும், ஏழாம்நாளில் ஞானிய சந்திரர்களுடும், தன் சாமர்த்தியத்தைக் காட்டவென்று ஒரேதுவுமின்றி உலகைப் படைத்த சிருஷ்டிக் கர்த்தரையும் மேற்காட்டிய பிரத்தியக்ஷப் பிரமாண அறுவகைப் பரம்பரைக்கு விருத்தமாக ஒன்றுண்டாக்கிக் காட்ட யாம் பார்க்கு மனவும் தள்ளிவைக்க வேண்டியதே விபரீத மில்லாத புத்திசாலித் தனமாகும். அன்றாக்கியவர் இன்றாக்க வலியிழந்திருப்பாரா? அன்று தன் சாமர்த்தியத்தைக் காட்டப் பிரையாசை எடுத்துக்கொண்டவர் இன்று. எடுத்துக் கொள்ளாராயின் இற்றைவரைப்பெற்ற மகிமையை இனிச்சிறிது சிறிதாக இழப்பவராகவேமுடிவார்; ஆகையால் இத்தகைய அனுபவமில்லாக்கற்பனா மூடக்கதைகளின் சூப்பையைச் சத்தியவேதம் எனவும்சத்தியமார்க்கமெனவும் சொல்வோரை நாம்விவேகமில்லாரில் ஒருவராக விலக்கிவைப்போமாக. இனி விண்ணின் நாபிக்க மலத்தினின்று பிரமனும், பிரமனது சரீர அவயவங்களிலிருந்து சப்தரிஷிகளும் அச்சப்தரிஷிகள்பாலிருந்து உலகம் உண்டானதாகச் சொல்லப்படுவதை யோசிக்கில் இதில் பரம்பராநியாயம் ஏற்படுவதால் இக்கிரமச்சிருட்டியைச்சிறிது ஒப்பலாம். ஆனாலும் பிரபலதோஷத்திற்கும் ஆகேஷணைகளுக்கும் இடமில்லா திருக்கவிஸ்லை. ஏனெனில் ஜீவபிண்டோற்பத்திக ளியாவும் பெண் வடிவவியக்கிக ளினின்று உண்டாகப்பார்க்கிறோமேயல்லது ஆண்வடிவத்தினின்று உண்டாகக்கண்டாம் இல்லை. இப்படியிருக்க விண்ணின் புத்திர னாகிய சதுர்முகப்பிரமன் முகத்திலிருந்தும், மார்பிலிருந்தும், தொ

டைகளிலிருந்தும், பாதத்திலிருந்தும், பெருவிரலிலிருந்தும் உண்டானதாகக்கூறுவது அனுபவசித்தமாக விருக்கவில்லை. அன்றியும் நிர்சுவராங்கிய பெருத்தாதிகளாகிய சுபாவவாதிகள் அந்தப்பிரமனும் விண்டுவிடும் எப்படி வந்தார்களென்று வினாவும் வினாவிற்கு விடையைக்கூடுதல். அன்றிப்பிரமன் பாதப்பெருவிரலிற் பிறந்த தட்சப்பிரஜாபதி பிராமணனாகவிருக்கப் பாதத்திற் பிறந்தவர்களெல்லாம் சூத்திரராகக் காரணமென்னையோ வெனில் ரிஷிமூலம் நதிமூலம் விசாரிக்கலா நாதென்பார். இப்படியே விண்டுவிடும் பிரமனிலிருந்தும் உருத்திரனி விருந்தும் பிரகிருதியாகிய சத்தியிலிருந்தும் உலகமுண்டானதாக பலநூற்களில் பலவிதமாகச் சிருஷ்டிகள் கூறப்படுகின்றன இச்சிருஷ்டியும் மதங்களும் மனிதருள் பலஜாதிகள் பிறந்திருப்பது போலவே நியாயமின்றி அநியாயத்தால் பிறந்திருக்கின்றன வென்பதற் சந்தேகமில்லை. சூரியன் புத்திரனாகிய இயமன், சனி, சித்திரகுப்தன், சூரியகுலத்தரசர்கள், அசுவனி! தேவதைகள், இவர்களின்கதை அதிசயோத்தியாகச் சொல்லுவோர்க்கு மதியில்லையாயினும் கேட்போருக்கு மதியில்லையாவென்னும் பழமொழியை நினைப்பூட்டுவதாக விருக்கிறது. சந்திரவம்சமும் பஞ்சபாண்டவர்களின் பிறப்பும் முன்னெடுத்தாண்ட பராசரமேயிருதியின் பாட்டுக்கேற்றக் சொன்னகதையாகவுந்கலாமேயல்லது வேறெந்த நியாயத்தாலும் எற்கத்தக்கதாகாது. அன்றி அரவிந், உம், அசோகம், சூதம், மல்லிகை, நீலோற்பலம் என்னும் ஐவகை மலர்களைப் பாணமாகவும், கரும்பை வில்லாகவும், கரும்புகளை பாணியாகவும் தென்றலைத் தேராகவும் கிளிகளைப் பரிகளாகவும், சந்திரனைக் குடையாகவும், மங்கையர்களைச் சேனை யாகவுமுடைய மன்மதன் விண்டுவின புத்திரனாகி மனோராச்சி யுந், செய்விக்கும் அதிகார ஆக்ஞா சக்கர முடையவனாய் அங்க தேசத்தில் யௌனபுரியில் வசித்து, ஓர்காலத்தில் ஈசுவரனால் தகனம் செய்யப்பெற்று யாவர்கண்ணுக்கும் விளங்காது ரக்தியே உருவமாக வுடைய ரதிதேவியின் கண்ணுக்கு அழகுகை மீன் டெழுந்து தோன்றித் தேவர்முதல் யாவரையும் வென்றுவருகிற னெனப் புராணத்திற் கூறப்படுமானால் இது விபரீத உருவகம் செய்தோதிய கதையாமெனக் கொள்ளா திருக்கத்தக்க சமாதா னம் என்னையோ? சித்தஜன் - சித்தத்திற் பிறந்தவன், அங்கஜன் அங்கத்துதித்தவன், மன்மதன்-மனதைச் சிதறவிடுபவன், அனங்

கன் பெண்ணான் வடிவமனிதர் விலங்குகள் பறவைகள் முதலியவைகளின் தேகமல்லாது தனக்கென ஓர் பிரத்தியேக அங்கமில்லாதவனெனப் பொருள்படுவதல்லாது வேறுகிய பதார்த்தங்கொள்ள விடந்தருமோ? புராணத்திற் கூறிய மன்மதன் இவ்வாறுகிய பொழுது அவனைத்தந்த விணடுவும் சகோதரனாகிய பிரமனும் அவனை எரித்த ஈசுவரனும் மனிதர் முதலிய உயிர்நாச்சரப்பொருள்களின் சரீரவாசியாகவிராமல் வேறிடத்திருக்கச்சாத்தியமாகுமோ? இதனற்றானே வேதம் பிரமோபநிஷதத்தில் “ஜாகரி தேபிரமா, சொபபனே கிஷ்ணு சக்ஷாப்தௌருத்ரஸ், துரீய மக்ஷரம்” எனக்கூறுகின்றது. அதுவே இருதயம், கண்டம், நாபி, நெற்றி என்கிற நான்கிடத்தும் சைதனனிய மென்கின்ற பிரமம் நான்கு பாதங்களாகத் திரிவிதச் சூத்திரமாகச் சரீரத்தினிடமமைந் தருப்பதையறிந்து உலகஞ் சிருஷ்டியெனு மாயையை விட்டவனே பிராமணனென்பதை விளக்கி நிற்பதையறியாது விபரீதார்த்தமாகச் சொல்லுக்கோர் பொருளாக இல்லாரை ஏற்பிடுத்திக் கொள்வது விபரீத புத்தியேயன்று. அன்றியும் அதே பிரமோபநிஷதத்தில் இரதிரியம் பிராணபஞ்சகம் பிரதிபிம்ப சைதன்னியம் என்னும் திரிவித சூத்திர ரூபமாகச் சரீரத்திடையுள்ள அநதக்கரண தேசத்தில் மேற்சொல்லிய பிரமமே பிரவேசித்துமூவுலகக்கோற்றத்தையும் சூத்திரமென்னும் தூலானது மணிகளைக் கோதுங்குகொண் டிருப்பதுபோலக் கோத்துக் கொண் டிருப்பதாகவும் சொல்லப்படுகின்றது. இப்படிக்கோத்துக்கொண் டிருப்பதால் இதனையே எகரோப வீதம் ஆக தரித்தவன் பிராமணனாகிறானெனவும் இச்சூத்திரத்தைப் பிரஜாபதி முதல் யாவரும் சகஜமாக ஆயுஸாகவும் சிரேஷ்டமாகவும் பலமாகவும் தேஜஸாகவும் கொள்ளப்பட்டிருக்கிறார்களெனவுஞ் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

அன்றியும் இவ்வுலகம், மலாகாநுலோகா - உலகம் உலகமாகாமலும், மாதானுமாத - தாய் தாயாகாமலும், தந்தை தந்தையாகாமலும், மறுபி - மறுமகளாகாமலும், சண்டாளன், சக்கிலி, தபசி, சந்நியாசி முதலியோர் இல்லாமல் எவ்விடத்தில் காணப்படுகிறார்களோ அவ்விடத்தில் (“ஏகமேவ த த் பரம் ப்ரமம் விபாதி கிர்வாணம”) ஒன்றையாகிய அது என்னும் பிரமம் கிர்வாண கொழுப்பாக மோக்ஷசொழுப்பாகப் பிரகாசிக்கின்றது.

என, மேற்படி உபதிடதத்தில் கூறப்பட்டிருக்கின்றது, இதனால் உலகமும் உலகத்திற்கொள்ளும் பேதங்களும் பிரார்த்தியை யல்லாது, சிருஷ்டியல்ல வென்பது வெளிப்படையாகின்றது. அன்றியும் (“நேத்ராஸ்தம் ஜாகரிதே வித்யாகண்டே ஸ்வப்னக் ஸமாவிஸேத் ஸுஷுப்தௌ ஹிருதயஸ்தந்து துரீய மூர்த்தினி ஸம்ஸ்ததம்”) ஜாக்கிராவஸ்தை நேத்திரத்திலும், சொப்பனாவஸ்தை கண்டத்திலும், சுழுத்தியவஸ்தை இருதயத்திலும், துரியம் கபாலத்தினிடத்திலும் இருந்து பிரகாசிப்பதாக மேற்படி உபதிடதத்திற்குள்ளே சொல்லப்படுவதால் அயனரி யுருத்திரோடு அக்ஷரப் பிரமத்தின் விளக்க விடங்களை அறிபலாகின்றது. இதனால் பிரமனும் அவனுறைபுளாகிய சத்திய லோகமும், விஷ்ணுவும் உறையுளாகிய வைகுண்டமும், உருத்திரனும் உறையுளாகிய கைலாயமும் சர்வ பெளதிக சரீரங்களிற்குள்ளே உண்டென்பது சொல்லாமலே அமையுமல்லவோ? மும்மூர்த்திகளின் கதி இப்படியாயின் இந்திரன் முதலிய முப்பத்துமுக்கோடி தேவர்கள் எவ்விடங்களி லிருப்பவராவர்? இதன்றி மேரு, இமாசலம், விர்தியம், முதலிய அஷ்டகுல பர்வதங்களைப் பூலோகத்திற்கு ஸமகனத்திற்காகத் தேர்க் கச்சாணிபையப்போல அமைக்கப்பட்டதாக உரைக்கப்படுகின்றது. அவைகளி லொன்றாகிய மந்திரகிரியை மத்தாக்கி, அஷ்ட நாகங்களிலொன்றாகிய வாசுகியைத் தாம்பாகக்கொண்டு பிணித்து, திதி புத்திராகளென்கிற அநுதரவாஸ தேவர்களும், அதிதியின் புத்திரர்களாகிய அசுரர்களும் இருபுறமாக விருந்து திருப்பாற்கடலைக் கடைபுங்காலத்தில் அதில் தேவாபிருதமும், விஷமும், ஜனித்ததோடு இலக்குமியும், இரதிதேவியும், சந்திரன், வெள்ளையாளை, வெண்குதிரை, முதலிபனவும் உண்டாயின வென்ப புராணங்களிற் சொல்லப்படுகின்றது. மூவுலகமும் உண்மியிழந்தவராகிய விஷ்ணு இலக்குமிபையும், விஷ்ணுவின் புதல்வனாகிய மன்மதன் இலக்குமியின் உடன்பிறந்தவராகிய இரதியையும் மணம் புரிந்துகொண்டார்க ளெனின் இவ்விருவருக்கும் எந்த மன்மதன் மலர்ப் பகழிகளை எய்து காமசிங்தை யுண்டாகினோனென நினைக்கலாம்? அவரவர்கள் சித்தத்தில் ஜவிக்கும் சித்தஜனன்றி வேறு சித்தஜனெனற்கு விடமுண்டோ? இது நிற்க; ஆராய்ச்சியில் வல்லவரும் புத்திசாலிகளுமாகிய தற்காலத்து வித்துவான்கள் தரையும் நீருமாய்த் தபங்கிச் சுழலும் விரிபூகோள மேற்பறப்பின் விஸ்தீர்ணம் ஏறக்குறைய இருபது கோடிச் சதுரமைல் என

வும், குறித்துப் பார்க்கில் பததொன்பது கோடியே எழுபது லட்சம் சதுரமையென வரைபடக்கின்றனர். இதில் திருப்பாற் கடலாதிபைக் கண்டாரில்லை. இனி நெருப்பினும் காற்றினும், உருவற்ற ஆகாயத்தினும் திருப்பாற்கடல் உண்டெனக் கொள்ளற்கு நியாயமுண்டாமோ? தரையினும் நீரினும் திருப்பாற்கடலாதிபைக் கண்டிலமை இவற்றின்கதி என்னை யென்பாம்? சேனா முத்திரம், ஆகந்தார்புதி, விசாரசாகரம், ஸம்சாரசாகரம். வித்யா சத்தாகரம், விரகவாருதி முகலியவைகளின் சுதியடைய வேண்டாமல்லாது வேறாதற் ற இடம்பெறு. மேலும் எவ்வகையுயிர்த்தும் தேகாதாரப் பொருள்களாகி நிற்பன விருகூழாதிபுற் கடையாய் ஒஷ்டிகளன்றி வேறில்லை. ஒஷ்டிகளையிட்டே திருப்பாற் கடலைக் கடைய அயிர்த்தம் பிறந்ததாகச் சொல்லப்படுகின்றது. இவ்வோஷ்டி வர்க்கத்தில் பல பயிர்வகையாகி காணப்படுகின்றன. அவைகளெல்லாம், பூத்துக்காய்த்துப்பாலேறப் பெற்று மணியாடித்தானிய மாக்கின்றன வென்பதனுபவம். இத்தானியங்குகளினுற்றானே மனித பிருகாடெயிர்கள் சரீரத்தில் இரத்தத்தை யும் பூத்துக் காய்த்தீலுங்காலத்தில் பரியாதரங்களிற்பாலும் ஏறப் பெறுகின்றன, எனபது பிரத்தியகூழம் இதனறிக் கள்ளி, பாலை, வள்ளிஆதிய மரஞ் செடி கொடிகளும் பாலைறப் பெற்றவைகளாகக் காணப்படுகின்றன, மனிதராதி போரிடத்தும், மிருகங்களிடத்தும், வெண்பாலும், ரெங்குறுதிற்பாலும்சரீரமுழுதும் நிறைந்து நிற்கின்றன. இதைப்போலவே இனிமை இரசமாகிய இகூழவும், சரப்பியும், புனிப்புரசமாகிய ததிகள் முதலானவைகளும். என்னாதிய சர்வபதாரத்தங்களிலும் நிறைந்து நிற்பதே யல்லாது இலவண நீர்க்கடலைப்போல ஏகதேசத்திருப்பனவல்ல வென்பது நிராகேசபமாகுமல்லவா? திருப்பாற் கடலாதிபைப் பௌதிகங்களில் ஆமைந்திருப்பின் தேவா, அரக்கர், இந்திரனாதியோர் வேறிடக் திருப்பவராவரோ? உணவின் சாரமாகிய பாற்கடலின் பாற்பட்ட மனமெனும் சாத்மீக மதியல்லாது ஈசன் தரித்ததாகச் சொல்லப்படும் மதி ஆகாயத்திற் காணப்படும் மதியாகுமா? இவ்விண்ணையும் விட்டு வேறு சந்திரனைத்தரித்ததாகச் சொல்லமையுமோ? இராஸத, தாமத குணங்களை யேற்று அரக்கரும் தேவர்களும் ஆகும் தன்மையை இழந்த சுத்த சத்துவமனந்தானே மூன்றாம் பிறைச்சந்திரனாகலாம். இதனையே நின்மலவிருத்தி யென நெறி யெழுந்தொழுகுநிலையினர் நிகழ்த்துவரென்ப. இதுநிற்க அஷ்ட

டமதங்களே அஷ்டகஜங்களாகவும், அவற்றின் வன்மையே அஷ்டகுலபர்வதங்களாகவும் அவற்றின் செய்கைகளின் கொடுமையின் நீட்சியே அஷ்டமாநாகங்களாகவும், கொள்ளற் கிடந்தருகின்றன. ஆதலால் அவற்றினும் வேறுபொருள்கள் உலகு இருப்பிற்கு ஆதாரமாக இருக்கக் காணலருமை. அஷ்டகஜங்கள் அஷ்டகுலபர்வதங்கள் அஷ்டமாநாகங்களுக்கும் அஷ்டமதத்திற்கும் சொல்லுவமை, குணஉவமை, செயலுவமை உண்டாயிருத்தல் உண்மையின் விபரீத உருவக அலங்காரமாகக் கொள்ளாது உண்மைப்பொருள்களாகக் கொள்குமென்று உரைக்கிறது. அங்ஙனமே நிழலையும், சந்திரிகையையும் விரிப்பதால் சந்திரனைக் குடையெனவும் உருவகித்துரைத்தல் கூடாதோ? அற்றே நானும் தொடர்ந்துப் பின்பற்றிச் செல்லும் சுருப்பும், முனையுடைமைபாலும் வேதனையளித்தலாலும் மலர்களும் பாணங்களும், புடைபெயர்ச்சிப்பெறலால் தேருமதென்றாலும், ஒக்குமாதலால் உருவகித்தோதினானெனில் பொருநாறாறு இல்லையெனல் எங்ஙனம்? ஆமலகத்தினால் அருகிரீங்கப்பெற்ற நாவினிற்கு நன்வீரே இனிமையததலால் சுத்தோதகமே உருசையுடைய தென்பது மேலோர் சுருத்து. அதனால் ரீராகிய விவர்த்த காரியப் பொருட்டு அதிஷ்டான காரணப்பொருள் விஷ்ணுவென்னும் பிரபலசுருதி பிரமாணவசனப்படி, ஜலத்திற் கதிஷ்டான தேவதையாக நாயகனெனப் படுகின்றான். உபாதானகாரணப் பொருள் காரியப் பொருட்கு அவ்வியளிக்கமாக நிற்கை இயல்பாதலால், விண்டு திருப்பாற் கடலில் உறைகின்றனென்பது பொருந்துகின்றது. சுத்தோதகமே பொருத்த சரீரங்களில் செம்மை வெண்மை வடிவபொருளவங்களாகப் பரிணமித்தலால், சுத்தோதகமே பாலாகவும் முறையேததி, சர்ப்பி, இகூதூ, சுரு, லவணமாகிய இளகல் பொருள்களாகப் பரிணம மடைகின்றது. இவற்றினால் எல்லா ஜீவதாவா வடிவங்கள் உண்டாக்கி போஷிக்கப்படுகின்றன. உலகில் என்றேனும் பாலாயினும், கள்ளாயினும், நெய்யாயினும், தயிராயினும், உப்புநீராயினும், சுத்தோதக மாயினும், இல்லாமற் போயதுண்டா? இல்லையே. இதனாவிறற்றை வற்றுசுசமுத்திரமாக உருவகித்த லொவ்வாதோ? ஏழிளகற் பொருள்களோடு எட்டாவதாகிய 'கடினப்பொருளாகிய மண்ணும்கூடி தமிழில் அகர அகூதாமாக வாகின்றது. இவ்வகரவாச்சியனை விஷ்ணுவாம், மண்ணாகிய பூதவியும் அவற்றின் செல்வமாகிய சீதே

வியும், அவற்றின் பூவல்லதெனையே மூலதனியாகவும் உடைய சத்த
 னாகிய விஷ்ணு, திரிவிக்கிரமன், விராட்என்னும் நாமத்தை யுடையவனாய் வார்த்தைக்கு முதலெழுத்தாகிய அக்ரமாகக் குறிக்கப்படு
 கின்றான் என்பதற்றடை என்ன? இதனாற் திருப்பாற் கடலாகிய
 உருவநித் தோதினவை எனற்குத் தட்டில்லைபன்றா? இவ்விஷயம்
 நிராகேசபமாகும் பட்சத்தில் புராணதிகளில் அநேகம் அலங்
 காரக் கற்பனைகளைதான் இருக்குமென்பதற் சந்தேகமென்றை
 நாரவடிவாகிய நாராயணனென்னும் மாயாவிபாகிய விண்டிவும்,
 மாயையும உலகசிருஷ்டிக்கு நிமித்தகாரணமாகிய மனம்தனைப்
 பயந்து, உயிர்களை மயக்கலால் சிருஷ்டியைச் செய்யும் பிரமனுண்
 டாகிச், சரமெனச் சொல்லும் சத்தவடிவாகிய சரஸ்வதியின்
 துணையால் நாம, மாத் திரமாகிய தேவர்ந்ளையும், நாமரூபமாத்திர
 மாகிய திரவியம், குணம் கருமமென்னும் பாரு பாடுடைய த்ரை
 என்னும் வேதங்களையுண்டாகிக் தோற்ற உலகுக்கு விவகாரனிதி
 களை நிரூபிக்கிறான் எனவும், கொள்ளற்கிடமிருத்தலால் சப்தஸா
 கரங்களும் உருவகக் கற்பனையுட் படுவனவாக இருக்கின்றன. அல்
 லவெனில் புராணதிகளால் ஸாகரங்களின் இருப்பிடத்தையும்.
 சென்று, கண்டு, தினைக்கத்தக்க மார்க்கத்தையும் இன்னவிடத்திற்
 கின்னதிசையில் இவ்வளவு மையில் அல்லது இத்தனை யோஜனை
 தூரத்தில் இருக்கின்றன வென்பதை அறிந்து, அறிவிப்பவராகக்
 கற்றிருப்பாரைக் கண்டிலம். கண்டரா காட்டாமைக்குக் கார
 ணம்யாதோ காண்கிலம் இதுநிற்க! திருப்பாற்கடலைக்கடையுங்கா
 லத்தில் நாடியாகிய வாசுக்கிப்பாமபு கக்கியவிடமானது, ஞானேந்தி
 ரிய கன்மேந்திரிய தேவர்களுையும் அரக்கர்களுையும் போகலோகங்
 களுையும் தகிக்க வெழுந்தக் காலத்தில் சோம சூரியாக்கினி பென்
 னும், முக்கண்களையுடைய மூவவத்தைக்கு ஆதாரமாகிய பிரகருதி
 பென்னும் பெண்வடிவத்தேகத்தை அர்த்தாங்கமாகக் கொண்
 வரும், வியாபகவிருத்தி ஞான வடிவாகி மாயாவியான
 பெண்ணைவடிவ பேததரங்கங்களை விசும் ராஜஸ் தாமஸ்
 குணத்திரிபிர சம்சாரமென்னும் ஜனனக் கடலிலாழாது, நிஸ்தரங்க
 ஆந்தாம்புதி பென்னும் சத்த சத்தனவக்குணக்களையில் உலாவும்,
 வெள்ளிடையாக மதிக்கும் பசுவென்னும் ஜீவனை வாகனமாக
 உடைய பரமசிவன், உலகங்களை இரதமாகவும், நான்கு வேதங்
 களைக் குதிரையாகவும், பிரம தேவனை சாரதியாகவும், விண்டிவைப்

பாணமாகவும்; மகமேருவை வில்லாகவும், ஆதிதீசடனை நாணி யாகவும், கங்கையையும், பிறையையும், கொன்றையையும், மத்தத் தையும், சூடிய ஐடாபாரத்தையும் கொண்டு, பூதப்பேத, சாகினி, டாகினி ஆகிய குரூரப்பிரகிருதிகளும், இந்திரன் முதலிய தேவர் களும், சப்தரிஷிகளும், சேனைகளாகப் புடைசூழ நிறுத்தி, மும் மலமென்னும் அரண்களாகிய திரிபுரங்கள் நீறுபட சிறுமுறுவல் செய்து விசுவ, தைஸ்த, பிராக்ஞென்னும் திரிபுராதியைத் தம முருகிற் சேர்த்து, ஜீவன் முத்திகந்த பரமேஸ்வரன், விஷத் தையுண்டு யாவரையுங் காத்தருளி தேவர்க்குமுத முதலிச் செய் தனரென்பதை யாதாகக் கொள்ளலாம். இக்கதைபை வேதாந்த மெய்ஞ்ஞான ஷர்த்தமாக நினைப்பது நடந்தகதைபாகக் கொள் ளற்கு இடமுண்டோ? சொல்பவர்களுக்கத்தான் மதிநில்லையான லும், கேட்பார்களுக்கும் இல்லையா? பெயர்ச்சொல், வினைச்சொல் உரிச்சொல் வடிவாகிய வேதங்கள் உலகாகிய இரதத்தை பரி யாகி இழுத்துச் செல்லுதல் ஒவ்வுரிமா? மேருவில்லாகவனைய சலனவிதிக்குட் படுமோ? தேராகவமைந்த உலகம் ஒன்றோ? பதி ஞன்சீகா? புராணந்தால் விளங்கவில்லையா? ஒருலகம் தேராகில் ஒழிந்தவற்றைச் சுமந்தவர் எவரோ உணர்ந்திலம். பதினாலு உலக மும் பார இரதமாகில் பரமனெரித்த முப்புரம் அவற்றின் பாற் பட்டிருந்தனவோ? ஐம்புக வடிவாகிய அகிலம் களெல்லாம் இரத மாகிய காலத்தில் அபயில் ஓர் பொருளிருந்தல் அமைபுமோ? ஊகமுடைய சீடனை சத்தி, விநாயகன், பிரமன், விண்டு, உருத் திரன், மஹேசுவரன், சதாசிவன், நமன் முதலியோரை முறையே பிரகிருதி, பிரணவா, பிருதிவி, அபய, தேய, வாயு, ஆகாயம் காலம் என்னும் இவைகளுக்கு அதிட்டான தேவதைகளாகவும் மற்ற இந்திரனையரை இந்திரிய வந்தக்கரணதிகளுக்கு அதிட் டான தேவதைகளாகவும், இவர்களின் தோற்ற ஒடுக்கவிடத்தை விந்துவாகவும், விந்துவின் ஒடுக்கவிடத்தை நாதமாகவும், அத னெடுக்க விடத்தைச் சத்தியாகவும், ஆச்சரத்தியி னெடுக்க விடத் தையே பரமசிவனாகவும் நூற்களிற் சொல்லப்பட்டிருக்குமாகில் ஒவ்வொரு தெய்வங்களுக்கும் யானை, குதிரை, சிங்கம் முதலிய வற்றின் முகங்களோடு, மனிதர் முகம்போன்ற முகங்கள் நான் கோடைந்தாறு இருபத்தாறாகவும், கைகள் நான்குமுதல் எட்டு பனி ரண்டு இருபதுவரை இருபத்தாறாக் கூறுங்கற்பனைக் கதைகளைச்

சத்திபமாக எப்படிக் கொண்டார்களுள்? கொள்கிறார்களோ? ஆராய்ச்சி இன்மையாலும், வஞ்சகத்தாலும் சத்தியமாகக்கொண்டு நடந்தும், பிறரை நடப்பித்தும், பிம்பங்களை வார்ப்பிக்கும், அவை கட்டுப் பிர்மோற்சவாதிகளை நடத்தியும் நடப்பித்தும், வந்த பழக்க வாஸனைப் பலத்தினால் முன்னோர்கள் நம்மினும மூடரோ வென்று உண்பை உரைப்போரைக் கேட்க விடமுண்டாகிறது.

அங்குளமே விஷ்ணுவானவர் திரிவிங்கிரம் வடிவமாகி மூவுலகத்தையும் தேவர்களுக்காக மாபவிராட்டத்தில் மூவடிமண்ணாக இறந்தது, தனது அடியிலடக்கிக் கொள்ளாமலெனவும், அருச்சுனனுக்காக விராட்டு உருவமாகிய விஷ்ணு வானவர் பர்வபுவனங்களுக்கும் தன்னுளடங்கப்பெற்ற வடிவமாகக் காட்டின லெனவும், மோகினி வடிவாகி தாருகாவனம் இரூபகலையும், சிவனையும், அரக்கர்களையும், கெடுத்ததாகவும், இன்னும் பலவிதங்களாக ஞாய விருத்தமாகவும், அசாபா விதங்களாகவும் நூல்களில் கூறப்படுகின்றன. இவைகளை பெல்லாம் மெப்பாக நடந்த விஷயங்களாகக் கொள்ளவிடவில்லை. ஏனெனில் விஷ்ணு விராட்டுருவமான காலத்தில் பஞ்சபூதங்களும், அவற்றால் சமைந்துள்ள பெளதிக எழுவகைத் தோற்றப்பொருள்களும், இன்மையாகவாவது, அல்லது அவருநவத்தில் லயமாகவாவது, அல்லது அவ்விராட்டுருவ எல்லை கடந்த வேறிடத்திலாவது இருந்திருக்கவேண்டும், வேறிடத்தி விருப்பதாகக் கொள்ளின் பஞ்சபூதமயமாகிய இப்பிரபஞ்சத்தின் வெளியில் ஓர்ப்பஞ்சபூதமய வடிவனாகிய விண்டு விருத்ததாகக் கொள்ளல் வேண்டும். அப்படிக்காரின் தேவரினும் தாழ்ந்த மஹாபவியும், பிராமணரினும் தாழ்ந்த கூத்திரியனாகிய அருச்சுனனும் காணப்பெறல் அமையாது. அன்றியும் வரம்பின்றிய ஆகாயத்தினும் வேறுபட்ட வெளியில் ஒருலகவடிவ விராட்டுருவ விண்டு இருக்கக்கோடல் அசம்பாவிதத்தினும் அசம்பாவிதமேயாகும்.

பிரிதிலிற் கதிட்டான தேவதை பிரபனெனவும், ஜலத்திற் கதிட்டான தேவதை விண்டு வெனவும், நெருப்பிற் கதிட்டான தேவதை உருத்திரனெனவும், வாயுவிற் கதிட்டான தேவதை மகேஸ்வரனெனவும், ஆகாயத்திற் கதிட்டான தேவதை சநாசிவனெனவும், இப்பஞ்ச பூதங்களும், இப்பஞ்ச பூதங்களின் காரியமாகிய எழுவகைத் தோற்றங்களும், அவற்றின் அதிட்டான

தேவதைகளும் ஆகிய விவற்றின் சமஷ்டிச்சொருபாங்கிய பிரபஞ்சத்தில் வேகமாய் வியாபிக்கும் வியாபக ஞானமாய், அகரவக்கரமென்னும் விந்துவாய், பிரணவத்தின் முதற்பாதமாய்க் கூறப்படுகிற ஜாக்ராவஸ்தையினைபிமானதேவதையே திரிவிக்கிரம விண்டு வெனவும், விராட்டெனவும் கொள்ளக்கிடந்ததே யொழிய பிரபஞ்சத்தின் வேறாக அனேக வாயிரத்தலையும், அநேகவாயிரங்கைகளும் கால்கரு முடைய விராட்வடிவ விண்டு உண்டாயிருந்த லசாத்தியமாம். அதிகமாக விரித்துச் சொல்வானேன். இஃதுக்கள் சாத்திரமுழுமையும் வேதாந்தத்தில் கூறும் தத்துவங்களை உருவகித் தோதிப நூல்களே எனற்குச் சிறிதையமுங்கிடையாது. அன்றி வேதசிரசென வழங்கும் உபநிஷத்துக்களிலும் அனேக கற்பனா அசம்பாவிதக் கதைகளும் உருவகிக்கப்பட்டவைகளெனில் மற்றவற்றைக் கேட்பானேன்.

இவ்வாறாக அநுபவவிருந்தமான அனேக இதிகாசநூல்கள் இருக்கின்றன என்பது பிராகேஷம். இந்நூல்களோ கற்பனா தேவர்கள் மற்றவர்களுக்கும் சொன்னதாகச்சொல்லுகின்றன. அசம்பாவித விபரீத சம்சயங்களைப் பயப்பதாகிய இந்நூல்களையும் பிரபலச சத்தபிரமாணமாகக் கொள்ளவேண்டுமெனும் கட்டாயங்கள் ஒரு சிறிதும் விவேகிகள் பால் நடையாடத்தக்கனவாகா; பிரம, விஷ்ணு, நுத்திராதிதேயர்களே கற்பனா உருவகச் சொருபமுடையவர்களானால் அவர்கள் பிறகற்பனா உருவகத்தேவர்கள் அல்லது மனிதர்கள் முதலியோருக்குச்சொன்னதாகச் சொல்வதை எங்ஙனம் அங்கீகரிக்கலாம். முதற்கோணல் முற்றுங்கோணலாகும். என்பது பொய்யோ? தேவர்கள் சொல்லினார்களெனில் அசம்பாவிதமாயினும் யாவரும் அங்கீகரிப்பார்களென நினைந்து கற்பித்த தமது நாமங்களை மறைத்து எல்லா நூலாசிரியரும் எழுதியிருக்கின்றார்கள். இவ்வளவு எற்றிற்கு? அசரீரீவாக் கென்றும், அநாதியென்றும், வழங்கும் வேதமே வாக்கியத்தொடராக இருத்தலின், உருவுடைய மனிதர் பாலன்றி இது உண்டாகாதிருக்க வேறுவிருத்தலால், மற்றவைகளைக் குறித்து கேட்பானேன். சிலர் நாமெல்லாம் அஞ்ஞானிகளேயன்றி ஞானிகளாகிலிடவில்லை. ஆகையால் வேதமாதிரூல்களை உண்மையென்று நம்பி நடக்கவேண்டுமே யல்லாது அவற்றை விசாரித்தல் தகாது வேதமுதலிய கலைகளில் சந்தேகித்து அவற்றை விசாரணைக்குக்

கொண்டுவுருபவன் தன்தாயை அவிசாரியோ சமுசாரியோ என ஆராயப்புகுந்த தொக்கும், ஆகையால் முன்னோர்கள் மொழியில் நாம் சிறிதும் சந்தேகம் கொள்ளக்கூடாது. அப்படிக்கல்ல வென்று விசாரிக்கத் தொடங்கினால் ஊரிற்குடிபிராமல் காட்டிற்குப் போய் நிர்வாணிகளாய்த் திரியவேண்டுமல்லாது, இப்பொய்யர்க ளோடு வசிக்கக்கூடாது, என வாதாடுகின்றனர். இப்படி வாதா டும் அறிவினிகள் தன் குற்றத்தினின்று தப்புவதற்கு எண்ண மில்லாத தந்திரவாதிகளை ஆவர். இது மிகவும் அதிசயமான வழக்கம். நாம் எதையும் விசாரித்து அறியாமையினு லன்றோ அஞ்ஞானிகளாகிறோம். அறிந்தால் ஞானிகளாவோமன்றா? அப் படி அறிந்தப் பின்ன ரன்றோ காட்டிலோ அல்லது நாட்டிலோ வசிப்பது தகுதி என்றாவது தகாததென்றாவது தீர்மானிக்கலாம். காட்டில் வசிப்போமெனத்தீர்மானித்தல் எவ்வகையான தெளிவு. அஞ்ஞானியாகிய நாம் எதையும் அங்கீகரிக்காமலன்றோ காலங் கழிக்கவேண்டும். அதை விட்டு ஜாதி, மதம், ஆராமம், புண்ணி யம், பாவம், சொர்க்கநரகாதிகள், பிதா தேவதைகள், அஜாத தேவதைகள், முதலியோரையும், மார்க்கரீபாதகர்களாகிய முன் னோர்கள் பின்னோர்களாகிய குருட்டுக் குருக்களையும் அவர்கள் வாக்கியங்களையும் அங்கீகரித்து நடந்து நடப்பிக்கப் பாடுபடுவான் ஏனோ? அப்படிக்கேட்டு நடப்பதிலும் நடத்துவதிலும் சிலர் சிறிஸ்ஸுவையும், சிலர் மகம்மதுவையும் சிலர் இராமானுஜரையும் சிலர் மாத்வாசாரியாரையும். அப்படியே நீலகண்டச் சிவாசாரிடரையும், சிலர் மெய்கண்டாரையுமீம் சிறந்தோர்களெனச் சொல்லி ஒருவர் மற்றொருவர் சொன்னவைகளைத் துஷித்து, உபதேசித்துத் திரிவது என்ன ஞாயங் கொண்டோ? தன்னை அஞ்ஞானியென ஒப்புக்கொண்டு ஒருவர் வார்த்தையை நம்பி நடப்பவன் ஞானி களைப்போன்று மற்றொரு மதத்திலுள்ளக் குற்றங்களைக்காட்டி ஊர் ஊராய் ஆலைத்து திரிவது வெட்கக்கேடல்லவா? எவர்க ளுடைய கேள்விக்கும் புகுதி அனுபவத்திற்கும் முரண்வராதபடி விடையளிக்கத்தக்க சமாதானங்களைத் தத்தம் மதங்களில் நின்றும் கற்றல்லவோ தான்கொண்ட மதத்தை நிலைநாட்டவேண்டும். அவ்வனமன்றிக் தன்னைக் கேட்கும் வினாக்களுக்கு விடைசொல் லத்தெரியாத விடங்களினெல்லாம் நீ இப்படிக்கேட்பதுபாபமென் றும் கடவுளுன்னைத் தண்டிப்பாரென்றும் சொல்லி மிரட்டுவது

மானமின்றிய செய்கையல்லவா? மானமுடையோனாகில் தன் குற்றத்தை மறைக்கப்பாடுபடுவதுபோல பிறர் குற்றத்தையும் மறைக்கப் பாடுபடுவது? ஒருவன் தன் குற்றத்தைத் தான்மறைக்கப்பாடுபடுவதுபோல மற்றவனும் படுதல் ஞாயமல்லவோ? அப்படிக்கவன் தன் குற்றத்தை மறைத்துப் பிறன் குற்றம் விளக்க மற்றவனும் அப்படியே செய்வானாகில் இருவரும் குற்றவாளிகளே ஆகியிடார்களோ? நாம் பிறர்களை விக்கு விடையளிக்கத்தெரியாத குற்றவாளிகளே என நிச்சயமெய்திநீரும் நம்முள்ளும் அறிபார்பால்யோக்கிப் போலும் கற்றார் போலும் நடப்பது மானிகள் செய்கைபாடுமா? அயலார் குற்றத்தை ஆராய்வது போல தன் குற்றத்தையும் ஆராய்ந்தறிபவர்கள் ஆனால் அவர்கள் எவரையும் அல்லது எவர்களுடைய மதத்தையும் இகழ்ந்து பேசுவரோ? அறிந்தவரையும் உண்மை பேசுகிறார்களெனில் கேட்ட கேள்விகளுக்கேன் விடைபதர்கிறார்களில்லை. “ஆலைபில்லா ஊரில் இலுப்பைப்பூசுக்கரையாக மாறுமென” நர்பினவகைப்போல இவர்களும் நம்பி சிறுமையடைகிறார்கள்போலும். இப்படிச்சூர் சிறுமையடைந்தும் “மூர்க்கனும் முதலையும் கொண்டது விடாரென்ற” பழமொழிக்கிணங்கித் தன் கொள்கைகளை அவலம்பித்துக் காலங்கழிப்பவராக இருக்கிறார்கள் போலும். இன்னோர் வராததைகளை நாம் பொருட்டாகமதிக்காமானாலும், மதிப்பாரும் இதைப்பறிந்து விலக்கும் பொருட்டே இங்கு இவர்களைக் குறித்துப்பேச நேரிட்டது. இது நிற்க அபரோகஷானுபவ விருத்த மில்லாத வார்த்தைகளை சத்தப் பிரமாணம் ஆவனவன்றிப் பரோகஷவார்த்தைகள் சத்தப் பிரமாணம் ஓர் போதுமாகா? சிலர் பரோகஷமாகக்கூறும் வசனங்களும் பிரமாணமேயாகுமென்றார். எங்ஙனமெனில் நாம் இங்கிலெண்டு என்னும் சீமையையும் இராணியார் உருவத்தையும் கூண்டிலோமானாலும் கேட்டுள்ளோம். இதனால் சீமையும் இராணியும் இல்லை பெனலாமா? நாம் அறியாதவைகள் எத்தனையோ இருக்கின்றன. அவைகளைக்கண்டோர் உண்டெனச் சொல்லில் அவர் பொய்யராவரோ அவர்கள் சொல்லை நாம் நம்பலாகாதோ? நம்பினதாலும் அவற்றைப் பெறமுயலுவதாலும் நமக்குப் பிரயோஜன மில்லாமற்போய்விடுமோ? நாமோ கிஞ்ஞகன் கடவுளருளால் சர்வஞ்ஞதவமும், திரிகாலஞானமும் பெற்றபெரியோர்கள் சொல்லை நம்பி நடப்பது ஞாயமாகாதோ? அனேகர் காட்டிலுள்ளவற்றை நாட்டிலுள்ளோர்காண தாம் அங்கு கண்டவற்றைக்

கூறச் சப்தத்தாலறிந்து, அப்பொருளின்தேவை அதிகரித்தபோது அதைக்காட்டிற் சென்று காணுகின்றாரன்றா? இதனற்பரோகூத வார்த்தைகளும் பிரமாணமேயாம் என்பார்கள். இவை அங்கீகரிக்கத்தக்கவாகா. ஏனெனில் இராணியையும் சீர்மையையும் அபரோகூதமாக அறிந்தவர் இருக்கிறார்கள். காணவும் மார்க்கமிருக்கிறது. அப்படியே எங்கும் ரூபியாகவும் அல்லது அருபியாகவும் உடைய கடவுளைக் கண்டோமென்பாரும், காட்டுவோமென்பாரும், அவர் உலகைப் படைக்கும் போது பார்த்தோமென்பாரும், ஒருவரும் இல்லை. அன்றி உயிரோடிருக்கும் போது அடையத்தக்கமார்க்கத்தையும் கூறுகிறோம் என்பவரையும் மதத்தினர்களில்காணோம். ஆகையால் அபரோகூத சாகூதக்கார அனுபவவசனங்களை சத்தப்பிரமாணமாம். அவ்வார்த்தைகளைக் கொண்டுதாம் ஆராய்வதால் நாமும் உண்மையை இம்மையில் இப்பிறப்பிற்குணே அடையலாம். ஆகையால் அனுபவத்திற்குவாராத சுருதியுத்திகள் பிரயோஜனமற்ற அப்பிரமாணங்களே? இனியொருகாலத்திலும், இனியொருதேசத்திலும், இனியொருபிறப்பிலும் அடைவதாகக்கூறும் பரோகூதப்பொருள்கள் பிரபஞ்சத்திலும் வேறாயவிடத்திலிருத்தல் ஆராய்ச்சியிலமையாமையால் அவைபொப்பென முன்னமே விசாரித்து இருக்கிறோம். பலதரமும் அதையே பேசுதல் பயனற்ற கொள்கையாம் எனவிடுதும். அபரோகூதமாயறிந்து அடையக்கூடிய வார்த்தைகளைக் கற்றலும் கேட்டலும், கற்பித்தலும் கேட்பித்தலும், கல்வியும் கேள்வியுமல்லாதுமற்றவையாகா. கடவுளால் கொடுக்கப்பட்டது அல்லது சொல்லப்பட்டது எனக்காட்டும் சந்திய வேதாதிபொய்க்கற்பனை நூல்கள் உலகில் அனந்த முளவாகக் காண்கிறோம். அவைகளில் சொல்லப்படும் வசனங்களில் அனந்தம் முன்பின்முரணாகவும் அசம்பாவிதமாகவும் காணப்படுகின்றனவே யன்றிச் சம்பவிக்கக்கூடியனவாகக் காணப்படவில்லை. இவ்விதபொய்க்கற்பனைகளை நம்பி நடந்து பிறரை நடத்திவரும் அறிவினார் தம்மை அஞ்ஞானிகளாக நினையாமல், தமது கொள்கையை மறுப்போரை அஞ்ஞானிகளெனச் சொல்லுவது ஓர் கள்ளன் கள்ளனைப்பிடிபிடி என உறத்துக்கூவி ஓடுவதை யொக்க விருக்கின்றது. இதுநிற்க சிலர்வேதம் அநாதியென்றுப், சிலர் அசரீரீவாக் கேண்டும், சிலர் தேவவாதரால் உலகிலுள்ள யாவருக்கும் அறிவிக்க நினையாமல் தேவன் தன்னால் அனுப்பப்பட்ட மனிதனுக்கே அறி

விக்க அவரால் வெளியிடப்பட்டதாகவும், சிலர் சூரியனிடமாகவும், சிலர் பிரமனிடமாகவும், சிலர் விஷ்ணுகினிடமாகவும், சிலர் தருமதேவதை யென்கின்ற பசுவினிடமாகவும் உண்டானதாகச் சொல்லுகின்றனர். இவையாவும் உண்மையாக நடந்தவியல்மென நம்பவேண்டுமென்று அநேக பண்டிதர்கள் பாடுபடுகிறார்கள். வேதங்களை அபிமானிப்பவர் தத்தம் வேதத்திலுள்ள உண்மை இன்மைகளைப் புத்திகொண்டாராய்ந்து நிராக்ஷேப வசனங்களைக் கண்டு பிடியாமலே தம்வார்த்தைகளை ஆக்ஷேபிக்கில் பாவம் வருமென்று பயமுறுத்துகிறார்கள். அன்றிப் பிசாசோ, அல்லது சாதனா, அல்லது புர்வகர்மாண சாரமோ, உன்னை இப்படி ஆக்ஷேபிக்கச் செய்கிறதெனக் கூறுகின்றனர். அன்றிப் பிறர் சொல்லும் வேதவசனங்களை வேணமட்டும் சர்ச்சைக்கும் தூக்ஷணக்கும் இடமாக்கிக் கொண்டு உண்மையை அறியாது உளறித்திரிகிறார்கள். தனது வேதத்தைப்பற்றிப் பிறர்கேட்கில் தக்க சமாதானம் சொல்பவருகவன்றோ எவனுமிருக்கவேண்டும். அப்படிக்கின்றி அந்தியர் வேதத்தையும் அல்லது அன்னியர் மதத்தை மாத்திரம் தூஷிப்பதாக விருப்பது ஞாயமாகுமோ?

இனி இந்துக்கள் மேற்கொள்ளும் வேதங்கள், கர்மம், பக்தி, ஞானம் என மூன்று பிரிவினைகளைப் போதிப்பதாகவும் இம்மூன்றுக்கும் அகிகாரிகள் பிராமண - ஷுத்திரிய - வைசியர்களே யென்றும், சூத்திரர்கள் அந்ருகரென்றும், அச்சூத்திரர் புராணஇதிகாசங்கள் பிராமணன் துவாரா கேட்கத் தக்கவைகளென்றும், சூத்திரர் பிறருக்குக் கற்பிக்கவும் பிரசங்கிக்கவுப அதிகாரம் பெற்றிலரென்றும் கூறுகின்றனர். கருமமாவது நித்தியகருமம், நைமித்திக கருமம், பிராயச்சித்தம் என மூவகைப்படுமாம். ஒருவன் ஞானம்பெற்ற பின்னும் நிஷ்காம கரும அநுஷ்டானம் உலக உபகாரத்தின் பொருட்டுச் செய்யவேண்டுமாம். விட்டுவிடல் கூடாதாம். இவர்கள் உலகமெனக் கொண்டது, பிராமணரை மாத்திரமோ அல்லது ஷுத்திரிய வைசியரையும் கூட்டியோ தெரியவில்லை. ஷுத்திரிய வைசியருக்குக் கருமத்தால் கைப்பொருள் விரயமின்றி வரும்படி கிடையாது. ஆரீனும் பெருமையும் சில காரிய சித்தியுமில்லாமற் போகவில்லை. பிராமணர் தவிர மற்றையோர் தானம் ஏற்கத்தகாதாம். இதனால் பிராமணருக்கோ வருமாபு நஷ்டம் ஒருபோதும் சித்திக்கிறதில்லை. கருமம் சொ

பவன் பணஞ் செலவழியானே வெனில் அச்செலவை கூத்திரிய
 னும், வைசியனும், சூத்திரனும் ஏற்றுக்கொண்டு செய்து முடிக்க
 வேண்டுமாம் அப்படி முடித்து வைக்கில் அந்தப் புண்ணியத்தின்
 பலனை மூவரும் பெறுவார்களாம். பிராமணருக்குப் பலமோ
 இகத்தில்தானே சித்திப்பதைப் பிரத்தியகூதமாகப் பார்த்திருக்
 கின்றோம். கோப் பிராமண ரட்சணையின்றியில் சூத்திரன் சத்
 தியியடைய மார்க்கமில்லையெனக் கூறி, சூத்திரன் பொருளைக்கொ
 ண்டி தம்போன்ற பிராமணருக்கே அருத்தி, தானுமருந்தி மீதி
 புஞ் செய்து வைத்துக்கொள்வதால், சூத்திரன் முதலி ஏனைய
 ஜாதியர்கள் ஏன் உலகமாக மாட்டார்கள் இப்போது லோகோ
 பகாரமென்பது பிராமணர் பிழைப்பென்றே பொருள்படுகின்றது
 அல்லவா? இதன்றி நித்திய கருமமென்பது தினமுஞ் செய்யும்
 சந்தி, அக்னிஹோத்திராதிகளாம். எவ்விந்திகமாவது கிரஹண
 அமாவாசை முதலிய சுப அசுப காலங்களில் செய்ய விதித்திருக்
 கும் ஸமுத்திரஸ்ஸா உபவாஸாதிகளாம். நித்தியகருமமாயினே
 லுண்வொரு சந்திகாலத்திற்கு முன்னர் செய்த பாவங்களையெல்
 லாம் பின் சந்தியிற் செட்டும் கருமத்தால் சிவாத்தியாய் விடு
 மாம். ஸ்திரீ அத்தி, சிசுஹத்தி முதலிய பாதகங்களும்
 ஒரு சந்திகாலத்தில் அனுஷ்டிக்கும் கருமத்தால் நிவர்த்தியாகி
 விடுமானால், பாவமிகுதியைக்குறித்துப் பிராமணன் அஞ்சவேண்
 டியதே இல்லையாமன்றோ? இதனால் பிராமணா ஒரு சந்திமுடிந்த
 வுடனே வஞ்சனை, பொழுமை, துரோகமாதிசூனங்களை மறுசந்தி
 காலம் வருகிற பரியந்தம் உபயோகிக்கவேண்டியவராகின்றனர்.
 சூத்திரராதியோர் அப்படித் தொலைத்துக்கொள்வதற்கிடமில்லை.
 பிராமணரைப்போலவே அரசருக்கும் அநியாயனீசாரணை பட்
 சபாததிர்ப்பு, குடிசொன்றிறை கொள்ளல், அதரும புத்தம்
 துராலோஜனை, துர்மநதிரிகள் சங்கம் முதலியவற்றால் உண்டா
 கும் பாதகமும், வைசியருக்கு கொண்டவிடை கூறாது, அதிக விலை
 கஞ்சுக்கொண்டதாகப் பொய்ச்சத்தியஞ்செய்வதாலும், நெல்லோடு
 கல்பதராதிசுலந்து அளப்பதாலும், குறைவாக அல்லது அதிகமா
 க நிறை அளவை, அல்லது நீட்டலளவை, அல்லது முகத்தலள
 வைக் கருவிகளை உபயோகித்துக் கொள்வதும் கொடுப்பதுமாகிய
 விபாபாரத்தால் விடையும் பாதகமும் நித்திய கருமத்தால் நீக்கிக்
 கொள்ளவிடமி நக்குமானால் இவர்களும் மேற்சொல்லிய பாதங்க

களுக்கு அஞ்சவேண்டியதில்லையன்றா? இவ்வாறு பாதகம் போக்கிக்கொள்ளத்தக்க கருமானுஷ்டான விதியைப்பெற அதிகாரிகளாகாத சூத்திரர்கள் தானே, பாபிகளும், நஷ்டமடைபவருமாக விருக்கிறார்கள். பிராமணராதியோர் இவர்களிடத்து ஊழியமும் கைப்பொருளும் கொள்வதிலே புண்ணியமும் மோகூதம்பெறுபவரும் வேதாதிகாரிகளுமாபு மிருக்கச் சூத்திரனைவன்கொடுத்துத் தரித்திரனாகி கீழ்தர உத்தியோகஞ்செய்து ஜீவிப்பதற்கும் வகையற்றுப்பாபியாகி நரகமும் புனர் ஜன்மமும்பெறவேண்டியவனாக இருக்கிறான். இவ்வாறு விதிக்கும் வேதம் மிகவும் அழகாகத்தானே இருக்கின்றது. இப்படியும் வேதம் விதிக்குமா? இது மிகவும் சந்தேகமே! பரமேஸ்வரன் கட்டளையாகிய வேதமானது உலகிலுள்ள உயிர்களுக்கெல்லாம் ஒன்றாகத்தான் இருக்குமென்பது நல்லவர்கள் கொள்கை. இதன்றி நித்திய கருமத்தின் அதிகாரம் பெறாத சூத்திரர்களிடத்திலும் தனவந்தர்களாயிருக்கும் பட்சத்தில் அவர்கள் பால் நைமித்திக கருமாதிகாரியங்களைப் பிராமணன் நடத்திவைத்துத் தானமாதிகளைப் பெறலாகுமாம். இது யாது காரணத்தினாலென தீர்க்காலோஜனை செய்யில் உண்மை வெளியாகாமலிராது. வேதத்திற்கு அருகராகாத சூத்திரர் நைமித்திக கருமத்திற்கு மாத்திரம் பாத்தியதை யுடையராதலுக்கு முன்சொல்லிய உலகுபகாரந்தானே அல்லது வேறில்லை யெனல் விளங்குகின்றது. தனிகனாகிய சூத்திரன் கருமாதிகாலத்தில் பூணுதலும் பெறலாகுமாம், ஏனையகாலத்தில் பெறலாகாதாம். உபநயனகாலத்திற் பிரம்வித்தியாப்பி யாசத்திற்குப் பெறாத இப் பூணுதல் கலியாண காலத்திலும், கருமார்திய காலத்திலும் பெற வேதம் விதிப்பது ஆழ்ந்து யோசிக்கத் தக்கதாகவே இருக்கின்றது; இதன்றிச்சூத்திரராதியோர் சொத்துடையாரும் பட்சத்தில் பிராமண ராதியோர் ஏவலுக்கு இணங்காது மூன்று வருணத்தாரையும் பகைத்து வர்த்தகம் அல்லது ஆளுகை அல்லது சாஸ்திரவாராய்ச்சி செய்ய வாரம்பிப்பார்க ளாதலால் சூத்திரன் சொத்தை மூவருணத்தாரும் பலாத்காரமாக அபகரித்து யாகாதிகருமங்களைச் செய்து பிராமணர்களைப் பொசிப்பித்து அச்சூத்திரனுக்கு வேறுலகத்தில் இந்திரபோக சொர்க்கம் அடைவித்து விடவேண்டுமென மனுநீதியிற் கூறப்பட்டிருப்பதாக, தரும கிருஷ்டனை செய்யும் பிராமணர்களால் சொல்லப்படுகின்றது இம்மனுநீதிபோன்ற நீதி எந்த அரசர் நீதியிலுங்காணக்கூட

த்தலருமை இதைத்தானே தன்னுயிர்போல மன்னுயிரைக்காக்கும் உயர்மனு நீதிவசனமெனக் கொள்ள வேண்டுதல் போலும் ஆ! ஆ! ஆசசரியம் ஆசசரியம்' இதைப்போன்ற நீதி எவர்கள் விதிப்பார்கள்? இது பூர்வம் சொன்ன உலகுபகாரமென்ப திற மடையென்ன? அன்றியும் பிராமணராதிய மூன்று வருணத்தோர்க்கும் பாவவிவாததிபின பொருட்பிச சந்தியும், பிரமகாயத்திரியும், அக்கினிஷ்டோமாதிகளும், வைததுககொண்டதுபோலச சூத்திரருக்கும், பந்ததுவசனடையிற் பரிபடடு மண்டையை உடைத்துக்கொள்ளவும், சேகரித்தபொருள்களைச் செலவழித்துக்கொள்ளவும் முப்பத்துமுகக்கோடி தேவர்களையும் மும்மூர்த்திகளையும் விதித்தருகொடுத்தது, பிரமோற்சவாதி விபவங்களை அதேதேவர்களுக்குச் செய்ய விதித்திருக்க வில்லையோ வெனப் பலா கூறுகின்றனா இதேதேவர்கள் அபிஷேக நைவேத்ய ஆராதனை முதலியவற்றால் திருபதியடைந்து தேகபோஷணை பெறுபவராகக் காணப்படுகிறார்களில்லை ஆனால் பூசாரன் எனப்பெயர் பெற்ற தேவதைகளோடு சிலநூற்று தேவதைகளும், விருத்தியடைந்து வருகிறதாகத் தெரியவருகிறது இதுவும் உலக உபகாரமாய்த தான் கொள்ளவேண்டுமேபாலும்? நைமித்தக கருமமும் பகதியுமாகிய இரண்டும் வேதத்தில் அநிகாரம் பெறுதல் சூத்திரகுபகாரமாக வியாபி புராணத்தில் விதியாவிட்டால், சூத்திராதிஜாதிகளுக்குக் கடைத்தேயும் மாககம் எள்ளத்தனையுமில்லா தொழிபும் போலும். வேதமாதி புராணங்களில் கூறப்படும் தேவர்களும், அசுரர்களும், தேவ தேவர்களாகிய மூவர்களும் உண்மையில் வேறுவேறுகப் பிரபஞ்சத்தினும் வேறிடத்திலிருக்கின்றனோ இவர்கள் விதிக்கும் விதிலில்குக்குக்குக்கும் பயனும் உண்மையிலுண்டாகும். இல்லையாகில் இப்பூசாரசாமிகளின் போஷணைப்பாபமன்றி வேறல்லையா மன்றோ? எவா எங்கு என்னலாபம் அடைவரோ விளங்கவில்லை இதன்றிச் சூத்திரரைப்போலவே பிராமணா பிராமணஸ்திரீகளையும் வேதாதிகாரிகளல்லவென நீக்கியிருக்கின்றார்களாம். காரண மென்னவெனில் எப்படி ஸ்ரீகளுக்குப்பத்தாவே தெய்வமோ அப்படியேஜாதியுடையோ யாவருக்கும் மறையோர் தெய்வமாம். அதனாலே மற்றையோர் வேதாதி வித்தைகளுக்கு அதிகாரிகளல்லவாம். எப்படிக்கெனில் “தெய்வாதீனம் ஜகத சர்வம், மந்தராதீனம் ததைவதம், கன்மந்திரம் பிராமணாதீனம், பிராமணமமதேவதா” என்று அரு

ச்சுனருக்குச் சாரத்தியஞ்செய்த விபாச கற்பனையிற் பிறந்தவராகிய கண்ணபிரான் எனும் கிருஷ்ணமூர்த்தியானவர் சொல்லியிருக்கிறார். இதனாலே வெளிப்படையாகிறது என்கிறார்கள். உலகிலுள்ள ஜாதியபிமான புருடருக்குப் பிராமமணரும், ஸ்ரீகளுக்குப் பத்தாவுமே, தெய்வமென விதித்தது உண்மையாயின் விரதங்களும், நோன்புகளும், கூடாத்தேவதைகளும், ஆலபாதிகளில் நடக்கும் உற்சவாதி வேடிக்கைகளும் யார்பொருட்டு விதித்திருக்கின்றனவோ? தெரியவில்லை. புருஷணியழிந்த பூவையாக்கும் புருடனைவிரும்பும் பூவையாக்கும், புருடனால் நேர்ந்த குறையைப் போக்கிக்கொள்ள விரும்பும் புண்ணியவதிக்கும் சார்த்த புருடருக்குப் போலும். இதன்றி நாம்பொருத்தம், கணப்பொருத்தம் முதலிய பொருத்தங்களை ஆராய்ந்து சபதின, சபலக்கின, சபமுகூர்த்தத்தில் வேதவிதியாலும் பிராமண ராசீர்வாதத்தாலும் மந்திர பலத்தாலும் மணமாலையாகச் சூட்டிய மாங்கிலியம், மந்திரதேவதைகளின் பலமுட, பூதேவர்களின் உதவியும் ஆசீர்வாதமும், கிரகங்களின் அனுகூலமும் இருக்க அம்மாந்திர ஞானனே ஐயாஉருள அம்மாள்மங்களியம் அறுக்க நேரிடுகிறது. இது எந்த வேதவிதியின் காரணமோ தெரியவில்லை. வேத விதிப்படி தேவமணம் முடிக்கப்பெற்று வாழ்ந்து வரும் பெண்களில் அநேகர் கந்தர்வ விவாகமும் நடத்திக்கொண்டு புருடனை உல்லங்கனம் செய்து அகலவும், அல்லது அவனை மருட்டவும், காண்கின்றனமே அப்போது அவ்வேதமந்திரம் என்ன செய்தது ஒன்றுங்காணோம். ஸ்திரீகள் கல்விசுப்பதால் புருடர்கள் பாலும் சபைகளிலும் செல்ல நேரிடுவதால் ஸ்திரீகள் சபலசித்தமுடையவர்கள் ஆகையால் விபசாரிகளாகிவிட இட முண்டாகி விடுகிறதென்பவர்கள், ஸ்திரீகளை அலங்கரித்துக்கொண்டு கலியாண வீடுகளுக்கும், கோவில்களுக்கும், இராக்காலங்களிலும் செல்லவிடும்போது கல்வியில்லாமையே அவர்கள் கற்பைரட்சிக்கிறதுபோலும். இரவும் பகலும் தேவாலயங்களில் விசேஷ உற்சவம் சாதாரண உற்சவமாகியும் பாணவேடிக்கைகளையும் பரத நாட்டிய நடனங்களையும் நடத்தி வருவது எவர் வருகை உத்தேசித்தோ தெரியவில்லை. தேவபக்தியுடையவனே புருஷபக்தியுமுடையவனாவன் என, ஆகேஷபாலத்தில் சொல்லுவார்போலும். பிறகு புருஷபக்தியுடையாளே பிராமணபக்தியும், பிறகு

வேஷ அடியார் பக்தியும், அதன் றிறகு இராவண சந்தியாசம
 பூண்ட சந்தியாசுகள் பா லன்பும் பெற்று, முடிவில் தன் ஆத்ம தரி
 சனத்தையும் பெறுவானென்று சொல்லுவார்போலும். அவளே
 கற்று விசாரித்து உண்மையை அறிந்திருப்பாளானால் இவ்வகை
 யாகிய வேஷதாரிகள் பால் பக்தி இழந்து விடுவனே, அப்போது
 என் செய்வாம் என்று வருந்தி, அவன்படித்து வேதமாதிகளை
 களை விசாரிக்க அதிகாரமுடையவளல்லவென விலக்கி வைத்தார்
 போலும். அல்லது கற்றவளெல்லாம் தூர்க்கதி அடையவுங் கல்
 லாதவளெல்லாம் சொர்க்காதிகள் பெறவும் கண்டார்கள் போலும்.
 பிரத்தியக்ஷமாக வபபடிக்கண்டு பிடித்தார்களோ அறிகிலம். கற்ற
 வள் கல்லாத புருஷனை அலட்சியஞ் செய்வதோடு தாய் தந்தை
 அண்ணன் தம்பி முதலியோர் கந்தாரார வார்த்தையினை உல்லங்
 கனம் செய்வான் எனபாராயின் தன் சுதந்திரத்தின் பொருட்டுத்
 தான் சாகசிறதையாக இருக்கவேண்டியது அவசியம் தானே. கல்
 லான் உறவினும் கற்றான் பகை நல்லதெனும் கதையை யும் அது
 போல அனுபவமும் பெறார் யாவர். மனித ஜாதிக்கு இயற்கை
 யில் கிடைத்துள்ள இணையிலாச் சுதந்திரப் பேரின்பவாழ்வை
 அளிக்கவல்ல வேதமாதிய கல்வி பிராமணபருடனுக்குக்கே இரு
 க்கவேண்டுமென வேதம் விதிக்கிற தென்னை விரந்தை வசனமே
 யாகும். இந்நூல்களில் பிராமணர்கள் வடமொழிப்பயிற்சியை
 அந்நியர்கள் பெற வழியின்மையை உண்டாக்கக்கொண்டு அதனை
 விருத்தி செய்த பின்னரே பிராமணரொழிய ஏனையோர் வேதம்
 படிக்கலாகாதென அநேக பொய்ப் பிரமாணங்களைப் புராணத்தி
 லும், தரும் நூல்களிலும் புதுவித்திருக்கிறார்களென்பதிற்பற்றடை
 யில்லை. இதை யெல்லாம் கல்லாத சில அரசர்களின் சகாயத்தால்
 அதுஷ்டானத்திற்குக் கொண்டுவந்து விட்டார்களே யன்றி வேத
 த்திற் கூறப்பட்டனவே யென்று கொள்ளல் விபரீதமாம். அது
 பவசித்தவசனமாகிய வேதத்தில் இவ்வகையாகிய சமத்துவவிரு
 த்த வசனங்கள் இருந்திராவென்பதே உண்மையாம். ஜனனமாண
 சம்சாரதுக்க நிவர்த்தியும் பரமாநந்தப் பிராப்தியும் கொடுக்கவந்த
 வேதமானது தீராச்சந்தேகமும், ஓபாத்துயரும், மன ஒருமைக்கு
 இடந்தராத பல ஜாதி முறைமைகளும், பேதவாசாரங்களும்,
 போதிக்குமெனக் கொள்வது விவேகமாகாது. நானெனதென்
 னும் அகங்காரமமகார நிரசன நிமித்தார்த்தம் ஏற்பட்ட வேதமா

னது அகங்காரவிருத்திக்கு இடந்தருமென்கை அறியாமையாம். வேதங்கல்லாத மூடர்கள் கலகமிட்டு ஒழிக. நமக்கென்னவேதந் கற்பிப்பதாக வஞ்சகர் பேதங்களைக் கற்பித்து வழக்கத்தில் வரப் பழக்கிக்கொண்டதல்லாது உண்மையில் பேதவாதமானது வேத போதகமன்று. முடிவாக யோசிக்கில் ஜனன மரணஸம்ஸாரதுக்க அத்தியந்த நிவர்த்தியும் பரமாநந்தப் பிராப்தியும் போதிக்கும் வேதமானது, ஸ்திரீ புருஷரூபமுடைய மானுஷஜன்மமுடையா ருக்கெல்லாம் கற்கவுங் கேட்கவும் உரியதாக இருக்குமேயல்லது வேறு விதமாயிருத்தற் பொருந்தாது. கற்றமங்கையர் விபசாரிக ளாவார்கள் என்றால் பல நூல்களையுங் கற்றவைதீகர்களின் அல் லது கல்லாத அவைதீக புருடர்களின் சம்பந்தம் பெறாமல் ஸ்திரீ களை ஸ்திரீகளே புணர்ந்து விபசாரிகளாயு மாக்கியும் விடுவா ரல்லர். ஸ்திரீகளுக்கு புனர்விவாகம் கூடாதென்னும் வைதீக புருஷ சிங்கங்களே இளங்கைம் பெண்களையும், கைம் பெண்களே யும், அந்நிபர்மனைவிகளையும், புணர்ந்து கற்பிணிகளாகவும், விப சாரிகளாகவும், அவரைச்செய்து, பிராணாவஸ்தைக்கு இடமாக்கி வைக்கத்துணியார்களானால் கற்றமாதர்கள் கற்பழிவதற்குக்கார ணம் எப்படியுண்டாகுமோ தெரியவில்லை. தம்பாலுள்ள குற்றங் களை நீக்க நினைபாயால், தமது அற்றகுணத்திற்குச்சாதகமாகப் பிற ரைவைக்க, நினைப்போர் ஏற்கும் வைதீகம் வைதீகமாகுமா? ஆகை யால்ஆன்மாவிற்கு இயற்கையிலுள்ள இணையிலாச்சுதந்திரத்தைக் கெடுக்க அல்லது தடுக்கவல்ல இம்மூடஜாதி முறைமையையும், மூடப்பக்தியையும் கைவிடுவார்க்கன்றி, கைவல்லியபதவியும் கவலை யற்ற இகவாழ்வும் கைகூடல் அருமை. ஒரு ஸ்திரீயானவள் தன் கணவன் தனக்காகச் செய்யும் நன்றியை மறவாதவனாய்ப் பல வழியாலும் அவனைத்துன்பமடையாது காக்கப்பாடுபடவேண்டிய வளாவன் என்பதை மறுப்போர் எத்தேசத்தினும், எம்மதத்தி னும் எக்காலத்தினும், இலராவார் என்பதே உண்மை. எந்தப் புருஷனும் தான் தேடிய எல்லாச்சொத்துக்களுக்கும் உரியவ ளாகத் தன் மனைவியைவைப்பது யாவருக்கும் தெரிந்த விஷயந் தானே! இவ்வாறு அன்னம், வஸ்திரம், பூஷணம், பத்திரஸ்தா னம், அதினோமானம், பிற்கால ஜீவனம், முதலியன தேடிவைக் கும் தன் நாயகனை தெய்வமாகப் பாவித்து அவனோடு உண்மை பேசி அவன் சுகவாழ்விற்குத் துணை செய்யாத ஸ்திரீயானவள் பேயும் கூற்றுவன் வவியதுதாம், மிருத்து தேவதையும், ஆவாளே

யன்றி அவள் மானமுடைய மானினியாவாளோ ளிலைமாதாயி
 னும் அன்று நேர்ந்தான் மொழியைக்குன்றாநாற்றி குணவதியெ
 னும் பேர் எடுக்க அவனை மகிழ்விப்பாளாகில் கொண்டவள் அப்
 படிச்செய்ய்பக்குன்றல் அழகாகுமோ? அதிகமாகச்சொல்வானேன்
 புருஷனை எதிர்ப்பவள் எவளாயினும் விபசாரியாகவே இருப்பா
 ளென்பதில் சிறிதும் சந்தேகங்கொள்ளற்கிடமில்லை. பருடனை
 படக்கீப்பார்ப்பவள் பலபருடருக்கு மனைவியே யல்லது கொண்
 டான் மனைவியல்லள். செய்ந்நன்றி யறியாத ஸ்திரீயும் புருஷ
 னும் தெய்வத்திற்கு விரோதிகள் என்பதில் ஆரோக்கியமில்லை.
 அதனை பலவிதமான வேஷங்களாலும், ஆசாரங்களா
 லும், தருமங்களாலும், மறைத்தாலும், செய்ந்நன்றி கொன்ற
 பாதகம் மறைந்து போகாது தீராதது. இவரது ஒழுக்கம் கட
 வுளுக்குப் பிரீதியாகா. அநாத ஜன்மங்களை ஓரடும் இந்துக்கள்
 புனர்விவாகம் பொருந்தாதென்கை முாட்டுப் பிடிவாதமல்லாது
 பெருங்குணமாகாது. எந்தலோகமும், எந்ததேகமும், எவ்வித
 போகமும், எவ்விதகருமமும், முடிவிலாத ஜன்மாவிற்குச் சத
 மாகாதெனக் கொள்பவர் அழியுங்கருமத்தில் அதிகபற்றை யேற்
 றல் ஏமாற்ற மல்லவோ? ஸ்திரி சூத்திரர்களுக்கு வேதத்திலும்
 கருமத்திலும், அதிகாரமில்லை யென்போர் இவ்விருவர்பாலும்
 யாதொருசகாயமும் பெறாமல் காட்டிற்றனியாக வசித்து, தன்க
 ருமத்தைத்தவறாது முடித்துக், கடவுளுடன் சேரவேண்டியதோ
 அன்றோ? இவரும் உலகத்தோடு கூடிவாழ்ந்து இருக்கல் ஒக்
 குமோ? கூடியிருந்து அவர்கள் சகாயமும் கைக்கொண்டு மனத்
 தாலும், வாக்காலும் காயத்தாலும் வேறுபட்டு இருக்கைதுரோகி
 கள் செய்கையாமன்றோ. நம்பினோரை யம்பலத்தில் விட்டேகும்
 வம்பரல்லாது மற்றையோர் இவை தமபாலிருக்கச் சுகிப்பரோ.
 சிலர் பூர்வத்திற் செய்த புண்ணியத்தின் அளவாகவே ஜாதியும்,
 மதமும், போகப்பிராப்தியும் பொருந்து மென்போர்கள். இவர்
 கள் சுபதின சுபநட்சத்திர, சுபலக்கினங்களில், சுபாசுப கருமங்
 களைச் செய்ய நாள்பார்ப்பதேனோ. அப்படிப்பார்த்தும் முடித்
 தும் பழுதுவந்த நேர்ந்தபோதாகிலும் பின்பதைப் பரிகரிக்கநினை
 யாததேனோ. விதிப்படி-முடியுமெனும்விவேகமறிந்த பெரியோர்கள்
 இடையில் ஓர்கர்மவிதியையிட்டு எவரையும் வருத்தலேனோ. தேசா
 சார, மதாசார, குலாசார, ஜாதியாசார, ஆசிரமசார மாதிகள் பூர்

வகிதியால் பொருந்து மென்பது பொருந் துமாறெங்ஙனம். மேல் காட்டிய ஆசாரவிருத்தராய் ஞானவகிதியால் ஆசாரமுடைய தாய் தந்தைகளுக்குப் பிறந்த புத்திரன் புத்திரிகள் இருவரும் எந்தவித்யால் கடைத்தேறுவார்களோ அந்தவிதியை யல்லவோ யாவரும் தேடவேண்டும். கெட்டதை நல்லதாக்க வலியில்லாத கருமத்தைக் கடைப்பிடித்து ஒழுகல் கடைச்சாதிபர் ஆதலுக்கோ? கீழ்ச்சாதிபர் பிறந்த ஒருவன் மேற்சாதிபர் பிறந்தவனுடைய மதாசாரம், குலாசாரம், ஜாதியாசாரம், ஆசிரமாசாரங்களைக் கைப்பற்றி நுத்தலினால் அவனுக்கு என்ன லாபமுண்டாகின்றதோ? கைப்பற்றி நடப்பதால் அவனுக்கு என்ன தீமையுண்டாகுமோ? நாமறியோம். புர்வ ரிஷிகளெல்லாம் தலைநிதியை யொப்ப இடையில் வந்தவிதியை ஏலாமையாலன்றோ பிரபலமாகி பெரியோர்க ளாகினார்கள். இதைமறைக்க வல்லவோ, நதிமூலம் ரிஷிமூலம் விசாரிக்கப்பட லாகாதென்பது. அவர்களெல்லாம் கல்லா திருப்பா ராயின் வியாசா,யாக்குவலகியா, திருவள்ளுவர், ஔவையா, ஞானக, நாரதர், வசிட்டர், சத்தி, முதலியோர்க ளுடையதாகியிருக்கா. கூப்பாதிசங்கு ஆனவன் சொர்க்ககதி பெறவேண்டி யடுத்ததுபோலல்லவோ அடிக்கவேண்டியவரும். இது நிற்க இவ்வகையாக உலகை வஞ்சிக்க வஞ்சகர் கொண்ட வஞ்சக விரதமாகிய ஜாதியாசாரத்தை அங்கேகரித்து நடப்பவர் மூடர்என்பதில் என்ன ஆக்கேற்பம். பாஷையோ யாவருக்கும் இருக்கலாகுமா; அப்பாஷையா லெழுதிய புராணங்களையும் கேட்கலாமாம், அப்பாஷையா லெழுதிய நூல்களை யாவரும் படிக்கக் கூடாதாம், இது ஒப்பத்தக்கனதோ? “தலனுபோலிலேதே தலம்புலுபோடியா” என்னும் தெலுங்கு மொழியானது மொட்டையடித்துக் கொள்ளும் பெண்ணாகிய விதவைகளையும் சந்நியாசிகளையும் குறித்து உண்டாகிய அநுபவ வசனமோ வேறே? இந்த குலாசார ஆசிரமாசாரங்கள் துஷ்டரைத் தடுத்துவிடுமோ? தடுக்காதென்பது நினைப்பூட்டவல்லவோ “சிறைகாக்கும் காப்பெவன் செய்யும் மகனிரிநிறைகாக்கும் கறபேதலை” எனவும்; “மழித்தலும் நீட்டலுமே வேண்டாமுலகம் பழித்ததொழித்து விடின்” எனவும் துஷ்டர் வேதத்தியனம் செயினும் அவர் வார்த்தையில் நம்பிக்கை வைக்கலாகாது எனவும், நெருப்பைத் தலைநீழாகப் பிடிப்பினும் அதன் ஜுவாலை சீழாகாது எனவும், உவமையோடும் கூறியமொழிகள்

உண்மையாகாபோலும். அன்றியும் “பெண்ணினப்படுவ கேண்
மோ பீடில, பெருமை நோக்காதுண்ணிறையுடைய வல்லவொரா
யிர மனததவாகும்” எனவும் “நம்பினபேர்களுல்லாம் நாயினுங்க
டையாவாரெனவும், “நடைதலுக்கிய முகமினுக்கிய நகைநகைத்
திரைமாதரை நம்பொணுது மெய்! நம்பொணுது மெய்! நம்
பொண்ணுது மெய்! காணுமே” எனவும், “சேலேகட்டிய மாதரை
நம்பினார் தெருவினின்று தியங்கி தவிப்பே” எனவும், சொல்லிய
வசனங்களை யோசிக்கின் சுபாவம் நல்லதாயின் கற்றாலும் கல்லாதவ
ளாயினும் பெண் நல்லவளேயாவாள். அலெதிண்மையின்கற்றாலும்
கல்லாவிடினும் நற்குண மில்லா ஆடவரை யொப்பா யிருப்பன். விப
சாரமென்னும் துராசாரம் ஸ்திரீ புருஷன் இருவர் பாலுமிருக்க
ஒருவரை மாதிரிப் புகழ்வது ஏதே? இதன் றி “பாம்புண்ட நீரோ
ல்லாம் நஞ்சாம் பசுவுண்டேதம்படு தெண்ணீர் அமுதமாம், ஒம்ப
ற்கு ஒளியாமுயர்ந்தோர்க்கு ஞானம் அதுபோல, கனியாங் கடை
யாய்மாட்டு” என்பதுபோல கல்விபுக கேள்வியும் துஷ்டராகிய
பெண்ணைகளுக் கிருந்தும் பிறருக்கு கஷ்டத்தை யே விளைவிக்க
விடமாடுகின்றது. நல்லெண்ணத்துடன் வேதமாதிகலைகளைப்பொரு
வனறியின் அமுர்த்தவா நென்பதிற் றடைஎன்னை? அதுபோ
லவே நற்குணமுடைய பெண்ணும் புண்ணியவதியும், தருமதே
வதையும், ஆவானென்பதிற் றடையென்னை? சுயகாரிய துரந்தர
ளாகும் பெண்ணைகளுக்குப் பாடபிரயோஜன பரமதரும சிந்த
னம் எப்படியுண்டாகும்? சபாவத்தை கல்வியின்மையானது மாற்
றிவிடுமெனவும், கல்வி அநாதமாற்றாது அழிகரிக்கச் செய்யுமெ
னவும், சொல்லுதல் அடாத கருத்தாம். எனவெனய், நீர், வஸ்
திரம் முதலியன மணமுடைய புஷ்பவகனின் சையோக சம்பந்தத்
தால் நன்மணம் பெறுவது போல சகுணசுபாவ மில்லாதவனும்
கல்வியால் நற்குணம் சிறிதடைவானென்பதே நிஜம். இவ்வளவு
எற்றிற்கு? யாதேனும் ஒன்றை அறிபாவமே பை கல்வி இன்மையும்
மூடமும் அஞ்ஞானமாம். ஒன்றையறிதலே ஞானமும் அனுபவ
முமாம், அதுபோலவே கல்வியையறியினும் ஞானமும் தெளிவு
மாம். இதன் றி அஞ்ஞானஞானமென்பதற்கு வெவ்வேறு வஸ
துக்கள் இல்லை. ஐயிந்திரியங்களால் அறியக் கூடியவைகளை
யெல்லாம் கற்றார் கல்லார் ஆகிய யாவரும் ஒரேபடித்தாக அறிய
வல்லவர்களே. ஐம்பொறியா லறியக்கூடாத ஆன்மா, மனது

ஈஸ்வரன், சொர்க்கம், சுகம், துக்கம் முதலியவற்றை புத்தி கொண்டே எவனு மாறாய்ந்தறியவேண்டும் அவற்றை ஆராய்ந்தறிந்த பெரியோர்களின் வாக்கியங்களே கல்வியாகும்.

இவ்விதவாக்கியங்களை பிறருக்கு அறிவிக்கவந்த வாக்கியதொகுப்பே வேதமாதல்வேண்டும். இதையறியவேண்டிய கடமை பெல்லாமனிதருக்கு மிருக்க ஸ்திரீ சூத்திராளுக்கு அதிகாரமில்லை எனக்கு காரண மென்னை? பிராமணரே அதிகாரமுடையாரென்னல் அவர்களுக்கு இயற்கையில் வேதம் கல்லாமலே உண்டாய்விடுகின்றதுபோலும் அப்படிப் பிறப்பினுற்றானே வேதமறிந்திருக்கும் பிராமணர்களை எவ்விடத்துங் கண்டிலம். வெகுநாள் பிரயாசைப்பட்டே கற்றாரை மாத்திரங் காண்கிறோம். பிராமணத்துவம் பூர்வ புண்ணியத்தால் ஒருவனுக்கு வாய்ந்திருந்தால் உபநயனாதி சடங்கு ஏற்ககாரணமென்னை? சடங்காதி காரியம் இயற்றினாலும் எல்லாருக்கும் வேதமாகிய கல்வி வராமைக்குக் காரணமென்னை? அத்தியயனாதி செய்விடானேன்? செய்தும் தேகமாதிய நானெனக்கூறும் ஸ்திரீ சூத்திர மூடரைப்போல மூடனாய் தேக்கேந்திராதினையே நானெனக் கொள்ள வேண்டியதென்னை? இவன் மூடனினும் அதிகுதைல் எங்ஙனம்? பூர்வ புண்ணியத்தினாலேயே பிராமண ஜன்மம் வாய்ப்பதானால் பிராமணரில் அநேகர் வேதபாரகராகது நிரக்ஷர குக்ஷியாக இருக்கவேண்டிய காரணம் எவ்விதத்தாலும் சிந்திக்காதலவா? பூர்வ புண்ணியத்தின் பலத்தையும் இடையிலுண்டாகும் இடையூறு தடுத்துவிடுமோ? தடுத்து விடுமெனில் பூர்வபுண்ணியத்தைக் கொள்ளவேண்டிய தென்னை? நிரக்ஷர குக்ஷிகளாயிருந்தாலும், நிரந்தர வஞ்ஞானிகளாயிருந்தும் வேதாதி காரிகளெனக் கூறப்பட்டிருப்பதனால் அவர்களை எல்லா முணர்ந்த விப்பரனாகவே கொள்ளவேண்டு மென்கை எவ்வளவு மதியீனவாதத்தை? வேதமுணர்ந்த விப்பிரமும் அதையுணர்வேனுமென்னும் பிராமணனுக்கேயல்லாது மற்றெவருக்கும் கற்பியானதலால் வேதத்தில் மற்றோருக் கதிகாரம் எப்படியுண்டாகும்? கல்வி யென்பதெல்லாம் ஒருவர் கற்றுக்கொடுக்க மற்றொருவன் கற்றுக்கொள்ளலாமெயொழிய தானாகவே கற்றுக் கொள்ளல் முடியாது ஆகையால் இதையறிந்தே வேதம்யாவருக்கும் உதவாதென அதைக் கற்றவர் கூறுகின்றார்போலும் கல்வி என்பதை அரசனும் கற்றோர்களும் தாய்தந்தையர்களும் பல

வந்தது செயது தழிததுத கொடுபதினும் கஷ்டமாகையால்
சிறுவா இஷ்டப்படட்டு கறப கருமையாக விருக்கின்றது. அடி
போடும் அதைக்கற்கவே கூடாதுஎனில் கறபவாயாவா? கறக
வே ரடிய வயது கடாத ஒருவன் கல்லாமையினால் நோத அவ
பானத்தைபும் நஷ்டத்தைபும் தெரி அ கறகமுயன்றாலும் இடை
புறு அனா கமிகைபால் அவன் முபயற்ககரபதம் அசாதகிய
பாகின்றது

விடாத ஊக்கமுடையவனூரி யும் கறதுக்கொடுப்போ வரு
சகரானபோது அனா நெருசாக கதரேவது எனவனம்? யாவ
ரும் கறகலாம் எனுப இசகலரது இராஜ ரீசகதை நீசபரிபுதவ
பெனப பலவாறு பழிசதுத துபரபடியும் துயோ அநகா இருக
சொரசன ஆனூ பாவகாலத்தில் எப்படி இருந்திருக்கலாம் “ஐாதி
இரண்டொழிப வேறிலலை பாறறுங்கா லெனவும்” “கண்ணிரண
டே யாவாசகும் காரேராகது மூன்றுனிழி” யெனவும் “கல்லா
வொருவன் துலாம பீசதல சொலிறிறற்க பதராசுமமே”
பெனவும், “கலலாதவன் சொற காமு யது முலைபிரண்டு மில்
லாதபெண் காமுறறறு” யெனவும், இவையோல அனந்தமாகக
கூறும் வசனங்கள் போரூ வசனங்கள் போலும். வடமொழியும்
வேதமும் கறகலாகா தென்பகொழிப மறநூலகளைப படிக்க
லாக தென்பவா ஒருவரு பிலைப எனபா சிலா உளா. வேதத
திறுறிய பநிஷத்துக்கசனாக தவி மறவையெல்லாம் விபரீத
ஒழுகக்களபும் அசம்பாவித வேட்கக்க கங்ககளையும் அநா
வசியமான இறந்துபோனவாசா அல்லது எக்காலத்திலும் இல
லாகிருந்தும் கறபனையால் இருப்பவர்கள் சரிததிறததையும்
கூறுவனவா யிருத்ததின அவறறைப படிக்கலம்போலும், இதை
யெல்லாம் படிப்பவன் அதைப்படிந்தால் உண்டாகும் கெதின
னமே? அதைப்படிந்தகந்தாருக்கே தெரியுமல்லாது மறறவாக
கெங்கனம் தெரியும் மறறவையெல்லாம் பவதமல்ல, பிரமாணங்
கருமல்ல ஆகைபால் அதைப்படிக்கலம்போலும் வேதமென்
பதம் பலகாலங்களிலபலரால் செய்யப்பட்ட பலநூல்களினதொகு
தியாக விருக்கின்றதேயன்றி, ஒகாலத்தில் ஒருவராலேயே
செய்யப்பட்ட நூலாகக கொள்ள ஆதாரஞ்சிறிதுமில்லை உத்தரால்
கன முதலிய முனிவர்களால் கூறியனவாக அநதந்த உபநிஷத்துக்
களால் தெரியவருகின்றன வருதி யென்பதற்குப் பொருள் ஒரு

வர்சொல்ல மற்றொருவர் கேட்டதென்றே பொருள்படுகிறது. இப்படியே அநேகர் தத்தம் சீடர்களுக்குப் போதித்த அநேக உபநிஷத்துக்க ளிருக்கின்றன, இவற்றிற்சில புராணங்களைப்போல சிலகற்பனாதேவர்களின் வாக்கியங்களாகக் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. இப்படிக்கு ஒருவரொருவருக்குப் போதித்த விஷயமெல்லாம் ஒரேகாலத்திற் பிறந்ததாகக் கொள்ளவிடமுண்டோ? பரம்பரை யாக ஒருவருக்குப் பின்னொருவராகக் குருக்களாகி உபதேசித்து வந்தார்கள் என்று கொள்ளவேண்டியபுதுதான் நியாயம். ஆகையால் வேதம் ஒரேகாலத்தில் உண்டாயதல்ல. இதை யெல்லாம் பிற்காலத்தில் வந்த விபாசராதி பெரியோர்கள் கொள்ளத்தக்கவைகளைக்கொண்டு தள்ளத்தக்கவைகளைத் தள்ளியும் ஒழுங்குபடி பிரித்துவைத்து இருக்கிறார்கள். இதில்கால வடைவில் வஞ்சக பண்டிதர்வார்த்தைகளும் மூடவரசர்களின் முரட்டுத்தனமும், ஜாதி பெருமைக்குத் தவிக்கும் சண்டிகள் சகாயமும் கலந்தே யிருக்கிற தென்பதில் யாதொரு குறையு மில்லை. எப்படியிருந்தாலும் எல்லா வுயிருக்கும் பூரணனந்தபோதம் புகட்டும் பொருட்டு போதிப்பனவாக இருப்பனவெல்லாம் பிரமாண வசனங்களை என ஏற்கத் தட்டில்லை. யுகதி அனுபவ விருத்த வசனங்கள் எல்லாம் அலங்கார கற்பனைவார்த்தைகளாக வனறி பூதார்த்தமாகக் கொள்ளத்தக்கனவாகா. யமன், வருணன், வாயு, அகநி, இந்திரன் முதலியோரை அபானமாதி கருவிகளாக உபநிஷத்துகள் கூறுகின்றன. ஈஸ்வரன், ஜீவன், மாயை, அவித்தை, ஆவரண, விசேஷபம், என்னும் ஆறுபொருள்களும் அநாதி எனபது வேதயுக்தி அனுபவசம்மதம். இவற்றுள் ஜடப்பொருள்களாகிய உடலுலகென்னும் தோற்றப் பொருள்களும் இவற்றை விளக்கும் ஞானேந்திரிய அந்தக்கரண ஜீவேஸ்வர்களெனும் போலிசித்துப் பொருள்களும், சுழுத்திகாலத்தில் அவித்தையில் லீனமாகிற பிரளயத்தை யடைந்து மீளவும் சொற்பனகாலங்களில் சூக்ஷ்மஸ்தூல பரிணாம விளக்கங்களை யடைவதனையே சிருஷ்டி, திதி, சம்ஹாரமாகவும், மாயாவிசிஷ்ட ஈஸ்வரனது கிருத்தியங்களாகவும் கற்பிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இது ஒழிய வேறுவித சிருஷ்டி லயங்கள் அங்கீகரிக்கப்பட்டிருக்கவில்லை. ஆகையால் முன்காட்டிய பேதவாறு பொருள்களும் பிரவாக ரூபஅனாதி வஸ்துக்களாக கொள்ளப்பட்டினும், விவர்த்தவாதப்பாவாநுபப் பொருள்களாகக்கூடப்பன வன்றி

நித்தியபொருள்களாகா. இவ்விதமாக உலகிலுள்ள எல்லாசப்தப் பிரமாணங்களும் பலவகைப்பட்டு பலவிதமாக விருப்பதால் அபரோகூஷ்ணானுபவ சுகப்பிராப்தியின் பொருட்டுக் கொள்ளத் தக்கதைத் தேடிக்கொள்ளுதல் விட்டு, எல்லாவற்றையும். பிரமாணமெனவேற்றல்திராச்சந்தேகத்திற் கிடமாகையால், புராணதிகளை வேத அனுபவவசனத்திற்கொத்தே வுரைசெய்துக்கொள்ளவேண்டும்அல்லாது, உண்மையில் நடந்தகதைகளை என்னக்கொள்ளல்கூடாது.

நீதிகளையும், உலகப்பொருள்களின் குணங்களையும் கற்பிக்கப் பல கட்டுக்கதைகளைக் கற்பித்திருக்கின்றனவெனத் கொள்ளல் வேண்டும், வேத சிரசாகிய உபநிஷத்துக்களிலும் அநேக அஸம்பாவிதக் கதைகளிருக்கும். அவைகளெல்லாம் குணர்த்த வாதமே யொழிய பூதார்த்த வாதமல்ல. உண்மையில் பிரமா, விஷ்ணு,

ருத்திரன், அஷ்டதிக்குப் பாலகாள், அஷ்டவசுக்கள், காமதேனு, கல்பகவிருக்ஷம், சிந்தாமணி, சப்தரிஷிகள், இராமனாதியவதாரங்கள், பிரம், கூஷ்த்திரிய, வைசிய, ருத்திரஜாதிகள் முதலியவற்றைக் குணர்த்த வாதமாகக் கொள்ள வேண்டியவைகளே யல்லாது வேறில்லை. மின்வயற்றில் மச்சகந்தியும், அத்தியந்தா பாவருபனாகிய வாயுபகவானுக்குப் பீமனும் ஆஞ்சனேயனும், ஜலவடிவாகிய கங்காபவானிக்குப் பீஷ்மாசாரி முதலிய அஷ்டவசுக்களும், குதிரைவயிற்றில் அசுவத்தாமாவும், காசிபரின் பெண்சாதிகளிடத்து தேவர்களும், அரக்கர்களும், மாஞ்செடி கொடிமுதலிய தாவரங்களும், புலி சிங்கமாதி-மிருகங்களும், கருடன் முதலிய பறவைகளும், ஆதிசேடன் முதலாகிய பாம்புகளும், பிறந்ததாகக்கூறும் கதைகள் வேடிக்கையாக உலகப்பொருள்களைத் தெரிவிக்கும் கற்பனைகதைகள் எல்லாது உண்மையில் நடந்தவைகள் அல்ல. அப்படிக்கனுபவத்தில் ஒன்றும் பிறப்பதை எவரும் பார்த்திலார்கள். மாமாதிகளிலுண்டாகிய விதைகளிலிருந்து மரமாதிகளும், பறவை, ஊர்வன, நீர்வாழ்வன விட்ட முட்டையினின்றும் பறவை, பூர்வன வாதிகளும், அந்தந்தஜாதியிருகங்களுக்கந்தந்தஜாதியிருகங்களும், மனிதர்பால் மனிதரும் உண்டாகிறார்கள் அன்றி, உயர்திணையாகிய மனிதர்பால் அஃறிணைப் பொருள்களும், அஃறிணையில் உயர்திணை மனிதர்களும் உண்டாதலின்மையின், மலையிலும், ஜலத்திலும், காற்றிலும், அக்கினியிலும், ஆகாயத்திலும் சந்திரனிடத்திலும், சூரியனிடத்திலும், துரும்பினிடத்திலும், யாககுண்டத்தி

னிதத்திலும்; குமபத்தினிடத்திலும், குதிரையினிடத்திலும், கிளியினிடத்திலும், கண்ணாடியிலும், ஆண்டிவ மனிதனுடைய முகத்திலும், தோளிலும், தொடையிலும், பாதத்திலும், பெருவி ரலிலும், மார்பிலும்; நாலிலும், கதாயுத்தத்திலும், ஆபரணங்களி லுள்ள இரத்தினங்களிலும் மனிதா பிறந்ததாகச் சொல்லாதலை அசம்பாவிதமாகக் கொள்ளத்தடை யில்லையல்லவா? புத்திமானு கிய வித்துவானே இதையெல்லாம் மெய்யெனக் கொள்ள விதிப போக்குத்தான புத்தி புரட்சியுமானும் கேட்போருக்காயினும் புத்தியிருக்க வேண்டாமா? இதுபோலவே இரத்தினமுதலிய தேவ ற்களும், பிரமண முகலிய தேவகேவாகளும், ஆவாகள் கூறிய நூ ல்களும், தவளையும், அன்னமும், குரங்குசளும் கரடியும், வண்டு, கிளியும், துமபிகளும், பேசிய ஆலகு செயத ஆலகு உபதேசி தத வாக்கியங்கள் எல்லாம் தாபேரை மறைத்தெழுதிய ஆரியா செய்த கற்பனை என்று கொள்ளாது உண்மையில் நடாதகதைக ளெனக் கேட்டலும், கற்றலும், பிராக்ருக சந்தித்தலும் அசம்பா விதத்தை மெய்யென நம்பிவந்த கமதரிபா மமையெய்லாது உண் மையை யுணரும் உயரந்த புத்தியாகுமா? இதல்லாமலும் மனித ருக்கு விதித்த வருணாசிரம தருமாதிகளை ஆயநதரியாதவரு பழக்கத்தால் வேஷதாரிகளைக் காப்பாற்றிவருதல் விபரீத புத்தியி னும் விபரீதபுத்தியாகுமல்லவா? உலகம் இயற்கை யென்பதற்கும் சிருட்டியென்பதற்கும் தடையாகப் பிரகதியகூத்திற காணப்படு கின்றது உலகை இயற்கை செயற்கை என்றுபோராடுவோர் முடி வாகத் தன் கருத்தைநாட்ட முன்வந்து, போதுமான அனுபவத் தைக் காட்டி, சந்தேகத்தை அகற்ற வல்லாரைக் காண்கிலோம் முன்னெழுதி வைத்துள்ள அசம்பாவித கதைகளையும், புத்தகங் களையும், ஆதாரமாகப் பேசிவருகின்றனா இக்கதையா ஆசை வெட்கமறியாதெனும் பழமொழிக்கு இலக்காக நிற்கத் தலைபட டார்கஸ்போலும். அனுபவம் தராதசொற்களால் ஆக்கமென்னே. இறந்த பின்னரன்றோ ஆக்கம் தெரியுமென்பாராயின, எதிறந்த பின்ன ரெனக் கேட்கவேண்டிவருகிறது? உடலிறந்த தெனில் சாம் பலும் மண்ணுமாவ தன்றி வேறுகக்காட்டுவாரில்லை. உயிரிறந தபின்னரெனில் ஆக்கம்பெறுவாரா யாவா? உடலிறந்த பின் உயிரி றவாது ஆக்கம் பெறுகிற தெனில் ஞானேந்தரிய கருமேந்தரிய அநதக்கரண பிராணாதிகளை அவயவராக வுடைய உடலிழந்தையா

ஆக்கம் பெறலெதனால்? சூட்சும தேகத்தாலெனில் சூக்மாங்கம் வாழ்ந்ததாய்கையால் பிராணத்தி யிந்திரியம் அதில் தடையுற்றிரா. அன்றியும் சூக்குமாங்கம் தூலத்தை விட்டுத் தனித்திராது. எப்போருளின் சூக்குமாங்கமும் தூலத்தைவிட்டு வெறிடத்திலிருக்கக் கண்டாரில்லை. காட்டுவாரையுங் காணோம். கனகிற்காணும் சூக் குமதேகம் நனளில் தூலதேகத்திலும், சுழுத்தியிற் காண தேக திலும் அடங்கிவிடுவ தனுபவமாக இருக்க இது தனித்து உயிரோடும் இந்திரிய அந்தக்கரண பிராணத்தி வாடிக்களோடு நித்திய நாகம், நித்திய சொர்க்கம், அல்லது சிலகால நாகம், சிலகால சொர்க்கம், அல்லது நித்திய சூரிபாதம் பெறுமென்கை அசம்பாவிதமாம். ஆகையாற் சீடனே! உலகம் இயற்கை யென்பதற்கும் சிருட்டி யென்பதற்கும் வேறாக நின்று விளங்கலால் இதை அநாதியாகக் கொள்ளலே தகுதியாமென்று விசாரித்த பெரியோர்கள் விளம்புகின்றார்கள்' மகம்மதியரும், கிறிஸ்தவரும் நித்திய நாகவாதனை யை விதிக்கும் கடவுளை நீதிஅதிபரும், இரக்க முள்ளவரும், என் உரைத்தல் அதிசய மல்லவா? இப்படிப்பட்டவர் எல்லாவுயி ருக்கும் தாயுந் தந்தையுமாவாரா? இவரை பற்றிப்போதிக்கும் மத ஸ்தர் எவ்வளவு இரக்கமுடையவராக இருப்பேரோ நினைப்பிற் சகி க்கமுடியவில்லை. அறிவற்ற மிருகங்களையும், அறிவற்ற ஏழைகளையும், இம்சிக்க இவர்கள் கொண்ட கடவுள் குணமாகிய கொடுந்தண்டனையை உபயோகிப்பதில் அஞ்சுவார்க் ளென்பதற்கு இடங்கடனோம்.

இவர்களைப்போலவே சிவபராக்கிரமம், விஷ்ணு பராக்கிரமம், சுப்பிரமணியர்பராக்கிரமம், கணபதிபராக்கிரமம், சத்திபராக்கிரமங் களை உலகத்திற் பரப்ப பிரயாசை யெடுத்துக் கொள்ளும் உத்தம வித்துவான்களும் மிகவும் ஜீவகாருணிய முடையவர்களாகவே இருப்பார்க் ளென்பதற் கென்ன ஆகேற்பம்? பல விதத்திலும் உண்மையாக ஆத்மாக்களுக்கு நற்குண, நற்செய்கை, நன்னூன முதலியவைகளைப் போதிப்பவர்போன்று வெளிப்போந்து, தர்மத, துராசார, துரகங்கார, துராபிமானாதிகளை மீயற்றுமவர் துஷ்டப் பிரவர்த்திகளே யல்லாது உபசார்தழும்பு சாதுக்களாகார்கள். உண்டவீட்டிற்கு இரண்டகஞ் செய்யும், துன்மார்க்கர்களைச் சாதுக்களாக நினைப்பது, சங்கடத்திற் கிடமேயாகும். அறக்கருணை மறக்கருணையென்னு மிரண்டு முடையானே ஈசனென

சிலபோலி ஞாயங்கள் காட்ட முயல்வார்களானாலும், அவை கொள்ளத்தக்கனவாகா? நிராயாதிகளையும் தன் சாமிர்த்தியத்தைக் காட்டும்பொருட்டும், தன்புகழை நிலைநாட்டும் பொருட்டும், தீராத் துன்பத்திற் காளாக்துகை தெய்வத்தன்மைக் கழகாகுமா? கடவுளென்பான் ஐனமைநாதி அவஸ்தைகளும், காமக்குரோதாதி குணங்களும், விருப்பு வெறுப்பாதி ரோயலும், நாமருபாதி பொருட்பேறும். இல்லறாதி இருக்கல் ஞாயமாகும். அத்தன்கயார் சிலரை வாழ்வித்தும் சிலரைக் கோரித்தும், நடத்துபவராகார். அன்போடும் ஆபத்தைத் தீர்த்துக்காக்கும் தாய்தந்தையர் இருக்கவும், அறியாமையாலும் அடங்காமையாலும் துஷ்ட சிருத்தியஞ் செய்து, துயர்க்குள்ளாகும் சிருரைப்போன்று, உயிர்கள் துன்பப் படுகிறார்களேயன்றி வேறில்லை மென்பதே நிச்சயமும் நியாயமாகும். கடவுள் உலகை முதல் முதல் சிருஷ்டிக்கவேண்டிய காரணம் என்னவென்று ஒருவர் கேட்கும் வினாவிற்கு மீளவும் ஆட்சேபம்பெறாத சமாதானஞ் சொல்லுகிறவராயில், உலகம் சிருஷ்டியென்பது நிலை. முதற் திரர்த்தக வசனமேயாகும். அன்றையும் இரந்தத்தினர் லட்சர் கோடி கணக்கான திரளியங்களைச் செலவிட்டு, ஆலயங்களும், தேரும், அபரணங்களும், விக்கிரகங்களும், புதுக்கி- தேததிரோசவாதிகளும் செய்து, அவரவர் தம்மதச் சனங்களுக்கு நம்பிக்கையுண்டாக அவரவர்களுக்கு வேண்டிய சவுகரியங்களும் செய்கிறார்கள். இப்படிச் செய்வதில் இந்துக்கள் செய்யும் குளம், சாலை, சத்திரம், அன்னதானம், முதலியன சில விடங்களில் பலருக்கும் உபயோகமானாலும் பலவிடங்களில் பொதுப் பிரயோஜனமாக ஸ்ராமலிருப்பதோடு வேடிக்கைக்காகச் செய்யும் விண்ணசெலவுகள் வெகுவாக விருக்கின்றன. கரையான்புத்தியற்று தனவமிசத்திற்கும், இதரவுயிரகளுக்கும், திங்கிழைக்கும் பாம்பிறகிட மாக்கியதுபோல இந்துக்களில் அனேகர் செய்கிறார்கள். இரதுக்களில் அனேகர் அசௌகரியங்களை அதிகமாக விளைவித்து, அனந்தவுயிரகள் படும் கஷ்ட நிஷ்டிரைங்களைப் பக்தியாகவும் சிரத்தையாகவும், புகழ்ந்து பேசி, எவரையும் ஏமாற்றுகிறார்கள். மகம்மதியர்களில் ஏழைகளின் அன்னவஸ்திரத்திற் கடுத்த செலவேயல்லாது அதிக விண்ணசெலவு இருக்கக்கண்டிலம். கிறிஸ்தவர்கள் தம்மதம் பெருக்கப் பாடசாலைகளையும், வைத்திய சாலைகளையும், அமைத்திருப்பதோடு மார்க்கவிறுத்தி செய்யும் யோஜனையோடு ஆலயத்திற்கும் சிலபொருள் செலவிடுபவராக இருக்கிறார்.

கள் எல்லா மதமுதானாலும் கடவுள் ஒருவர உண்டெனவும், பாவஞ்செய்யலாகாதெனவும் போதிக்கப்படுகிறதென்ப தனுபவம் ஆன்றித்தண்டிப்பானொருவனுண்டா யிருந்தால் பொய், கொலை, களவு, விபசாரம், பொழுதை, குடி, குடி, அரோகம், வீண்பெருமை காட்டல் ஆகிய பாதங்களுக்கெல்லாம் மனிகா ஆதேச செய்யலாகாதென்ப போதிப்பவர்கள் ஆனாலும், தத்தம்மதத்திற் சேரா தவர்கள் மேற்சொல்லிய பாவங்களைச் செய்யாதவரா யிருப்பினும் 'மோக்ஷம் பெறுதற்கிடமில்லை' என்பவர்கள். அன்றித் தத்தம்மதா சார குருக்களையும் தாங்கள் கூறும் வேதவசனங்களையும் தாங்கள் கொள்ளும் கடவுளையும் அவர்களுஞ் செய்பாது விடாதுபோவோரை நரகத்திற்கும்போடும்வராக்வே கூறுவர். இதன்றித்தம்மதத் தை ஏற்காதவர்களைத் தத்தம் மதத்தினால் செய்யும் இம்சைகளை பெல்லாம் புண்ணியமென்றே புகல்கீவாரகா. இம்மதத்தினரெல்லாம் கடவுள் சொருபத்தையும், உலகின வாலாற்றையும், பந்த முண்டாகும் காரணத்தையும், மோக்ஷத்தின் நிலக்கணத்தையும், ஜீவற்றையெல்லாம் பெறுபவனுடைய ஜீவனின் லட்சணத்தையும், மயக்கமற் உணர்ந்து உணர்ந்துபவர்களல்லா. நாமென்பதற்குப் பொருள் தெரியாமலே, ஆயாமலே நாமென்றும் அஞ்ஞானிகளே யென்று சிலரும், நாமென்றும் பாபிகளேயென்று சிலரும், நாம் கிஞ்சிக்கனரே என்று சிலரும், ஒபபிகளென வேண்டுமென்று வற்புறுத்துவோர்கள். இவ்நதவர்கள் கூறிய நூல்களையே பிரமாணமாகக் கொள்பவரே யல்லா இருப்பவர்கள் கூறுகிற நூல்களை யுத்தி யனுபவத்திற்கு ஒத்தனவாக விருப்பினும் கடவுளால் கொடுக்கப்படாதவை எனவும் அவற்றைக் கேட்கவும், பார்க்கவும் படாதென்பவர்கள்.

தேவவசனம் யுத்தி யனுபவங்களுக்கும் விசேஷமாகிய அசும் பாவித அவாந்தரவாபிரயோஜனச சொல்லாகவே இருக்கவேண்டுமாம். ஐயோ இதென்ன வனியாயாம்! இல்லகைசொல்லுவதே ஏற்றமென்பவர்க்குத் தாதென தீர்மானித்திருக்கலாம் நான்தியே யன்றோ? இவர்களில் தேவனை என்றும் அறியு என்பவர்கள், தேவனை எப்படிக்கண்டு, எப்படிப் பேசினுமெனக் கொண்டார்களோ? தெரியவில்லை. மோசே யேசுமுதரியோராலும், மகம்மதாலும் எழுதப்பட்டவைகளைக் கற்றுத் தெரிந்திருந்தும், அவற்றை தேவ வசனமாகவும், மற்றவர்கள் எழுதிப்பதை மனிதவசனமாக

வும, 'சொல்லுவோர தம்மால் எவ்வளவு துரமோனம் இருக்கிற தென்பதனை உணருபவராகக் காணப்படவில்லை. இவர்களெல்லாம் உலகப்பொருள் வரவையும், தம கொள்கை நம்பிவோரால் தமக் குண்டாகும்பி' பெருமையும் பெறப் பாடுபடுபவர்க ளன்றி உண்மையில் உயிராகள் இமமைக்கும் மறுமைக்கும், முடிமைக்கும் செய்ய வேண்டியவைகள் எவையெனக் கண்டுபிடித்தது தாமும் ஒழுக்கி அநநியரையும் நடத்தவோராகள் ஆலலா. ஆயினும் அவர்கள் கூறும் பாவங்களி லிருந்து விலக வேண்டியது ஒவ்வொருமனிதனுக்கும் கடமையாம் எனபது தப்பல்ல. இதை எந்ததேசத்தாரும் ஒப்புக் கொள்வதே யல்லாமல் நிரந்திர யாகள் என நினைக்கின்றேன். ஏனெனில் பொய், கொலை, களவு விபசாரம், துராசை, குரோதம், பொறமை, சூதாட்டம், வஞ்சனை, களியாட்டம், துரோகம், துராங்காரம், முதலியன செய்யோன் இகத்திற றானே நிரதைபும துன்பமும் அடைவது பிரத்தியக்ஷமாக இருக்கையில் இக்குணங்களை நல்லவையென எவாபுத்தியும் எவா மனசாக்கியுப, ஒப்பிக்கொள்ளு மென்கை ஒருபோதும்டாது. இத்தூககுணங்க ளுள்ளாரை வெறுக்காதவர்கள் அரசா முதலிய எவரும் இலராவா. இக்குணங்க ளிலலாதவன்பால் நீதியும், நியாயமும், மானுஷீகத்துவமும், அமைதியும் கடவுள் பக்தியும், ஜீவர்களிடத்து அன்பும் இல்லையென லாகாது. மேற சொல்லியதிக்குணங்களை விடுதலும் நற்குணங்களைப்பழகுதலுமே சித்த சத்திககு ஏது அல்லாமல், நற்குணங்க ளிலலாத வீணுசார வேஷபூஜைகள், சித்த சத்திககு ஆதாரம் ஓர்போது மாகா? அநநியரைப் பழிக்கு மகங்காரக் குருமபிற்கு ஆதாரமாகிய ஜாதி மதாசார கட்டுதிட்டங்கள் நீதியும், நியாயமும், ஞானமும், பக்தியும், புத்தியு மாகாதெனவே ஆகும். இநதுக்களின் வேதத்தில் பிரமத்தின் இலக்கணம் சுஜாதி, விஜாதி, சுவகத பேதரகித அசுண்ட பரிபூரண சசசிதாநந்தாநிகளென கூறப்பட்டிருக்கின்றது. ஜீவன் இலக்கணமோ அவித்தியா பிரதி பிம்ப அவபாசைசதன்னியமாக விருக்கின்றது. ஜனன மரண சம்சார துக்கத்தையே மித்தியா பந்தமாகக் கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. ஜனன மரண சம்ஸார துக்கங்களின் அததியநத நிவித்தியோடு பாமானந்த பிராப்தியையே மோக்ஷமாகக்கொள்ளப்பட்டு இருக்கிறது.

மார்க்கெட் அந்தர்தான நாச வேறுது பாகிய சதஸாஸ்திர, சத
குரு வச பகி செவண மனவ நிதித்தியாச னுதிகளா
கர ரொ ராபட்டி னெ னு சிரவணஞ் சதகுருபால கேட்க
வெ ருநிநகத்தலால் மருந் தாக குணனைச சோககாராகையால்
மெய்சாந, சாவசத் திரமாரகன காரணமாக விருக்கினுறா.
சனமாதா தங்கம் நகர கிருண பிரவாகுதிரகித நிராணை காரண
மாக விருசசுபத்த சிராசைசகீகா உடலுலக வாழுவின் நிலையா
மையையும் சீரத்தின் சீத தன்மையையும் எண்ணிப் பார்ப்ப
தாக விருதமெய் கிப்பபுடாக உடவினது நீசதவததையும
உலக வாழுவின் சிலையாமை முனாநது மோகூதம் பெற நீனைப்ப
வன அபிபருசு நன்மைபபுண்டாகக், உபகாரமாகி குணவ
களை மேற்கொள்வெண்டி யிருக்கிறது. அல்லாமல் சாதியாசார
மும மதாசாபமும மேற்கொள்வது பயனாகக் காணப்படவில்லை.
ஆகையால் ஜாதியாசார மதாசாரங்கள் சித்கசுததிககு வேறுது
வெவனகை சிரிப்புக்கிடமாம் உலகை வஞ்சிதது தாம்மேம்பட்டு
வாழ நினைததுகொண்ட விசீதக்கொள்கைகள் மோகூத சாதன
மாகவும் உல்லாதோச ரமும, அவதெவவனம்? மோசததையே
மோகூத சாதனமென அவசரநதால் அறிகிறார்கள் போலும்.
நித்திய கருமானுஷ்டானதிறு, வேத அநதியயனத்திற்கும்
அதிகாரியாகாத ஸகிரீ ருத்திரர்கள் பிரமசரியத்திற்கு அருக
ராவ தெவ்வனம்? இவ்வனம் பிரமசரியத்திற்கு கருகா அல்லாதா
கிரவஸ்தாதல எவ்வனம்? இவ்விரண்டுமில்லாதா வானப
பிரஸகாசிரமமும சங்கியாசமும பெர வதியுண்டோ? இல்லாத
போது மோகூதமென்பது பிரமணருக்காகக், மோசமென்பதை
ஸ்திரீ ருத்திராதிசியா பெறுபவராகவ முடிக்கிறார்கள். வேத
மல்லாத இதர பாஷா கிரந்தவகா இல்லையோ? அவற்றைப் படிக்க
லாகாதோ? அவற்றில் அவ்வீதக ருத்திரர்கள் அடங்கி நிற்க
வில்லையோ எனச் சிலா நுராகட்டி இவற்றைப் பயிற்றுவிக்க
கும் அதிகாரம் பெரிய ருத்திரர்கள் அல்லாத ஏனையோ
ருக்கு உதவியாக இருக்கிறதா? இடமவது? பெற்றால்
அரசராதிரீகா கா விவரம்? அருக்காலவிடினும் “அபீபட்
டன குபதக்தகு ராவிவாதிய” எனப்பழிக்கும் பழமொழி
யை உபபொகிபாக்கீனா? மேலாவ காதாலும் கேடக போதிப்ப
தென்றால், அவனுக்கு வேதரகசியம் எப்படித் தெரியுமெனக்

கேட்கும் கேள்வியை பாடங்கற்போர் சித்தங் கலங்க உரையிடா திருப்பார்களோ?

பாஷாக்கிரந்தமும் உபநிஷதாரந்த ஸூத்ரத்தியை யுடையதாக கவே இருக்கிறதினால், பாஷாகிரந்தம் கறா சூத்திரமும் குருவாக லாமே என ஒப்புவாராயின், அப்போது உபநிஷத்தத்தப்படிக்க அல்லது கேட்க அல்லது உதாரணமாக எடுத்துக்கூறல் ஆகாது எனல் ஏனோ? உச்சாரணப் பிழையால் பாவம் சித்திக்கும் என்பா ராயின் சூத்திரனுக்கு அத்தியயனம் செய்வித்திருந்தால் அப்பாவம் அவனுக்குச் சித்திக்க இடமிராதலலவோ? உபநிஷத்துக் களின் ஆத்தததை உணரும் வலலமையுள்ளவன் அத்தியயனம் கற்க அருகனாகனோ? அனுபவத்திலோ வேதம் அல்லது வேதாந் தம் சிறிது மறியாத ப்ராமணா வெகுபோ உண்டு எனல் ஒரு போதும் பொய்ப்பாகாது. இவர்களுக்குஞ் சோடசோபசாரஞ் செய்ய விதிபாதாலமைந்ததே அறியோம். சூத்திரரிலும் சிலர் கற் றராகக் காணப்படுகின்றார்கள். இவர்கள் அப்பகுதியைப்பெற இடமுண்டோ? இல்லை. ஏனெனில் மூவருணத்தாரின் ஏவல் லாது, பிற பெற அதிகாரம் இல்லாத சூத்திரன் குருபட்டம் பெறல் கூடாமையால். அனுபவத்திலோ சூத்திரரிலும் சநநியா சிகளும் சமுசாரிகளும் காணப்படுகின்றனர். இவர்களிலும் கந்தா சாரகதை படிப்போர் பெருமபாலார். சாதி, பதம், குலம், கோத் திரம், சூத்திரம், ஆசாரம் முதலியன விட்டு எசுகிற பொறுக்கும் சோம்பேறிகள் ஓர் பயனும் பெற்றிலர் என்பதையாவரும் உணர் ந்திருக்கிறார்கள். ஜாதியை விடுதலை சர்வபிரயோசன சித்தியென மதிப்பவர் மூடரேயாவர். சிலா ஞானமான சிலவார்த்தை பேசின மாத்திரத்தில் எச்சிற்பொறுக்கியாக ஏற்படவேண்டும் என்பார் கள். இல்லையாயின் கருமம், பக்தி, போகாதிகளைக் கடைப்பிடித் தொழுகவேண்டுமென்பர். இதற்கைய சநநியாசிகள் வாதம் துர் வாதமல்லாது ஞாயமாகாது. தொழிலால் சாதியும், கொள்ளல் கொடுத்தலால் குலமும் கோத்திரமும், நேர்ந்ததென அறிவதே மேலான அறிவாகும்! ஒருவரை யுயர்த்தியும், ஒருவரைத் தாழ் த்தியும், பேசுவதற்கு அன்று; அப்படிப்பேசுவது தகாதென்பதே ஆராய்ச்சியாம், என்பதற்கு ஐயமில்லை. ஜாதியும், குலமும், கோத் திரமும் இடையில் மனிதர் ஏற்படுத்திக் கொண்டதல்லாது, இது அநாதியாகிய மனிதவியக்தியில் சமவாயசமபந்தமாக 'உடன்பிறர்

தி நகநெ தெனல் ஞாயவிரு நகமாம உலகில கறறு, நல்லவழி
படாது, யாவரையும் ஈடத்துவிக்க, பாடுபடுவாசனே மேலோரும்
பெரியோரு மாவா அதுபோலவே நல்லாதவரும் கபடிகளும்
தாழ்ந்த மூடகூத திரரே எனபதில் ஆகேற்பயிலலை ஆடை, வேஷம்,
ஆசாராதிகளால் உபாநீகாராகப் பேசுவோரைப்பற்றென நினைத்
தல் பயனுடைகலாம்

கலாவொருவன குலமலமே ஈசுதல் தெல்லினுட்பிறந்த
பதராகுமம் ” எனபது ஈதிபறிந்த அசனின் நிறைமொழி
யாம் அன்றோ? இகற்றினறா ஈன பனைகதரககக தருமாதத
காமமோகூத சாதாதகொழில்கள் இருகந இவற்றைசகைவிட்டுத்
தேச மிறந்தபின் வேறு லோசங்களில் பயினை அடைவதாகக் கற
பித துககூறும் மனவாக்குக்காயங்களின் தொழிலாகிய கருமமபக
தியை விருமபலெனன சிலாககிபமோ? அறியோம் இனி ஸதிரீ
சுகஞராகள் நித்திய நைம்கதியகமாநி கருமாங்களை வேதத்தி
லதிகாரம் பெற்ற ஜாதிபா நககே இருக்க விட்டு, தருமாதத கரப
மோகூதமடைய கற்பிக்கும் தூலகளைகறறு, தமக்கு இயற்கை
யில் வாபாதுனா மாணுஷீச இணையிலார சதாதிதூலதக கையாள
ததக வழிகளைக்கண்டு கடைப்பிடித்து, ஒழுக்குதலே எககாலத்
தும் பெறத்தக்க கருமமாம். உயிரோடிருப்பார்க்கு, உணர்வை
சசருத லொழித்து, செத்தாரைச்சொரக்கதில் சோககப் பாடு
பட்டு தமக்கு வருமாடியையும், பூஜிபதையையும், தேடிகுகொள்
வோர கருமத்தைக் கைவிடாமையானது ஸ்திரீ சூததிரராதியோ
ச குக கனநஷ்டமாகும் அகனால் அக்கருமங்களை ஏற்றல வேண்
டும் எத்தகை ஆசாரம், பேதத்தை யொழித்து நித்தியானந்த
போத்ததை யுண்டாக்குமோ அததகையாசாரமே சத்திய ஆசா
ரமாம் செத்தாரைச் சொரக்கதில் அல்லது பிதூலோகத்தில
அல்லது கைலாசாதி பதங்களில் சோக்குமிவா மந்திர நந்திர
ஆசார உபதேசங்கள் எத்தகையரா ஏறகப்பாலதோ ஆராயமின.
உயிரினுணமையும், தேகாதி தேசகால வஸ்துகளின் இன்மை
யையும் உணருமறிவுடையா இயற்றற்பாலதேயோ? “ நானறன
மூடன ஆகையால் இததாசி என்னைத்தான குமபிடடாள் ” என்ப
பெருமைக்காகக் கலகமிட்ட நாலவாகதையைப் போன்று, நாமஞ
ஞானிக ளாகையால் சதா்காலமும் நாம கருமஞ்செய்ய வேண்டிய
தேயெனவேரா கதையையும் இருக்கின்ற தெனலாமன்றோ? நாம்

ஞானியாகல் ஆகாதென்பது ஏனோ? எவா லாபகுதிறசோ அஞ்ஞா
 னப்பட்டம் அவகீகரித்தக கருமசுதைத எதிடிகாசல கெ
 ரியவில்லை. ஜாதி சிலம், சோதிர சோதிர சோதிர சோதிர
 லது தெரியாகுமே. சோதிர சோதிர சோதிர சோதிர சோதிர
 திர விஷ்ணுகே திர சோதிர சோதிர சோதிர சோதிர சோதிர
 துவோர யாவருக்குமே சோதிர சோதிர சோதிர சோதிர சோதிர
 ததிர, பிரம கோததிர சோதிர சோதிர சோதிர சோதிர சோதிர
 சூததிரங்களை விட்டுவிட்டு சோதிர சோதிர சோதிர சோதிர சோதிர
 ஜாதமத குலகோததிரங்களை சோதிர சோதிர சோதிர சோதிர சோதிர
 தில் கோததிர சூததிர ஜாதி சோதிர சோதிர சோதிர சோதிர சோதிர
 அஞ்ஞானமும், ஜீவதனவழி, மரபு கரும, மரபுணனி
 யமும் சமபவிதது நிலைபாடுகின்றன ஆகாஸிகலே பெரும்
 பேறு எனில் இதையகற்ற வேண்டவது உபயோக வநகரும
 கடமை யாகாதோ? அழியாச் சிவப் பிரபாசியிடம் அழியும்
 போகப்பிராபதி அதிகமாகுமோ? திரபு சப பிணைமனோ
 சோபதனியின் போஜன பெண்ணில், மரபு, சோதிர சோதிர சோதிர
 வேண்டுவன தேவையே யன்றோ? இவ்வகம் பாவநகரும
 திண்டியும் சோபதனியும் வேண்டியிருக்க, சில நகரிக் கிண்டிக
 குரிய வரும்படி கருமமும், சோபதனிக ரிப வேண்டிவது
 நத வாராய்ச்சியி் னதிகாரமும், வந்ததுதான் எனில் கருநத
 லேனோ? “ஜாகரிதே பிரமம் சோபதனிக லிபுண சோதிர சோதிர
 ருதரஸ் துரியமகூதரம்” எனாதாலும் லிபுண சோதிர சோதிர
 ல்லாம் பிரம கோததிரம், விஷ்ணு கோததிரம், சோதிர சோதிர
 பரபிரம்கோததிரம், ஆகிபிருகதல உணைமம் சோதிர சோதிர
 விஷ்ணு கோததிரம். சிவகோததிரம், பிரம கோததிரம் சோதிர
 பரபிரம சூததிரத்தையும் தரிபிசை விட்டும் சோதிர சோதிர
 இடையில் கற்பித்ததுக கொண்ட கோததிர சோதிர சோதிர சோதிர
 அதுஉண்மையும் சிரேஷ்ட முபாசு சோதிர சோதிர சோதிர சோதிர
 ததும், பொலலாததும், நிலலாதது உபயோக சோதிர சோதிர
 நஷ்டங்களை மேற்கொள்ளலென சோதிர சோதிர சோதிர சோதிர
 பெண்ணை ஆணாகவும் செத்தவரை உரிமைபிரசுப சோதிர சோதிர
 கள் செய்தது நமக்கும் செய்யு மென சோதிர சோதிர சோதிர சோதிர
 ரக் கற்பனைக் கதையை நம்பியவரும் சோதிர சோதிர சோதிர சோதிர
 குப்போய்த் தம் பிதாசுனையழைத்து சோதிர சோதிர சோதிர சோதிர
 சொர்க்கத்திற் கொண்டு போய் விடுவதாகவும் நினைக்கிறார்கள.

உண்மையில் “ மந்திரத்தால் மாங்காய் விழாதென்ற ” பழமொழி மெய்யன்று? மரத்தின் ராங்காயை மடியில்விழத் தன்னிடம் வரச்செய்யாதமந்திரம் பிதூர்க்களை வரச்செய்யாமென்கை பித்தேயலலது வேறென்ன? கல்லுக்கும் கட்டைக்கும் பிராண பிரதிஷ்டை செய்யும் மந்திரம் கீழவுடலிவிருக்கும் பிராணனை இறந்துபோன வயதுடம்பிற் செல்லச் பிரதிஷ்டை செய்துகொள்ள லாகாதோ? ஆ! ஹா! செய்துகொள்ளலாம். பூவம் பரகாயபரபேசும் செய்திருக்கிறார்களென, அஷ்டமாசித்திக் கதைபூம் அஷ்டகர்ம ப்பயனையும் காகிதங்கன்றி காட்டுவார்களையன்றி, உண்மையில் அறியார்கைப்பொருள் கவா, நலாசிய சித்தி ஒன்றையே ஆன்றி, மற்றவைவையக் காட்டுவரைக காணோம். ஒருவன் தன்னுடைய யணுவாக்கிக் கொள்ளின் ஏனையோருக கிடிலலை பென்பது உண்மையே; இப்படிச் செய்தானாய் பிரத்தியக்ஷத்தில் கண்டபடி. ஒருவன் உலகை யணுவாக்கிவிடின் உயிர்பயிராதிகள் என்னகதியையடைந்திருக்கும் என்பதை யோசிக்கவேண்டியதே இதன்றி ஒருவன் தன்னுடைய மகிமாவால் விஸ்வரூபகொள்ள அனுமாரைப் போலவும், விஷ்ணுவைப் போலவும், பெருக்கிவிடின் அப்போது ஏனையோர் இருத்தற்கு இடம் எங்கேபுண்டாம்? உலகமெல்லாம் வாரிற்றிலடங்கி யிருக்குமெனில், வபிறறினுடங்கிப் ஒருவன் வெளியிற் பெருத்திருக்கும் உருவத்தினுடைய முகத்தை எவ்வாறு தரிசிப்பான்? தரிசித்திருக்க விடமுண்டா யிருக்குமா? இவன் வெளியில் உலகத்தினூட விஸ்வரூபத்தின் வேறிடத்தினுட இருக்கின்றோ தரிசிப்பான். கடவுண் மகிமைமாயும், பெரியோர் மகிமையையும் அருளுனிகளாகிய நாம் அறிவோமெனில் இவற்றைக் கேட்பதாலும், கேட்டிப்பதாலும், நம்புவதாலும், நம்பச் செய்வதாலும், நமக்குவரும் பிரயோசனம் என்ன? ஏமாற்றம்ன்றோ? இவற்றைப்போலவே, இலகிமாவும், கரிமாவும், பிரபாதியும், பரகாயபரபேசமும், ஈசுவரதவமுட அமைபுமென வறிதலவேண்டும். நல்லறிவுடைய சீடனை’ இவைபெல்லாம் மேற்படி பிரீமோபிஷ்டத்திற் கூறிய விஷ்ணு ருத்திராதியா நனவு கனவு அழுத்திகளிற்காட்டும் சர்வதேக, சர்வலோக, சமஷ்டிஞான சொருபத்தின் பிரவிந்தி, நிவிர்த்திகளின் தத்துவ உருவங்களின் உருவக்கதைகள் ஆன்றி வேறலலவேன அணுருவாயாக. இங்கு பான் உரைத்த அஷ்டாமாசித்திகளின் பாவமதான், நீ அவனவ

ளதுவவை யெனவறியும் அறிவிற் ககோசாமானுலா, தத்துவ
ஞான நிஷ்டாபரர்கள், நிதரிசனமாயறிகுறர்கள் என்பதிற் றடை
யில்லை. சுருங்க உரைத்த இக்கருத்தையறிய விருப்பிவோர், நல்
லோர்பாற்தேட்டுத் தெளியி வறியக்கூடியதே யன்றி, சொல்மா
ந்திரக் கற்பனைக்கதையனறு. ஆகையார் சீடனே! புராணங்கறிய
கூறிய எல்லாவிஷயங்களுக்கும், கருத்து சீவமுந்ருத்தவினால்,
கதைபை நடந்ததாக நினைப்பது நூலனிவகமாரா. நூலமாகக்
கொள்ளினும் முன்பின்சூறியுள்ள விஷயங்களுயாவையும் கூட்டிக்
கருத்தைக் கிரகிக்குறித்த நல்லஞானமே யுண்டாகுமென்பதில்
ஆசேஷமில்லை. முன்பின்னுள்ளவைகளை விடுத்தி அவற்றின்
கருத்தையும் விட்டு விபரீதமாகத்தாங்கொண்ட கருத்தைச்சாதிக்
க முயலின்மீண்கலர்சமும், விருதாப்பிரையாசையும், சாச்சந்தே
கமும், தேககஷ்டமும், தேநெம்பாருள் கஷ்டமுமாகுமே யல்
லாது உண்ணாஞானா உதயம காது. பூர்வமே முதிய எல்லாக் கி
ந்தங்களிலும் தேவிரசொல்ல, சிவன்சொல்ல, வினாயகா வரமருள
அபிராமணிய ரடி பெருந்துகுகி கிருக்க, சரஸ்வதி நாவிலமா, பிரம
ன்சொல்ல, ஆமகிரா சொல்ல, வருணன் சொல்ல, பார்வதி கே
க, கருடன் கேடக, செனனகர்கேட்க, குதபுராணிகர் கேட்க,
அனுமர்கேட்க, வரிடடன் கேட்க, சப்தஇருபு கர்கேட்க, நந்தி
கேட்க, நாரதர்கேட்க, ஸாநிசாரணியர்கேட்க, சிவன், பிரமா
விஷ்ணு அல்லது மஹாவர்கள் சொன்னானென எழுதிய வித்வான்
கள் தத்தார் கருத்தெனர்கூற, துவிடுத்தும் இதுபற்றியே.பிருதி
வுவென்னும் பூரணதேவியும், அபுவிென்னும் கங்காபவானியும்,
தேயுவிென்னும் அக்னிபகவானும், வாயுவிென்னும் காற்றுபபக
வானும், குணியமாகிய ஆகாசவானியும், சூரியபகவானும், சந்திர
பகவானும், மேஷ நிஷ்பாதிசாகளுந், முடியன் சந்திரன் முதலா
கிய நவக்கிரகங்களுந், அசுவனி பாணி முதலிய நட்சத்திரங்களுந்,
ஜாக்கிராவஸ்தை யென்னும் பிராந்தேவனுய், சொப்பனாவஸ்தை
யாகிய விஷ்ணுவும், கஷ்டபதியவஸ்தையாகிய உருத்திரனும்,
பிரகிருதி என்கிற வினாயகரும், ஞானேந்திரிய அகதக்காணமெ
னும் ஆறுமுகக்கடவுளும், அஞ்ஞானபூமியாகிய சப்தநிஷிகளுந்,
சொல்லவும் கேட்கவும் இருந்தாகமென எந்தாப்புராணங்கறிலுர
கற்பிக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

மண், நீர், ஆனல், வளி, வான், சூரியன், சந்திரன், நட்சத்
திரங்கள் என எதிரில் காணப்படும் அஷ்ட பதார்த்தங்கள் அஷ்ட-

வந்தொன்றையும், தேசங்களெனவும், நொன்னாயிடுகின்றன. இவ்வெட்டி னான சகாபகலப்பால் பென சிறு சரிவகன் உண்டாகின்றதினால் குரியவலம்சத் தாசர்கா கதைகளும், சந்திரவமிசுத்தாசர்கா கதைகளும், நட்சத்திர அம்ச புத்திராகன் கதைகளும் புராணங்களாக முடிந்திருக்கின்றன அழகன யோசிப்பவர்க்கு மேற் சொல்லிய மண், நீர், அனல், வளி, வான், என் திற பிரம விக்ஷு, நுத்திர, மலேஸ்வர சகாபகவகனும், குரிய, சந்திர, நட்சத்திரங்களென்கின்ற குரியவ விசம, சந்திரவமிசம, நட்சத்திர வமிசங்களும் மேலாதார அண்டமெனனுர் பிரமாண்டமாகக் கற்பிக்கப்பட்டிருக்கிறதினால் “ஜாகரிதே நிரமா” எனவும், இவற்றின் வாசனையாகிய பிரமாண்டங்களைக் குட்சிபி லடக்கி நெகண்டு இருப்பாகால் “சொப்பனே விஷ்ணு” எனவும், இவ்வண்டங்களின் தேற்றத்தை மறைப்பதால் “சஷ்டுப்தௌருக்கிர” வெனவும் சொல்லப்படுகின்றன. தனவு, தனவு, சுழந்திகளின் சமந்தப்புருவாக விருந்து விளங்கி விளங்கும் ஞானத்தை விட்டு, சராசர பிரபஞ்சத்தின் இதுபடி அமைபாதைமையால் இவற்றின் அபிராண தேவதைகளாகிய பிரமன், விண்டு, நுகதிரன் அல்லது அவாகன ரத்திகள் அறிவிக்க அல்லது கூறாஅறிந்தோம கற்றோம் என்புரானவர்கள் கற்பித்திருக்கிறார்கள். இதைப்பார்த்தமமைக தேகமாக அறிவது போலத்தேவர்களைபும், தேவ தேவர்களைபும் தேகமாக நினைக்கிறார்கள். புராணமுதல் வேதசிரசாகிய உபநிஷத்துக்கள் வரைக்கும் இப்படிபே லருவருந்தொருவர் சொல்லிய விஷயமாக எழுதியிருக்கிற ஞாயத்தால் எனைக்கும் ஓர் ஸ்தாபனம் அல்லது தீர்த்தமானமியம், அல்லது ஓர் தேச, கால, வஸ்து விசேஷண முதலியன தெரிவிக்க எழுதுவோர் எல்லாம் கனக புத்திரர்களாகிய சவுனகாதி முனிவர்களுக்கு, சூதகத்தா லுண்டாகிய சூதபுராணிகர் சொல்லினொன வெழுதி முடிப்பார்கள். அல்லது அஞ்ஞானக் காட்டில் சக்கிரம்போலும் உழலும் நெஞ்சைப்புடைய நைமிசாரண்ய முனிவர்களே நட்சத் சூதபுராணிகா செப்பினொனச்செப்புவர். இதனாலே பிரமன்முதல் யாவரும் மனிதர்போல இருந்தார்களென்று யாவரும் சினைக்க இடமுண்டாகிறது. உண்மையில் அப்படிக்கில்லை. அப்படிக்கிருந்தால் ஜாக்கிராவஸ்தையில் யாவருக்கும் தேவர்கள் முதல் தேவதேவர் வரைக்கும் பிரத்தியக்ஷமாக இருக்கலாம். பிரத்தியக்ஷமாகிச் சொன்னொன்று

சொல்லுபவர்களெல்லாம் அசரீரீயாகவிருந்தும், சொப்பனத்தில் வந்தும், நிஷ்டையிலிருந்து கண்களைமுடிச் கொண்ட காலத்தில் தரிசனமாகியும், சொன்னதாகச் சொல்லுகிறார்கள். பனியையும்பி உழுதவன் கதையைப்போல, இவர்கள்தேவர்களைக்கண்டு வரப் பெறப் பூசிப்பதை, நிஷ்டையோஜன மாகுமென நினைக்கிறேன். தத் துவ ஆராய்ச்சி பால் யான் எனதெனும் அகங்காரமமகாரம்இறக்கப் பெறலால் நாம்இறப்பவர்கள் தேவர்கள்-அமிர்தர்ஆகையால் அமர ரென்றுகூறப்படுகிறது. நான் என்னும் ஆணவதேகவான்மடித்தி யைத்தவிர ஜீவான்மாவேறிலலை. இதுவே அஞ்ஞானத்தால் ஜனன மரண துக்க மனுபவிக்கிறதெனக் கற்றோர் கூறுவார். இது முத்தி காலப்பிரதம் தேகோசமெனவே நிற்குமென்ப. இத் ததை ஞானத்தையே அஞ்ஞானமென்ப. இதனற்றானே ஜனன மாணாதி துக்க சமுராயப் பிரபதி யுண்டாகிறது. இவ்வஞ்ஞா னம் சொரூபஞானத்தால் நாசமாகிறது. சுவசொரூப ஞானத்தையே பரமசிவம் அல்லது பிரமம் அல்லது பாமபதநாதன், அல்லது பரமாத்மாவெனப் பகர்வர். அதிகமாக விரிப்பதில் கற்பவர்க்கும், கேட்பவர்க்கும், சொல்லுபவாக்கும் கஷ்டம் அதிகமாகுமென இதை இவ்வளவீவாடு சிறுத்தி, சுவானுபவ ஜன்னிப மயக்கமற்ற ஆபதவாக்கிபங்களே சாதபிரமாணமென அங்கீகரித்துக் கொண் டி, இனி உலகத்தைஆராய்வாம். ஐயம், திரிபு, அசம்பாவிதமென் னும் முக்குற்றமும் நீங்கப்பெற்று, அபரோகூரனுபவ ஞானத் தை உண்டாகதுவதாகி, உண்மைப் பாடுபடுபவனுக்கு உண்மைப் பபனை யளிப்பதாகிப் வாக்கியங்களைப் பிரபலசுருதி வாக்கியங்க ளென நாம் ஏற்று நடப்பதால், பேரானந்தமடைய விடமுண்டாயி ருப்பதால், அவ்விதவாக்கியங்களையும நிராகரித்தல் அழகாகாது. சிலர் வேதத்தில சிலவற்றைக் கொண்டு சிலவற்றை விடுவதிலும், எல்லாவற்றையும் விட்டு வழக்கம்போல நடப்பதே ஞாயமென வாதாடுவர். வழக்கமென்பது எதுவோ? வஞ்சகர் வஞ்சித்து, வேதத்தின்மேல் பாாமேற்றி, நடத்திவந்த வழக்கமா அல்லது மனிதற்கு இயற்கையிலுள்ள வழக்கமா? எல்லாம் விட்டவழக்க மாகக் கொள்ளத்தக்கது எது? நாம்வேதத்தைப் பொய்யென்றோ மில்லை, புராணங்களை ஒப்பாதிருக்கவு மில்லை. கடவுளை ஏலாதி ருத்திலோம், இருக்கிலோம், இனிமேலும் ஏலாது இரோம். ஆனால் அசம்பாவித தேவர்களையும், அசம்பாவித பிதூர்க்களையும், நிஷ்பல

பிரவர்த்தந கருமங்களையும் எவர் சொல்லாலும், எவ்விதத்தாலும், ஏற்பாமல்லம். பயனின்றிய கருமமும் இருக்குமோ வெனில் ஓர்போதும் இல்லை எனல் உண்மை. எல்லாக்கருமமும் பயனுடையனவேயாயினும் பின்னுக்குப்பெரும் தீங்கு இழைப்பவைகளே எலோம். விபசாரமும், திருட்டும், கொள்ளையும், அடைக்கலம் வைத்ததை அபகரித்தலும், நம்பிக்கைத்துரோகமும், வஞ்சனையும், பகஷ்பாதக சாக்ஷியும், பொய்ப்பேசுதலும், தற்கால பிரயோஜனங்களைத் தருமவைகளே பெண்பதில் தடையில்லையன்றோ? பிற்காலத்தில் எப்பொழுதாயினும் ஓர்போது தீங்கை விளப்பனவாகாதிரா? ஆதலால் அறிவுடையோ ரவற்றைப் பகைத் தொழிக்கின்றனர். அதுபோலவே பந்த ஜாதி மத ஜாதி மத ஜாதி நித்திபகைமித்திக கருமாதிகளையும் முன்னிலைச்சுட்டாம் தேவதைகளையும், பந்தத் தைவினைவிக்கப் பொய்யுலகத்தைப் பொய்யுடலைப் பொய்ப்பொகைத் தை, பெரிதாக்கி, அஃதை மெய்யாக்கச் சாதனமாயிருப்பதால் அறிவுடையோர் யாவரும் இவற்றை இன்றிமையாக்கருமமென மேற்கொள்ளாது கைவிடுகிறார்கள்.

சீடனே! பிரத்திபக்ஷமென்பது யாவும் ஒப்பக்கூடிய பிரமாமாணமல்லவா? உலகில் எந்த தேசத்தவரும் பெண்வடிவ ஜீவர்களின் வாயிற்றிற்றானே ஆணுரு பெண்ணுருவமாயே ஜீவர்கள் பையினிடமாக வாவது, முட்டையினிட மாவது, உதிக்கவறிந்திருக்கிறார்கள். கேவல புருஷவடிவ ஜீவனிலிருந்து ஒருயி ருண்டாகக் கண்டவர் இருக்கின்றார்களா? இல்லையென்பது எவராலும் மறுக்கக் கூடாத அனுபவமல்லவோ? மரங்களாலும், புற் பூண்டு, கொடிகளாலும், சிலகிழங்குகளாலும், சிலகிளைகளாலும், சிலஇலைகளாலும், உண்டாகின்றன வென்பது அனுபவமே? ஆயினும் இவற்றில் சில சிலருக்குத் தெரியாதிருக்கும். வாழை உருளைக்கிழங்கு, நாபி, கருணை, சேமை முதலியன கிழங்குகளை விதைபாக் உடையன. கொடிக்கள்ளி, இலைக்கள்ளி, சதுரக்கள்ளி, சர்க்கரை வல்லி ஆள்வல்லி, வெற்றிலை முதலியன இலைகளையும் செடிகளையும் விதைகளாக உடையன. கரும்பு, ஆல், அரசு, வாதநாராயணன், பூவரசு முதலியனகளைக் விதைகளாக உடையன. இதுநிற்க, சருகிலுண்டாகும் சருகுணி, அத்திப்பழ விதையிலுண்டாக் டொகாக்கள், மிருகங்களிலுண்டாம் உணிகள், மனிதரில் உண்டாம் பேன்சுராதிகளும், வியர்வையிலுண்டாகு மவைகளென கேட்கப்படுகி

றோம். ஆயினும் வெளிப்படையாக யாவரும் இவ்விஷயத்தில் நிரூபிக்கின்றனக் கொள்வதற்கிடமிலலை. எப்படிக்காணினும், சராயுஜம், அண்டஜம், உற்ரிஜம், சுவேதஜம், எனனுமிவைகளுண்டாயிருக்கின்றன வென்பது அனுபவம் உணி பேணீராதிகளுக்கு வியர்வையன்றி வேறுநாரண முண்டாயிருப்பதாலும் இருக்கக் கூடுமென நினைக்கவிட முண்டாகி யிருக்கின்றது. எப்படியெனினில் நீரில், கண்ணுக்குப் புலப்படாத உயிர்கள் ஓர் உலகியில் உளமுதாறுகப் பூதக்கண்ணாடியில் பார்க்க விளங்குகின்றன அப்படியே பூமியினும், காற்றினும், ஆகாபகதினும் இருக்கின்றன இவற்றை விட்டிருளஉண்டாய் சிறு துவாரத்தின வழியாகவரும் சூரியகிரண பிரகாசவெளியில் பைசாஸ்கிதாய் எனறுபகண்ணாடியைக் கொண்டு பார்க்க விளங்குகின்றன இவற்றினமுட்டைகள் எவ்விடத்தில் எப்பாசோககப்படுகின்றனவோ தெரிந்துகொள்ளுதல் அமுடும். ஆயினும் இவைகளுள் புழு உருக்கள் மூவுருவாக மாறுகின்றன வென்பது மாதகிரம் அறிவலாம். பசுசைதிழமுடையதானும் சிறப்பறவை மாய்சம அல்லது மலராதிய பொருட்களின பித்திருது புழுகுகளை யின்ப பாததிருக்கின்றோம். அப்பழுக்கள் முகிரத்து அடியினின்றும் கறுத்து நீண்ட முட்டைவடிவாக வுரையறறுச சில தினவகரிருக்கின்றன. பிறகு அம்முட்டை செடித்து அபாகப் பறக்கிறது. இப்படியே பலவகையப்பட்ட புழுகள் முட்டைவடிவமாகப் பின்புபலவகையப்பட்ட பலதிறங்களுடைய விண்ணத்திப பூசசியாக மாறுகின்றன. இப்படியே மழைக்காலத்தி லுண்டாயும் கம்பளிப் பூசசிகளும் தம்மீதிருக்கும் ரோமங்களால் கூடமைத்துக் கொண்டு சிறிதுதினம் சமாதியிருந்து கறுப்புக்கோடுகளுடைய மஞ்சள் நிற வண்ணத்திப பூசசியாக இருக்கின்றன இப்பழுக்களின் உற்பத்தியை அண்டஜ மாகவேனும், சராயுஜமாகவேனும் கொள்ளவேண்டியே இருக்கின்றது, சுவேதஜம் சூதேகத்திற்கிடமே. மனிதா மிருகாதிகளின் சுககிலங்களினும் புழுக்களிருக்கிறதாகப் பரீட்சித்தவர்கள் சொல்லுகிறார்கள். அப்பழுக்களை பிறகாலத்தில் மனித மிருகாதிகளாகப் பிறக்கின்றன இவ்விதப்பழுக்களைச் சுவேதஜமாகக்கொண்டாலும் கொள்ளலாம் சுவேதமெனினும் சுககிலமெனினும் ஒக்கும். ஒண்ணு, பலலி, உடுமபு, டாமபு, வண்டிகள், ஆமை, முத்தை, விட்டில் முதலிபன மண மால முதலிய விடங்களில்

மட்டைகளை யிட அநேக ரறிந்திருக்கிறார்கள். வியர்வையி லுண் டாவதை விளக்கமுடியவில்லை. இப்படி ஓரறிவுமுதல் ஆரறிவுவ ரையில் உடைய உயிர்கள் பாம்பையாக உண்டாகி வருவதை பாவருட அறிந்திருக்க, இவைகள் இப்பாசையில் புத்தக்கலப்பால் உண்டாய் விடுகின்றன வென்றும், மருதாந்தரம் உண்டாய் விடுகின்றன வென்றும், ராசநந்தீன, ரொபனாகாட்டுகிறீர்கள் செய் திருக்கிறீர்கள் என்பவராவவ்வளவு புத்திரர்கள்ளா யிருப்பார் களோ அவர்களை நினைத்துப் பார்க்கக்கூக்காது. அவர்கள் சொல் லைநம்பிவோர் அவரினாருமூட பிரபாதொப்பதில் என்ன தடை?

அறிவுடையானே! “அசகிலாநர தோமோ ரது ஆணபுடை யானிலலாது பின்னாயுண்டாக” தென்றார், அனுபவத்திற்கு உறுதுகச் சொல்லப்பட்டிருக்கும் கற்பனைக் கதைகளை நம்பிவோமா கியஅநேக கற்புத்திமாத்கள் மலையாசன் மகளாகப்பார்வதிபிறந் தாளென்றும், மனிதர்பெண் சாபத்தால் உதியாகப்போனாளென் னும், பெண்ணுருவாக இருந்த இருஷிகர் மான்களாகிப் புணர்ந் தால போகும் நீடிக்குமென நினைந்து அப்படியே உருவெடுத்து புணர்ந்து கொண்டிருந்தாராக ளென்றும், அநியாமம் பாண்டு அவ ராகவே வேட்டை யாடினாளென்றும், பெண்மான் பெண்ணுருவு கொண்டு அவனை சபித்தாளென்றும், இக்காமணத்தால் குருதி தேவி தன்புருஷனை விட்டுத் தூர்வாசர் மருதிரத்தால் தேவர்களா கிய யமனுக்கும், சூரியனுக்கும், இந்திரனுக்கும், வாயுபகவானுக் குமாக நான்கு புத்திரர்களைப் பெற்றாளென்றும், மந்திராதேவி அசுவனி தேவர்களுக்கு நகுல சகாதேவர்களைப் பெற்றாளென் னும், மனிதர்களுக்கும் தேவர்களுக்கும் சம்பர்க்கமும், கொள் ளனைக் கொடுப்பானையும் உண்டாயிருந்த தென்றும், சந்தனு விஸ்வாமிததினும் உள்வசியாகிய தேவர்பெண்ணைப் புணர்ந்து சந் தானம் பெறச் செய்தார்களென்றும், சுகர் அககினிக்கடடை மீது வீழ்ந்த இந்திரியத்திலிருந்தும், அகஸ்தியர் குடத்தில் வீழ்ந்த இத்திரியத்திலிருந்தும், அசுவததாமா குதிரைச்சாப்பிட்ட விரிய ததிலிருந்தும், மரசகந்தி மீன் புகித்த விரியத்திலிருந்தும், பட் சிமுகமும் இரக்ககாரரடைய மனிதருருவ கருடனும், அருண னும் காசியர் கொடுத்த குதிரைமுட்டையோ அல்லது எருமுட் டையோ, அல்லது மருதிரமுட்டையோ, தவமுட்டையோ அதிலி

ருந்தும், உண்டாயினார்க ளென்றும்; கசியபமுனி புத்திரிகளிடத்
தில் யானைகள், குதிரைகள், ஆடுகள், மாடுகள், ஒட்டைகள், கழு
தைகள், பிறந்தகூப்போதாமல், சப்பாத்திப்புதைகள் வேலமுட்செ
டிகள், மூங்கிற்புதைகள் கொடிகள் புதர்கள் கல்லகைகள் முதலி
யன பிறந்ததாகவும். பொய்கையாழ்வார், அல்லி அரசாணி முதலா
யினோர் தடாகங்களிற் பிறந்ததாகவும், சுந்திரமூத்தி நாயனார்,
பறைவையார், சங்கிலியார், நவமீரர்கள், கண்ணாடியிலும் இரத்தி
னங்களிலும் பிரதிபிம்பித்த பிம்பங்களிலிருந்து உண்டாயினாந்
களென்றும், சுப்பிரமணியரும், வீரபத்திரரும் முதல்வனாகிய சிவ
பிரானது பொறிகளிலிருந்து சிந்திய அகக்னிபொறிகளி லிருந்
தும் உண்டாயினார்க ளென்றும், பாவதியின் உடம்பழுக்கி வீரு
ந்து வினையகர் சமைந்தார் என்றும், விஷ்ணுவின் நாபிக்கமலத்தி
லிருந்து பிரமனும், இன்னதென்று குறிக்கக்கூடாத விடத்திலிரு
ந்து மகேந்திரமும், உண்டானார்களென்றும், சொல்லுகிறார்கள்.
இதனறித் திரிசசங்கு அரசன் அரிசரத்திரனை வாயாலோ அல்லது
வேறே எந்தவழியாலோ பெற்றாரா என்கிறார்கள். மேலும்
பௌவனமென்னும் யவனன் நூறுமனைவிகள் வரையும புணர்ந்து
புத்திரப பேறில்லாமையால் புத்திரகாமேஷ்ய யாகம் பிராமணா
களால் செய்வித்து முனிவர்களால் கொடுக்கப்பட்ட மந்திர பூரண
கலச ஜலத்தை மனைவிகளுக்கூட புசிக்கக்கொடுக்க அவர்கள் வீட்
டுவிலக்கலாகிய அசுரதர்ப்பாத்நால் கொள்ளாமல் வைத்திருந்த
தை, மறந்து தானே அநுந்தியினால் அரசன் கற்பமாகி வயிறுகி
ழிந்து பிள்ளையை பெற்றுப் தானசாகதிருந்தா னென்றும், அந்
தகுழந்தையை யாகத்திற்குநிபதியாகிப் எஞ்ஞதேவனென்னும்
இந்திரன் தன் ஸ்தனபால்கொடுத்தாக காட்பாற்றினென்றும்,
யாகபலத்தையும் மந்திரமகிமைபையும் மெய்யாக்கச்சொல்லுகி
றார்கள். விஷ்ணுவானவா சொருபநிலலா தேவர்கள் வேண்டு
கோளானும் மனித பகத ஜனங்கள் பிராந்ததனையாலும், அந்
ரர்களின் அக்கிரமத்தாலும் உபத்தாலும் தூணிலிருந்து பிறந்
தாரென்றும், தசரதன்கொடுத்த யாக அவிசால் கற்பமாகிய கப
பிணிகளிடத்திலிருந்து சங்கும, சக்கரமும், ஆதிசேஷனும் துணை
வராக இராமனாகப்பிறந்தானென்றும் மீன், பன்றி, ஆமை முத
லிய வடிவங்களாகவும், அவதாரம் எடுத்தானென்கூறுவர். பிர
மனோ மரீசி, அங்கிரசன், புலத்தியன், புலகன், கிருது, அருதிரி,

ஜனபதி, தட்சன், சரஸ்வதி, ஆகிய இவர்களைப் பெற்றதல்லாமல், பெண்வடிவாகவோ அல்லது ஆண்வடிவாகவோ, அல்லது ஜதை ஜதையாகவோ, இத்தனை யென்று குறிக்கக்கூடாத பிரம், கஷத்தி ரிய, வைசிய, சூத்திரர்களைப் பெற்றதும் போதாமல், பெண்ணு ண் உருவங் கலந்த ஏக உருத்திரனையும், சனக சனந்தனாதி நால்வ ர்களையும் பெற்றானெனக் கூறுவர். இவர்களுக்கு யார் பால்கொடு த்து வளர்த்ததும் தெரியவில்லை. இதன்றி மார்க்கண்டேயருக் காகச் சிவபிரான் விங்கத்திலிருந்துபிறந்து யமனைபுதைத்தாரன் றும் கூறுவர். சூரியபகவானானவர் யமனையும் நிமிஷம் கடிசை, ஓரையா திய காலனூதர்களையும், சனியனையும், சித்திராபுத்திர கணி களையும், சூரியவம்சத் தரசர்களில் முதன் மனிதனையும் பெற்றார் எனக்கூறுவர். சந்திரபகவான் புத்தனைப்பெற்று அதனால் சந்திர வம்சத்தரசர்களைக் கிளைக்கச் செய்தான் என்பர். அரசன் வீரிய த்திற்கு மச்சத்தினிடமாகப் பிறந்த மச்சகந்தியானவன் வேதவி யாசரைத் தாடியுடனும் தண்டு கமண்டலம் புவித்தோல்மான்னோ ல்களோடு யோகபபட்டையும் மிதியடிக்கட்டையும் பெற்றானென் றும் கூறுவர். கலைக்கோட்டு மஹரிஷிபைப் பெண்மிருகம் பெற்ற தென்றும், கௌசிகனைத் தருபதைந்ததென்றும், நரியிலிருந்து சம்புகன் வந்தானென்றும், வல்மீகத்திலிருந்து வால்மீகன் பிறந் தானென்றும், முயலின் புட்டத்திலிருந்து கௌதமன் பிறந்தா னென்றும், துரும்பிலிருந்து லவனுண்டாயின னென்றும், மலையி லும் பிரமனிடத்திலும் ஊர்வசியிளிடத்திலும் வசிஷ்டன் உண் டாயினானென்றும் கூறுவர். ஆழ்வாறு யோசிக்கும் ஆறிவாற்ற லையுடைய அருக சிகாமணியே! இவ்வகைபாட்டு அசம்பாவிதப் பிற ப்புகளைச் சொப்பன திருட்டியெனக் கொள்வதிலும் வேறுகக்கொ ள்வது ஞாயமாகவிருக்குமோ? முன்சொல்லிய அண்டஜம், சுவே தஜம், சராயுஜம், உர்ப்பீஜம் என்கிற யோனிமயக்கமாகப் புராணங் கள் கூறுகின்றன. முட்டையில் மனிதனும் மனிதனில் முட்டை யும், கட்டையில் மனிதனும் மனிதனில் கட்டையும், இஷ்டம்போல சமைத்துக் கொண்டதல்லாமல் உண்மையாக ஜனித்தார்களென் றுரைக்கலாகுமோ? யாவராலும் அனுபவிக்கப்படுகிற பூரியைப் பூமாதேவியென்றும் இவள் விஷ்ணுவுடன் பேசினுனென்றும், ஓட்டஜலமாகவுடைய தக்ஷண தாம்பிரபரணி முதல் உத்தராகங்கா நதி வரையிலுள்ள நதிகளைக் கங்காபவானி யென்னும் ஸ்திரீயென் றும் இவள் தேவலோகத்தில் இந்திரன் சூதையில் வாய்ப்பகவான்

பழங்கு சோதனையாலவந்திய சோதிககப்ப அலவனமீது ஆசை
கொண்ட வருணபகவானுகு மனைவியாகச சாபம் பெற்றாளென
றுப, அத்தினபின் அஷ்டவசகனைப புநதிமராகுபெற்றறுப பிஷ்மன
தன்ர மதறவாகனைக கொன்றாளெனறும, இப்படி கருச சாபம் பெ
ற்ற நங்கையானவன தன்பால் முழுகிறவாகளுடைய பாவத்தைப
போகக நதியடிவாரியும பாலதீககம், பாபநாசன தீர்த்தமாகிய
குளங்ளளின் வடிவாக அருளின தீர்த்தககளின் பாவங்களைப
போகக காஞ்சியிலசாவரிகக துபாபகளுெனறுமசொல்லுவா
மேலும் எஃகு, ஓம், பூஜா காலங்கலில் சாமபிராணி கற்பூர பசுநெய
யாதிகளின் மதககமும, கிரகாபு விறக பிணங்களின் தூகககத
மும பெறச சாபம் பெற்ற அசுரணிகவான அசகனனுடன பேசி
னாெனறுப அசுரநாச குசுதரிசனாாளு னெனறுப, கனககு நே
ராதயாகககால் அசுரணாசை கவிததுககெள்ள சகா ராடாவனத
தைக தகிகக புதுபொழுது கிருகனும் பசைபாளியாகிய வருண
னுபுகாதிருக கார வேலாபுனெனறும, அல்லது எவர்களை
நிம பேசும போக பிராபன உருவகதேயாசிககருெனறும,
சொல்லுகிறாசன. யாதியககபாவநா வாயுபகவான வேண்
நிரவரது தேவநாபுர பனித பிமாமணாபுரமு கொண்டு பேசி
நவரசபாவகருக கபாவாச அந்த வாகனனுய ரூபவடிவன
கிய மனபெனா அதிசேஷனேடு சீமாராபுன னெனறுப, மனே
வேகதகிற நாயுடலில் சாபமும எவபத போத தோற்றன
எனறுப, கருவொழுது உருவமும கொள்ளாத ஆகாயவாணி
சங்கடமேறாபவ தாதுதலை, தபயநதி முதலாகிய தனபோ
லொதத பொருககக தப, கற்பனா தீதவர்களின் அடியவாகன
பயககககொணா காலககளில், ஸதப்புராணப அடியாபுரா
ணம முதலிய நால்கள பாடாபும விசுவானகன் முனனிஸ்பிஸி
ருந்து தமிழும, தெலுங்கும, சமஸ்கிருதமும, ஆகிய பாஷைகளை
யுறிது பேசுகககாடு கிவன, பிரமன, பபிரமணியா முதலிய
தேவாகளுக சகாயபாராபாடு வொககு அடியெடுததுககெகாடு
ககருெனறுப அலவ ஓதகாச சககா ததீபநிக கீழககு சமு
ததிருததிவிருது புறப்பட்டு பசைகிற முடைய பரிமேழகட்டிய
புதத்தைக காலும சைபிரித முடவனாகிய அருணன ஓட்ட,
பணனிரணநிமணி நோங்கன பிராணம பணணி எதிர்த்தவருப
இராசசகாகல் வாலக வாரபிராமணிகள விம அசகியபெனனும

ஜலகந்தியால் வெட்டி துரிதது மேட்டில் அடிகொண்டனாம்.
 இதே குரியன் பிராயகாலத்தில் பிராமண முதலாயினவர்களை
 யும் எதிர் வாய்ப்பம்மாக்குகின்றனென யும், இவன் ஸ்கிப்களின் முத
 மாகிய சந்திரனைக் கண்டவுடன் பிகரவழிமுறையாகுக, தன்
 னுணடாமிய நிழலெனும் ராயா தேனி, நீளா நீகி, முதலிய மாதா
 களிடத்தில் அணுகிப் புகாரினைக் கவகளையும், நியாயசகதாசா
 நனையும், குந்திசேகரிப்பி மாபு உத்திர வயிசுததாசகனையும்.
 பெற்றெனென யும், அசுவ ராபிராண்டிசேகரியி ரிடம் அரவளி
 சேதவாகா பிறாதாநொன்றும, பரதிரா நுநிநிடம் வரசிக
 குப்போது அவாமினவிசின லாசராதகால குருப நிரிணாய
 புணாநது புதனைப் பற்றின னன்று, புகரு பாபிறதவன வி
 னுவென யும், இராதகினை காண்புநாயிடு இராககாலத்தில் தல
 னெழுதித்து காணப்படுகிற பாவனி, ராவி, ரோவனி முதலியநட
 சதிராககளை மண்புரிநகுகொணி கருகுகை யென னும் பெரு
 ணிடமாகவே அதிபிரியமாக விருதப பால மறற்பொன்சள
 தவிகள் தானதயி னிடத்தில் முதறிய இவன் மீதாபடு காண்டு
 சாபமிட கூணைதகனமையன நது சிவா நூநகரகதால் விருதது
 அடைதும் காண்புநிடுகொனென யும், மன், நீ, அகனி, வயு,
 ஆகாயம், குரியன், சந்திரன், பாலதிருவ நாகிய இவ் டெடு ச
 டப்பொருள்களைப் புகருவாயும், வெண்ணுகை, மனிதவாசாரம்
 பரையை உண்டாகுகி தேவாக நாகவும், சேவசநராயுடைய சாவ
 னுருளாகவும், சாவசதக நாகவும், இக்கிர நட்சதிராககோ
 மனிதா தலைநிதிராக இருப்பதாகவும், கூறும் புரண இக்கிர
 கதைகள் பிரதகியகூட, அனுமானம், உவரானம், அாததாபதி
 அனுபலபதி, என்னும் பிரமாணவாள அளந்தறிநது கொள்ள
 கூடி பனவாகக் கொள்ளவிட முண்டோ? இல்லே. ஐதீக அசரப
 வப பிரமாணததால் கொள்ளக கககனவாம் போலும்? இதுநிறக,
 ஒரு புரணத்திற கொருபுரணம் மாறவும் கூறப்படுகின்றது
 ஒன்றில் சிறப்பித்து கூறும் சுவாமியை, மறறென்றில் இழிகதுக்
 கூறுவதினால் முடிவு அவ்வா கொண்ட விபீதக கருத்தாகவும்,
 விடாமூககத்தனமாகவும் பாதது வசன்டைபாகவும் பவிதமுகின்
 மன. இவற்றையே ஸ்கிப்களும், மூடமெனும் சொற்கந்தமாகிய
 சூத்திரமும், கொள்ளவேண்டுமாம். அப்படிக்கொளவது மிகுந்த
 புண்ணியமாம். வேறுதூலகளைக் கொள்ளுதல் பாதகமாம். விவே

கியாகிய சீடனே! இவைகளைச் சத்தியமாகக் கொள்ளப் புத்திக்கு ஒவ்வுகின்றதோ? இதன்றிசசடைச் சாம்பலாண்டியாகிய பலர் வேதத்தைப்பசுநாலென்றும், இல்லாதபுராணக்கற்பனா ருத்ராடீயர்கள் சொல்லிய ஆகமங்களைப் பதிநாலென்றும், அவற்றால் சகலர், ஆகிய வர்கள் சித்திக்கிறார்களென்றும், இதன்றி யானையும், பாம்பும் வல்லுமென்னும் கருக்குருவியும், நீர்க்காக்கையும், எலியும், ஞானமுடைய மனிதரைப் போல ஈசனை நோக்கித் தவஞ்செய்து, அவரோடு பேசித் தம் குறைகளைச் செப்பி வரமபெற்றனவென்றும், சொல்லுகிறார்கள். இவையும் புத்தி கொவ்வாமலிருக்கின்றன. எலும்பு பெண்ணானதும, ஆண்பனை பெண்பனையானதும், சரீரம் ஆகாயமாய்க்கரைந்து போனதும், சிவலிங்கம் மனிதனை விழங்கியதும், மோகூராரோகணம் செய்வோர் தம்மோடு தமது பந்துக்களையும், தமது வீட்டுக்குமுன்னே நின்னே பக்கத்திலிருந்தமனிதர்களையும் அழைத்துக்கொண்டு தேகங்களைோடு வழிதுறைநிலாக் கையாய்த் திற் கெழுந்தருளிப்போன விஷயங்கள் நம்பத்தக்க நல்ல பிரமாணமாகுமோ? மாணக்கனே! பலபலவாகப் பன்னிப்பேசுதலில் பிரயோஜனமென்ன? பிராமணன் முகத்திலும், கூத்திரியன் புதுத்திலும், வைசியன் தொடையிலும், சூத்திரன் பாதத்திலும், பிறந்தார்களென்றும் அசம்பாவித சிருஷ்டியை நிலைநிறுத்தவும், மனிதரை வஞ்சித்து மலையும், காடும், கரையும் தேடி யலையவைக்கச்செய்த தேவர்களுக்கு மகிமையேற்றவும், சுயநயங்கோரும் சோம்பேறியர்களுக்கும், மடமைநிறைந்தமடாதிபதிகளுக்கும், சத்திதேடாச் சைவசிகாமணிகளெனும் சாம்பலாண்டிகளும், மடமைபூண்ட மனிதமாடுகளுக்கு மறந்துபோகாதபடி மல்லாரும் தோட்களில் மாட்டும் சூட்டுக்கோல் சாமிகளும், னவரங் கற்பிக்கும் வைணவ ஜீயர்களும், போகப்பிரிய பாகவதர்களும், இதுவரைப் பாடுபட்டுக்கொண்டு வந்ததுபோதாமல், இன்னமும் பாடுபட்டுக்கொண்டு வருகிறார்கள். இங்கு நான் சொல்லப்போவதை உண்கூரிய புத்தியால் தீரவாற யோசித்துப்பார்ப்பாயாகில் வாசஸ்தானத்தையே வேதம் வசக்களெனச் சொல்லுவதாக நீ தெரிந்து கொள்வாய். அஷ்டவசக்க ளென்னும் பிருதிவி, அப்பு, அக்னி, வாயு, ஆகாயம், சூரியன், சந்திரன், நட்சத்திரங்களென்னும் எதிரில் காணும் எட்டும் ஜடப்பொருள்களாம். இவற்றில் மண், சூரியன், சந்திரன், நட்சத்திரங்கள் கடினப்பொருள்களாம்; ஐலமோ கோமளமென்னும் இள

கல் பொருளாம், நெருப்போ ஏதேனும் ஒருபொருளைப் பற்றி எரிக்கும் போது ஒளியோடுகூடிய ரூபமாகவும், பற்றாதபோது அருபமாகவும் போகும் பொருளாம்.

காற்றும் ஆகாயமுமோ அத்தியந்த அபர்வரூபமுள்ள பொருள்களேயாம். இப்படி இருப்பவைகளைத் தெய்வங்களாகவும் பெண்களாகவும் புருஷர்களாகவும் சொல்லப்படுவதை அனுஷ்டிப்பதால் ஒருவன் அஞ்ஞானியாவதல்லது, ஞானியாவதற்கிடமுண்டோ? இதன்றி வருணஸ்திரம் அல்லது மேகாஸ்திரம் அக்கினியாஸ்திரம், வாயுவாஸ்திரம், சூரியாஸ்திரம், அர்த்த சந்திராஸ்திரம், நாகாஸ்திரம் ஜாக்ஷிரமென்கிற பிரமாஸ்திரம், சொப்பனமென்கிற நாராயணஸ்திரம், சுழுத்தியெனும் ருத்திர பாசுபதாஸ்திரங்களாக எதிரிற்காணப்படும் எட்டு வஸ்துக்களையும், அகார, உகார, மகாரமென்னும், சாக்கிர, சொப்பன, சுழுத்தி யவஸ்தா அபிமான மும்மூர்த்திகளையும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இதன்றி பாணப் பிரயோகஞ் செய்பவர்களாகிய சூரிய சந்திர வமிசத்தர சரீகளுந், அசுரர்களுந், தேவர்களுந், மந்திரபலத்தால் தங்கள் பாணங்கள் சர்ப்பமழையும், மான்மழையும், அக்கினிமழையும், தேன்மழையும், ஜலமழையும், எலும்பு மழையும், மயில் மழையும் சண்டமாருத காற்றைத் தடுக்கும் பாவதமழைகளையும், செய்ய ஏவினுர்களாம். இப்பாணங்கள் பேசும் சாமார்த்தியமும், உயிர்க்கொலைசெய்த பாவ நிவாரணத்தின்பொருட்டுச்சுழுத்திரஸ்நானம் கங்காஸ்நானமும் செய்யும் மனித சீலமும், மீளவும் தம திருப்பிடமாகிய அம்புறத்தூணிற்கு வந்து குடியிருக்கும் புத்தியும் உடையனவாம். இதனாலே சர்வசக்தனும் சர்வந்தரியாமியும் சர்வேஸ்வரனுமாகிய பகவானுக்கும் பாணத்திற்கும் மந்திரங்களுக்கும் அசுரருக்கும் அரசருக்கும் பூதங்களுக்கும் யாதொரு வித்தியாசமின்றிச் சிருட்டிசெய்யும் சாமார்த்தியம் இருப்பதாகக் காணப்படுகின்றதல்லவா? இப்படி பகவானும் பாணதிமற்றவைகளுக்கும் யாதொருவித்தியாசமும் இல்லையாகக்காணப்பட்டாலும், பிரம், ஷத்திரிய, வைசிய, சூத்திர ஜாதிபேதமாதிரம் மனிதர்களிலும், பூக்களிலும், இரத்தினங்களிலும் ச, ரி, க, ம, ப, த, ரி, ச, எனும் சுரங்களிலும், வெண்மை, செம்மை, பசுமை, கருமை வர்ணி புஷ்பங்களிலும், இலைகளிலும், குதிரைகளிலும், பசுக்களிலும், பாம்புகளிலும், நவதானியங்களிலும் பேதம் இல்லாமற்போவது ஒரு

காலத்திலும் சம்பளித்தல் இல்லையாம். ஹா! ஹா! ஹா! இதல்ல
வோ அஷ்டதச புராணங்களின் பூரண மகிமை. இவ்வித அசமா-
வசிருட்டியை ஒப்புக்கொள்ள வேண்டியவர்கள் யா? சூத்திரமும்
ஸ்திரீகளும்ல்லவோ?

ஓ! 'அசுரா மாதிரமா திகை பரயாவல்லாதால் சூத்ர
ட்டி செய்ய உலகம் வந்ததாகக்கொள்ள உனக்கிட்ட புண்டாநின்
றதா? அசுரர்கள் புதியபாபாக்காகாடி கொண்டு பாதனத்தி-
லும், ஆகாயத்திலும், கோகததிலும் ஒளித்துக்கொள்ளார்களாம்.
அப்போது அவர்களைக் கொல்ல விஷ்ணுவும் சுப்பிரமணியரும்,
விநாயகா விபத்திராதிபேரர்கள் அவதரித்தார்களாம். இப்படி
புராணங்களெல்லாம் தேவாசுர சங்கிராமமாகவே எழுதப்பட்டிரு-
க்கிறது. இராசபண்ணும் அப்படியே பாதமும் அப்படியே
ஆனால் துரியோதனன், பத்வ ஜன்மத்தில ராஜஸ்தனும், பூமியின்
பொருட்டும் பூவையாகப் பொருடும் பங்காளிகளோடு போர்
புரிந்த போராட்டமே புண்ணியகலையாம் இரக்காலங்களில்
தெருக்களில் ஸ்திரீசூத்திரர்கள் பொருடும்பிராமணால் பிரச்சங்-
கிக்கப் படுகின்றன. வேதாந்தப் பிரசங்கங்கள் பாபகருத்தியமாக
யாவரும் பறிக்க இடமுண்டாக இருக்கிறது. எதனாலெனில், வே-
தவேதாந்தங்கள் பிராமணரின் பொருட்டேயல்லாது யாவருக்-
கும் கொடுக்கவில்லையாம். நடவுன் ஸ்திரீ சூத்திரர்களுக்குக் காதை
யும் வாயையும் சுருதும் நெஞ்சத்தையும் மறந்து உண்டாக்கவிட்-
டாற் போலக்காணப்படுகிறது. வேதபாராயணத்தை விக்கிரகங்-
களை தவிரச சூத்திரன் கேட்டால் பாபம் வருபாம். சொன்னால்
நரகப்பிராப்தியாம். வேதபாராயணத்தை ஒளித்திருந்துகேட்ட
சூத்திரன் காதில் நாராசங் காய்ச்சி விடவேண்டுமாம். அப்படி
விட்டாற்றான் அப்பாவம் தீருமாடி சூத்திரன் பாபத்திற்காளா
காதபடி அரசன் அவனை பிராயசசித்தம் செய்து காப்பாற்றவே-
ண்டுமாம்.

ஐயோ! இந்த மனுதீதி செய்தவரல்லவா இரக்கமுடைய ஜீவ
காருணியர். இதன்றி வேதமபாடம் செய்த சூத்திரன் தலையை
வெட்டி எறிவதால் அவன் நரகம் தீர்ந்து சொர்க்கம் சேருகிற
னாம். ஆகையால் கற்ற சூத்திரனை இப்பிராயசசித்தத்தால் கறா-
யேற்று மரசனல்லவோ தன்னுயிரிடோல மன்னுயிராக்கு மரசன்

தற்காலத்தில் தேவாகளம் எங்கேவசிக்கிறார்களோதெரியவில்லை. இக்காலத்து அரசர்களிடத்திற்கு நாதர் வசித்தராதி முனிவர்கள் வராமலுக்குக் காரணம் தெரியவில்லை. நாகம்மூர்த்தி யணிந்த நிரமாலியம் இத்திரன் மகளை கிடசித்ததுபோலக் கோவில்சொத்துக்களைக்கொள்ளையடித்துக்கொண்டுபோன மிலேசச ஷணராகிய அரசர்கள் வலியையும், இக்காலத்திலுங்கொள்ளையடிக்கும் தருமபரிபாலன பிராமண முதலிராதிகளின் வலியையும், தடுக்கும் வலியுற்றுப்போன காரணம் தெரியவில்லை. கலியுகமாதலால் தேவர்கள் வேறே லோகத்திற்குப் போயிருக்கலாம். கலியுகமும் வேறு துரைத்தனமுடையேந்தினால பிராமணர் மந்திரவசங்கு பலமற்றுப் போனதாகக் காணப்படுகின்றது. ஜபந்தன் அசத்தியை பிராமணர் எசசில் அல்லவோ போக்கியதாகச் சொல்லப்படுகின்றது. பிராமணர் எசசிலுக்கு அவ்வளவு வலுவிருக்க, அவர்மந்திரத்திற்கும் அவர் சொற்பு கேட்கும் தேவாகளுக்கும, அவர் மட்டுக்கு அதிகாரியாகிய பிராமணருக்கும், எவ்வளவு வலுவு இருக்கலாம். ஒன்றையும் காணோமே. தமமைந்தெய்வமாவும் குருவாகவும் பூசிக்குப் இந்தக்கருடைய இயற்கை மாணுஷீகசுதந்திரத்தைக் குறைத்து மூடாகவும் தாசராகவும் ஆக்கியது போதாமல் எனைச்சாதிருங்குகும் அயமகளாகிய வஸ்துகளாக வாழ்க் கிருபைசெய்திருக்கின்றது அபபிராமணர் மந்திரவசிகள் சக்தியே போலுமா? இவர்கள் செய்த உபகாரம் கற்ற புத்திமானாக விருக்கும் தவ்வொருவனும் கனவிலும் மறக்கமாட்டானென்று நினைக்கிறேன்.

இப்படியே உலகத்தில் பலமதங்கள் பலசாத்திரங்கள் பல விதமான சிருட்டிகளைக்கூறுகின்றன. இவையாவும் உண்மையான அர்த்தாவாகமெனக் கொள்வதற்கிடமில்லை. பூர்வமே சாத்திரஞ் சொல்லுந், சிருட்டிக்கு உலகாணுவ சிருட்டி சிறிதும் உடன்படுதலில்லை. ஆதலால் உலகஞ் சிருட்டி எனல் ஒவ்வாது. உலகை வேதம் கானல் ஜலம், கரிற்றரவு, சொப்பனவுலகம், இந்திர ஜாலங்களுக்கு சமமாகக் கூறியிருக்கிறது. அனைக புராணங்களும் உலகை மாயா சிருட்டியென இடை இடையே கூறுகின்றன. உலகைச் சிருட்டி யென்போர் உலகில் வெகு காலத்திற்குப் பின் பிறந்தவர்கள். உலகம் பிறந்தவிதம் உலகம் பிறவாமுன்னி ருந்தவருக்குத் தெரியுமல்லாது, உலகம் பிறந்த பின்னுண்டான

வர்களா லறிந்துரைக்கத்தக்கதாதல் கூடாது. உலகைக்கடவுள்
 சிருட்டிக்கத்தக்க காரணம் யாதெனும் வினாவிருத் தக்கவிடை
 கூறுவாரைக்காணும். உணவுப்பொருள்களின் உயிர்வகைக
 ளையுண்டாக்கினரென்னும் நியமம் மறுக்கத்தக்கதாகிறது. உயிர்
 களுக்குப் பசிதாகாதி யில்லையாயின் உயிர்வகைகள் முன்னுதித்தி
 ருக்கலாம். அங்ஙன மோருயிரு மிருப்பதாக வனுபவம் பெறலரு
 மை. இதனால் உயிர் உலகசிருட்டிக்குப் பின்னுண்டாயிருக்களே
 ண்டிமெனு மறிவுதிக்கிறது. ஆகையாலெவரெழுதிய சிருட்டியு
 முத்தேசமே யொழியப்பீட்சையி னிற்றலரிது. இரதுக்கள்கிரம
 சிருஷ்டி யுகப்ப்சிருட்டியென விருசிருட்டிகளை யொப்புகிறார்கள்.
 விண்ணின் நாபியிலிருந்து பிரமனும் பிரமனிதத்திலிருந்து ஸப்த
 இருடிகளும் அவரா லுலகமும்உண்டானதாகவும் கூறுவதே கிரம
 சிருட்டி. ஆனால் உலகற் கிரமசிருட்டி யிருப்பதாக ஆஸாஸத்திப்
 பிரபஞ்சகொள்வோர்க்குத் தோற்றுகிறது. இதனையே மாயா
 வுலகமெனச் சொல்லப்படுகிறது. இதன்றி, நமசிவயவென்னும்
 பஞ்சாக்ஷரமந்திரத்தையும், நாராயணயநமவென்னும் அஷ்டா
 க்ஷர மந்திரத்தையும், சரவணபவவெனும் சடாட்சரமந்திரத்தை
 யும், விநாயகாயவெனும் பஞ்சாக்ஷரமந்திரத்தையும், இராமசிவ
 வென்னும் துவிசுகர மந்திரத்தையும், பகவதி சரஸ்வதிபூலக்ஷ
 ம் என்னும் மந்திரத்தையும், குருமூலமாகச் சடங்குகளுடன் ஸ்மரி
 க்கலாகுமாம், ஆனால் ஓம் நமசிவாய, ஓம் நமோநாராயணய வெ
 னமேற்சொல்லிய மந்திரங்களுடன், ஓம் என்பதைக்கூட்டிப் பிரா
 மணன் தவிர மற்றவன் ஸ்மரிக்கில் பாபியாகிப் பாழாகப் போவா
 னும். ஓம் எனச்சபிக்கப்பிராபணருக்கே அதிகாரமுண்டாம்இப்ப
 டிக்குச் சொல்லுகிறவர்களும் இலக்கணமாதிய நூல்களில் ஜாதி
 வேற்றுமை ஏற்படுத்தியவர்களும் குழந்தைப்பருவத்தில் ஹரி
 யோம் நன்றாக வெனவும், ஹரி - நம - ஓம் - அத்து - சிந்தம் என
 த்தமிழ்ப்பாஷை ஆரம்பத்திலும், ஓம் - நமசிவய - சித்தம் - நம:
 வெனத்தெலுங்குபாஷை ஆரம்பத்திலும், கற்றதையும் கற்பிப்ப
 தையும் மறந்தார்கள் போலும். ஐயோ ஜாதிபேதத்தையும், போ
 கபாக்கியத்தையும் விரும்பி அழிவிலாத வான்மாக்களுக்குத் தீரா
 மூடக் கரும் துக்கத்தை ஏற்ற இவர்கள் என்ன பாடுபடுகிறார்கள்?
 இதல்லவோ ஜீவகாருண்ணிய சைவவைவவ ஸ்மார்த்த வைதீச
 மதங்களின் பிரபாவம். இப்படிக்கல்லவோ லோகோபகாரமாக
 இருக்கவேண்டும். இதன்றி ஆலயங்களிலுள்ள ஆடம்பர ஸ்வாமி

களுதகு மாங்கலவியம் தரிப்பிதனு தேவதாசிகளை பூசேவதைகள்
கனகஞ்சாந சுகசாரிகளாந வைரதிக கொண்டாலும், மற்ற
ஸ்சிபிஞ்சாந புனாவிவாகததைத் தடுகது பாகசியம் பெற்று இந
சிர பீபாக பகனிபிலிருக்கும் மேலாகை யதிசமுடைய மீமனகை
அரம்பபேரால் தெருடகன பருகத இரமநா, ஊருதனில் அநிக
வது புடை ப ஊவசி, திலகைலதகாணம் திலக மா திகளாலும்
கிங்காரிசுதம் திலோரகனம்பாநிசு கைமபென அளிசாரி கலிபா
ணம் விளபாச சனரிகைசு குகு சபுசாரிகளுநா குறிநா து சநநி
யாசி ஆசிரமம் நகரகொண்டு தநிகது புனிகராகும் கல்மொட
டை பாஷிப சந்திபாசிகள் லோகா வரத மி லாமல லோசீரபகா
ரமாக சுகசாரி பாநிசு அநுபநிகச அநிரமநா நம் விதித்தி
ருசகினுரகளை. இ லலவீத பரமபதம் கருமம் இப்பபுகல்
லவோ தநுபம் சாரகசுனை பெய லேனநம் இ லலவீத
வருணசசிரம தநு ச பரங்களை பெருநாந முநா க சிவ
யும் அங்கிகரிச லேனந தெரபன இ லலவீத
ததசகதே அநுயம் சராணா நவா சிரபத
சருககு இலலபென்பகை தெருநக நம்
சுததிராகருப லேசனசில பககட ருநா சிபாபிப சிரமப பெய
பு செய்சிகிராகுள சீபா நம் சேரபாசநா தெரு சீபாகக
கும குறைவினையால அசிரம தநு ராசுகுபிப கரு சதை
யுப சீராமபுள்ள சுகதிராசன பாதுகாத த வபிப ராம்பா
லுநா சுகதிரருசகு சரும ஜாதி பலாது லேவந லேவ
லோ கொயகிலலை ஜாதிபக நப, சடசாநிவோலிவ தேதகி
லோநசவ மும், காப்புமகிமைப லோரபபேரசா, தெ தாநபுந
துநதாநாயுங்கரைபத நம் பிராம நாரணாகொ நடு மடப கலி
பாணம் கலலெடுபு ச நமாநதம் காப்பது ராசு சருமபேர
சம உயிரோபுருகும் போது லேதந தழனி மோசுதம் பெற
முபல அதிகாரச கராத மருகிவகன இறகாரைப பிநிலோகத
தில முன்னிறந்தோருடன வாழ வுதவிபுரிவ த நிசயமேபலலவா
அனநிபுந சீடனே 'சுததிரன சராககூடாது கீகடககூடாது
பாடஞ் செயலலாகாதெனற வேத கருமகாண்ட தாமஸருணச
சுததிரமசுனையே மகிமைபுடையதாக புராண வகளால் வரப்படுத
தப்படபிருகதது இதைப்பற்றிச சிலது ஆழக திலோசிககலே
ண்டி யிருக்கினது. இதனிடத்திலுள்ள மகிமை இகபர மோசு

முண்டாகக் கூடியதாக விருக்கிறதென யாவரும் நினைக்கிறார்கள். இதனிடத்தில் நேத்திரோற்சவ பராக்காகிய வேடிக்கை யிருக்கிற தேயொழிய வேறென்றில்லை. பூவம் நான் மானிடர் விரும்புவதும் அடைய வேண்டியதும் சித்திமுத்தியென உரைத்திருக்கிறேன். அதில் சித்தியென்பது மணிமந்திரௌஷதமெனக் குறிப்பிட்டேன். இங்குமந்திரமென்பது வேதகரும சூத்திரங்களாகவும், மணியென்பது நவதானிய நவபயிர்தினுசுகளாகவும், ஸஷதியென்பதற்கு அரசு நா முதலிய சமித்துகளாகவும் கொள்ளப்பட்டு, இவைகளாலும் பிராமணராலும் சுபவசுபகாலங்களில் சர்வசித்தியுள் கொடுக்கப்படுகிறதாக மூடஜனங்கள் பிரமிக்கிறார்கள். ஜாதக கருமமுதல் கலியாண கருமாதிரும் செய்யப்படுங்கரும ஒழங்களால் பிராமணா மனிதருக்குச் சித்தியளிப்பதாக பகட்டுகிறார்கள்; இவைகளில் நல்விதியால் நன்மையடைந்தவர் போகதிய விதியால் தீமையடைபவர்கள் கோடானுகோடி யென்பதனுபவம். சுஷணபங்குரமாகிய ஜீவசரீரங்கள் இம்மந்திரபலங்களைப் பெற்று வேதவித நூறு வருட தீர்க்காயுளாய்ப பிழைத்தவர் பிழைப்பவரைக்காண்ட லருமை. தீர்க்காயுளும் வமிச விருத்தியு மற்றிருப்பாரை பிராமணவருக்கத்திலேயே அநேகரைக்காணலாம். சிசுக்கள் பாலியர் இறப்பதையும் யவ்வன ரிறந்து விதைவைகள் மொட்டை வேடச் சந்தியாசம் பெறுவதையும் மூரியார் மிகச்சிலரே. ஆயினும் இம்மந்திர மணி ஸௌஷத ஆசீர்வாத பரிசம்பெறாத பலஜாதி இரதுக்களும் கிறீஸ்து மதமமதியாராதி போர்கள் வமிசவிருத்தி சித்தி வையகத்திலலாது போகவில்லை. இதனால் பிராமண கருமத்தால பயன் வேடிசுகை யல்லது பிரமையலது வழக்க மித்யென விளங்க வில்லையா? விளங்கினும் விடாதிருக்க ஜாதியா கிர்ப்பந்தம் சுகியாமையால் புத்திரபாண மூடனாகி அவருடன் சேருகிறான் ஜாதியாரோ சூத்திரனுக்கும் ஸ்திரீகளுக்கும் விதித்த புராணங்களின் வலுவால் பொய்ப்பென வச்சப்படுகின்றனர். வேதமோ ஓர் காலத்தொன்றும் மற்றோர்காலத் தொன்றாக நூதனமாய்ப் பிறப்பதல்ல. அனாதியென்று கொள்ளப்படுகின்றது. அதில் மனிதராயுள் ஏறக்குறைய 100 என விதிக்கப் பட்டிருக்கின்றது. இராமாயணத்தில் புத்திரனில்லாது 60000 வருடம் வாழ்ந்த தசரதனுக்கு முன் சொல்லிய பிராமண மந்திர யாக அவிசால் புத்திரப் பேறு உண்டாகுகின்றதாகச் சொல்லப்படுகிறது. இரா

மாயணமகிமை பிராம்மண மந்திர மகிமையாக விருக்கிறது. அப்படியே சந்தானமற்ற பாண்டின மனைவிகள் தூருவாசரிடம் கற்ற மந்திரபலத்தால் சித்திர புருடா விசத்திற்கு வேண்டும் புத்திரரைப் பெற்றதால் விளக்குகிறது. அப்படியே ஆண்டின்னையாகிய வேனன் மந்திர ஜலத்தால் மகனைப் பெற்றதாகக் கூறப்படுகிறது. பிராமண கோபசப மந்திரத்தால் மாணமும், மாண்டிணத்தில மற்றொருவன் ஜனனமும் விஷ்ணு பராணம் சொல்லுகிறது. ஆரிசகத்தின் திருசுக்கு பெற்ற தாதிகள் இவ்வாறு பிரத்தியக்ஷத்தில் அவரவா பிரார்த்தத்தோடு பிரார்த்தி சிறிதும் சித்தியளிக்காக மந்திரங்கள் இவ்வித அகபுத சகதியடைநதிருந்தெனல் சமபவமேயோ? அசமபவமோவென ஆராயச் சக்தியுற்றிருக்கிறார்கள். வேதவேதாந்தம் படிக்கவு மாகா தென்றதல்லேயே யல்லது வேறில்லை. அன்றியும் பேசுததில் மிகவும் பிரியக்ஷத்திரிப வரசர்களோ தங்கள் லாபத்தைக் கருதி பிராமணரைக் காத்துவந்தால் அவர்களுக்கும வேதவிதி அதிகாரங் கொடுதது அவர்கள் விடும் பாணங்களாக மண்ணை நாராசாதி பாணங்களாகவும், ஜலத்தை வருணஸ்திரமாகவும், நெருப்பை அக்கினியாஸ்திரமாகவும், வாயுவை வாயுவஸ்திரமாகவும், பிறைசக்திரனை ஆததசந்திரபாணமாகவும், சூரியனை சூரியாஸ்திரமாகவும், துரும்பையும, தூணையும, மலையையும், கடலையும் அவர்கள் மந்திரித்து விட சாவேஸ்வரா செய்யும கிருட்டியையும் செய்ததாகப் புகழப்பட்டிருக்கிறது. இராமன் துரும்பால் காகாசூர் கண்ணைக் கெடுத்த கதைபோலொத்த விசேஷணங்கள் மந்திரத்தால் நேர்த்ததாகக் கொள்ளப்படுகிறது பிராந்தியாகாது உண்மைமோபோதுமாகா, துரும்பு மந்திரபலத்தால் லவணை உதையுமிருக்கிறது. இதனால் மந்திரங்களாலும் பிராமணர் நெருப்பிலிடும் நவதான்யப்ரியா மணிகளாலும், ஸமித்தென்னு மோஷதிகளாலும் வியாதிகள் நீங்குவதாகவும், பாவமன்னிப்புண்டாய் விடுவதாகவும், புத்திர சித்தி யுண்டாய் விடுவதாகவும், மோக்ஷமும், சுவர்க்கமும் தீர்க்காயுளும் உண்டாய் விடுவதாகவுங் கொண்டு, உலகர் ஜாதி மத மாதிகளை யங்கிகரித்தொழுகி, விவேகிகளையும் விவேகம் பெற்ற முயல்வாரையும் தடுக்கப் பாடுபடல் மிக மூடத்தனமென நினைந்தார் விவேகிகளுள் ளிராதொழியார்கள். இதனானே யன்றோ “விஷயினஸ் வாழ்வதலால் வேதத்தோர் தங்கள் மதியினால் வாழ்வ

தொன்றில்லை” யெனக் கூறினா. “வேதத்தோர உங்கள் மதி
யென்பது பிராமண கருமத்தா லெனலாம். அங்ஙனமாயின் உண்
மையாதோவெனின், வியாதி நீங்குவது அபுடத்ததினாலும், கத்
தியாலும், அளவுகடவா புகுபாடும், பங்கி குமிடத்தின் வசதி
யாலுமல்லது மே டுனறு லென்றம் வினைகனிலே. இங்ஙன வெள
னையா கைககொண்டு விவேகரணாயச சங்ககிருகள். இரதுககள்
இதற்கு முற்று முறணாக நடப்பதும் நடப்பிபபதும் பகதி சிரத்
தையாக பாளிகக புத்தியை சீர்திககப பாடுபடுகிருகள். சிலா
இது நியாயமாம் என அளககித்தக போதிலும் மல்ல ஜாதிகளுக்கு
மல்ல நடக்கக யுரியதென வெண்ணி முனமுடக கொள்கையைப
பாதுகாககப பாடுபடுகிருகள். அசசிலலாமற றோரோடுமா? ஆண்
புடையா னிலலாமற பிலலாபணடாமா? எனு மறுபவ பழமொழி
வேதமூதிர மாகாதென பலா அநிரதிகருதா அநகியரால மயன
குணிகுருகள். பகியானது புத்தத வனனத்தாலன்றித் திருபதி
பெத்ததுபால, வியாதிபானது லுளடத்தசாலலலது சாரதியாக
விடாது. இது ஆபுரீவக முணாரகாசகலலது மறறோகருப
புலபபடாது. மருநதுகு சிசசசையால் வியாதி சொஸ்தபடலை
பலரனு சவமாக வறிகது வாதுடும் பழககரி குதியால் அபபிரததி
யகூத பிளாகேவகைபாலும் சித மலமநிதகாலும் உபசசுமு
ந்ததியாலும் தீரத்ததாக வெண்ணிபுர சொலலியும் பிரததிபகூத
தில் உபபரிதத வரிசதிபரை வுச்சிககிருகள். கருமவழககம
மெய்ப்பைப பெய்யாககபுர, மெய்யைப பெய்யாககபுர, அழிபாப
பெருப புகழை படைத்தவருவது கலவிசினலையாலும், ஸதிரீ
ருத்திரா வேத சிரவனலு செய்தபாகா தெனும் கடடுபாநி மட
டின்றி யோவாசுர பகி னாலுமாம். இகன்றி செய்வாணுககிரக
மில்லாமல வயசு கியாலும் சொஸ்தப பரிததுவ தாயிருந
தால் யாவருடயுடய பரிததுவ தாயிருநதேனைப பல வஞ்ச
கரும் பிசுமைபை யகாரத்த மெனப பழக வகத பலருவ கேட்
கிருகள் அவர்களு மகிரம ஜம தானம் விரதம் ஓமவசனும்
மறறும் பிராமண பரநிரததால் பிராணபரிதஷ்டாபெற்ற தெய்
வங்களும நவககிரகங்களுர யாதும் பயன் செய்பபால் யாவரும்
ஏமாரது நிரகிருககளே யிதற்கென்ன கெதி யென்றால் விதிககார
எதிா நிற்பரெனும் சமாதானஞ சொலலுகிருகள். இரத விதியை
மருத்துவரிடத்தில் வைத்தலாகாதோ; வைத்தால் செய்நன்றி

யறிய வேண்டி வருவதோடு அடபிரததியகூட மந்திர தந்திரத திலும அவா மந்திரங்களாலுயிர்பெற்ற சாமிக்கும, மகிமை புனமை விளைய நேரிடுகிறது அனந்தப் பிராமமண மந்திரத்தால் பிராண பிரதிஷ்டை பெற்ற தெய்வங்கள் யாவருக்கும் வயித்திய மாதி செயது சம்பாதிக்கும், அன்ன மாதி போக பாககியங்களை தமக்குயிரளித்த பிராமமண ரணுபளிககக் கொடுத்த விடுகிறதே யொழிப தாம் புதிக்கிறகாக விருக்கவில்லை இதனால் நிககிரக சாமி சன பூதேஷுதைகளாய, தமமைக குழங்கைகன்பபோல குளிப் பாட்டி சீராட்டி பாராட்டி, கலியாண நிகள் வருடா வருடம் செயது வைத்து, உறசவாதி சிறப்பும செடுகதி வைக்கும், பிரா மணரை செயரானறி மறவாது தமது கீகாபிலங்கு வாழ, பந்து வாக்ககொண்டு மறறவாக்களை நாரத்திருக்க வைத்து, தரு சம பாததிப் மெல்லா மவாகருக களிந்து வருகிறது அனந்தப் பிராம மண மந்திரத்தால் உயிர்பெற்ற தெய்வங்கள், தமமைத தரிசிக்க வருபவர்கள் காணிக்கைப் பூஜா திரவியங்களை, பிராமமணரிடத்து தஞ்சை சங்கலபங்களைத் தெரிவிதகவர்கள், தயவை யடைந்த பிறகே காணிக்கைகளையும் பூஜா திரவியங்களையும் ஏற்று, அந்தஸ்திற குத தக்க மரியாதையும் செயப ஆசசகருக காக்கை யளிக்கின் றது இதனாலேயே திருமுறைக்காடும், திருவாலங்காடும், கங்கை கரைபும், இராமேசுர கடற்கரையும், மனக குரங்கு காலவிட டோட வதன பிறகே, வேட்டு தொழிலாற பயனுள்ளதொ வொன ருப பலவா யுயிராகுயிராய், ஆடுங் கருணைப் பரஞ்சோதி யருளைப் பெறுதற் கனபுசிலை, தேடும் பருவ மினுண்ணா சேரவாருளு சகத்திரே ” எனவும், “சைவ சம்பமே சம்பம் சம்பாதிதப் பழம் பொருளை கைவந்திடவும் மன்னுளவெளி காட்டுமிந்தக் கருத்தை விட்டு பொயவந் துழலும் சம்பநெறி புதுத வேண்டாம் முத்தி கரும் தெய்வச் சபைப் படைவதற் குச் சேரவாரீர் ஜகத்திரே” “காக முறவு கலந்துணைக் கண்ட”ரெனவும், “பண்ணை நுகரான பூசை யொரு வடிவிலே” யெனவும் “உளியிட்ட கலையும் ஒப் பிட்ட சாந்தையும் ஊததையறப் புளியிட்ட செம்பையும் போற றுகிலே” எனவும், “இறைவனே நீயென்னுடலிங் கொண்டா” பெனவும், “மலாமிசை யேகனான் மாண்டி சாரத்தா நிலமிசை நீடுவாழ்வா” எனவும், “ய:-து-ஸாவாணி-பூதாநி-ஆத்மனி-ஏவ- அனுபஸ்யதி-ஸாவ பூதேஷு-ச-ஆதமானம்-தத:-ந- விஜுகுபஸு

தே-எனவும், (இ-ள்) யஸ்து=எந்த ஞானியானவன், சர்வாணி-
சமஸ்தமான, பூதானி=பூதங்களே, ஆத்மன்னேவ=ஆத்மானினி
டத்தில், அனுபஸ்யதி=பார்க்கிறானே, சர்வே பூதேஷுச=சம
ஸ்த பூதங்களிலும், ஆத்மானம்=ஆத்மாவை, அனுபஸ்யதி=பார்
க்கிறானே (ஸஹ=அந்த ஞானி) தத=அந்தப்பிரகாரம் பார்ப்
பதினிலேயே, நனிஜா குப்ஸதே=சிந்திக்க மாட்டான். மூலம்=
“அந்தத் தம=ப்ரவி சந்தியே அவித்யாமு பாஸதே; ததோ பூய
இவதேத மோய உவித்யாக்ரதா || (பதச்சேதம்)=அந்தம்-தம-
ப்ரவிசந்தி-யே-அவித்யாம்-உபாஸதே-ததோ-பூய-இவ-தே-தம-
யே-உ-வித்யாம்-ரதா || பதவுரை=யே=யார், அவித்யாம்=ஞான
பின்ன கருமத்தை, உபாஸதே=அஞ்ஷ்டிக்கிறார்களோ, தே=
அவர்கள், அந்தத்தம=காடவிருளை, ப்ரவி சந்தி=பிரவேசிக்கிறா
கள், யே-உ=யெவரானால், வித்யாயாம்=தேவதா ஞானத்தில்
ரதா=அன்புடையவர்கள், தே=அவர்கள், தத=அந்த விருட
டிற் காணலும், பூய=விஸ்தார மாகிய, தம=இருட்டில் பிரவ
சந்தி=பிரவேசிக்கிறார்கள் எனவும், உரைத்தலால் நேத்திரோற்
சவஸ்வாமிகளும் மந்திரமதி ஓமங்களும் அஞ்ஞானத்தையும் பிற
வியையுந் தருவனவாக விருப்பதால், வேடிக்கை தருவதும் பராக்
களிப்பதும் அதனோடு ஜாதி வேற்றுமைபை ஸ்திரப்பிடுத்துவதும்
தந்திரமும் காமக் குரோதாதி ஆணவம் வினைக்கும் அநர்த்தமும்
விண் செலவும் விருதாப் பிரயாசையும், அன்னியரா லவமானம்
தருமிடமாகவும், சண்டையுமாகக் காணப்படுகிறதே யல்லாமல்
சர்வத்திர சுகஸாதகமாகக் காணப்படவில்லை.

சீடனே! இப்படிக்கு நான் சொல்லி வந்ததால் நான் புரா
ணங்களும், சில வேதவசனங்களும், மிருதிகளும் சொல்லுகிற
பஞ்சயக்கிய மாதிகளையும், தேவதா விக்ரஹங்களையும், தூஷிப்ப
வனாகவும், நான் விரும்பாதவனாகவும், நானிருக்கிறே னென
நினையாதே இவ்வுலகஞ் சிருட்டியல்ல, மாயாத் தோற்றமே யென்
பவரின் மதவலுவையும், அவர்கள் வேத மாதிகளைக் கொள்ளும்
வித்தை யு முணக்கறிவிப்பான் வேண்டி நூற்களிலுள்ள பேதங்க
ளையும், கொள்ளுவோர்களின் அபிமதமு மறிவித்தேன். ஆனால்
பஞ்சயக்யமாதிகளும், மந்திரங்களும், தேவர்களும், தேவாலயங்
களும், உலகிலுள்ள எல்லோருக்கும் உரியதென்பதிலாக்கேற்பிப்
பவர் மதத்தை யானும் வெறுக்கிறே னென்பதற் றடையிலே

இஃதுக்களிடத்தில் சமத்துவமில்லாத சண்டாள நடையை சற்றும் சம்மதிக்க, இஷ்டப்படுவனாக என்னை யான் நினைக்க எில்லை. சூரியனும், சந்திரனும், நக்சத்திரங்களும், ஆகாயமும், வாயுவும், அங்கியும், ஜலமும், மழையும், பூமியும் தத்தஞ் செயலை எல்லாவிடத்திலுஞ் சமமாகவே செலுத்துகின்றன. தெய்வங்களு மார்க்கையெவரிடத்திருந்தாலு மவரிடத்து கருணை செய்யு மென்பதை யாவரும் ஒப்பிக்கொள்ள வேண்டும். அங்ஙனமில்லை யெனல் ஒருபோது மொப்பக்கூடிய தாகு மெனல், எவர் மனசாங்கிக்கும விருத்தமாம். தெய்வங்களுக்கும், மற்ற பஞ்ச பூதங்களுக்கும், சூரிய சந்திர நட்சத்திரங்களுக்கும், வேதங்களுக்கும், வித்தைகளுக்கும், அறிந்ததை அயலார்க் குரைக்கும், குருத்துவ அதிகாரங்களுக்கும், சுத்தத்திற்கும் உரியா சிலரே யென்றும், யாவருமல்லரென்றும் வடிக்கில் வந்ததை வருவதையொப்புவோ வஞ்சகரும், வாசிப்பில்லாரும், சகுண ரல்லாருமேயன்றி மற்றோரொப்புவாரென மற்றையோர் நம்பியிருத்தல் நியாயமாக இருக்குமோ?

சகுணனே கடவுளொருவ ருண்டென உரைப்பவன் சத்தியனும், விஷயாராய்ச்சியை மதிப்பவனும், தருமவானும், தயையுடையானும், சாரதியுடையவனும், அன்னியர் அநியாமையை கூழிப்பவனுமாக விரானாயின் அவன் சுய நலப்பிரிய சீசாம் பேறியே யல்லது தருமவான்ல்லன். வேடத்தால், சொல்லால், மாயா விசாரத்தினாலேயே உத்தமனாகி விடான். மேற் சொல்லிய தன்மையாரிடத் துண்டாயினு மவரால் யாவரும் சுகம் பெறத்தடையில்லை யாதலால், அவர் குருவாகத் தடை என்ன? உத்தமனே? வேதத்தில் “ஏகமேவாத்வீதியம் பிரம்மம்” எனவுரைப்பதால் பரமாத்மாவைத் தவிர பிரம்மாண்ட வருவ பிரபஞ்சமு மன்னியமாக விராமையால், ஜகம் பிரம்ம மெனவும், ஸர்வம் விஷ்ணு மயஞ்சுகத் தெனவும், சிவமய மெனவும், கொள்ளவிடர் தருகிறது. இதனாலுலகம் மதத்தினர் கூறும் கிரம சிருட்டியென லொரு பொழுது மொவ்வாது. அன்றி யணுகிற் கணுவாய் மஹத்திற்கு மஹத்தாகியும், ஆதிதாரணமுமாகிய பரிபூரண ஆத்மாவில் ஆகாயமாகி பூத பௌதிகாதிகள் வேறுகி யிருத்தற்கு நாயமில்லை. உண்டுன நிருபிப்பார் நிருபித்தா ரொருவருமில்லை; ஆயினு மறியாமையால் அன்னியமாகக் கொள்ள விதிக்கும் மதத்தினர்; உலகவர், ஜாதியார் மூடப் பெண்களால் யாவரும் உலகையுந் தம்மையு மன்னிய

மாகவே மதித்து வருகின்றனர். புத்திமானே ! நீ யிங்கு நான் சொல்லப்போகுஞ் சங்கதிகளை ஆழ யோசிக்க வேண்டியது. பந்தம் அல்லது பிறப்பு அல்லது அஞ்ஞானம் என வறங்க படுவது, ஜாதி-மத-ஆசார வேற்றுமைபே யல்ல தில்லை. இதனால் ஒவ்வொருவனும் தன்னை உடலாக நினைக்க வேண்டி வருகிறது. உடம்பு தானல்லாது வேறென்னவென, சமயம் வந்த போது கேட்கும் புத்தி சாலிகள் உடம்பைக் கைலேக்கும். வைகுண்டத்திற்கும், வான லோகத்திற்கும, பிது லோகத்திற்கும, போவதற்கு அனுப்புவதை விட்டு, சுடு காட்டிற்கும் இடு காட்டிற்கு மனுப்புவது ஏனோ? இது எவரு மறிந்த விஷயம். அன்றி உடலையே ஆன்மாவாக எண்ணியிருப்பவர், உயிர் போயது உயிர் போயது என வுரைப்ப தெற்றிற்று? உடம் பல்லவே ஆத்மா; ஆன்மாவல்லவோ சுகதுக்க போகமான சொர்க்க நரகத்தி லனுப்புவதாகச் சொல்லப்படுகிறது. உடம்பு உயிரிழந்தபின் சுடு காட்டிற்கு கடவும் இடுகாட்டிற்கு புனைக்கவும் உடன் படுதலை யாவரும் காண்கிறார்கள். சுவத்திற்கு சுகதுக்க முண்டாவதாக விருந்தால் கடவும் புதைக்கவு மாட்டார்களல்லவா? அன்றி உடம்பிற்குச் சரீரமென்று பெயரிட்டிருக்கிறது. ஜீரணமாவதை சரீரமென்று சொல்லுகிறார்கள். அன்றித் தகிக்கப்படுவதை தேக மெனச் சொல்லப்படுகிறது. யாராயினும் பிறந்தது முதல் பசிதாகாதி பெறா தாராக விருப்பதிலர். பசிகாகாதி யில்லாதிரந்த தாகவும் சொல்லப்படுவது உண்மை யனுபவ மெனக் கொள்ள விட மில்லை. ஏகதேச வுதாரணம் எடுத்துக் கொள்வதினால் சுகலருக்கும் பிரயோஜன முண்டாகாது. ஸ்ரீ சட்கோபாழ்வார் இருந்ததாகச் செப்புவது “செவிக்ஞான வில்லாத போழ்து சிறிது வயிற்றிற்கு மீயப்படும்” எனும் திருக்குறள் நீதி நூற்கு சிவவண மனஞ் செய்பவர்கள் புசிச்சார்கள், புரிக்கலாகா தென உரை பகர்வோர் வாதம் போன்றது. உணவின் நிரிபே உடலெனல் பரிஷ்டகாரம். தாய் தந்தைகள் உண்ட அனை சாரமே மாம்சாதி பொருள்களாக பரிணாமமடைந்து, புருடனுக்குப் பதினாறு மாண்டில் சக்கிலமாகவும், ஸ்திரீகளுக்குப் பனிரண்டா மாண்டில் சுரோணிதமாகவும் உண்டாகிறது. இச்சுக்கில சுரோணிதத்தால் மனித பிண்ட முருத்தரிகுகின்றது. பிண்டத்திற்குத் தாய் தந்தைகள் காரண மென்போர்கள் முதலை விட்டு லாபந் தேடுவோரைப் போன்றவர். பிண்டத்திற்குக் காரணம் சுக்கில சுரோணிதமாம்.

அவற்றிற்குக் காரணம் தாய் தந்தையருடல்களாம். அவற்றிற்கு
 கன்ன பாணுதி யுணவுப் பொருள்களே. அவற்றிற்கோ மண்ணீ
 ரென்னும் பூக்கக்கடவுவ காரணமாக விருக்கித்த. ஒஷதிகளுக்கு
 மண்ணீர் எருவாதிகளின் சோககையிலி நி விருத்தி யுண்டாக
 விடமில்லை. பூமி கொழுமை ஜல சமுத்திர எருவும் கூடக்கலவா
 விடின தாவர புற பூடாதிகள் ஸ்ரீ நாதசையடைந்து பவித மற்
 றுப்போகின்றன. அது போன்று எவா சரீரமும அன்ன பாணுதி
 யினதேல் ஸ்ரீண மடையதகடையிலலை. மண்ணீர் ரெருபபின்
 சகாயமின்றிப் பயனளிப்பதில்லை. ரெருபபோ வாயுவின நி சுவா
 லிதகலில்லை. வாயுவோ ஆகாசமின்றித் தான சலன மடைந்து,
 மற்றப் பொருள்களை இருப்பிடம் விட்டசை யிக்க விடம் பெ
 ருது. அன்றிச் சரீரம் தாய் வபிறறினினறும் பிறந்த போதி
 லும், அதிற் பிராண வாயுவி னியக்கமும, உகராக்கினியின் ஜு
 வாஃபும, அன்ன பாணுதி கிரிகிப்பும, இல்லையாகிற் சுடுகாட்
 டிற்கே உரிபதென்பதை யாவ ரறியா. இங்ஙன மிருக்க குழந்
 தைகூதத் தாய் தந்தையரே காரண மென்றும், அவற்றிற்குப்
 புராண பொய்க் சுறபுளையா லேறபடுததய ஜாதியே அக்குழந்
 தைகரு மனறு சொ ள்ருவதும், கொள்ள விதிப்பதும் மோச மல்
 லது வேறென்னும். அன்ன பாணுதி ஜீண மடைவதை யாவரு
 மறிகிறோம். அது போலவே சரீரமு மண்ணை அலது சாம்ப
 லாக பூதங்களில் லயமாடலை யறிகிறோம். சரீரத்திற்கு நீர் கார
 ணம் தாய் தந்தைய ராதலின் அவரைக் கொள்ளாது முன்னும்
 பின்னு மிலலாதனவறறைக் கொள்ளுதலேன்? கொள்ளுவது விப
 ரீதமும விருதாபபிரயாசையுமா மென்னின மெய்யே, இதுபோல
 வே பிறந்த பிண்டத்திற்கும, தாய் தந்தைய ருக்கும், இயற்கையில்
 வாய்த்துள மாணுஷக் ஜாதியைக்கொள்ளாது, முன்னும் பின்னும்
 பொருந்தாத பொய்க் கற்பித பொய்ச்சாதி, பொய்க் கோத்திரம்,
 பொய்ச் சூத்திரம், பொய்ம மதங்களைக் கட்டாயத்தாற கொள்ள
 விதிப்ப கேளோ? விதிப்பது முன்னோ ராசாரமும் சாத்திர சம்
 மத மெனின் இதுவும் பொருந்தமாறல்லலை. எங்ஙன மெனில்
 வைணவக் கிரந்தங்களின்படி விண்டு நாடியில் பிரமனும், பிரமஸூர்
 சத்த விருஷிகளும், இருடிகளிலிருந்து மறறோரும் பரம்பரை
 யாய் வந்ததனால், விஷ்ணு குலம் வைணவ கோத்திரமென, யாவ
 ரையுந் தெய்வங்களாகக் கொள்ளாது, சூத்திரர்களை அடிமைகளா

கனம்

அனுபவாந்த தீபிகை.

கக கொள்ளவும், விததை ஞானா-சீலம்-சூருபட்ட மாதிகள் கொள்ள விடாமைக்குக் காரண மெனனையோ?

சீடனே ! நான் பூவ முனசுருத தனனை விசாரிசுகறிவதே சகல வனாதத நிவாததிரு ஏதுவென உரைசு தன்னை விசாரித் திருக்கிறேன யாவரும தனனை யறியாமலா தறிவதே சகல விருக்கிறார்கள்; அறியா இருந்தால் நான் பிரா வணத்த நிவாத் மனன, நான் கூடக திரியன, நான் வைசியன, தீகரு ஏது வெ நான் சுகதினா, நான் சீவன னன், அநிலம் னல ஸாராதகா அனலை சூருசுகள பெச்சுகதானை னன், ஜாதியில் வடமன, நான் வைஷ்ணவன, அநிலம் வட சீலையான செவசீலையா லென நான் மாகதவன முகதினா குகதி அனலை ராவஜியலென நான் சீயோகிரான வடசு ககதிபான நான் நீயோகியும் வடாசதி யானும் மசப பிராம மணனும் ஆகினை கஷணசுகி ஸபாசுகா வவஞாவா மாகதி வாகளில் மறறவாசன சூறறசவாசன ஆவது உயாந்தவசுகள னன் வொருவனா யொருவா சாடகதியுப தககளைப பிறாசுகுத தெரிந்தகும் நடாது வருவாசனா? அப்படியே நான் கூத்ததிரி யன, அநிலம் சிவகு, அநிலம் ருரிய சூ சதான சுகதி சூதத தான ஆலென, செருதததிப பட்டராஜும் திராஜாவாகும் சாலி வாகன வமாசுகாநும் தாயுசுவாசன நாவசூபாசுவாகளென்று மசாலவாகளா? நடப்பாசனா? ஆகனின் நான் வடகேசததி பணியா. சோடியடியும், சீபி செடியும், கைதை பாடி, இரட டை மாடு சடநெ தைவலானியச செடியும், காசலா செடியும், சீசெண்டச செடியும், தேவாங்க செடியும், புவைசிய கொண டை கடடி வெகதிலை சோடியும், லெளஞ செடிய ரெடியு மலெ வெனசசொலனு வராசனா? இதனறி நான் பனையடக்கி, நான் வனனியன, ஆகையால் நாவகளை கூத்ததிரியரும் அகனி சோததிர பிராமணருமென சிலா பறந்து நிரைந்து சொலவா களா? இதனறி நான் வண்ணுன, நானபபட்டன, நான் பள் ளன, நான் மளளன, நான் குளளன, நான் களளன, நான் பூணு நூலுடைய செருப்பு தைசுகும் மோசி, நானும் பூணு நூலுடைய துணி தைசுகும் தாஜி, நானும் பூணுலனியும் பட்டு நூலபாகவ தன், நான் சாததானி பாகவதன், நான் ரெட்டி தாசரி பாகவ தன் நான் கருடகம்ப தாஜிரி பாகவதன், நான் பண்டார சன்னி

தான் பரமபர காஷாய குடும்பி, குல பண்டாரம் என இப்படி தங்களைக்குறைதது கூறுது நடிப்பார்களா? இன்னும் சிலர் குறவன், மறவன், லம்பாடி, குருளிகாரன், ளிறகு தலையன், ஏனாதி, இடையன், கடையன், எழுத்தறியா மடையன், எழுத்தம் கணக்கு மறிந்த சொரப்பிராமண கணகன் ஆதிலும் சீர் கணகன் சாடிக் கணகன், நான் தட்டாள தச்சன், ளிசுவகாமா, வீரசைவன், எனத்தங்களைச் சொல்லிக் கொள்வார்களா? என்பை. இவையெல்லாம் பகிர முக வழக்கத்தால் சொல்லும் பாரமர் வழக்கவாசகத்தால். இவை எல்லாம் தமரைப்பறியாது பிதாறும சாரமற்றா வாசகங்கள். இவர்களைல்லாம் புத்தியில்லாதவர்களா? உலகத்தி லீருக்கிற எல்லாவினும் நாமே புத்தி சாலியாவெனக் கேளாதே. மனிதனிடத்திலே அறிததை அவரண் மாயா மயக் கம் இருந்து புத்தி சாலிபெய்ய புத்திபற்ற வனாகி வைத்திருக்கின்றது இப்பகை சுதந்தர முடைய மஹமமது நிற்பது வருடம் உலகிலிருந்த பின் உலக சிருட்டிபை எழுதினா. மோசே ஆதாம் வமிரத்தில நெடுங்காலக திருகுப பின் பிறந்து உலக சிருட்டியை எழுதினா. இந்நகுகளிலே முகல் மனிதனாகிய பிராமணனை அங்கீகரிக்க முனிசுநாகருச் சொல்லப்பட்டதாக எழுதப்பட்டிருக்கிறது

ஒவ்வொருவனு மேற்சொல்லிப்பவைகளை நீக்கமுயலவானே யாகில் தனது சுதந்திரமீழ் கொருவருக்கும் அடிமையாகி யிருக்கமாட்டான். இல்லாமைபற்றான் மனிகரிலும் பலகூடப்பொருள்களிலும் ஆண்டானே பேறப்படுத்திக் கொண்டு தனனை யடிமையாகிக் கொள்ளுகிறான். இப்படிப்பட்ட குணத்திற்கே சூதரதவமென்று பெயர். இச்சூதரதவத்தை வித்தைபாலும் ஆராச்சியாலும் பொய்வாழ்வி ளிசையைப் பொழிக்கும் பிராசையாலும் போகவிடலாம். இதற்கே ஸாவந்தாயமியெனும் சருவசாட்சியாகி, சருவேஸ்வரனும் சான்றோர்களும் மனசாட்சியாலும், மறுவறு வசனோப தேசத்தாலும் சகாசிகளாகின்றார்கள். மனச்சாக்கியே தெய்வமும், மறுவறு மொழியுடையாரே குருக்கருமாவா. மனிதன்பா லாவரணமில்லை, அறிததையிலலை, மரபு, மோகமில்லை யென்போ பகிர முகப் பிரியாகளை. எப்படியெனில் எவரும் தன்முகமறியா; பிறா முகம் சாதாரணமாக வறிவர் இதனால் தனத்திறக்கையை மறந்து பிறாது வேஷத்திலாசைப்படு

வர். ஆடை யாபரண வேற்றுமையாலே ஜாதியும், மயிராலும் பூச் சலாலும் மணிகளாலும் மதங்களாலும் வைதீக லௌகீகமும் கொள்ளப்படுகின்றன, உணவால் வேற்றுமை உயிர்கொலை புலையே. பாஷை தேசத்தால் பல ஜாதிகளு முண்டாகலாம். இவையெல்லாம் பஹிர்முகத்திற் காணும் முகத்தாலு முடையாலும் ஆசாரத்தாலும் வேற்றுமைபாக்க காணப்படுகின்றன. பெண்ணை பேதம் சுந்தரம் விகாரமெனும் தோற்ற மியற்கையிலுண்டாகியது. ஆனால் அவயவபேதம் அணுவளவுங் கிடையாது. அங்க ஹீனர்க் கவயவபேதமுங் காணப்படுகின்றது. தன்முகமு முதுகையறியாததுபோலவே உடலிலிருந்து சகதுக்கபோகமனுபவிக்கும் பொருளினிலக்கணமும் ஒருவரு மறிபாமலே யிருக்கிறார்கள். ஆனால் வெளிப்பில் காணப்படுகிற ஜாதியை ஆசசிசமம் ஆசாரபேதம் மானிடர்க்கவசியம். இதனாலே ஸ்திரீ புருடர்களாகிய மனிதர் யாவருக்கும் சிலமும், நற்குணமும், நல்லறிவும், கற்புடமையும் விருத்தியாகின்ற தென்பர். சில நற்குணதிகள் சிலருக்கு விருத்தியாவது போலவே, ஜாதியாதிபால் துர்க்குணங்களும் நூறு மடங்கதிகமாகிற தென்பதிலும் தடையிலலை. நற்குணநல்லொழுக்கம் கல்விபாலுண்டாவது போல, மூடப்பழக்கத்தாலுண்டாகுமென்கை முறட்டுப பிடிவாதமாம் “மறப்பினு மோத்துக் கொளலாகும் பார்ப்பான் பிறப்பொழுக்கம் குன்றக் கெடு” மென்றதனால் நீதிநூலாராலும் ஜாதியாதிபாகள் பனிதா உயர்விற்கும் சுகத்திற்கும் உரியனவென் றேற்கப்பட்டிருக்கிற தென்பர். முதலுற்கொத்து சார்புநூல் புடைநூற்களுக் கருத்தங் கொளாது பின்னோன் கூறிய விகற்பில் பரியங் கொண்ட சிலர் கூறும் அருத்தத்தைக் கொள்ளுவோரே நீதிநூற்களும் ஜாதியாதிக்களை ஏற்கின்றனவென்பர். பிறப்பொழுக்கம் என்பது மானிடப் பிறப்பொழுக்க மெனவறியார். எங்கனமெனில் “கடலுலகில் வாழ முயிரெழு பிறப்பினு மிக்க காட்சிபெறு நரஜன்மமாம்” எனவும்; “எண்ணரிய பிறவிதனில் மானிடப் பிறவிதான் யாதினும் அரிதரிதுகான்” எனவும், “அந்தணரென்போர் அறவோர் மற்றெவ்வுயிர்க்கும் செந்தண்மை பூண்டொழுகலான்” எனவும், “எழு பிறப்பும் தீயவை தீண்டா பழி பிறங்கா மக்கட்பேறுகப் பெறின்” “எக்குடிப் பிறப்பினும் யாவரேயாயினு மக்குடியிற் கற்றோரை வருகவென்பார்” “நாற்பாற் குலத்தின் மேற்பாலொருவன் கற்றிலனாயிற் கீழி

ருப்பவனே” தாமரை பொன்முத்து சாமரைக்கோ ரோசனைபு...
 பூமறு தேன்பட்டு புனுகு சவ்வாதாமுன்மற், நெங்கே பிறந்தா
 லுமென்னாரே நல்லோர்க ளெங்கே பிறந்தா... மென்” எனவும்
 இவை விபரம் நீதிநூலும் அனுவரமு மறிபாது, மூடப்பழக்கத்
 திற் குத்தாரமாக யேதாவதோர் பேதவாகியும் அல்லது ஓர் பா
 டலை விபரீதார்த்தமாக உதாரணங் கொடுப்பதால் பிரயோஜன
 மென்றே? ஒரு பாத ஜாதிபார் சீலம், நயகுணம், நல்லறிவு, கற்பு
 டைமை முதலியன வுடையராயிருந்த மறையரை அவ்வாறு நடத்
 தித் தம்மோடொக்கக் கொள்ளுவாராயின், அல்லது கீழ் குலத்
 தான் மேற்குலத்தானைப் பார்த்துத் தானே நற்சீல நற்குணதிக
 ளாற் றிருந்தி, மேற்குலத்தைச் சாரவரின் அபபோதவனைப்பார்
 த்துப் பொருமையாதிப மேற்கொண்டு, அவனுக்குத் தீங்கழைக்
 கவும் பழிக்கவு முடன் படாராயின், ஜாதியாதியர் யாவர்க்கும் பய
 னளிப்பன வென்னலாம். அங்ஙனங் கொள்ளல் பூரண பாண்டி
 த்திய மில்லாக் குறைக் கல்லியாளராலும், மூடப்பழக்கமுடையா
 ராலும், ஒர்போதும் சம்பவியாதென்கை சர்வானுபவம். ஆனால்
 ஜாதியால் பெண்களின் கற்பு காக்கப்படுகிறதென பகவத் கீதை
 யிற் கண்ணன் அர்ச்சுனனுக்குச் சொல்லி போர் புரிவித்தானெ
 னக் கூறுகின்றார்களே இஃதுண்மை யன்றோவெனின் உண்மைய
 ன்று. கூத்திரிய ஜாதித்தொழிலால் பெண்கள் கற்பைக் காத்த
 துண்மையானால் பதினோரு ஆகரோணி பெண்களும் புருடசையிழ
 ந்தமையால் கற்புடையராகியே யிருந்து விட்டார்களென யெவரா
 கிலும் நினைப்பார்களா? உயர்குலத்தார்க்குத் தமது பெண்க ளிழி
 குலத்தாருக்கு மனைவிகளாகாமற் காக்கப்பட ஜாதி வேலியாகவில்
 லையாவெனில் இல்லை. பொய்க்கும் விபசாரத்திற்கும் கொலைக்
 கும், குரோதத்திற்கும், தீராத் துயருக்கும் செய்குழியாக விருக்கி
 ரது. எங்ஙனமெனில் ஜாதியென்பது மூடப்பெண்ணுக்கு முரட்டு
 சாவாணை பலாத் காரத்தில் தேடிக்கொடுக்க, தாயா ரத்தை முத
 லிய தையலதிகாரத்திற் கிடமாக விருக்கிறது. இதனாற்றான்
 தாய்க்குப் பிரியம் தனவான் தந்தைக்குப் பிரியம் கற்ற குணவான்.
 மூடப்பெண்ணுக்குப் பிரியம் தன்சொற்படி செய்யும் மூர்க்க
 வான் பலவான் ரூபவானான தனவானாக விருப்பதால், தந்தை
 பிரியம் தலையெடுத்தற் கிடம் பெறாமல், பெண்கள் சொற்படி புரு
 டர் நடக்க வேண்டியிருக்கிறது. “ஸ்திரீ புத்தி பிரளயங்கரீ”
 என்பதை யறிந்திருந்தும் எல்லாப் புருடரும் விதியின்றி ஜாதியா

லாபவிக்ரமங்கள். சொன்னால் வெடிகளே கேட்கவோம் அழகால
கூடுதல் கேட்கவோம் சொல்லி மாழகி, மானிகள் காலம் கழிக்கிற
ார்கள். அன்றி ஜாதிபாவது பாற்பழவிருந்திலும், கற்பாதான
மகோதரவ காலதாமத, தவகை தமகங்களை தமக குண்டாம்
மொண்டி முடங்களுக்கும் வறிக்நீதிக்கு கொள்ளவும், ஓர் சகாய
மாக விருக்கிறது. கொண்டவன் மறட்டுக்கு சண்டிக்கடும், விரு
த்த நாரியான பிறகு விபரீதங்களைத் தெலுத்து, பதிவி
ரகை பட்டநீதித் துபாட்டிப்பேரவருக்கு, மிகக் பிரபோஜன
கரமே. புருடா வஞ்சிக்கவும், பொய்ச் சுவாசகாரம், குறுந்தற
அபல புருடரைத் தேடித்தொடு செய்வும், மானகந்த கஞ்சினுள்
போல மாரீசனா செய்வும், இரவுப் பதனும் எதிர்த்து வீதிபக
கத்து வீடுகளிலும், வாடையின்பாலிலு முள்ள அன்னியர்களை
யும் மறந்தெவ்வாரும், துச்சமாத தூதி தமது குற்றவகளை மறை
க்க தமதுகீழ்மறிப் பேசுநொண்டி நுபாதம் குகுவந்திடு யா
கரும் ஆக தமக் கொண்டு விஷப்பங்களை யடியோடு தொலைக்கவும்,
பெண்கள் சடங்குகளும் பெரிபவமபுகளும் பிரபலமாவதற்கு
வுபயோகமாகிறது அன்றி வாழ்க்கைத் துணைநல மங்கையா கூட
டுவரென்பது போய், மூடமன்னியால் அழகைக் காப்பதம் அரி
யவா சேர்க்கையென்பது யாவநு பறித்தடைந்தவனுடைய இழவு
கொண்டாடலை ஏதேயாபடி கருபாடமென்பதற்கு ஒர் பாரிகள்
பாடிக்கொடுக்கும் சம்பந்தமானதாகிய விதத்துவங்களை சாக்கி
பகாவார்கள். சலிபாண பெண்ணுக்கு சொல்லக் கருத்தம் கண்
ணுளம் என்னுக்கு சொல்லின் மருவுமொழிபாக்கையால் அதற்கு
ததம் சொந்தம் பாராட்டி கண்ணீர்விட்டு சடங்குகளுக்கும்,
விரதங்களுக்கும், சாமிசன்னிதி தரிசினங்களுக்கும், வரிசைகள்
வைக்கும் வரமுறைகளுக்கும், தனக்குக் கீழ்வையானவைகளைத்
தேடிக்கொடுத்து, இரவுப்பதனும் தமக்கிடமப்போல நடக்கவிடும்
புருடரை சண்டைக்கூட்கது, டூண்பெரும் புருடனை பூராபட்டினி
யென்னும் விரதமேற கொண்டு, கண்ணாத்திற் போகச்செய்யும்
பட்டியென்னும் விரதத்தைப் பாவைய ரனுஷ்டிக்க வேண்டியதெ
னும் பொருளபடுகிறதென முன் வாழ்ந்த முதுக கிழவிகளையோ
திக்கவும் ஜாதி யுதவினறது.

அன்றியும் பெண்கள் கலயாண கருமாதி சடங்குகளுக்கும்,
விரதங்களுக்கும், நோன்புகளுக்கும், சாமி தரிசன சன்னிதி

தரிசனங்களுக்கும் போய் பிசாசோட்டும் பூஜாரி சிலவிற்கும், பிள்ளை வரங்கொடுக்கும் பால்ய சந்தியாச பெரியவர் சேவைக்கும், வரிசைகள் வைக்கும் வான் முறைகளுக்கும், பூவாடைக் காரியின் பின் காவல் பூஜைக்கும், மாரி மஹம்மாரியின் வைரத்தீர் சாந்திக்கும், நவகரிக ராசியின் நற்பார்வை பூஜைக்கும், பிள்ளைக்கும், மெண்ணுக்கும், பெற்றார் விட்டாருக்கும், தனக்கும், பிற காலத்தில் கண்ணை மாதிரிப்பாருக்கும், காலு பேர் போல நாட்டு வழக்கம் போல் கைவைபாய் பொருள்களைத் தேடிக்கொடுக்கப் பெண் கண்ணி விட்டுக் கதறிப்பழுதவர் இஷ்டம் போல வா, புருடரை இழுத்து இராடபகல் சண்டை கொடுக்க தக்கது ஜாதியன்றி, புருடர்க்கடங்கி பின் முன்னறிந்து அநுகூலமானவை யாடவர்க்கி யன்றி, சுக ஜீவனஞ்செய்து சொற்ப வாழ் விகமென வெண்ணி நடக்க எள்ளள வேனும் துணை செய்வ வுணியினு. மூட ஜாதி யால் பெண்டிர் தக்கவ ராவரே? “ கலவிபால் நல்லாள் கணவனுக் கினியவள் ஆவள்” ஜாதிபால ஆவது கடினமே! ஆகையால் ஜாதி மதக் சகலருக்கும் நன்மை யென்பது ஓர் விதத்தாலும் ஒப்பத் தக்க தன்றாகும் மகமு மியாவாக்கு மொத்ததாகக் காணப்பட வில்லை. யாவருக்கு மொரே தெய்வநா ணுண்டிப் பொழிய அனேக தெய்வங்களிலை பென்று சொல்லித்திரியு மவர்களும், மஹம்மது அல்லது கிறிஸ்து முதலிய யாவருக்கும் பொதுவாகிய வேதத்திற்கு மாறிய பெழுதிய சங்கரா சாரியர் அல்லது இராமானுஜர் அல்லது மாத்துவா சாரியா நில கண்ட சிவாசாரி யா முதலியவர்கள் எழுதிய அல்லது சொல்லி வைகளே உண்மையானவை பெனவும், மற்ற பொய் யெனவும் அந்தந்த வகுப் பபிமானிகள் சொல்லி மற்றையோரைப் பழிபாடதனி எவர்களை யும் விரோதிபாது தம் கொள்கைகளை அன்னியருக்கு விளக்கு வார்களல்லர். அன்றியும் சுண்ணாம்படித்து சுத்தி செய்த சுவ றிற்றான சித்திரமெழுத சீர்பநி மென்பதபோல சுன்னத் அல்லது ஞானஸ்தானம் சக்ரநதராம். முக்கிய கருத்துப் பிறருக்கு மொழிபா விசகசியம் பெற்றாருக்கே மதம் பேசவும் கற்கவும் கூடு மெனத் தம்பக்கம் சாத்தநகிரமும் சேர்ப்பவர்கள். கடவுளுக்குப் பிரியம் எல்லா வுயிரிடத்தும் யாவரிடத்தும், அன்பும், அற னும், செய்நன்றி யறித லடக்கம் ஆவானின்மை, புன்சொற் சொலாமை, சத்தனங்களே யல்லாமல் இவர்கள் சடங்கு பிரிய

மாகாது. அன்றியும் இம்மதத்தினர் யாவரும் உபாஸனா மூர்த்தி பென தியானிக்கத் தக்க ஒருருவத்தையு மேற்க வேண்டு மென்பவர். மஹம்மதிப ரங்ஙனங் கொள்வதைக்காணோம். ஆயினும் மஹம்மதரைப போல மற்றுரை நினைக்கலாகா தென்பர் எல்லா ருங் கூறுந் தெய்வ மொன்றேபெனக் கொள்ளில் மதமும் ஜாதியும் நிலை தாகையால் அதனோ டொரு வருவம் அல்லதோர் அடையாளக் குறியுந் சோப்பார்கள். லாயிலாஹா இல்லல்லா வென்பதனோடு மஹம்மதா ஸுலுல்லா வென்பதனால் குடுமி அல்லது தாடி முழு மொட்டை மயிர் கெட்டல் மயிர் முழுதும வளரவிடல், சடைமுடி தரித்தல் குடிமி யிருக்க மீசை தாடியைப் போக்க லென்னும் இவறறோடு, நாமம், லிப்தி, உருத்திராக்கம், கல், படி கமணி, துளசிக்கட்டை, தாமரைக் கொட்டை, கருமரக் கூட்டை மணியல்லது கருகிற விதைகளின மணி யிவைகளை அணிய அல்லது கையிற் றபமணியாக வைக்க போதிப்பவர்கள். எதைக் கொண்டெண்ணினும் கணக்கே முக்கிய மல்லது மற்ற வையாகா. இது நிற்க. தேவ தார்திரம் இந்துக்களில் கொள்ளப் படுதல் அக்கிரமத்திலு மக்கிரமமாக விருக்கிறது. எங்ஙனமெனில் ஒரு சாரர் சுவாமியினருகிற் சென்று வணங்கவும், மற்றொரு வகுப்பார் சுவாமியின் கற்பக்கிரக மண்டபத்தி நின்று வணங்கவும், மற்றொருசாரர் இரண்டாம் பிரகாரம் மண்டபத்தி நின்று வணங்கவும், மற்றொருசாரர் சுவாமியின் மூன்றாம் பிரகாரத்துட் புற நின்று வணங்கவும், மற்றொரு சாரர் பிரகார வெளியில் நின்று வணங்கவும், மற்றொரு சாரர் சுவாமி சன்னிதியின் எதிர்வீதிக் கடையினின் றெதிரோக்கி வணங்கவும், வைத்திருப்ப தால் இக்கற்பனை ஜாதி வரம்பேற்படுத்தும் கடவுள் ஸ்தானம், பேத போதகந்திர மாகவும், சூதுவரை ஸ்தான மாகவும், சண்டைக்கும் அகங்காரவிருத்திக்கும், குரோதாபதத்திற்கும் ஆகார மாகவு யிருப்பதினால், தேவதார்திரம் அக்கிரமமல்ல வெனலா காது. கிரமமென்பது கடவுளுக்கு அவரால் உண்டாக்கப் பட்ட வுயிர்களும் உடல்களும் ஒன்றேயாகும் என்பதே. உயிர்க்குயிரா யும் அணுநீர் கணுவாயும் அப்பாலுக் கப்பாலாயு முள்ள தேவா லயமே இக்கதியாயின், திரவிய தேட்ட விடத்திலும், கல்விக்கழ கந்திலும், கனம்பெறு மிடத்திலு மெப்படியிருக்கலாம். ஆகை யால் எல்லாமனிதருக்கும் மதமும் சாதியும் உதவுவதாகக் காண

[illegible]

தீர்விசாரித்தறிய வேண்டுமே. எதிரிகள் செய்வதை யெள்ளவும் விசாரணை யின்றிக் கொள்ளலாகாது. இறந்த பின் எங்காயினும் பிறக்க வேண்டியதே யல்லாமல் நிலைபாக இருக்கவிடலாது. புனர் ஜன்ம முண்டோ வெண்ணில இச்சனமம் வந்த வரலாற்றைச் சந்தேகமின்றி யறியின் உனடென்பதும் இல்லை யென்பதும் தானே தெரியும். இஃத ஜனமம் தாய் கருகையா லெனில் அவர்களேபாடி வந்ததாகின்றன கேட்க வேண்டி வருகிறது. அவர்களுமப்படியே பெணில் முடிவு யாதெனக் கேளவி பிறக்கிறது. கடவுளா வெணில் தாரதமயிக நிறமும் பிறப்பிக்க வேண்டியதற்கும் காரணம் தெரிய வேண்டி யிருக்கிறது அவரிஷ்ட மெனில் இனி வாராதென்பதற்கு ஆகாமென்றை, தெரியவில்லை போல ஆனனியா செய்வதையுப சொல்லுவதையுப நடப்பதி லென்ன பிரயோஜனம் ஆகையால் அதையெல்லாம் தனரா விசாரிக்க வேண்டியதே. தானென்பதை சீதகமாகவே எல்லாருட லாவொரு காலத்தில என தேகம் பருத்தது எனதேகந் சிறுத்தது என்னுடம்புநோகிறது என்னுடம்பு சௌகரியமாக விருக்கிற தென்பதால் தேகத்ததை உடைமைப் பொருளாகக் கொள்ளப்படுகிறது. எனது வீடென்று ஒருவன் சொன்னால் அவனை வீடென்று நாம் சொல்வோமா? அது போல உடம்பு தனதாயின் உடம்பு தானல்லவே. அன்றி உடம்பு மனத்தை அல்லது சாம்பலாக மாறுவதை யாவரு மறிகிறோம். உடம்பினும் முகத்திறைமுன் இன்னொனை யாவருமறியலாம். முகமில்லை யாயின் அடையாள மறிய வியலாது. உடம்பல்லவே சொக்க நக பிதூலோகப் பிராபதியை யடைவது. உடம்போடிருந்தவனுக்குப் பிறந்த பொழுது பிள்ளை பெண்ணென்ற போ மாதிரிமாகக் கொள்ளப்பட்டது. பிறகு பிறந்த காலத்தைப்பற்றி நடத்ததற்கு கணிக்கப்பட்டு நாமகரணஞ் செய்கிறார்கள். இடையிற நக நாமத்திற்கு இறந்தபின் செய்யும் திலகப்பண்திபலன் முதலானிக கெவ்வனஞ் சேரும். பேருக்குச் செய்யுப கருமாதிகளின் பயன் பெயரிட்ட பிராமமணர்களுக்குச் சோவது யாவருக்கும் பிரத்தியக்ஷம். உடன் பிறந்த தேகத்தையு மொழித்துப்பெண்ணைப் பேசுங் கடந்திருந்த முதலுக்கு, பெயருக்குச் செய்யுங் கருமாயன் பின்பற்றலெவ்வனம் கூடும்.

கிறிஸ்தவர்கள் நியாய தீர்ப்புக்கால பரியந்திரம் தேகம் யெங்கிருப்பா நென்றால் அதில் சொல்லத்திலை, கல்லறையி விருப்பதா

கச் சிலர் கருதுகிறார்கள். சரீரம் மண்ணுனபின் கல்லறையி லெப் படி யிருப்பன். உடலோ மிமிரிருந்தாற் புதைப்பாரா? இறந்தா லுயிரதி லெப்படியிருக்கும். மகம்மதியர்களை ஜீவனைக் கல்ல றையி லிருக்கும் உடலில் பிரதிதினமும் யமதூதர் கொண்டுவந்து விட்டு, அவனைக் கேள்விகள் கேட்டு குரூரமாகத் தண்டிப்பார்க ளாம் மகம்மதிய னாகாதவன் கதியை வாயால் சொல்ல முடியாது. இப்படி கயாமத் தென்னும் பிரளயகாலம் அல்லது நியாயத்திற் ப்பு கால பரிமாசுதரம் தண்டிக்கப்பட்டு முடிவில் மகம்மதியன் குற் றத்தை மாத்திரம் சுஷ்டிக்கப் பட்டு (பேஷேஷத்) என்னும் சொர் ககத்தில சேர்க்கப் படுகிறானும். பாவ மிகுதியால் மகம்மதியனை நரகத்திற் கனுப்பினும் விடுதலை யுண்டாம் இல்லார் கதியோ நரக வா தனையல்லா தில்லையாம். பானியானவன் படவேண்டிய கஷ்ட த்தை விஸ்தரித்து விவரிக்கப் பட்டிருக்கிறது. புண்ணிய வானுக் கிப் போதிப்பால் நன்மையே யன்றிப் பயமில்லை. இதுநிற்க பாத கமோ புலை, களவு கட்காமமென இந்துக்கள் யாவரு மதித்து வரக்கின்றனர். களவு என்பது உடையா னறியாம லவன்பொ ருளை கிரகித்தலாம். கள்ளம், குது, வஞ்சனை, யோசம் அடைக் கலம் வைத்த தறியே நென்னல், கடன் வாங்கி கொடாது தந்தி ரம் பேசல், நம்பிக்கை துரோகம் பிறன் மனைப்புக்ல், உள்ளதை மறைத்தல் ஓரஞ்சொல்லல், இவை யெல்லாம் ஒருவன் பொருளை கிரகிப்பதாக விருப்பதால் களவே யல்லது வெறிலை. திருடென் பது கொள்ளையுமாகும். ஆனால் பெரும்பாலும் எஜமா னறியாம லெடுப்பதே திருடென தூலமாக மதிக்கின்றனர். இது நீங்கமேற் சொல்லிய நான்கும் அசுத்தப் பசுஷத்தி லடங்கியதே யல்லாமற் பாதகத்தி லடங்கியதாக சொல்ல முடியவில்லை. ஏனெனில் யாவ ரும் உலகத்தில் தாது மூல ஜீவனென்னும் முப்பொருள்களையும் திராப்பசி தாகாதி பயரோகத்திற்கு மருந்தாகக் கொள்ளுகிற னர். உலகில் சாகபசுஷண மாமிசபசுஷண மிருகபசுஷண கிருமி ஜலசரமாஞ் செடி யாதிகளைக் காண்கிறோம். உயிர்களில் மிருகங்க ளில் மாமிச பசுஷணஞ் செய்வன போலவே பறவைகளிலும், பாம்பு பாதிய நீடங்களிலும் மீன்களிலும், செடிகளிலும், மரத்திலும், அருகில் வந்தவுயிர்களை ஆக்ரஹித் துண்பவைகளிருக்கின்றன எப்பிராணியும் தத்தற் தாயினிடமுண்டாகும் பாடையும் நெய்யை யும் சில மாமிசத்தையும் புசிப்பன வாகவேயிருக்கின்றன. இது னால் தாதுமூல ஜீவவஸ்துக்களை உயிர்க ளனுபவிக்கின்றன வென்.

பது மறுக்க முடியா வனுபவம், ஆனால் பால் நெய் தாரா மோர வெண்ணெய் ஜீவ சரீர பாகங்களே யாயினும் பிராணவானி யின்றி கிடைக்காது. பிராணவானி செய்யாமையோ நல்ல நோன பேயாமென நீதிநூலா ரொப்புநதனறா உயிர்களுக்கு அன்னபா னாதியகப்படனால் தடுப்பபது உயிர் கொலைநினும தூறுமடங்கு ஜீவவகையா கும. கொலை சிறிது காலத துன்பம், பரிதாபாதிகட்து ஆனவறதை யுயிரிசுருக துத தடுதலால் நெடுங்காலத துன்பம். நீடித்ததைய விட்டதாசுறநிஞல் “அருதனொன லீபா அறவே” ரெனக் கூற பட்டது. இதன்றி மனிதன் எவ்வகைய டிறப்பி ஞ் சிறந்தவன். தேவரினு மெனது கு மைய மிலை தேவதேவ னாகிய மஹாதேவன் சானனிததியம் மெழுவனுகைபால் ஜீவனின் மறநெல்லாந தாழ்கதவே. அவறறை இவனது துன்பகாலதது தின்று பசியல்லாத பறறைப சரீர பிண்டக கவுஷதபாக வுபயோ கிக்க அபுரீவேதம் விதிக்கறது. அதாவேதம் மனசு டிகுது மருந தேபொழிபாறதததலால் அபுரீவகமங்க செனகரியக கிறகம் மனிதகொலைபா பாதககே யெனவும் பிரமவறதி யெனவும் கூறப்படுகிறது, எல்லாகேதத்து அரசராயும் மனிதனு ளும் இது ஏறக பட்டிராசகிறது. மறறவகத கொலையாக அரசாட்சரீர லேறக படவிலை. புல்லிட்டதால் மனிதன் பெரிய மலககாலுக விடான் புலால் வித்தலால் அதறகுதகககர புண்ணியம் பெறாது போ கான். இரக மெவர்குது மின்று பசையாக் குணமேயா மாநலால் புலால் புகிபாமை புண்ணியரீப’ இனி பாதகமெனபது யாதோ வெனில் மூடப்பிராணிகளிடத் திறக்குவது போலவே மாணிட ரெல்லரிடத்திலும் தனனுயிரி லால் வெண்ணிக கலனி, செலம, சகிரம, ஞானம், ஈசுவரசேவை அன்னம், பானம், வஸ்திரம். பூஷணம், பரணம், சமமாகபெற இடந்தரலே தருமமாகும். அ தைவிட்டு மூடன், மூடககன், வஞ்சகன், சோமரீபறி, துஷ்டன் விபசாரி, கோளன், குண்டினி, கூட்பசுகொடுப்போனாக விருந் தாலு மவனைச் சாதிபாற நம்மவனெனறும், தமயினு முயர்ந்த வகுப்பானென்று மெண்ணி அவனை தமசுருச சமபாககி நீதி நிபாயம், கல்வி. ஓடிசகம், கசிலம் ஆதிரநடை யாலுயினும் அவனைப் பிறப்பாற றுழாதவ னாகைபால் தலை யெடுக்க விட லாகாடுதன நிலைததல் ஜீவகாருண்ய மாகுமா? மனிதருக்கு மனிதன் செய்யு கொடுபைவைத தரிப்பதற்கே யரசாக மல லாது மிருகத்திற்கு மனிதா செய்வதைக் குறித்தன்று. ஆகையா

ல் பொய், ஈது, வஞ்சனை பொருமை, குல சருவம், மகதருவம், ஆசிரமசுருவம், பொன்னசருவம், தகைசருவம் மாணியை வுடைபாரை கிழானவ ரென்று அழைக்கப்பட்ட பிற்பொருள் மும் பெரிபொருள் மும் கொள்ள வேண்டியது உலகநிலை நிறை நிலையின் வென்று நம் புலவநிலைவாசை நடைபெற இப்புகால் உண்டியால் உடைபாட பிறப்பால் ஒருவனு முயர்ச்சிவருகான். குணசுதாறுண உயர்ச்சவன தாது தவளுவான். 'சிதம்பரத்தைப் பார்த்தவன் பறைபன், பொய்ப்பறை பாடுவான்' முடியன் 'சிதம்பரமென்பது — (சித அரபரம்) யுதாவன ஞானைய மெனல் பொருள் — மாநிச சரிபி மாநிபாக் பிறநாது மெய்குரு ஞானமெய்யைக்கொள்ளாகவன் என பிற்பாடு 'வெதவிதியென எகோ குபுரத்தினைக் காட்டி மனிதரை மடைபரக்கித் திருக்கதை' தாடலாம் மனிதரைக் கொட்டி அல்லது சமமாக விடவாக தென்பவன் மட்டி குத்திதனல்லாது மறவார் குத நிகராசன் வழக்க மாணும் மூட்டிமறகொள்ளல் முறைமை உபபிபாது மாகாது. ஆதையால் நானென்பது பிராரணை சூத்திரிபவைபிபாது திராதி ஜாதியாகாது. சைவ பைநாபாசகேது சைவ கபாலிகபிபாத்த மகமதிய கிறிஸ்து மதமாகாது அது உலகமே உபநாணை என்னுந் தேகமாகாது பிழைசாரி கபாலகன வானிடங்கா சன்யாசி யோகி பைபாகி நானைவா சித்தகன் புகழிப ஆசிரம வேஷமாகாது. இவையாவும் வெளிவெத்காது ம சொல்லிபிபாது புகழ்கத் தாலும் திருப்பதல்லாது உயர்வுபுத்தக வாத தக கொண்டு நிறுபிபதாகா. சரீரேவ இரதிபிபாதி நி விளங்காது. ஓபிராமவரான பறைய நம் கிறிஸ்தவரூப, மாரமதிபனும் தாசியிட டிலஜாதிபறவனு மாகலாம் பிறப்பில் வாத தேகம் எங்குபோயி னுமிருக்கும். ஜாதிகங்கள் அனகேவல் தில்லத்திரா. இதனால் ஜனமத்தால் மாணிடகவமே மெய்யாகிறது ஜாதியா லல்ல. உள் ளதாயினிருக்கும்; கற்பனை வழுக்க மாகைபாலவேறுகினிடுகின்றது இரதிரியங்களை தத்தமக்கு சமபகை முடையவற்றோடு சையோ கமடைந்து உண்மை ஞானத்தை யுண்டாகச் சின்மனவென முன் சொல்லப்பட்டது ஞானேநிதிய கனமேநதிரியங்கள் பஞ்சபூ தாமஸமாகச் சொல்லப்படுகின்றன. பிரிதிவுக்கு கந்த குகாமும் ஜலத்திற்கு உரிசைகுறமும், தேயுளிருது விளகதவ குணமும், வாயுவிற் கு வியாபிக்குவ குணமும், ஆகாயத்திற் காவகாசந்தருங் குணமுமிருப்பதால்; அக்குண குணங்களைக்கவரும் ஞானமும்வந்

நினைமிசெனெனக் கொள்ளவும் சொல்லவும் படுகின்றது. உண்மை யில் ஞானம் வேறு, விஷயம் வேறாம். விருத்திஞானம் ஞானே திரியத் துவாரா வெளிபோந்து, புத்த சைவியாகசம்பந்த மடைந்த வற்றின் குணபரிணாமத்தை யடைகின்றது. உடம்பும் புத்தசம்பந்த பெனதிகபாகையால் ஞானம் புத்த குணங்களை யுடம்பிலுங் கிரகித்து, பொறிவழியாகவும் அந்தக் கரண வழியாகவும் பொருட்களின் அல்லது புத்தங்களின் தன்மைவடிவ பரிணாமத்தை யடைந்தவற்றைப்போல விளகுகின்றது. விருத்தி ஞானத்திற்கே ஸ்தானத்தால் அந்தக்கரண புறக்கரணமெனும் பெயர்களிடப் படுகின்றதன்றி வேறில்லை. உண்மையில் ஞானம் பிறப்பது மிறப்பதுமாகாது. இது நிற்க. நான் பார்த்தேன்; என் கண்பார்த்தது. நான்கேட்டேன்; என் கண்கேட்டது என, இவ்வாறே புறக்கரணத்தானாகவும் தனதாகவும், யாவராலும் கொள்ளலும் சொல்லவும் படுவதாலும், இத்திரியம் ஒன்றின்றொழிலை மறநென்றறியாமை யாலும், ஐந்தாகக் கொள்ளப்படுதலாலும் நானென்று சொல்வதற்கில்லை. ஆன்றி உலகி குருடனை, செவிடனை, திமிர்ரோகியை, மோபபந்தெரியாதவனை, உரிசைதெரியாதவனைச் செத்தவனாக நினைக்கின்றார்களில்லை. செவிடன் ஊமையாகக் காணப்படுவதைப்போல குருடனில் செவிடனும் ஊமையுமிருப்பதாகப் பிரத்தியக்ஷமும் பிரஸ்தாபமுமில்லை. இதனால் கடவுளில்லை யென்பாருக்கு இதுபுத்தி புட்கடுகின்றது. செவிடன் கண்ணு லபாயபரிநது விலங்குகொள்ளுகின்றானாகையால், ஊமையாகவும் செவிடனாகவுமிருப்பதில் தோஷமில்லை யெனவும், குருடன் செவிடனுமூமையுமாகில் அபாயத்தினின்றும் விலக வழியில்லையென்றும், யாரோ ஒருவரறிந்து தண்டிக்கிறாரென மனிதரறிய விடமுண்டாயிருக்கின்றது. தண்டனைமீறலும் கடவுளை நீதியும் கருணையுந் தவிர்தவராகக் கொள்ளா கிடனில்லை. இனியிவ்விததிரிய மைந்தும் மூர்ச்சையடைந்த காலத்திலும், ஜன்னிரோகத்திலும், குளெரிபாராதி மிகுமயக்கப் பொருள்களின் சமசர்க்கததாலும் இன்மையாக உலகர்க்குக் காணப்பட்டாலும், அவனை யிறந்தவனாகக் கொள்கிறார்களில்லை. இதனால் இந் திரியங்களும், இறந்தவனுடைய காலதேசமும் நானென்னுஞ் சொல்லுக்குப் பொருளாகக் காணப்படவில்லை. ஆனால் பிராணவாயுவி னியக்கம் பெருநீநிறந்தவனாகக் கொள்ளப் படிவது யாவருக்குஞ் சம்மதம். இதனால் நானென்பது பிராணவாயுவென நினைக்கவிடமுண்டாகிறது. பிரா.

எனையுமோ நானென விவகரிக்கக் கூடியதாக வருமை. இதனிய கத்தால் ஒவியும் எழுத்துக்களு முச்சாரணமு முண்டாகிறதெ னல் ஞாயமே. கிராமபோன் பெட்டிபோ சரத்திபர் பாடும்பாட் டடக் காற்றால் பாடக் கேட்கிறோம். இகனால் காற்றால் எழுத் தாதிய துண்டாகிறதானாலும், காற்றோ சட, பொருளாதலா லது பிறிந்து செய்வதல்ல. ஞானமுடைய யேசீகாவொன்று முயற் றித்து சரீர அவயவ சகாயத்தால் எழுத்தாதி ாட்டுகையால் பாடி னின்றது. அதை முதலுரை தக்கவாழ்ந்த விதவன் பதித்ததரி து, அப்பாடலையும் வாதகையையும் ஆகிய அழகையாதிபருநிப் பரவினே கிராமபோன் செய்ப ஞானதநால் விதிக்கிறு நென்பு நனுபவம். இதனால் ஞானவடிவைய பொருளனி லுநானென விவகரிப்பதே பி சுகதுக்காதிகளை யுணராது அன்றி நித்தி ராயில் காற்றியக்க முற்றிருந்தும் வெளியீ லுதரத்தில நடக்கும் சிவகாரங்களை யுணர்வதாகாத காணைய, விழிப்புக் காலத்தில் மோணயாமன் செய்வோ தமக்கிட்டமான குறிப்புக்காலவரை மோணயாயுனை நிறுத்தவும் விடவும் இடக்கவுந் றெ ப்கிறார்கள். விடலை இரேசகமெனவும், உன்னி யூதகலை பதக மெனவும், இழுத் தையுள் ளும். விட்டதை வெளியிலும் கேளுபாயனவரை நிறுத் தலை குமபகமெனவும் வழங்குப. இதனால் வாயு மனத்தின தேவ லைக் கேட்பதாக விருத்தலால் மனமே யானெனலுக்குப் பொரு ளென்பர் சிலர். “மனம் விவமனுஸ்யாணம் காரணம் பந்தமோ கூடியோ” வென்றிருப்பதால் மனமே மனிதனும் பந்தமோகூடி காரணமுமா மல்லது வேறிலலை. மனம் நினைந்த பொழுதே எல் லாப பொருள்களும் விளங்குகின்றன, இலையாகி விலையாதலால் மனமே யானெனறகுப் பொருளென்பர் பலர். மனத்தையனு வெனவும், நித்தியப் பொருளெனவும், இது ஆன்மாவோடுசை யோக சம்பந்தமடைந்தபோது இந்திரிய சம்பந்தத்தைகயு மடை ந்து, அவயவிற்கு விஷயமாகும் பொருள்களையும் விளக்குகின்ற தென்பர் தார்க்கீகர். சில ரிடமனத்தையே மாயையெனவும் கூறு வார். “சோதிக்க மனமாயை தனையே வினாஸுமை சுகமாவ தெப்படி சொலாய்” எனவும், “எல்லாமும் வல்லதும் மன மாயை யேழையா மென்னு லடக்க வசமோ” எனவும் கூறியவற்று லுணர்க. தத்துவ ஆராச்சிரின் மிக்கோ ரிதை வாசனாஜன்னிய ஞானம் அல்லது ஸ்மிருதி என்பர். வாசனை யென்பது பூர்வானுபவ விருப்பம். பூர்வானுபவமோ பத்து இ கிரியத்தாலும் காயமானது அறிந்த அல்லது நடத்திய விவகா.

